

Tinh Dã Anh

CẬU CHỦ HỒ ĐỒ

Tiểu thuyết

Ba quy định dành cho hầu nữ thế kỉ mới:

Thứ nhất, phục tùng mọi mệnh lệnh của cậu chủ.

(Cái này bao gồm cả cái gì sắc sắc ấy, không nói rõ ràng thế này liệu có bấy ngầm không nhỉ?)

Thứ hai, chiều theo mọi sở thích của cậu chủ.

(Thế tức là chọn người yêu thế nào cũng bị cậu ấy nhúng tay vào đúng không?)

Thứ ba, tuyệt đối không được phép yêu cậu chủ.

(Ừm, xem ra quy định cuối cùng dễ nhất ấy nhỉ.)

Quyển 1 - Hội chứng sợ hãi tiền hôn nhân

“Là cô đi, kết hôn với tôi”.

“...Hả?! Cậu... cậu chủ nói gì vậy?”. Cái kiểu nói như đi chợ mua thịt lợn này là có ý gì?

“Tôi chỉ muốn cô kết hôn với tôi. Không bảo cô yêu tôi”.

Chương 1:

Tôi là Diêu Tiên Thụ, làm hầu nữ, ngẫu không?

“Diêu Giai Thị Tiên Thụ!”.

“Có! Báo cáo tổng quản bảo mẫu! Con đã trang bị vũ trang đầy đủ rồi, lúc nào cũng có thể phục vụ cậu chủ!”.

“Rất tốt! Đọc thuộc lòng ba quy định của người hầu thế kỉ mới!”.

“Vâng! Thứ nhất, phục tùng mọi mệnh lệnh của cậu chủ, mệnh lệnh hợp lý hoàn toàn nghe theo, không hợp lý cũng phải cố nghe theo, nhưng mệnh mệnh có hợp lý hay không đều do cậu chủ quyết định!”.

“Chuẩn, điều thứ hai!”.

“Thứ hai, chiều theo mọi sở thích của cậu chủ, cậu chủ thích con cũng thích, cậu chủ ghét con cũng ghét, cậu chủ đánh người, con ở cạnh ném đá”.

“Ngoài ném đá ra thì sao?”.

“Vâng! Lúc cậu chủ đánh không lại, con phải gọi 120 (số điện thoại gọi cấp cứu) trước!”.

“Lại nhớ nhầm rồi! Lúc cậu chủ đánh người, con có thể ở cạnh ném đá nhưng nếu cậu chủ đánh không lại thì con phải làm bao cát chắn phía trước”.

“...”.

“Run cái gì mà run! Có ý kiến khác à?”.

“Không... con có ảo giác đau thôi...”.

“Điều thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất!”.

“Vâng! Điều thứ ba”, đối với con bé mà nói, cũng là điều dễ nhất, “nhất định không được phép yêu cậu chủ! Kìm chế bản thân, cúc cung tận tụy, ngoan ngoãn làm một con chim sẻ nhỏ bé, tuyệt đối không tơ tưởng làm phượng hoàng!”.

“Hừm, tuyệt lắm. Tây nảo xong rồi, đã chuẩn bị sắp xếp xong! Con có thể bắt đầu làm việc rồi!”.

“Vâng!”.

“Cậu chủ, cậu có khát không? Cậu muốn uống hồng trà, trà sữa hay trà hoa cúc?”.

“...”.

“Cậu chủ, cậu có đói không? Hôm nay muốn ăn món Trung Quốc, món Âu hay món Nhật?”.

“...”.

“Cậu chủ, cậu nóng không? Cậu muốn em quạt mạnh, quạt vừa hay quạt nhẹ thôi?”.

“Tránh xa tao ra một chút”.

“Cậu chủ! Mười mét đã đủ xa chưa?”.

“... Mày chắn màn hình ti vi rồi. Tránh ra”.

“Nhưng cậu chủ, thế này mới có tám mét chín mươi ba, em lấy thước dây ra đo rồi, không nhầm đâu”.

“Đứng ra sau!”.

“Nhưng cậu chủ, sau em là tủ ti vi...”.

“Ngồi lên trên”.

“Hà? Ngồi... ngồi lên trên?”. Từ tủ ti vi tới sofa chỗ cậu chủ ngồi vừa đúng mười mét chuẩn, nhưng...

“Dạng chân ra... dạng thêm chút nữa”.

“Cậu... cậu chủ, tư thế này em... em...”. Mọi người quá, lại không thực nữ mà. Cậu chủ kì cục quá, không có việc gì làm kêu nó chơi trò xoạc chân.

“Rất tốt, cứ thế đi. Cứ ở đó, đừng có qua đây”.

“... Nhưng... Cảm giác coi ti vi bị em ngồi lên trên được chứ ạ?”.

“Được”.

“...”. Được chỗ nào chứ, đứng quần con bé sắp toạc ra tới nơi rồi!

Con gái nhà họ Diêu có cái tên may mắn - Diêu Tiền Thụ.

Cái tên kêu tiền vậy bạc rất hay như thế mang theo mong ước đẹp đẽ của bố mẹ, mong con gái trở thành cây tiền tài cho cả nhà. Cũng không ngờ rằng chính vì cái tên quá mức may mắn, từ nhỏ con bé đã bị mưu toan, được ngầm định làm đám nhóc người hầu phục vụ cho cậu chủ.

Lúc ấy còn nhỏ tuổi, con bé hoàn toàn chẳng hiểu hàm ý gì trong đó, mãi tới khi một quyển từ điển nặng trình trịch được đặt vào tay nó...

Người hầu trong gia đình, còn gọi là gia nhân. Ý là, người hầu sinh ra đã là người hầu. Là tầng lớp thấp nhất trong lịch sử xã hội người Mãn.

“Cậu chủ, cậu có ý đưa từ điển cho em coi là có ý gì?”. Con nhóc sáu tuổi ngay cả các bộ chữ còn chưa biết hết chứ đừng nói phải hiểu cái mớ chữ khó nhìn dài dằng dặc như trên nhưng giọng cười mỉa mai của cậu chủ vang lên bên cạnh lại khiến nó lạnh cả sống lưng, bản năng cảm thấy câu này nhất định chẳng hay ho gì.

“Hừ. Tầng lớp thấp nhất”.

“... Cậu chủ, nhìn mặt cậu gian lắm”.

“Qua đây ngồi”.

“Ày? Em có thể ngồi cạnh cậu sao?”.

“Dưới đất”.

“...”.

“Ngồi cạnh Hắc Thủ Đảng”.

“...”.

Hắc Thủ Đảng - con chó cưng của cậu chủ, một con chó có bộ mặt già nua, ngu ngu, thịt hai bên mép rủ xuống, nhưng có người nói nó là Tầng Ngao thuần chủng còn đáng giá hơn cả con bé. Con bé không hiểu, loại chó như lén nhỏ hết lông sư tử cắm quanh mặt mình chơi trò COSPLAY thì dựa vào cái gì mà đáng giá hơn mình.

“Ngồi xôm ấy”.

“...”.

“Tay”.

“...”.

Đưa tay ra.

“Sủa”.

“Gấu gấu, oảng oảng, meo meo”.

“Ngoan”. Cậu nhóc cúi người xuống xoa đầu con bé, nhếch miệng khế nói, “Cả đời chó ngao chỉ nhận một chủ nhân, cho nên mày phải học nó, từ nay trở đi, mày giống Hắc Thủ Đảng, cả đời này chỉ có thể nhận tao là chủ nhân, thứ gì của mày đều thuộc về tao, cái gì của mày cũng là của tao, từ tóc tới ngón chân, cả tên đàn ông sau này của mày, con mày sinh ra cũng thuộc về tao, nghe rõ chưa?”.

“Nghe thì rõ rồi, nhưng...”.

“Gì?”.

“Cậu chủ, giờ em mới có sáu tuổi rưỡi, cảm chòng ghẹo người dưới mười tám tuổi, chuyện này chờ em mười tám tuổi, cậu nhắc lại được không? Em sợ mình

quên mất”.

“ ... ”.

Chương 2: Cậu chủ về rồi?!

Điều Tiên Thụ từ người làm công biến thành cô hầu nhỏ, mười năm như một ngày.

AM 6:30 tỉnh dậy rửa mặt.

AM 6:45 chuẩn bị bữa sáng.

AM 6:55 lên vào phòng ngủ của cậu chủ, tiện chân đá một cái vào hình mẫu mỗi ngày mình phải học tập đang ngủ ở chân giường cậu chủ - Hắc Thủ Đảng.

AM 7:00 dùng giọng dịu dàng gọi cậu chủ dậy.

AM 7:15 cậu chủ tỉnh hẳn, miễn cưỡng ngồi dậy, vươn rộng hai tay, chờ được hầu hạ.

AM 7:15:01 nhảy lên giường, cởi cúc áo ngủ của cậu chủ ra, thay quần áo cho cậu ấy ngay trên giường.

AM 7:16:03 vì chảy quá nhiều nước bọt nên bị cậu chủ đá một phát xuống giường, cậu chủ vừa mắng vừa tự mặc quần áo.

AM 7:20 cậu chủ tình cảm gọi Hắc Thủ Đảng dậy, cùng xuống lầu ăn cơm. Trong căn phòng chỉ còn lại một bóng người thảm thương gạt nước mắt nhào người nhặt lại áo ngủ.

AM 7:45 mở cửa xe ô tô cho cậu chủ, cung kính tiễn cậu chủ đi tới học viện quý tộc.

AM 7:50 cậu chủ đang lưu luyến chia tay với Hắc Thủ Đảng.

AM 7:55 vẫn đang lưu luyến... đằng sau một người, một chó có một dáng người cắn khăn tay ngó đồng hồ, sốt ruột tới đỏ cả mặt.

AM 8:00 cậu chủ lượn đi.

AM 8:00:01 cắn bánh mì chạy tới trường học bình dân.

AM 9:01 tới muộn, bị chủ nhiệm lớp đuổi ra ngoài xách nước.

AM 11:39 nghỉ học sớm, vắt chân lên cổ chạy đi đưa cơm trưa cho cậu chủ, nhân

thể bị vớt cho mấy món rau ghét ăn.

PM 2:00 đi muộn lần thứ hai, lại làm thân với xô nước.

PM 5:00 tan học về nhà, nhận được điện thoại đe dọa của cậu chủ, nói về nhà trễ hơn cậu ấy, cô chết là cái chắc.

PM 5:01 bị chó hoang đuổi theo, chạy về nhà như điên.

PM 6:12 chuẩn bị bữa cơm có ánh nến xong.

PM 6:15 cậu chủ về nhà, vào phòng, vợ sạch mấy ngọn nến cô cẩn thận bày biện, ném vào thùng rác, ăn bữa cơm không ánh nến rất không lãng mạn với Hắc Thủ Đảng.

PM 6:30 ngồi xôm cạnh thùng rác, rơm rớm nước mắt nhặt lại nến.

PM 7:00 thời gian chiếu tin tức tài chính kinh tế, tin tức lá cải, đủ các thứ trò tin tức của cậu chủ.

PM 10:00 đi theo sau cậu chủ thích vừa cởi quần áo vừa đi vào phòng tắm, nhặt lại quần áo.

PM 10:05 cậu chủ tắm, Hắc Thủ Đảng bị ép tắm chung, ai đó hai mắt rung rung đứng ngoài cửa liếc mắt lén ngắm nhìn đường cong tuyệt vời qua cửa kính mờ mờ.

PM 11:00 thời gian tự do mơ mộng tinh thần, đừng quấy rầy.

Một ngày đầy máu và nước mắt qua đi, thời kì nổi loạn tuổi dậy thì của cậu chủ cứ lẳng lẳng mà tới, cuộc sống của cô bé người hầu càng lúc càng khó khăn.

“Cậu chủ cậu chủ, hình như em lại cao lên rồi, giờ em không cần kiễng chân trên ghế cũng có thể nhào người lên bàn bếp rồi, thế là em có thể thấy thức ăn trong nồi có cháy hay không, cũng sẽ không bị bếp gas đốt cháy tóc, lại càng không bị Hắc Thủ Đảng chồm lên đẩy ngã từ ghế vào nồi nữa”.

“Nói ngắn gọn thôi”. Tính nhẫn nại đang giảm xuống.

“Cậu chủ, cậu chủ, cậu không cảm thấy em thay đổi chỗ nào sao? Cậu xem này, chỗ này của em dài hơn một tí, ở đây lại chật đi một tí, còn ở đây ngắn đi một tí đúng không? Cậu chủ, cậu chủ, cậu đừng có bơ em chứ, cậu hãy nghĩ đến nỗi khổ sở của tầng lớp dưới đáy một chút đi, em sắp bị bó tới tắt thở rồi, thế này thì em thực sự rất khó phục vụ cho cậu chủ nữa!”.

“Vào điểm chính”. Tính nhẩn nại tiếp tục giảm xuống.

“Cậu chủ, cậu chủ, em chỉ muốn xin một bộ quần áo người hầu mới thôi, không lẽ lại khó khăn thế sao? Tiền nong eo hẹp thế sao? Hay sở thích của cậu quá trớn lắm rồi?”.

“Câm miệng”. Tính nhẩn nại đã về không.

“Cậu chủ, cậu chủ, váy quá ngắn, ngực lại quá chật, thấy em bị quần áo cỡ nhỏ ép tới đau khổ, cậu hài lòng như thế sao?! Cậu chủ, cậu chủ! Đâu phải chỉ có mình cậu mới dậy thì chứ”.

“Cút”. Tính nhẩn nại đã xuống âm.

Mỗi câu trả lời lại ít đi một chữ, khiến Diêu Tiên Thụ mười sáu tuổi mặc đồ cỡ nhỏ im lặng đi ra, cũng may dáng người của cô vẫn coi như hợp tác, dậy thì không quá dữ dội, người cứ bị ép mà vẫn chưa phá nát bộ đồng phục cỡ bé để chui ra.

Tuy bản thân oán thán cái tính keo kiệt của cậu chủ rất nhiều, nhưng vẫn không dám trề nải chuyện phục vụ cậu ấy.

Kì nghỉ hè cuối cùng của cấp ba, cậu chủ đưa Hắc Thủ Đảng đi nghỉ mát, nhân thể kéo cô theo.

Mây trôi vạn dặm, cảnh vật đẹp tươi, cậu chủ vô cùng hứng khởi, một tay dắt Hắc Thủ Đảng, một tay vươn về phía cô.

Cô không nghĩ gì, đưa tay mình ra, lại bị cậu chủ kì thị gạt ra.

“Trà”.

“Vâng vâng vâng! Trà cao cấp, có ngay đây!”.

Cô quay đầu lại tìm đồ của mình - một cái túi Doraemon kì diệu thân thương thật to bằng vải bạt quân đội đang đeo trên vai cô, trên cái túi to tướng đó thêu mấy chữ cỡ bự xiêu vẹo màu đỏ đậm tươi tắn: Phục vụ cậu chủ, sứ mệnh quang vinh mà thần thánh.

Rút bình giữ nhiệt ra, lấy ấm Tử Sa ra, cầm túi trà ra, lôi cả giá nướng thịt, than củi, năm cân thịt bò tươi với cánh gà ướp sẵn ra.

“Cậu chủ, cậu xem còn cần gì nữa không?”.

“... Rót cuộc trong cái túi rách của cô đựng bao nhiêu thứ vậy?”.

“Cũng không nhiều lắm đâu. Cơm hộp, thức ăn cho chó, nước khoáng, khăn tắm, bàn chải đánh răng, ô che nắng, kem chống nắng, ghế gấp du lịch, còn có quần bơi của cậu với phao bơi của Hắc Thủ Đảng, còn có thứ quan trọng nhất, tổng quản bảo mẫu có nhắc nhở em, thứ này nhất định phải đem theo cho cậu, vì giờ cậu chủ đang dậy thì mà!”.

“Thứ gì vậy?”.

“Tèn tén ten! Quần lót để thay! Ba cái nhé!”.

“Soạt”. Tiếng vải bông bị xé rách.

“Cậu... cậu chủ, đây là quần lót của cậu đó, không thể đội lên đầu em được. Xin cậu lấy xuống cho em với. Mất mặt lắm!”.

Cho nên mới nói, con mèo máy vô dụng, ngày nào cũng lôi mấy thứ ngu ngốc chả ai biết là cái gì ra hành hạ người khác thật đúng là khiến cho người ta thấy ghét!

“Hết kì nghỉ hè, tôi muốn đi Anh”.

Cái tay đang ra sức kéo quần lót xuống ngừng lại, cô chớp mắt nhìn bóng lưng hơi mờ ảo dưới ánh hoàng hôn trước mắt mình.

Cậu quay đầu lại, “Du học”.

“Vậy em...”.

“Cô không được đi theo”. Cậu cau mày, “Khó lắm tôi mới xin được vào trường sống mấy ngày yên tĩnh, cả cô và tổng quản bảo mẫu không ai được theo hết”.

“... Cậu chủ, bảo mẫu chắc sẽ đau lòng lắm đó. Tuy là đàn ông, nhưng ông ấy kiên quyết ôm bình sữa nuôi cậu lớn lên, ý chí của người đàn ông pha sữa bột làm bảo mẫu đáng sợ lắm, đâu phải cậu không biết? Dù ông ấy không cho cậu kết bạn, nhưng là vì sợ cậu bị bạn xấu làm hư; không cho cậu yêu đương, là sợ cậu bị mấy cô gái xấu xa bắt nạt; không cho cậu coi phim A, là sợ cậu bị nhiễm mấy thứ hư hỏng ấy, ông ấy đều vì cậu hết, cậu mà đi một cái thì kiểu gì ông ấy cũng dần vật em chết mất, chắc đó chắc đó!”.

“Sao tôi phải quan tâm cô sống hay chết hả?”.

“Cậu chủ, đã bao nhiêu năm mà cậu vẫn chẳng thay đổi tẹo nào, vẫn quá đáng như thế, hu hu”.

“Cô dám cãi tôi à?”.

“Hu hu, không dám ạ”.

“Rất tốt, Hắc Thủ Đảng không đi máy bay được, không thể đi cùng với tôi, cô ở đây chăm sóc nó”.

“Hắc Thủ Đảng không đi máy bay được, nhưng cậu chủ ời, em em em, em khỏe hơn nó nha, em có thể đi máy bay đó! Cuối cùng em cũng thắng nó một hiệp rồi!”.

“Cô đi được máy bay thật, nhưng tôi không định cho cô tiền mua vé đâu”.

“Tại sao chứ? Em còn chưa được đi máy bay mà”.

“Lãng phí”.

“... Được rồi. Cậu chủ, em quyết định ở lại giữ biệt thự cố gắng hoàn thành nhiệm vụ cậu chủ giao, chăm sóc Hắc Thủ Đảng như chăm sóc cậu chủ, trong lòng em, Hắc Thủ Đảng quan trọng lớn lao như cậu, nó vĩnh viễn sống trong tim em như cậu, em nhìn thấy nó sẽ nhớ tới thân hình to lớn của cậu”.

“...”.

“Vậy chừng nào cậu trở về?”.

Cậu liếc mắt nhìn cô một cái, không đáp.

“Một tuần?”.

“...”.

“Một tháng?”.

“...”.

“Hơn nửa năm?”.

“... Không biết”.

Có khi sẽ không trở về.

Dù lúc đó cậu lảng tránh trả lời như còn cân nhắc, nhưng Diêu Tiên Thụ lại hiểu cái “không biết” chiều lệ của cậu chủ thành như thế đấy.

Vì đã năm năm trôi qua kể từ khi ấy.

Năm nay, cậu chủ hai mươi tư tuổi, cô... ừm, hai mươi mốt rồi đấy!

“Điều Giai Thị Tiền Thụ!”. Giọng tổng quản bảo mẫu lúc nào cũng sang sảng vang vọng trong căn biệt thự không có chủ nhân.

“Có! Báo cáo tổng quản bảo mẫu, con đã trang bị vũ trang đầy đủ, lúc nào cũng có thể phục vụ cậu chủ Hắc Thủ Đảng”.

“Cô cô cô, cô đúng là hầu hạ con chó ấy như cậu chủ rồi!”.

“Nhưng ngoài nó ra, con đâu còn người nào mà hầu hạ nữa!”. Láy không tiền lương có cảm giác tội lỗi lắm.

Còn không tại tổng quản bảo mẫu quái dị, cứ giữ rịt lấy cậu chủ từ nhỏ tới lớn mà phục vụ chăm sóc, thế mới khiến cậu ấy chạy đi du học ở Anh như muốn thoát khỏi bàn tay ma quỷ, làm một phát tới năm năm, còn bật vô âm tín, hình như sợ tung tích của mình mà bị phát hiện, hai người một lớn một nhỏ bọn họ sẽ gói ghém quần áo bay tới tận Anh quán lấy cậu.

Nhưng mà, cũng đúng thôi.

Với cái bệnh yêu cậu chủ của tổng quản bảo mẫu, một khi tung tích của cậu chủ bị ông ấy phát hiện, ông ấy sẽ giống hết mấy nhà khảo cổ chuyên nghiệp, cho dù cậu chủ có bị chôn trong đất sâu tới mấy trăm vạn năm, cũng sẽ bị ông ấy đào ra, vừa cúng bái vừa phục vụ.

“Hôm nay ta đã sắp xếp nhiệm vụ cho cô rồi phải không? Cô có chịu khó làm không đấy?”.

Cô chớp mắt mấy cái, nhìn tổng quản bảo mẫu, “Nhiệm vụ hôm nay?”.

Cô mở cái túi to của mình, trên đầu túi vẫn là dòng chữ “Phục vụ cậu chủ, sứ mệnh quang vinh mà thần thánh” nhưng cậu chủ đã đi mất rồi.

Rút sổ ghi nhớ ra, cô giờ tới trang hôm nay, nét mặt đột nhiên trở nên hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của tổng quản bảo mẫu.

“Hôm nay, a! Con phải đi coi mắt!”.

“Chuẩn! Thế cô còn đứng ở đây làm gì hả?”.

“Lại phải trang điểm, uốn tóc, mặc váy sao?”. Không phải đàn ông còn thích trang phục hầu nữ hơn sao?

“Đó là đương nhiên! Năm vững thời cơ, tranh thủ cưới chồng nhanh một chút, lừa một gã đàn ông tốt về đây cho cậu chủ, nghe rõ chưa!”.

“Nhưng tổng quản bảo mẫu, lần nào con nói tới tiêu chuẩn chọn chồng, bọn họ cũng sợ chạy mất dép! Còn bảo con muốn tìm người đàn ông để cùng đi phục vụ người đàn ông khác, đúng là đồ não nhũn loạn trí tâm thần đó”.

“Hừ! Không thể theo mấy tên đàn ông con trai không chí hướng không tương lai như thế được, bạn trai của cô mặt mũi người ngợm ra sao không quan trọng, quan trọng nhất là phải giống cô, phải có sự trung thành tuyệt đối với cậu chủ, nghe rõ chưa!”.

“Ừm...”.

“Trả lời to lên cho ta!”.

“Vâng! Con nhất định sẽ lừa được một gã về phục vụ cậu chủ, tận tụy với cậu chủ, hy sinh cho cậu chủ, vì cậu chủ mà nhảy vào núi đao biển lửa cũng không từ!!!”.

“Rất tốt!”.

“Nhưng mà, cậu chủ đã thành người Anh rồi, con tìm chồng về phải tận tụy với ai đây. Dù sao cũng không thể kêu người ta tận tụy vì một con chó Tàng Ngao với con chứ?”. Cô nhỏ giọng càu nhàu, kéo kéo cái dây xích chó, than vãn cứ than vãn, nhưng công việc của mình cô cũng không dám chậm trễ.

“Hắc Thủ Đảng, hôm nay chúng ta phải đi gặp người tên là Thư Thành Nhạc, đây là ảnh của anh ta, nhớ rõ nha. Tao đồng ý chăm sóc mày như chăm sóc cậu chủ, cho nên mày là người to nhất, có quyền quyết định ấy, mày đồng ý thì tao mới có thể yên tâm thích anh ta. Thích anh ta, mày chỉ cần sữa một tiếng, không thích cũng không được cản người ta thăm thương như lần trước đó, đúng là đồ vô nhân đạo!”.

Điều Tiên Thụ xuất phát, dất Hắc Thủ Đảng đã mấp mé tuổi già chạy tới hiện trường xem mắt, lừa đàn ông.

Tổng quản bảo mẫu nhìn theo bóng cô dần đi xa cảm thấy yên lòng, yên lòng xong thì chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc của ông.

Việc thứ nhất, tắm cho cậu chủ - lau bức chân dung lớn của cậu chủ treo trên bức tường phía trên lò sưởi ở phòng khách một trăm lần. Gương mặt anh tuấn của cậu chủ, kia hình dáng hoàn mỹ được hoa hồng vây quanh, kia cái chân khi ngồi, cái dáng đàn ngón tay vào nhau đặt bên môi gợi cảm, kia ánh mắt hoang dã tự nhiên lại tràn đầy chất đàn ông, ôi ôi ôi, cậu chủ xinh đẹp!

Việc thứ hai, pha trà cho cậu chủ - cung kính đưa tới trước bức chân dung cỡ lớn của cậu chủ.

Việc thứ ba, xúc nước hoa cho cậu chủ - không thể vẩy nước lên tranh, thế thì xông hương đi, ừm ừm, đặt một cái lư hương thật lớn trước bức chân dung cỡ lớn của cậu chủ!

“Reng reng”.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, quấy rầy lịch làm việc của ông, chuyện này khiến ông rất ghét, ông cầm điện thoại tức giận nói: “A lô, ai đấy?”.

“Tôi đây”.

“Tôi đây?”. Tổng quản bảo mẫu ngăn người ra.

“... Là tôi! Không phải ông!”.

“Sao ta lại không phải là ta chứ? Ta đã làm ta nhiều năm thế rồi, cái đồ con nít ranh gì chứ, gọi điện tới bảo ta không phải ta?”.

“... Im miệng, sân bay”.

“Sân bay cái gì chứ, mắng ai là sân bay hả!”.

“... Tôi ở sân bay!”.

“Hở?”.

“Tới đón tôi! Ngay lập tức!”.

“Há? Cậu... cậu chủ!”.

“Cộp”, điện thoại rơi thẳng xuống mặt đất, tổng quản bảo mẫu lấy lại tinh thần nhất nó lên, tiếng hét xuyên qua ống nghe, chọc thẳng vào tai đối phương.

“Cậu chủ!!! Cậu đã về rồi!!! Cậu đã trở về rồi ời ời ời ời ời ời! Sao cậu không nói thêm mấy câu nữa, hại tôi không nhận ra cậu chủ là cậu chủ, ôi ôi ôi ôi ôi, giọng cậu thay đổi rồi, giọng cậu giờ gọi cảm vô cùng, trầm vô cùng, êm ái vô cùng, đàn ông vô cùng, cậu chủ, cậu nói thêm mấy câu cho tôi cảm nhận chất đàn ông chút đi mà mà mà mà mà!”.

“Cạch. Tút...”.

Đáp lại lời ông là tiếng cúp máy thẳng thùng dứt khoát.

“A a a, tiếng đập máy có chất đàn ông quá!!! Tiếng cúp máy lạnh lùng trang nhã tràn ngập khí chất vương giả nam tính như thế, trừ cậu chủ ra không còn ai nữa!!!”.

“Toàn thể người làm nghe lệnh của ta, nghiêm, nghỉ, chuẩn bị trang bị cẩn thận, giờ chúng ta phải tới sân bay nghênh đón cậu chủ trở về!”.

“Báo cáo tổng quản, còn thiếu một người”.

“Ai? Đứa nào không muốn sống dám vắng mặt trong ngày đón cậu chủ về nhà hả!”.

“Diêu Tiên Thụ ạ!”

“Con ranh đó lại chạy đi đâu rồi hả, bắt nó về đây!!!”.

“... Không phải ông sắp xếp cho cô ấy đi xem mắt sao?”.

Chương 3: Ai cho cô đi coi mắt hả?!

Một chiếc Limousine sánh điệu tiến vào sân bay.

Cửa xe mở rộng, một tấm thảm đỏ từ trong tung ra, trải thẳng vào sảnh chờ của sân bay.

Một đám người cầm hoa hồng, xếp hàng chỉnh tề như đã được huấn luyện xuất hiện, xông thẳng vào trong sảnh chờ của sân bay như một đoàn quân nhỏ, người đi đầu tay giơ cao một bức ảnh chân dung cỡ lớn và tấm biển tên gắn đèn nhấp nháy hăng hái rẽ dòng người mở đường máu.

Những người xung quanh đều nhìn qua.

“Chuyện gì thế? Lại có ngôi sao gì tới à?”.

“Cái đám fan nào nhữn này. Ôi trời, có cả đồng phục nữa à?”.

“Đây là hội gì thế? Hội mặc đồ hầu nữ quản gia à?”.

“Cái ông đi đầu kia phải hơn năm mươi rồi nhỉ? Già thế còn theo đuổi ngôi sao à?”.

“Ngôi sao nào khủng thế? Ngay cả ông già cũng không tha?”.

“Coi cái ảnh ông ta giơ lên không phải biết ngay à”.

“Thế nào thế nào?”.

“... Một thằng nhóc kháu khỉnh”.

“Hả? Ông già năm mươi tuổi thích... bé trai kháu khỉnh?”. Sở thích gì lạ vậy?

Không thềm để ý tới những ánh mắt chờ mong ngôi sao gọi cảm của mọi người, tổng quản bảo mẫu giơ ảnh lên, hai mắt như rada quét tìm mục tiêu.

Đột nhiên, một cái túi da màu đen chẳng biết từ chỗ nào bay tới, va mạnh vào tấm ảnh tổng quản bảo mẫu đang giơ lên cao, cán gãy, bức chân dung lớn của cậu chủ rớt xuống đất.

“Cậu chủ cậu chủ gãy rồi! Tên trời đánh thánh vật nào dám làm gãy đồ của cậu chủ nhà ta hả!”.

“Bộp”.

Chiếc giày da được đánh tới bóng lộn đập lên ảnh cậu nhóc, mũi chân di di xoay xoay tằm ảnh xuống đất.

“Ông nói đồ của ai bị gãy hả?”, giọng nói trầm trầm có chút bức dọc, hình như đã hoàn toàn hết nhẫn nại, lửa sắp bốc lên tới nơi.

Tổng quản bảo mẫu ngân ra, ngẩng đầu lên nhìn người đó.

Áo sơ mi màu đỏ cổ Đức phối hợp cả bộ vest màu trắng sáng, cổ áo phanh rộng vì trời nóng, lớp mồ hôi mỏng đọng trên xương quai xanh có phần khiêu khích. Tay áo xắn lên tới khuỷu để lộ ra cánh tay trắng bóc, mái tóc đen mềm mại hơi rối, đôi môi mỏng nhếch lên, ánh mắt xuyên qua cặp kính râm màu trà trên sống mũi cao thẳng bắn ra ngoài.

Một tay đút vào túi quần Âu, một tay giữ tay kéo va ly, tinh bơ quăng cho người đứng gần đó.

“Cậu... cậu chủ!!!”.

“Không phải đã nói với ông, ném bức ảnh xấu xí ấy đi rồi à?”. Cậu khinh thường, nhắc chân đá văng bức ảnh thời niên thiếu của mình, kì thị nhìn đội hình không biết là đi nghênh đón hay đi đưa ma trước mặt mình. Sắp xếp linh đường cũng không tồi, lấy hoa hồng kết xung quanh di ảnh của mình rất đáng yêu há?

“Cậu chủ!!!”.

Thấy tổng quản bảo mẫu sắp nhào vào mình, cậu lập tức nhét cái túi đang cầm vào lòng ông “Đừng có lại gần đây. Đứng xa ra một chút”.

“Cậu... cậu chủ, tôi xúc động, xúc động quá! Cuối cùng cậu cũng về nhà rồi, hu hu! Cậu có biết tôi nhớ thương cậu nhiều thế nào không, cái trường Vía quái gì gra kia cuối cùng cũng thả cậu về nhà rồi sao?”.

“... Đại tổng quản, cậu chủ học trường Royal Holloway ở Anh, không phải là đại học Viagra”.

“Đã sao nào, dù sao chỉ cần cậu chủ trở về, tâm nguyện bao năm của ta cũng được hoàn thành rồi”.

Cậu chủ chẳng thèm đáp lại nỗi nhung nhớ nhung của tổng quản bảo mẫu, chỉ lo cho con vật cả đời chỉ nhận duy nhất một chủ nhân của mình, “Hắc Thủ Đảng

đâu?”.

Vừa nói vừa rút ra món quà cho con chó cưng - hộp thức ăn cho chó.

“À... Hắc Thủ Đảng nó...”.

Lướt qua gương mặt kì quái của tổng quản bảo mẫu, cậu bỏ kính râm ra, cẩn thận đảo qua từng người hầu đứng phía sau tổng quản bảo mẫu.

Rất tốt, không thiếu ai cả, chỉ trừ con nhóc mặc trang phục hầu nữ cỡ bé, đeo túi Doraemon to, bị cậu để lại chăm sóc Hắc Thủ Đảng.

“Đâu rồi?”.

“À, nó đang nằm trong chuồng chờ cậu chủ về nhà ăn cơm trong ánh nến”.

“Cái gì mà ăn cơm trong ánh nến, tôi đang hỏi ông, người hầu của tôi đâu rồi?”. Cô ta đứng là đồ to gan lớn mật, người trong nhà đều đứng ở đây đón cậu về nhà, cô ta thân là người hầu riêng của cậu lại dám vắng mặt.

Cô ta quên mình thuộc về ai rồi chắc? Chuyện gì quan trọng bằng việc nghênh đón chủ nhân của mình chứ? Mấy năm không gặp, cô ta đã ngứa ngáy, muốn khởi nghĩa tạo phản rồi.

“Thế cái cây tiền tài kia đâu rồi?!!”.

Vừa nghe giọng nói lạnh lùng của cậu chủ, người hầu hai bên sợ tới mức phải lên tiếng trả lời.

“Thưa cậu chủ, cô ấy đi lừa đàn ông cho cậu rồi”.

Đôi mắt đen sau cặp kính râm nheo lại, “Lừa đàn ông? Lừa đàn ông gì?”.

“À... ý là, cô ấy đi, à... xem mắt rồi”.

“Rắc”.

Hộp thức ăn cho chó trong tay cậu chủ bị bóp nát.

“Soạt”.

Hoa hồng trong tay người hầu bị tạt bay.

“Cậu chủ cậu chủ, cậu cướp chìa khóa xe của tôi làm gì? Cậu muốn đi đâu?”.

“Cậu chủ! Lái xe trên đường không thể đụng vào xe khác! Cậu đi ngược chiều rồi, chúng ta không phải người Anh, phải đi bên phải!”.

Chương 4: Cậu chủ, em đi xem mắt không phải vì cậu sao?

Trong quán café Anh Luân Phong Tình, đang có một màn trình diễn quái dị.

“Thưa cô, nhà hàng chúng tôi là nhà hàng cao cấp, không thể đem thú nuôi vào được”. Cô phục vụ cười áy náy.

“Ai? Nó đâu phải thú nuôi của tôi”.

“Không phải thú nuôi của cô sao? Vậy có thể xin cô dắt nó đi không? Dẫu sao cũng là cô đưa nó vào nhà hàng”.

“Dắt đi? Thế sao được”.

“Sao ạ?”.

“Sao à? Đó là cậu chủ nhà tôi đây! Tôi phải hầu nó ăn cơm!”.

Chẳng những không thể dắt đi, cô còn phải hầu nó ngồi vào bàn, giúp nó dọn dao thìa nĩa ra, buộc khăn ăn trắng vào, lấy khăn nóng lau móng của nó.

Thế nên...

Một con chó già có cơ mặt chảy xuống, lông quanh đầu xù lên như sư tử ngồi trên ghế sofa, chân trước đặt trên bàn ăn, thè lưỡi ra, thở hồng hộc, đôi mắt như đậu đen nhìn chăm chăm vào người đàn ông ngồi đối diện bên kia.

Cô phục vụ thấy bó tay với cô gái coi chó là chủ, đành chuyển ánh mắt sang người đàn ông đẹp trai đối diện, anh ta trông bình thường hơn, cũng dễ nói chuyện hơn.

“Thưa anh, anh xem có thể khuyên bạn gái của mình được không...”.

“Không sao, cứ để cậu chủ thân yêu của cô ấy ngồi cạnh đi! Tôi không để ý”.

“Thưa... thưa anh...”. Anh không để ý, chúng tôi để ý nha!

Anh ta không để ý! Anh ta mà không để ý?

Câu trả lời này khiến Diêu Tiên Thụ này giờ vẫn bận rộn chăm sóc cho Hắc Thủ

Đảng mà không nhìn người đàn ông này sững sốt, cuối cùng cô cũng có hứng thú quay đầu nhìn người xem mắt ngồi đối diện với cô.

Bộ vest đen được đặt may ôm lấy dáng người cao, đôi chân dài vắt chéo, hai tay đan vào nhau, chiếc cúc bạc tinh tế ở tay áo lóe lên ánh sáng lạnh. Dưới đôi mày cao tuấn tú, cặp kính viền bạc che đi đôi mắt đen sáng có thần, nụ cười lịch sự nho nhã vẫn luôn đọng trên môi, ngay cả khi nhìn thấy khuôn mặt già quéo của “cậu chủ” cũng không biến mất.

Dáng vẻ bình tĩnh như không này tựa như anh ta có thể ứng phó được bất cứ tình huống nào đột nhiên xảy ra, mà cảnh xem mắt kì quặc này với anh ta mà nói, căn bản chẳng đáng kể chút nào.

Thấy cô đang đánh giá mình, anh ta坦然 nhiên đón nhận ánh mắt của cô, khóe môi hơi nhếch lên như có như không, anh ta cầm thực đơn trước mặt, xoay một trăm tám mươi độ đưa tới trước mặt cô, làm động tác “mời” lịch sự.

Hắc Thủ Đảng, mau nhìn đi kìa, đây là người đàn ông đầu tiên rộng lượng không thèm quan tâm tới việc ngồi dùng cơm cùng bàn với mày kìa.

Thế giới này thực sự có người đàn ông phong độ khí phách tuyệt vời như thế ư, anh ấy có thể hầu hạ mày cùng tao phải không? Phải không phải không, Hắc Thủ Đảng. Mày đừng khinh tao, ngó lơ tao như cậu chủ nhé!

“Cô cứ cố sức lắc người cậu chủ thân yêu nhà cô như thế không sao chứ? Nhìn nó như muốn cắn cô tới nơi vậy”.

“À... tôi... tôi...”.

“Bít tết thịt thăn bò không tệ, cậu chủ nhà cô thích ăn không?”.

“Tôi nghĩ có lẽ nó sẽ thích”.

“Thế còn cô?”.

“Tôi... Tôi cái gì cũng được”.

Anh ta nhếch môi cười, “Thực sự tôi thích quen với phụ nữ ngoan ngoãn, vậy tôi quyết định giúp cho cô, cô không có ý kiến chứ?”.

“À, được... được ạ”.

Anh ta坦然 nhiên giơ tay lên gọi bồi bàn tới, thành thạo gọi mấy món, ngay cả món điểm tâm ngọt sau bữa ăn cũng gọi giúp cô.

Lần đầu tiên cô được biết cảm giác được đàn ông quan tâm, mấy lần trước toàn bị người ta bỏ đi giữa chừng, toàn chỉ vào Hắc Thủ Đảng mà mắng cô. Làm sao đây, cô hơi lằng lằng rồi.

Gọi món xong, Thư Thành Nhạc quay lại nhìn cô, “Cô Diêu, tôi không thích lãng phí thời gian. Chúng ta thẳng thắn nhé”.

“Thẳng thắn? Thẳng thắn cái gì?”.

“Trước khi chúng ta hẹn hò, tôi phải cho cô biết tôi thích tuýp phụ nữ nào, nói đơn giản, là tiêu chuẩn phụ nữ của tôi”.

“Tiêu... tiêu chuẩn?”. Hóa ra không chỉ cô có điều kiện chọn đàn ông, đàn ông cũng có tiêu chuẩn chọn phụ nữ sao?

“Thứ nhất, tôi thích phụ nữ tự do phóng khoáng, không được ngày nào cũng gọi điện hỏi tôi đang ở đâu, đang làm gì, ở cùng với ai, thứ hai, tôi thích phụ nữ hiền thực một chút, tôi phải biết cô ấy đang ở đâu, đang làm gì, ở cùng với ai, thứ ba, tôi thích phụ nữ chừng chặc hiền lành, biết chừng mực, không được ngày nào cũng hỏi tôi mấy chuyện vô vị như có yêu em không, yêu bao nhiêu, yêu ở chỗ nào”.

“...”.

“Há mồm ngơ ra nhìn tôi làm gì? Cô thì sao?”. Anh ta thẳng tay đánh bóng xong, giờ đã chuẩn bị đón bóng.

“Tôi? Tôi làm sao?”. Cô bị gương mặt nghiêm túc lắng nghe của anh ta làm cho đơ rồi.

“Điều kiện của cô”.

“Điều... điều kiện của tôi? À, đúng rồi, điều kiện của tôi rất đơn giản, chỉ có một thôi”.

Anh nheo mắt lại.

“Anh có đồng ý phục vụ cậu chủ với tôi, vì cậu chủ mà xông vào nơi dầu sôi lửa bỏng không?”.

Đôi mắt đen sau kính thoáng dao động, liếc nhìn về phía con chó Tây Tạng đang lấy bản mặt già nua bình tĩnh nhai miếng bít tết “nhộp nhộp”.

“... Nó sao?”.

Cô gật mạnh đầu, “Tạm thời cũng chỉ có thể là nó”.

“...”. Cô ta còn có nhiều “cậu chủ” thân thiết giống vậy sao?

“A! Cậu chủ! Mà mày không thể bò qua ăn phần thịt của anh Thư được!”. Cô kéo cậu chủ không khống chế nổi của nhà mình lại, cười trù nói, “Anh Thư, xin lỗi nha, cậu chủ nhà tôi quá vô phép rồi! Anh đừng để ý tới nó, cứ tiếp tục ăn, tiếp tục ăn đi, ha ha”.

“...”.

Bị cậu chủ nhà cô ta liếm rồi, ăn sao được nữa?

“Này! Cậu chủ, đó là miếng bít tết của tao, mày qua đây làm cái gì? Móng chân mày dè vào tao rồi. Mày quá đáng lắm, sao có thể ăn hết phần của tao chứ!”.

“...”, van xin vô ích, không thể hoãn cái sự thèm ăn của động vật được.

“Bánh ngọt là của tao! Nói sao cũng không thể cho mày cái này được, lượng đường trong máu mày đã quá cao rồi, ăn nữa sẽ mắc bệnh tiểu đường với cao huyết áp mất!”.

“...”. Dọa nạt cũng không xong, lưỡi đi một vòng, bánh ngọt đã vào bụng.

“Mày ăn đi, ăn đi, cho mày ăn hết đó! Coi tao còn giúp mày xia răng không nhé! Để cho sâu đục hết hàm răng mày đi!”.

Đương lúc bữa cơm sang trọng đang diễn ra hỗn loạn, đột nhiên, tiếng di động của Thư Thành Nhạc vang lên, anh ta gật đầu ra vẻ xin lỗi, vừa cầm khăn ăn lau miệng, vừa tiếp điện thoại, “Gì đó?”.

Cô không nghe rõ giọng người gọi điện tới, chỉ thấy phần giữa hai lông mày anh ta dần nhăn lại, “Được, tôi quay lại giải quyết ngay”.

Ngắt máy, anh ta nhìn Diêu Tiên Thụ còn chưa ăn được miếng thịt nào, khẽ đẩy kính, biết thừa mà vẫn cố tình hỏi, “Đã ăn no chưa?”.

Đương nhiên chưa rồi! Không phải anh ta cũng thấy rõ rành rành ra sao? Vì tranh miếng bít tết với Hắc Thủ Đảng mà cô chẳng ăn được miếng nào, còn đói bụng hơn trước khi ăn, da bụng dính với da lưng đây này. Kính anh ta có nhiều độ tới cỡ nào cũng đâu đến nỗi không thấy cô đói đỏ mắt ra chứ?

Không chờ cô mở miệng, anh ta đã giơ tay lên gọi bồi bàn trước, “Anh ơi, cho thanh toán”.

“...”.

“Cô đang chửi thề à?”.

“Há? Tôi... tôi đâu chửi?”.

“Nhưng nhìn miệng cô lúc nãy giống như nói, chết đi, đồ con ếch bốn mắt”.

“A ha a ha a ha ha ha, anh đúng thật biết nói đùa, sao tôi lại chửi thề chứ”.

“Thế thì được rồi. Tôi thích con gái thanh nhã một chút”. Anh ta đứng dậy, giúp cô kéo ghế ra.

Cô đứng dậy mới phát hiện ra thân hình của anh ta khá cao, cô đi giày cao gót mới tới vai, phải ngẩng đầu lên nhìn.

Anh ta cười, nhưng sau cặp kính lại lóe lên ánh nhìn không kiên nhẫn, “Cô Diêu, xem ra tôi phải bổ sung một tiêu chuẩn, tôi không thích phụ nữ lãng phí thời gian của mình, dù chậm vì đi giày cao gót, dậm phán mắt, kẻ viền mi, hay là... tán tỉnh với chó lúc ăn cơm”.

Địa điểm xem mắt đột nhiên thay đổi, Diêu Tiên Thụ bị nhét vào trong xe Thu Thành Nhạc, tới nơi chẳng rõ là chỗ nào.

“Anh... anh Thu, chúng ta đi đâu thế?”.

Thu Thành Nhạc nắm tay lái, “Khách sạn”.

Khách sạn? Thuê phòng? Lần đầu gặp đã...

“Không không không! Thế này thì nhanh quá rồi! Cậu chủ nhà tôi sẽ không thích đâu, anh Thu, anh không thể...”.

Anh ta cau mày, “Gì mà không thể? Hai bên đã nói điều kiện ra với nhau rồi, cô muốn cái gì, tôi muốn cái gì. Sau đó chỉ cần nói cho tôi biết, cô muốn gì ở tôi, tôi có thể cho cô cái gì, thương lượng xong xuôi, kí hợp đồng, hay cô cần giấy chứng nhận kết hôn cũng được”.

Thế này có phải năng suất quá không ta?

“Chúng ta... không phải nên yêu nhau trước, hẹn hò vài lần, cãi nhau vài bận, rồi lại làm lành mấy hồi, rồi mới nói tới chuyện kết hôn cần cấp độ cao này sao?”. Hơn nữa, cậu chủ còn chưa tỏ thái độ, cô phải về nhà lấy khúc xương có hai đầu lấy chồng và không lấy chồng ra, xem cậu chủ gặm bên nào mới có thể quyết định chứ.

“Bớt đi rồi”.

“Bớt đi rồi?”. Những việc nhỏ nhặt đáng yêu cô mong rất lâu này cứ thế mà bị bỏ đi à?

“Tôi nói rồi, tôi không thích lãng phí thời gian, những chuyện tôi làm đều đạt được kết quả cao nhất, cái gọi là xem mắt, theo ý tôi là quyết định chuyện cả đời bằng thời gian ngắn nhất mà lại có hiệu quả. Tôi có thể cho cô nhà và xe, tiền bạc cho con cái sau này, còn cô, chỉ cần tạo cho tôi hình tượng người vợ hiền mẹ đảm là được rồi, còn về phần cậu chủ của cô...”.

Anh ta hừ một tiếng, quay đầu lại liếc nhìn con chó Tàng Ngao đang nằm nhoài người ra ngủ trên băng ghế sau, “Tôi có thể chịu được cô vợ tương lai yêu chó tới mê mẩn, chỉ cần cô đừng để nó nằm giữa giường cưới của vợ chồng chúng ta là được”.

Hắc Thủ Đảng đang nhoài người ngủ trưa đột nhiên thoát khỏi tình trạng lơ đãng, lắc cái đầu có bờm lông, ngẩng cái mặt già quéo của mình lên, chẳng thèm để ý tới đôi nam nữ ở hàng ghế lái xe đang nói chuyện rôm rả, nó chậm rãi bò lên lưng hàng ghế sau, nhìn ra đường phố qua tấm kính sau xe.

Một chiếc xe thể thao mui trần đen bóng đang vọt lên từ phía sau, nó liên tục tăng tốc lách qua xe trước mặt, tiếng động cơ vang lên khiến đôi tai lúc nào cũng cụp xuống của Hắc Thủ Đảng rung lên, cái lưỡi thè ra liếm liếm, quay người ngồi lại, cắn gấu váy của cô gái.

Nhưng đôi nam nữ ở ghế trước kia căn bản chẳng thèm để ý tới nó, vẫn chỉ mãi tìm hiểu nhau.

“Thành thật mà nói, tôi hài lòng khi thấy cô ngoan ngoãn dịu dàng như thế, tuy cô hơi ngơ ngơ, chậm chạp khiến tôi không thích, nhưng nhờ kịch bản xem mắt được dàn dựng cẩn thận của cô mà lần đầu tiên tôi thấy phụ nữ cũng không tới nỗi chán”.

“Hả? Chờ một lát, tôi dàn dựng kịch bản gì?”.

“Tiết mục cậu chủ chó độc đáo của cô ấy. Đây không phải thủ đoạn của cô, muốn tôi ấn tượng à?”.

“Không, anh hiểu lầm rồi, cậu chủ của tôi không phải là giả, nó là...”.

“Tôi thích kiểu làm việc có chuẩn bị đầy đủ của cô, thái độ khi thương lượng hợp đồng rất thành thực”. Anh ta liếc nhìn dáng vẻ cào tóc ngây thơ của cô, dậm phanh

đứng lại trước đèn đỏ đang đếm ngược một phút.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu hẹn hò, lấy đó làm tiền đề kết hôn”.

Anh ta nói xong, thừa lúc đèn đỏ hãy còn đếm ngược về không, vươn tay vòng qua vai cô, cúi người nghiêng mặt, môi sắp áp lên đôi môi hơi nhếch lên kia.

“Két”.

“Rầm”.

Tiếng phanh gấp cùng tiếng va đập rất mạnh vào tấm kính chắn gió khiến Thu Thành Nhạc ngừng lại, nghiêng đầu nghi hoặc, chỉ thấy cái bảng hiệu được kết hoa hồng “Cậu chủ đã về!” từ từ trượt xuống tấm kính chắn gió.

Một chiếc xe thể thao mui trần quyền rũ nhưng không thực dụng chẳng biết đã vượt qua vạch chờ đèn đỏ từ khi nào, đỗ lại ngay giữa đường.

Một chàng trai tỏa ra khí chất âm u ngang ngược đứng chắn trước mặt anh ta. Cặp kính râm màu trà sậm phối hợp với bộ vest màu trắng, cậu ta kiêu ngạo giơ chân lên đá lên nắp xe phía trước của anh ta, hát hàm làm động tác tay thô bỉ.

Thu Thành Nhạc còn chưa kịp phản ứng, chàng trai kia đã bước nhanh tới bên ghế lái phụ, thô lỗ mở cửa xe ra, túm lấy cô gái đang nửa ngồi nửa tựa trong lòng anh ta kéo ra ngoài xe.

“Chưa được tôi cho phép, cô dám tự ý tìm đàn ông?”.

Giọng nói âm u của ác ma phủ lên Diêu Tiên Thụ như băng đá, cô không tìm được mà rùng mình một cái, trong cái oi bức của mùa hè, khí lạnh nổi lên tứ phía.

Ánh mặt trời bóng râm rất gắt vào mặt cô, cô nhìn không rõ gương mặt bị khuất sáng của chàng trai, chỉ có thể nâng mặt lên cao hơn, muốn nhìn rõ xem rốt cuộc anh chàng khó đối phó này là ai.

“Cô còn dám trang điểm sau lưng tôi à?”.

Một tay kéo cổ cô, khiến cô ngẩng đầu tới gần mình hơn, tay kia tháo cặp kính râm xuống, đôi môi hé ra lạnh nhạt nói, “Tôi không ở nhà, hình như cô cũng tự do quá đáng rồi. Diêu Giai Thị Tiên Thụ, tôi chưa đồng ý mà cô lại tự ý đi xem mắt à?”.

Đôi mắt đen sâu thẳm lại sắc bén này...

Sức đe dọa quen thuộc này...

Sức mạnh tạo không khí lạnh tê người khủng khiếp này...

Cùng với tiếng sủa “gâu gâu” vui vẻ làm nền của Hắc Thủ Đảng...

Không... không lẽ... anh chàng dáng người cao lớn, vai rộng ra, giọng trầm đi, toàn thân tỏa ra thứ hormone gợi cảm, nhưng tính tình lần kiểu ăn nói vẫn xấu xa độc ác đó là...

“... Cậu... cậu chủ?”.

Tiếng hô khó phân biệt được là vui mừng hay buồn bực khiến Thư Thành Nhạc ngồi bên nhú này, cậu chủ? Lại cậu chủ? Rốt cuộc cô ta có bao nhiêu cậu chủ thân ái đây? Anh có thể để một con chó đực nằm lên giường của mình, không có nghĩa có thể độ lượng cho một tên đàn ông nằm lên đó!

Chương 5: Cậu chủ, sao cậu đột nhiên hôn người ta?

“Cậu chủ cậu chủ! Hóa ra cậu còn sống! Hóa ra cậu còn có thể sống mà trở về!”.

“Ấu ấu, oăng oăng, ấu ấu ấu ấu ấu!”.

“Cậu chủ! Cậu chủ! Cậu chủ! Ma nước Anh có bắt nạt cậu không, có không có không? Cậu có bị nhuộm bẩn chỗ nào không? Cậu học ở đại học Viagra có vui không?”.

“Ấu ấu ấu ấu ấu ấu ấu!”.

“Cậu chủ, cậu cao lên rồi, đẹp trai rồi, chúng tớ cậu đã dậy thì xong, an toàn vượt qua thời kì nổi loạn tuổi dậy thì, cuộc sống tươi đẹp của em cũng tới phải không?”.

“Ấu ấu ấu ấu ấu ấu ấu ấu!”.

“Hắc Thủ Đảng, mày đừng có sữa cùng lúc với tao được không?”.

“Im miệng hết!”.

“Vâng, cậu chủ”.

“Ấu ấu...”.

Một người một chó cùng im lặng, đứng cạnh hai bên cậu chủ như hộ pháp.

Thư Thành Nhạc chẳng hề bị cảnh tượng quái dị trước mặt đe dọa, anh nhướn mày lên, mở cửa xe bước ra.

“Cô Diêu, vị này là?”.

“À, cậu ấy là kẻ anh tuấn khiến người ta phải rung động bằng xương bằng thịt... A! Cậu chủ, cậu làm gì vậy!”.

Còn chưa nói dứt câu, đột nhiên cậu chủ ấn đầu cô xuống trước mặt Hắc Thủ Đảng, ngay sau đó, một mệnh lệnh vô nhân đạo bay ra khỏi miệng cậu.

“Hắc Thủ Đảng, liếm cô ta!”.

“Ấu ấu?”.

“Lấy lưỡi của mày rửa mặt cho cô ta một lần đi!”.

“Cậu... cậu chủ! Trước khi ra ngoài em có rửa mặt rồi, không... không được mà! Hắc Thủ Đảng, cái đồ cầu nô tài không có tình nghĩa, cậu chủ mới về mà mày đã phản bội tao rồi, phì phì phì, trên lưỡi mày còn nước sót bít tét vừa ăn! Hôi quá! Khụ khụ khụ!”.

“Lép bép nhóp nhép ẹp ẹp”.

Một loạt tiếng liềm lấp buồn nôn khiến Thư Thành Nhạc muốn đứng cũng không yên, đang muốn giơ tay cản cục hình đang diễn ra, đột nhiên, một gương mặt to toàn nước bọt trơn trắng mắt dí sát trước mặt anh, phóng đại ở cự ly gần...

“Nhìn cho rõ! Mặt cô ta chính là thế này!”. Mấy hiệu quả của việc hóa trang khiến mắt cô to lên, mũi thẳng ra, đôi môi chu ra đáng yêu đều là giả, là giả hết!

Cậu chủ thân nhiên nói rõ rồi một tay tóm cổ áo phía sau của cô kéo đi, một tay kéo Hắc Thủ Đảng yêu mến lại biết nghe lời, quay người định bỏ đi.

Thư Thành Nhạc thở dài một hơi, cuối cùng mở miệng lạnh lùng nói không hề khách khí, “Chờ một lát! Cậu dựa vào cái gì mà đột nhiên xông ra đưa đối tượng xem mắt của tôi đi”.

“Dựa vào cái gì à?”. Cậu liếc xéo sang Thư Thành Nhạc, một tay kéo dây xích chó, “Dựa vào việc đây là chó của tôi, còn cái này...”.

Một tay kéo cô gái bị chó liềm cho ngất ngư, còn cố ý lắc qua lắc lại khiêu khích “Còn cái này... là hầu nữ của tôi! Cái gì của cô ta cũng là của tôi, tên đàn ông của cô ta phải thông qua sự cho phép của cậu chủ tôi đây, còn cái tên vớ va vớ vẩn chẳng hiểu từ đâu chui ra lại muốn đưa người ta đi là anh!”.

Cậu nói xong thì kéo một người một chó quay lại xe mình.

Cảnh tượng hoang đường trước mặt khiến Thư Thành Nhạc nhủ thầm trong lòng...

Một nam một nữ một chó, tổ hợp này gọi là gì?

Tổ hợp này gọi là cầu nam nữ!

Hừ! Đùa cái gì chứ, ai muốn cưới một cô gái đã thuộc về gã đàn ông khác, còn phải cùng cô ta tận tụy với một tên đàn ông khác chứ?

Cho dù đội mũ xanh⁽¹⁾ cũng không thể cam tâm tình nguyện đội một cách đường đường chính chính như thế chứ?

Lòng vô cùng khinh bỉ, ánh mắt cũng lạnh đi, Thư Thành Nhạc đang định bỏ đi, lại thấy con chó tên Hắc Thủ Đảng nhảy ra khỏi chiếc xe thể thao mui trần của cậu chủ, chạy lại xe anh như lưu luyến không nỡ đi.

Bỗng nhiên, nó giơ chân sau lên cao, dùng tư thế chuẩn của động vật tè một bãi lên bánh xe của anh.

Xả xong, Hắc Thủ Đảng sung sướng, lại tông tốc chạy về ngồi cạnh chủ nhân.

Mây đen trên đầu Thư Thành Nhạc ùn ùn kéo tới, anh lạnh lùng nhìn chiếc xe mui trần ở phía đối diện, chỉ thấy tên cậu chủ nhỏ mọn thù dai kia vỗ đầu con chó vẻ tán thành, giống như khen ngợi tư thế đi tè duyên dáng của chó nhà mình, tiện thể quét ánh mắt đùa cợt qua phía anh.

Ngay sau đó, cậu khởi động xe, phóng vọt đi, chỉ để lại một làn khói đen.

Thư Thành Nhạc nắm chặt tay, lạnh lùng nhìn chiếc xe mui trần biến mất trong tầm mắt của mình, di động trong túi quần đổ chuông hồi lâu, anh bật máy trả lời: “A lô”.

“Phó tổng giám đốc! Sao anh còn chưa tới?”.

“Có chút chuyện”.

“Chuyện gì thế?”.

“Bị câu nam nữ cản”.

“Hả? Câu nam nữ? Không phải anh đi xem mắt à?”.

“Hừ, cậu đã nhìn thấy cô gái nào dắt chó hoang với đàn ông đại đi xem mặt chưa?”.

“Hử?”.

“Ồ khách sạn có chuyện gì nói ngay đi”.

“Vâng vâng vâng, phó tổng, chuyện lớn đấy, nghe nói con trai của chủ tịch lấy được bằng quản lý ở Anh, đã về nước rồi, chủ tịch định sắp xếp cậu ta vào làm việc ở khách sạn Hoàng Tước chúng ta”.

“Cậu gọi cho tôi vì chuyện này à?”.

“Đúng vậy! Chủ tịch cũng không ở trong nước, phần lớn công việc trong khách

sạn đều do phó tổng quản lý mà, đột nhiên nhét một tên công tử chẳng biết cái gì vào quản lý, không phải chứng tỏ là không tin tưởng anh sao? Hơn nữa đột nhiên lại thêm một tên công tử giờ chân ngáng, mọi người sẽ rất khó khăn phải không?”.

“Cậu cũng nói cậu ta chẳng biết cái gì cơ mà, sợ gì chứ?”.

“Hừm, ý anh là?”.

“Thái tử từ trên trời rơi xuống, cứ sắp xếp một vị trí thoải mái nhàn nhã, nuôi không cậu ta là được rồi”.

“Anh nói chúng ta lừa cậu ta à?”.

“Không phải lừa, là sợ cậu ta cực khổ quá mức, cung phụng chu đáo cho cậu ta thôi”.

“Vâng vâng vâng! Ý của phó tổng tôi đã hiểu, tôi biết xử lý ra sao rồi, ha ha ha, thật không hổ là phó tổng!”.

Chiếc xe thể thao mui trần xé gió lao về phía trước, Diêu Tiên Thụ bị cậu chủ quăng lên ghế sau bò dậy, lau nước dãi của chó trên mặt, gạt lông mi giả đã rơi từ mắt xuống bên mép, nhoài về phía trước, sát ghế lái xe, muốn nghiên cứu cẩn thận người con trai trước mặt này.

Cậu chủ thay đổi rồi.

Mái tóc mềm mại dài hơn trước theo gió quét qua mũi cô, cổ áo sơ mi khiêu khích lộ ra xương quai xanh rõ ràng, mùi vị đàn ông tràn ngập khiến cô không kìm được mà nuốt nước bọt.

“Cậu... cậu chủ? Thật là cậu sao?”. Thứ mùi khiêu gợi trường thành phong trần trên người cậu từ đâu mà có vậy? Cậu hỏi muốn hỏi lại không dám cứ chạy vòng quanh trong miệng cô.

“Câm miệng!”.

“Cậu đang giận à?”. Thời kì nổi loạn tuổi dậy thì của cậu chủ thật dài, cô đã ngừng dậy thì rất lâu rồi.

Cậu không để ý tới cô, đốt ngón tay cầm lái trở nên trắng bệch, hung hăng đạp mạnh chân ga.

“Chuyện không như cậu nghĩ đâu, em không dám tùy tiện ra ngoài tìm đàn ông, anh Thư là do tổng quản bảo mẫu tự chọn đấy, ông ấy nói nếu em có thể gả cho anh

ấy, là có thể giúp được nhiều cho cậu chủ rồi!”.

Cậu giảm tốc độ, quay đầu nhìn cô, “Nãy cô ở trong xe hân ta làm gì hả?”.

“Hả? Bọn em? Bọn em chẳng làm gì cả”.

“Không làm gì?”.

“Vâng ạ!”.

“Rất tốt”.

“Két...”.

Tiếng phanh rít đập vào tai Diêu Tiên Thụ, xe bỗng nhiên dừng lại khiến cô nhào về phía trước theo quán tính. Một bàn tay to đặt lên sau cổ, kéo đầu cô về phía trước, cô còn chưa kịp ổn định cơ thể, miệng đã bị ấn mạnh lên đôi môi ẩm mềm.

Cậu quay đầu lại từ khi nào, ôm vai cô, cắn lên miệng cô.

Cô ngừng thở, mở to mắt, đôi mắt nhắm hờ của cậu chủ chỉ cách cô có mấy milimét khe khàng rung lên, hàng mi dày thoáng chạm vào chóp mũi nhạy cảm của cô, còn cái miệng đại nghịch bất đạo thì bị cậu chủ ngậm lấy giữa đôi môi mà nhấp nháp.

“Cậu... cậu chủ...”. Cô không dám nhúc nhích, mấp máy miệng trên môi cậu.

Sự quấy rối nơi tiếp xúc giữa hai đôi môi khiến kẻ đang chuyên tâm như cậu khẽ cau mày lại, cũng không thèm để ý.

“Nước bọt của Hắc Thủ Đảng ngon thế sao?”.

Ý nghĩ muốn tiến sâu của cậu chủ bị cắt đứt phũ phàng, mặt cậu tối sầm.

“Bốp”.

“Á! Sao lại đánh vào đầu em chứ. Là tự cậu chủ muốn làm mà...”.

Cậu trở mặt coi thường, chẳng nói gì nữa, quay đầu khởi động xe, nhưng cô gái ngồi sau lại nhộn nhạo.

“Cậu chủ, sao tự dưng cậu muốn... hôn... hôn người ta?”.

“...”.

“Cậu chủ cậu chủ, đó là lần đầu tiên quan trọng của người ta đó! Cậu đừng bơ đi chứ!”.

“Cho cô nhớ lâu một chút”.

“Nhớ lâu?”.

“Cô mãi mãi là người hầu của tôi, tất cả những gì của cô đều thuộc về tôi, ngay cả nộ hôn đầu cũng thế!”.

“... Thế còn Hắc Thủ Đảng thì sao?”.

“...”.

“Nộ hôn đầu của nó cũng bị cậu cướp mất sao?”.

Chương 6: Cậu chủ, không nhận quà của cậu không được à?

Rất nhanh chóng, Diêu Tiên Thụ nghĩ, không khéo nụ hôn đầu của Hắc Thủ Đảng cũng kính dâng cho cậu chủ rồi. Nghĩ như thế, nỗi buồn vì bị ác bá cướp mất nụ hôn đầu cũng đỡ hơn rất nhiều.

Tại sao lại nói vậy à?

Vì hành lý cậu chủ vô cùng bất công mang về hầu hết là quà cho Hắc Thủ Đảng.

Xích chó hàng độc, đĩa đựng đồ ăn cho chó đắt tiền, ngay cả hộp thức ăn cho chó cũng có kí hiệu sức khỏe “Organic” cao cấp.

Đều là người hầu, cô không tin Diêu Tiên Thụ cô trong lòng cậu chủ lại thua cái con chó ngu ngốc đàn độn ăn tạp như thế.

Thế nên, cô mặt dày mở miệng.

“Cậu chủ cậu chủ, còn em? Còn em còn em còn em?”.

Cậu chủ vừa tắm xong, đang dùng khăn bông lau mái tóc mềm ướt một cách gọi cảm, “Cô cái gì?”.

“Quà đó! Tổng quản bảo mẫu có một cái đồng hồ quả quýt rồi, nhất định em cũng phải có gì chứ?”.

Cậu cầm lấy điều khiển, nhìn ti vi thản nhiên đáp, “Ừ”.

“Có thật à? Cậu chủ! Cậu quả nhiên nhớ tới em! Em tận tụy vì cậu đúng là không uổng công. Là cái gì cái gì thế? Hàng của Anh nhất định là vô cùng cao cấp rồi”.

“Tự mở xem đi”. Cậu thuận tay đẩy ra một cái va ly da, tiếp tục xem ti vi.

“Vâng vâng, em tự mở xem!”.

“Cạch”.

Va ly da mở ra, nước mắt Diêu Tiên Thụ chảy ào ào.

“Cậu... cậu chủ... đây là cái gì thế?”.

“Quà”. Hỏi ngớ ngẩn thế?

“Sao lại là cái này chứ?”. So với quà của Hắc Thủ Đảng thì cái này đã là gì chứ!

“Cô thích nó”.

“Em đâu có thích túi Doraemon chứ!”. Tặng cô thứ đồ người hầu nhất định phải có này khác gì bảo cô làm thêm giờ trá hình chứ? Quá đáng hơn là, cái câu “Phục vụ cậu chủ, sứ mệnh quang vinh mà thần thánh” lại ngay ngắn in trên túi.

Mẹ ơi! Dòng chữ kia còn nằm thủy tinh, cứ lấp lóa nhức cả mắt, trông quê một cục! Cậu chủ, mắt thẩm mỹ của cậu thật là chết người?

“Vì tôi nói cô thích, cho nên cô phải thích”.

“...”.

Cô còn tưởng mình đã được giải phóng khỏi ách áp bức của cái túi to kia rồi, thế này là muốn cô đeo lại sao? Gừ! Còn to hơn cái túi to ngày trước của cô! Ám chỉ gì đây? Cậu chủ còn khó phục vụ hơn ngày trước, lúc phục vụ cần nhiều đồ hơn sao?

“Vui”. Cậu chủ hạ lệnh.

“... Vâng. Em rất vui, cảm ơn quà của cậu chủ”. Kêu người ta làm thêm giờ còn bức người ta thích, hu hu...

“Cười”.

“Không phải em đang cười sao?”.

“Còn khó coi hơn khóc”.

“...”.

Quan hệ của con chó thối kia với cậu chủ nhất định không hề đơn giản! Khéo có khi ngay cả lần đầu tiên cũng dâng cho cậu chủ rồi mới chiếm được sự thiên vị của cậu ấy! Hừ! Đồ Hắc Thủ Đảng xấu xa hạ lưu! Cái đồ đi cửa sau khiến người ta khinh bỉ!

“Đeo túi lên đi”.

“Không đeo được không ạ?”. Đã được giải phóng năm năm rồi, giờ lại phải vào thời kì nô lệ, rất khó để người ta chịu buông tự do nha!

“...”.

“Được rồi”. Lại dùng ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn cô.

Tâm không cam tình không nguyện, Diêu Tiên Thụ đeo cái túi hàng độc nhà quê to dùng nạm thủy tinh ấy lên lưng.

“Xoay người cho tôi xem”.

“...”. Con vịt xoay xoay.

Một lát sau, cậu chủ cười lạnh, “Hừ, quả nhiên là rất hợp”.

Hợp ở chỗ nào chứ? Phì! Cậu chủ mắt lòi, cô vô cùng muốn đeo ba lô du lịch xông ra ngoài đi bụi luôn cho rồi!

Thế nên, Diêu Tiên Thụ sau năm năm được tự do tự tại, lại phải đeo trên lưng đồ nghề làm việc, lần thứ hai đội cái mũ người hầu vĩnh viễn, trốn sau cái bóng của cậu chủ chuyên chế tà ác trồng nấm vẽ vòng tròn.

“Diêu Giai Thị Tiên Thụ!”.

“Vâng vâng, ông đừng nên to tiếng như thế, tổng quản bảo mẫu”.

“Thái độ làm việc của cô sao đấy hả! Cậu chủ đã tốt nghiệp về nhà rồi, cô phải chuyên tâm phục vụ, không được phép tỏ ra lười nhác! Cậu chủ đưa cho cô quà từ nước Anh rồi chứ gì! Cô có thể phục vụ cậu chủ vừa thân thiện lại hấp dẫn như thế còn bất mãn gì hả?”.

Cô đâu dám bất mãn?

“Tiểu Tiên này, thực ra cậu chủ đối xử tốt với cô đó, cô coi, váy áo hầu nữ mới cũng duyệt cho cô rồi, lại còn mua về cho cô cái túi đáng yêu như thế”.

“...”.

Cô bỏ năm năm tuổi thanh xuân mới xin được bộ đồ hầu nữ mới, rốt cuộc thì ai mới là người khó tính chứ?

“Từ nay trở đi, tiếp tục chăm sóc chu đáo cho cậu chủ nhé!”. Ông dứt lời, còn cố ý khom người lén lút nói thầm bên tai cô, “Cậu chủ hài lòng, ta sẽ lên phát thêm tiền thưởng cho cô”.

“Úi trời, ông thôi đi cho! Năm nào cũng nói như thế, nhưng mười mấy năm qua,

có lần nào ông thấy cậu chủ lộ vẻ hài lòng chưa?”.

“A...”.

“Cau mày nheo mắt bĩu môi, lúc nào cũng có vẻ vô cùng bất mãn với xã hội này”. Cứ như ngày nào cũng đau đớn như khi kì kinh nguyệt tới, “Con còn lấy tiền thưởng sao, đừng bị cậu ấy trừ tiền lương cũng cười thâm được rồi!”.

“Hèm hèm hèm! Cậu chủ xuống nhà rồi, mọi người nghiêm, đứng thẳng, mỉm cười, cúi người, chào!”.

“Chúc cậu chủ một ngày tốt lành!!!”.

Toàn thể người làm trong nhà cùng gập người chín mươi độ, nghênh tiếp vị chủ nhân vừa ngáp vừa đi từ trên lầu xuống.

Cậu phát tay, ý bảo bọn họ đi hết đi, ai làm việc nấy. Diêu Tiên Thụ nhân cơ hội này cũng muốn rút đi theo đoàn người.

“Cô đi đâu đấy? Qua đây phục vụ”. Phía sau truyền tới mệnh lệnh lạnh lùng của cậu chủ.

Bĩu môi, đảo mắt, xoay người lại, cô đã đeo lên mặt nụ cười giả lả phát sáng tứ tung, vô cùng xán lạn.

“Vâng! Cậu chủ, xin hỏi đêm qua cậu ngủ có ngon không? Có mơ thấy cái gì đẹp không?”.

“Không ngon”.

“Á... ha ha... ha ha...”. Cô cười gượng hai tiếng, lập tức xoay người tự đánh mình, sao lại không quản lý được cái miệng lúc nào cũng nói lung tung thế chứ, nói chuyện với cậu chủ chính là đẩy bản thân mình đâm đầu vào chỗ chết mà, “Sao, sao lại ngủ không ngon chứ?”.

“Mơ thấy cái cây tiền tài của nhà mình chìa ra ngoài tường, là cô thì cô nghĩ có được không?”. Cậu lạnh nhạt nhún mày.

Tổng quản bảo mẫu vừa nghe thấy, lập tức nói xen vào, “Ai da! Giấc mơ này đúng là điềm xấu, điềm rủi nha! Tiền sao lại chìa ra ngoài tường cho người khác được lợi chứ?”.

“Không sao”. Cậu chủ khoát tay rộng lượng, “Nó còn dám chìa tiền ra ngoài tường thì lấy rìu ra”.

“Rìu?”. Tổng quản bảo mẫu ngăn người.

“Chặt nó”. Khiến nó rụng ra một đồng tiền, thỏ ra một vũng máu trong sân nhà mình.

“...”. Cô hầu run rẩy.

Cậu chủ còn quá đáng, ác độc, bạo lực, lạnh lùng hơn so với năm năm trước! Để giữ vận may của cô lại trong nhà, tự nhiên lại ra quyết định chặt cô đi! Cô đã nói rồi mà, muốn cậu chủ hài lòng thì đó là nhiệm vụ bất khả thi nhất trong lịch sử loài người!

Bữa sáng truyền thống nước Anh được người hầu dọn lên bàn trước mặt cậu chủ.

Café thơm nức khiến người ta tỉnh táo, không dùng thêm sữa đặc cũng không đáng quá...

Bánh mì lúa mạch xốp mềm mới ra lò thơm phưng phức, dùng kèm bơ lạnh và mật ong, có ngọt cũng sẽ không ngọt quá...

Trứng luộc lòng đào, nấm xào bơ, thịt xông khói, bánh khoai rán kỹ, dùng kèm nửa quả cà chua nướng thơm lừng.

“Đây là gì?”. Cậu chủ nhíu mày.

“Bữa sáng của cậu chủ mà. Em với tổng quản bảo mẫu cả đêm lên mạng tìm được đó, bảo là người Anh ai cũng thích ăn như thế, cậu chủ ở Anh nhất định quen ăn như thế rồi, nên chúng em...”.

“Đôi đi”. Cậu hét.

“Hả? Cậu... cậu chủ? Đôi? Bữa sáng của cậu á?”.

“Nấu mì, không cho hành”.

“...”. Nước Anh rốt cuộc là nơi thần bí cỡ nào, có thể nhào nặn vân vê tính tình của cậu chủ méo mó tới cỡ ấy chứ?

“Nhìn cái gì. Đôi!”.

“... Vâng”.

Đúng là cậu chủ vĩ đại vô cùng truyền thống, không quên gốc rễ cội nguồn, quả là khiến người ta phải kính trọng.

Kính trọng thì kính trọng, nhưng cũng không nên vĩ tới mức quá đại như thế chứ? Không dung lại ác độc ban thêm công việc cho người hầu!

Điều Tiên Thụ quay mông đi nấu bữa sáng cho con người yêu nước, cậu chủ cầm báo uống café, liếc mắt nhìn quanh, ngắm nghía lại phòng khách cũ của căn biệt thự đã khác xưa, ánh mắt dừng lại trước bức chân dung khổ lớn treo trong phòng.

“Ai biến ảnh chân dung của tôi thành linh đường thế hả”. Hoa này, hương này, lại còn thêm đồ cúng, cái này là cái gì hả?

“Á...”. Tổng quản bảo mẫu lén lút liếc mắt, “Là... Tiểu Tiên đó! Vì con bé... con bé nhớ cậu chủ quá, cho nên... cho nên ngày nào cũng bò tới trước chân dung cậu chủ nhìn cho đỡ nhớ”.

“Cô ta nhớ tôi sao? Hừ”. Khóe miệng nhếch lên một góc mà phải dùng tới kính hiển vi mới có thể nhìn ra.

Vừa nghe thấy giọng điệu của cậu chủ không hề u ám lại có chút hài lòng đắc ý, tổng quản bảo mẫu lập tức tới gần nói thêm, “Tôi cũng rất nhớ cậu chủ mà! Hu hu! Nghĩ tới việc cậu chủ một thân một mình ở nơi xa như thế, lại không có ai chăm sóc cậu, quần áo ai giúp cậu giặt, chăn ai giúp cậu phơi, ăn gì ai giúp cậu làm, quần áo ai giúp cậu mặc, bồn cầu ai giúp cậu cọ! Cái chỗ xa xôi toàn là người tóc vàng đáng sợ bao nhiêu, nhờ may có người xa lạ tiếp cận cậu thì thế nào? Nhờ may có kẻ dám tơ tưởng tới sắc đẹp của cậu mà ra tay thì làm sao? Nhờ may cậu đói bụng rồi nhặt đồ trên đất ăn thì...”.

“... Được rồi!”. Tâm trạng đang tốt lại bị quét sạch banh. Cậu là kẻ tàn tật không thể tự lo cuộc sống hàng ngày, hay là lão già trúng gió liệt não đờ đờ đây?

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao lần này cậu chủ đột nhiên trở về vậy?”.

“Xem mắt”.

“Cái... cái gì!?”.

“Ông há hốc mồm ra làm gì chứ?”.

“Cậu chủ, cậu nói cậu muốn đi xem xem xem xem xem... xem...”.

“Xem mắt”. Cậu nhắc lại.

“Vớ ai vớ ai vớ ai chứ?”.

“Không biết”.

“Không... không không không không không biết?”.

Cậu quay đầu tiếp tục đọc báo, hừ mũi nói như chuyện chẳng đáng gì, “Xem mắt ai thì là người đó. Tôi chỉ muốn kết hôn sớm một chút”.

“Kết... kết kết kết, còn muốn kết hôn nữa? Cậu chủ đã muốn kết hôn rồi sao?”.

“Vớ vẩn. Không kết hôn, tôi đi xem mắt làm gì?”.

“...”.

Cậu chủ của ông đã muốn làm chuyện ấy rồi, cậu chủ của ông muốn phụ nữ rồi, cậu chủ của ông muốn kết hôn rồi!!! Nhất định là cậu ấy ở nước ngoài xem trộm phim khiêu dâm không nên xem rồi!

Chương 7: Cậu chủ, em đang theo dõi cậu!

“Cái gì? Cậu chủ muốn đi xem mắt?”.

Trong phòng bếp sức nức mùi thơm của mì, Diêu Tiên Thụ ngây người kinh ngạc.

“Cậu ấy bắt con về mà bản thân lại muốn đi xem mắt à?”. Thế chẳng phải là cậu chủ “chỉ cho quan phóng hỏa, không cho bách tính đốt đèn” sao?

“Đi đi đi, cô thì biết cái gì! Cậu chủ muốn đi xem mắt, nhất định là có nỗi khổ tâm của cậu ấy!”. Tổng quản bảo mẫu ra sức bảo vệ cậu nhóc chính mình nuôi lớn, “Nhất định là như thế!”.

“Cậu chủ thì có nỗi khổ tâm gì chứ? Chẳng lẽ Hắc Thủ Đảng thích con chó cái nhà bên nên cậu ấy thất tình à?”.

“Bốp”.

Cô hầu gái lọt trúng vào tầm công kích bằng đũa nôi của đại nhân tổng quản, đầu óc choáng váng.

Tổng quản bảo mẫu cảm hung khí trong tay, rơi vào thế giới tưởng bở, “Lúc này cậu chủ nói phải xem mắt để kết hôn, ở đây nhất định có uân khúc”.

“Con chỉ cảm thấy thất khiếu⁽²⁾ của con đều nổ đom đóm hết”.

“Có khi nào cậu chủ xảy ra chuyện không thể cho ai biết ở Anh không? Ví dụ như cậu ấy bị đưa con gái xấu xa nào đó lừa dối lừa bỡn? Vết thương vẫn còn đau, thế nên cảm thấy tình yêu vô cùng nguy hiểm, vô cùng đáng sợ, cho nên muốn lập tức tìm đại một cô nào đó kết hôn bừa đi, chấm dứt cuộc sống buông thả này?”.

“Cậu chủ tùy tiện quá!”.

“Không được nói lung tung, cậu chủ sao tùy tiện được! Cậu chủ trong sạch thuần khiết như thế, từ nhỏ đã không có kinh nghiệm yêu đương. Theo ta thấy, nhất định là cậu chủ bị đưa con gái nào đó lừa gạt cả thể xác lẫn tinh thần, nên mới đau khổ về nước, tính bước vào năm mồ hôn nhân!”.

“Thế không phải nên trách tổng quản bảo mẫu sao, từ nhỏ đã không cho cậu chủ hẹn hò với con gái, lúc nào cũng cho ô tô đưa đón, tất cả thư tình đều bị ông đốt

hết, điện thoại bị ông chặn lại. Con gái lân la tới gần cậu chủ không bị ông thả chó cắn, hắt nước, đuổi theo truy sát, đe dọa bằng roi da, thì cũng là dùng thủ đoạn độc ác khiến người ta bực hơi chẳng biết đến chỗ nào rồi”.

“Này! Nhỏ giọng một chút, mấy chuyện thiếu đạo đức đó cô cũng có tham gia đó!”.

“Đó không phải mấu chốt vấn đề, mấu chốt là ông lại cho cậu chủ vào học trong trường nam sinh quý tộc, ngay cả cơ hội để cậu ấy thấy động vật cái cũng không có! Nếu cậu ấy bị phụ nữ lừa còn đỡ, chỉ sợ là... bị đàn ông chơi bời rồi, mới muốn về nước xem mắt chơi bời với phụ nữ, nếu thế thì ông khóc ròng rồi”.

“Không... không phải thế chứ?”.

“Thứ cậu chủ thích nhất là gì?”.

“Hắc Thủ Đảng”.

“Hắc Thủ Đảng là đực hay cái?”.

“Đực”.

“Nhìn xem!”. Cô buông tay.

Tổng quản bảo mẫu cứng ngắc, siết tay lắc đầu không phục, nói, “Không đâu! Cậu chủ có hứng thú với phụ nữ mà!”.

“Cậu ấy có hứng thú thì ông thích à?”.

“... Cũng không”. Tổng quản bảo mẫu ỉu xiu ngồi xổm xuống khóc thút thít.

“Con biết, con biết rồi! Tổng quản bảo mẫu”. Cô ngồi xổm xuống cảm động vỗ vỗ lên lưng tổng quản bảo mẫu, “Tâm trạng này của ông chính là vì thấy cuối cùng con trai mình cũng lớn rồi, con biết mà! Thực ra lúc con nhìn thấy cậu chủ đã nghĩ, trời đất ơi, con trai của mẹ, đã lớn như thế rồi, phải bay đi thôi. Cậu ấy trở thành đàn ông, bắt đầu có hứng thú với phụ nữ, man quá đi! Ngay cả xương quai xanh cũng đẹp như thế...”.

“Ai bảo tâm trạng của ta như cô!”. Tổng quản bảo mẫu gạt tay cô hầu nữ ra, làm bộ tổng quản nói thì thầm, “Nói chung, vì sự thuần khiết và an toàn của cậu chủ, lần xem mắt này của cậu chủ, chúng ta phải theo dõi cẩn thận!”.

“Theo dõi?”.

“Đúng! Không nhờ may cậu chủ lại bị đứa con gái xấu xa nào đó lừa thì biết làm sao?”.

“Cũng đúng, cuộc sống giờ đáng sợ lắm. Xem mắt cũng là chuyện có hệ số nguy hiểm rất cao, không cẩn thận là toi đời luôn”.

“Cô cũng nghĩ như thế à?”.

“Đúng mà! Đôi tượng lần trước tổng quản bảo mẫu giới thiệu cho con cũng rất đáng sợ đó!”.

“Cô nói cái anh Thư Thành Nhạc kia ấy à?”.

“Đúng! Anh ta vừa gặp mặt đã dẫn con đi thuê phòng rồi! May là cậu chủ tới cứu con, không thì cái trong trắng bé nhỏ của con đã mất rồi!”.

“Trời đất, thế giới này đáng sợ thật, ngay cả cậu Thư kia nhìn nghiêm chỉnh thế mà cũng là loại mặt người dạ thú, không được, chúng ta nhất định bảo vệ cậu chủ không bị đám con gái ở buổi xem mắt nhúng chàm!”.

“Ông sẽ không bảo con lấy nước ớt với roi da ra đe dọa đối tượng xem mắt đây chứ?”.

“Lúc cần thiết phải dựa vào cô rồi! Tiểu Tiền, về ta sẽ phát tiền thưởng cho cô”.

“Thật á? Có tiền thưởng?”. Tinh thần làm việc của cô lại bật lên rồi.

Cùng lúc đó, ngoài phòng khách vang lên tiếng gào thét của cậu chủ đã không đợi nổi bữa mì ăn sáng nữa, “Không ăn nữa! Trừ sạch tiền lương tháng này của cô ta cho tôi!”.

“...”.

Lấy tiền thưởng bù tiền lương, cuộc sống của cô chính là bi kịch khó có thể lựa chọn.

Ngày xem mắt đầu tiên của cậu chủ.

Trong quán café âm cúng nào đó, trên cái bàn nhỏ âm cúng nào đó, đặt cây nến có hình trái tim được đặt nhà sản xuất thiết kế đặc biệt.

Đôi nam nữ nào đó ngồi đối diện với nhau.

Chàng trai mặt mũi lạnh lùng, chân vát chéo, sốt ruột kéo kéo cà vạt, trong lòng

thầm chửi bới cô hầu gái sáng nay giúp mình thất cà vạt rõ chặt.

Cô gái mặt mày e thẹn, hai chân khép chặt, những ngón tay xoắn vào nhau bất an, ánh mắt có chút chờ mong liếc về phía chàng trai ngồi đối diện, dường như trong lòng rất kích động.

Thấy anh ta từ đầu tới cuối vẫn không chủ động nói chuyện, cô gái mấp máy môi, quyết định mở lời trước.

“Xin hỏi bình thường anh thích gì?”.

“Thích cái gì?”. Chàng trai nhỏ giọng đáp, giọng điệu khó chịu khiến cô gái ngồi đối diện rụt cổ lại.

“Là bình thường lúc rảnh rồi anh thích làm gì?”.

“Liên quan gì tới cô?”.

“...”. Cô gái sừng sốt, sắc mặt trắng nhợt, cười khan một tiếng, “VẬY... vậy trong lòng anh đã có ai rồi sao?”.

“Có liên quan tới cô à?”.

“... Nghề của anh là...”.

“Tôi ghét người ta cứ hỏi này hỏi nọ”.

“... Vậy ít ra tên của anh là...”. Cô chỉ mới thấy ảnh của anh ta đã vô cùng sung sướng mà chạy tới đây, ít ra cũng để cô biết anh chàng đẹp trai xấu tính này tên là gì chứ?

“Cô tò mò thật đấy”.

Cô gái xấu hổ không kìm được tức giận, ôm mặt loẹt quẹt chạy đi.

Chàng trai nhìn cô gái chạy ào đi, chả hiểu ra làm sao, cầu nhàu đi thanh toán.

Ở bàn bên cạnh, hai người một già một trẻ mặc quần áo như đặc công dọa người nhìn nhau.

“Xem ra cậu chủ chắc không bị con gái bắt nạt đâu”. Diêu Tiên Thụ bỏ kính râm ra nói chắc nịch, “Sức chiến đấu chênh lệch nhau quá. Miệng lưỡi cậu ấy chắc chắn là đã bôi thạch tín pha thêm hạc đỉnh hồng!”.

“Xì! Lại là một đứa con gái đều cáng, tự đứng lại để cậu chủ phong độ duy nhất của chúng ta thanh toán! Cái đồ lừa ăn gặt uống!”.

“Tổng quản bảo mẫu này...”.

“Ta thì làm sao nào! Ta nói sai à?”.

“Không có ạ...” . Ui mẹ ơi, không lẽ để cậu chủ sống bám váy vợ là đúng à? Có kinh nghiệm mấy lần đi xem mắt, bộ óc bình thường của cô vẫn còn biết, theo lẽ thường đi xem mắt thì đàn ông phải đi thanh toán!

Ăn cơm tối xong, cậu chủ ngồi trước ti vi gương mặt âu sầu, lơ đãng chuyển kênh truyền hình.

Điều Tiên Thụ dọn dẹp phòng, thu gọn đám quần áo cậu chủ vừa cởi ra, quét sạch mớ lông rụng của Hắc Thủ Đảng, là thẳng quần áo ngày mai phải mặc khi đi xem mắt của cậu chủ.

Xoay người một cái, đột nhiên cô va vào lồng ngực ấm áp của cậu chủ.

Chỉ thấy cậu dồn cô vào giữa ngực mình và túm quần áo, lúc tỉnh lại đã thấy cậu chủ cúi người, khuôn mặt gần sát với mình.

Cô sợ tới mức thất sắc, giờ bộ quần áo mới là được phân nửa thót lên, “Cậu... cậu chủ. Không thể được! Điều thứ ba trong quy định cho hầu nữ đã ghi rõ rồi! Chúng ta không thể được, không được, mà cũng không xứng với nhau!”.

“... Cô đang nghĩ linh tinh cái gì đấy”. Cậu nhíu mày nghi hoặc.

“Hả? Không phải cậu đối với em...”.

“Tôi chỉ có chuyện muốn nói”.

“Hả? Nói... nói cái gì?”.

Cậu như có điều khó nói, nhìn quanh một lát, lúc này mới cúi thấp người hạ giọng nói thầm vào tai cô, “Dạy tôi”.

Cô bị hơi thở ấm áp thổi vào tai tới mức lâng lâng, cả người tê dại run run, đáp lại không chút do dự, “Được”.

“Cô cởi cúc áo tôi làm gì?”.

“Không phải dạy cậu sao? Tuy em không biết nhiều lắm, nhưng có thể cùng cậu

nghiên cứu dần dần”.

“Xem mắt cần phải cởi quần áo à?”.

“Đến một trình độ nhất định thì cần đó”.

“Khốn kiếp! Nói như thế, hôm đó cô cũng cởi quần áo với cái gã kia hả?”.

Cậu chủ hét lớn, chọc hồng bong bóng mộng tưởng của cô cái póc, cô bỗng nhiên rớt trở lại hiện thực, “Hôm đó? Em không có đâu! Hôm đó mới nửa đường đã bị cậu kéo về rồi, làm gì có thời gian mà cởi quần áo chứ!”.

“Vậy lần xem mắt trước của cô thì sao?!”. Cậu không ở nhà, cô ta đã hoang dâm vô lối rồi phải không!

“Lại càng không có mà, bọn họ vừa nhìn thấy Hắc Thủ Đảng thì chạy sạch, cậu chủ, em muốn tìm một người cùng phục vụ cậu với em, đúng là vô cùng khó khăn đó! Em sợ mình không gả đi được quá, cậu không thể nói lỏng quy định một chút được sao?”.

“Hừ!”. Cậu ra vẻ không thể thương lượng, hằm hằm quay lại sofa ngồi.

“Cậu chủ, có phải cậu muốn hỏi lúc em đi xem mắt thì nói gì không?”.

“...”.

“Cậu không nói gì, coi như ngầm đồng ý nha”. Cô tốt bụng làm cô giáo xem mắt, nghiêm túc chỉ dạy, “Thực ra cậu chủ cứ có cái kiểu hời hợt quá, tới đó là ngồi xuống, chẳng nói câu nào thừa. Con gái người ta hỏi cái gì, cậu lại chẳng trả lời cái đó. Gia cảnh ra sao cũng không nói cho người ta, người ta sao có thể yên tâm mà gả cho cậu được?”.

“... Thành thật trả lời câu hỏi?”.

“Đúng đúng! Cứ trả lời câu hỏi, con gái nhất định sẽ nghĩ cậu chủ là người có thể trao gửi cả đời đó!”.

“Cô rất mong tôi bị người ta trao gửi cả đời sao?”.

“Hả? Ấy...”. Sao tự dưng lại giận chứ.

“Cái kiểu đã đi xem mắt nhiều lần, rất từng trải, lại còn dám dạy bảo tôi. Rất sượng phải không?”.

“Ấy... thực ra cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng bốn năm sáu bảy tám...”.

“Lết đi lau ảnh của tôi một trăm lần!”.

“Hả?”. Tại sao lòng tốt của cô chẳng bao giờ được báo đáp.

Hình phạt của cậu chủ đúng là đê tiện, cưỡng ép cô phải nhìn cái mặt to tướng lạnh như băng ấy của cậu hồi lâu, chắc cô sẽ bị đóng băng chết mất!

Lần xem mắt thứ hai của cậu chủ, thái độ có chút chuyển biến tốt đẹp.

“Trong nhà anh có những ai?”.

“Một đám người hầu và một con Tàng Ngao”.

“Xin hỏi sở thích của anh là gì?”.

“Nuôi chó, ngược đãi người hầu”.

“Tên của anh là?”.

“Cẩm Ngọc”.

“Có họ Cẩm sao?”.

“Tôi họ Ái Tân Giác La”.

“Há! Anh họ... anh họ Ái Tân Giác La?”.

“Làm sao?”.

“Oa oa oa! Anh là hậu duệ của A Ca nào?”.

“Cái gì?”.

“Em là fan cuồng của Tứ Tử, Tứ A Ca Ung Chính ấy, anh có biết không, có phải là ông của ông của ông của ông gì đó của anh không? Thực ra Bát Bát dịu dàng như ngọc cũng không tồi đâu, thực ra em cũng rất thích Thập Tứ, ai dà, tốt quá mà, có thể xem mặt hậu duệ hoàng tộc. Chừng nào chúng ta kết hôn đây? Không Thanh xuyên được, thế thì vào nhà họ Ái Tân Giác La được rồi, có thể coi em là nửa phúc tấn nhỉ? Anh vừa nói anh còn có một đám người hầu nữa hả? Tức là sau này em cũng có thể có một đám người hầu để sai bảo đúng không?”.

“Người hầu của tôi chỉ có thể là của tôi! Ai nói cô có thể sai bảo cô ta hả?”.

“Chúng ta kết hôn rồi, em chính là nữ chủ nhân, em muốn thay anh chăm sóc tốt vương phủ của anh, nhà của anh, cho dù anh có nhiều vợ bé em cũng sẽ không để ý, em nhất định sẽ dùng trí tuệ của phụ nữ hiện đại khiến anh phải hồi tâm chuyển ý!”.

“... Kì quái”. Phụ nữ hiện đại ai cũng khó hiểu.

“Tứ Tứ, Bát Bát đừng đi mà! Em muốn gả cho anh làm phúc tán! Khởi đầu có khó khăn cũng không sao!”.

Ngồi cạnh đó, một già một trẻ cúi đầu xuống đồ mớ hôi lạnh.

Tổng quản bảo mẫu: “Đó là loại con gái gì hả? Cậu chủ đã trả lời hết câu hỏi của cô ta rồi, cô ta còn bắt măn cái gì chứ, dám dọa cậu chủ chạy mất!”.

Diêu Tiên Thụ: “Phải đó. Tiếc quá. Lần này ngay cả hai chữ “cấm dục⁽³⁾” cậu chủ không muốn thừa nhận nhất, ghét nhất cũng thẳng thắn nói ra rồi mà. Còn tưởng lần này sẽ ok chứ”. Diêu Tiên Thụ lắc đầu thầm than.

Nghe nói tên của cậu chủ là do lão gia cẩn thận lựa chọn rồi mới đặt, ngoài việc mong muốn thằng cháu trai có phong độ không ai bì được, thanh tao lịch sự, giàu mà không hống hách, còn muốn nó có thể điều khiển hỉ nộ ái ố thuần thục, kế thừa gia nghiệp một cách trọn vẹn. Cũng chính là cái tên “cấm dục” kia, nhưng cậu chủ không thể hiểu được nỗi khổ tâm của lão gia, vô cùng ghét cái tên dịu dàng như ngọc này, trừ khi cần, không thì không hề nhắc tới nó, xem ra lần này cậu chủ thật sự muốn bán mình cho nhanh rồi.

“Cậu chủ đáng thương quá, xui xẻo thật. Tự dung lại đụng phải một cô cuồng Thanh xuyên, hỏng hết rồi”.

“Cuồng Thanh xuyên? Là cái gì? Tiểu Tiên này, cô ta vừa nói cái gì mà Tứ A Bát A đó, rốt cuộc là cái gì?”.

“Uầy, tổng quản bảo mẫu, ông out rồi! Đó là đang nói Tứ A Ca với Bát A Ca nhà Khang Hy ấy”.

“Thế liên quan gì với cậu chủ nhà chúng ta? Còn phúc tán vương phủ nữa, đầu óc không bình thường rồi”.

“Cái ấy gọi là một phúc cỏ. Nếu bây giờ còn có gia phả của hoàng tộc thì cậu chủ nhà chúng ta cũng là bối lạc phải không? Thế thì người gả cho cậu chủ rõ là phúc tán rồi! Bối lạc kết hôn với phúc tán, tuyệt quá, thấy kích thích hơn đọc tiểu thuyết nữa! Tổng quản bảo mẫu!”.

“...”.

“Tổng quản bảo mẫu, ông nói, ông nói xem, cậu chủ nhà chúng ta là hậu duệ của ai đây? Riêng con nghĩ cậu chủ khá giống Tứ A Ca nội tâm và có gương mặt lạnh băng. Nhưng mà, con rất mong cậu chủ là hậu thế của Bát A Ca ấy, anh ấy đẹp trai lắm nha, lại vô cùng trang nhã, mặc áo bào màu trắng như tuyết, còn dịu dàng như ngọc! Hấp dẫn quá a a a...”.

Diêu Tiên Thụ càng kêu càng lớn tiếng, nhưng tổng quản bảo mẫu lại im lặng khác thường. Mấy ngày trôi qua, bị kịch đã diễn ra.

Diêu Tiên Thụ ngồi trong phòng giặt chờ quần áo vắt khô, mút ngón tay tập trung tinh thần đọc cuốn truyện đang cầm.

Đột nhiên cuốn truyện bị người khác giật lấy, cái giọng u ám của cậu chủ từ trên rớt xuống.

“Trong giờ làm việc lên đọc tiểu thuyết hả?”.

“... Cậu... cậu chủ... cậu tới... từ lúc nào?”.

“Thanh xuyên phải không?”.

“Ha ha... ha ha ha”. Thực ra có lúc cô còn coi chút Hán xuyên, Minh xuyên, Tam Quốc xuyên, giá không xuyên cô cũng không kì thị.

“Bát A Ca rất hấp dẫn phải không?”.

“Áy...”. Thì đúng là rất hấp dẫn mà.

“Áo choàng dài trắng như tuyết, trang nhã trăm phần trăm, còn dịu dàng như ngọc phải không?”.

“...”. Cậu chủ cũng bắt đầu thích đọc Thanh xuyên sao?

“Mặt tôi là tảng băng phải không?”.

“Á! Tổng quản bảo mẫu bán đứng mình!”. Chẳng trách hôm đó ông ấy chẳng nói tiếng nào, hóa ra là tính gặp cậu chủ bơm vá!

“Hừ!”.

“Cậu chủ, không phải em có ý đó, ý của em là cậu chủ lạnh lùng nghiêm nghị anh tuấn, có phong độ của đế vương, người phạm phu tục tử sao bằng được... cậu

chủ, cậu muốn mang truyện của em đi đâu?”. Đó là truyện em thuê ngoài hiệu đó.

“Hắc Thủ Đảng, xé nó đi”.

“Gâu gâu!”.

Cậu chủ dịu dàng như ngọc dắt Hắc Thủ Đảng đi mất.

Trang sách rách bay bay trong gió theo nước mắt của Diêu Tiên Thụ.

Cậu chủ, cậu ghen tức mà cũng vô lý như thế sao? YY tí tẹo mấy lão tổ tông thật thật giả giả nhà cậu mà cũng không được à?

Từ đó về sau, trong quy định của hầu nữ lại thêm một phần phụ lục: Cấm đọc tất cả các loại truyện xuyên không, nhất là loại Thanh xuyên! Cấm tơ tưởng đến cậu chủ, cấm mơ mộng hình ảnh cậu chủ trọc nửa đầu kết đuôi sam tuyệt đẹp.

Thất bại trong chuyện học xem mắt, nhưng kế hoạch kết hôn của cậu chủ vẫn chưa dừng lại. Vấn đề là mỗi lần cậu chủ đi xem mắt, tổng quản bảo mẫu không thể theo sát được hai mươi tư tiếng. Bởi vì mỗi khi đến cuối tháng, tổng quản bảo mẫu đều phải chết dí ở nhà làm hạch toán chi tiêu trong gia đình, thế nên nhiệm vụ theo dõi bảo vệ cậu chủ vĩ đại rơi xuống vai một mình Diêu Tiên Thụ.

Ngày hôm đó...

Đeo một cái kính râm to ngầu, thêm cái mũi to đỏ chót của thằng hề, đầu đội mũ lưỡi trai to, gọi một cốc trà cúc rẻ nhất, Diêu Tiên Thụ lại ngồi bàn ngay cạnh cậu chủ.

Lần này sẽ là cô nào tới đây?

Không được rồi, cái giọng này của cô có hơi hả hê, giữ tâm lý cười nhạo theo dõi cậu chủ là không được.

Phụt.

Chẳng hiểu tại sao, mỗi lần thấy cậu chủ đi xem mắt tới mức phát chán là lòng cô lại bùng lên một niềm sung sướng không tên. Đúng là lòng dạ nhỏ nhen u tối phản nghịch của hầu nữ bị chèn ép lâu ngày mà.

Ai cho cậu xé truyện của tôi, ai cho cậu sai tôi đi lau ảnh của cậu, ai cho cậu bảo Hắc Thủ Đảng liếm hết mặt của tôi, ai cho cậu ngăn trở tôi đi xem mắt, hại tôi không gả được cho ai, báo ứng hết mà, không gặp được cô gái nào tốt chứ gì?

A ha ha ha ha ha!!!

“Hả? Anh Cẩm Ngọc? Sao lại là anh?”.

Một giọng nữ ngọt ngào vang lên bên cạnh Diêu Tiên Thụ, mùi hương thanh nhã từ từ bay đến, tiếng giày cao gót cộp cộp lướt qua người cô.

Cô vội vàng đẩy vành mũ lên, quay đầu lại nhìn người đẹp cao ráo kia.

Người ấy mặc áo cổ rộng bằng tơ lụa màu trắng với thắt lưng hồng nhạt, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, quần bò ống loe được cắt may vừa vặn, đi đôi giày cao gót màu đen đầy nữ tính.

Khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, gương mặt xinh xắn, da dẻ mịn màng, đôi môi hồng ánh lên.

Thân hình tuyệt vời, khí chất mạnh mẽ, ngay cả giọng nói cũng không bắt bẻ được.

“Anh Cẩm Ngọc, không trùng hợp như thế chứ, đối tượng xem mắt hôm nay của em là... anh phải không?”.

“Ừ”.

Đùng đùng!

Tiếng đáp chán nản của cậu chủ lại giống như một tiếng sấm vang lên trên bầu trời với Diêu Tiên Thụ.

Ấy? Là ông trời đã nghe thấy tiếng cười kiêu ngạo không có khí chất của cô cho nên cố ý đả kích ngược lại cô sao?

Hay là cái vận đào hoa của cậu chủ đã đến?

Chương 8: Cậu chủ, đó là hoa đào nát rồi!

Diêu Tiên Thụ cắn ngón tay, vênh tai lên nghe động tĩnh bàn bên cạnh.

“Anh Cẩm Ngọc, anh về nước khi nào đây?”.

“Mới về”.

“Em tốt nghiệp đại học xong thì vội về nước, nhà phải bán một căn hộ đi mới đủ cho em đi du học. Anh chắc vẫn có ý định học tiếp thạc sĩ chứ?”.

“Ừ”.

“Anh Cẩm Ngọc, anh vẫn thế, kiệm lời quá”.

“...”.

“Wait, anh này, are you kidding me? Anh không đùa Nhược Nhược này đây chứ?”.

“Đùa cái gì?”.

“Xem mắt ấy. Unbelievable! Em không tin anh có điều kiện tốt như thế mà phải đi xem mắt. Lúc còn ở nước ngoài, bao nhiêu cô gái trong lớp chúng ta muốn ngã vào lòng anh chứ? Đúng rồi, anh có nhớ cái cô người Nga kia không? Iliana, cái cô rất giống búp bê ấy, cô ấy gửi thư tình cho anh, nói anh là người đàn ông có mùi vị người Trung Quốc cổ ấy, nhưng anh còn không thèm xem, vứt đi như rác. Còn con gái của nghị sĩ Thái Lan Ruusa...”.

“Tôi vội kết hôn, cần một người vợ”. Giọng nói lạnh như băng của cậu chủ ngắt mạch chuyện cũ, nhưng giọng nữ lại vang lên lần nữa.

“Hả? Đã nghĩ tới nhanh thế á? Máy cậu chủ như anh không phải sau khi về nước nên chơi bởi mấy năm sao, bị true love tóm rồi à?”.

“...”.

“Anh không tò mò sao Nhược Nhược em lại tới xem mắt à?”.

Giọng nữ đột nhiên mềm mại khiến Diêu Tiên Thụ nhúu mày, lén thò đầu ra nhìn trộm sang bên cạnh.

Xem ra hình như cậu chủ chẳng có phản ứng gì, thản nhiên uống café, chẳng mấy may chú ý tới hành vi rút gan rút ruột ra phân trần của người ta.

“Hồi đó em đi Anh là vì mẹ em phát hiện em lén qua lại với một cậu con trai, lúc đó còn nhỏ puppy love ấy mà, lại nghĩ cậu ấy sao lại hấp dẫn đến thế, muốn ở bên cạnh cậu ấy, kết quả sau khi mẹ phát hiện thì nhất quyết tống em ra nước ngoài, dần dần cắt đứt liên lạc. Lúc ở Anh, anh cũng biết em có bao nhiêu bạn trai rồi chứ?”.

“Không biết”.

“Thật không?”. Bị người ta làm lơ, cô ta cũng chẳng ngại gì, tự cười cười, “Dù sao cũng chẳng có kết quả mà. Rốt cuộc là về nước cũng chẳng ra sao, mẹ em tức lắm, nói bán một căn hộ để tống em ra nước ngoài, cuối cùng chẳng tìm về nổi lấy một thằng rể tốt cho mẹ. Thế nên lại bị ép đi xem mắt”.

Bán đi một căn hộ để ra nước ngoài câu con rể rùa vàng, mẹ cô ấy cũng khoa trương thật? Quá đáng thật, đem hạnh phúc của con gái ra đánh cược? Đúng là cô gái đáng thương.

Diên Tiền Thụ âm thầm lắc đầu, liếc mắt thấy cậu chủ máu lạnh vẫn ngồi thản nhiên chẳng động đậy gì, vẻ mặt như đang nói, “Cho nên, máu chốt là?”.

Lại cái thói quen xấu muốn lúc người hầu báo cáo phải lời ít ý nhiều nữa rồi, đối với một cô gái đáng thương như thế, sao lại có cái thái độ chuyện của cô chẳng liên quan gì tới tôi chứ?

“Anh à, chúng ta có thể trao đổi số điện thoại được không?”.

“Làm gì?”.

“Chúng ta đã xem mắt rồi, chẳng lẽ không nên liên lạc nhiều hơn?”.

“...”.

Vẻ mặt lạnh như băng cuối cùng cũng hơi giãn ra, cậu chủ lấy di động ra, trao đổi số điện thoại với cô gái.

Diên Tiền Thụ cau mày.

Cậu chủ cũng thật là hảo ngọt, vừa xong còn kiêu ngạo lạnh lùng là thế mà vừa nghe một câu ngọt ngào thái độ đã thay đổi ngay. Hừ!

Trao đổi số điện thoại xong, cô gái kia gập di động lại, phì cười.

“Anh này, có một chuyện vẫn muốn hỏi anh”.

“Gì?”.

“Anh ghét Nhược Nhược à?”.

“...”.

“Vì anh vẫn cái kiêu rất khó gần, ở nước ngoài cũng rất hiếm khi tham gia họp đồng hương, khó lắm mới nói chuyện được với anh, anh cũng chẳng thèm phản ứng lại. Lúc đó em còn nghĩ, có phải đã chọc giận anh, khiến anh ghét rồi không”.

“... Cũng chẳng ghét”.

“Thật à? Thế thì tốt quá, em... có thể gọi điện cho anh không? Vì chúng ta đang xem mắt mà?”.

Cậu cau mày, trầm tư suy nghĩ, cuối cùng nhả ra một chữ, “Được”.

“Vậy nếu lần sau gặp mà cảm giác cũng không tệ lắm, chúng ta... có thể thử hẹn hò không?”.

“... Ừ”.

“Anh này, có tiếng gì đúng không? Anh có nghe thấy không? Sau em như có tiếng gì ấy”.

“Con chuột nghiền răng”.

“Hả? Nhà hàng này có chuột à?”.

“Hừ”. Cậu đưa cốc café lên miệng, “Thỉnh thoảng thôi”.

Thỉnh thoảng sẽ có con ngốc phá bình, chạy tới chạy lui, đã quá ngốc lại còn thích tự cho là mình thông minh, cứ lớn vồn trước mặt cậu.

Cái con ngốc thích phá bình, chạy tới chạy lui, vô cùng ngu ngốc ấy đang thực hiện kế hoạch thứ hai.

Tổng quản bảo mẫu đã trình trọng nói rằng, sau khi cậu chủ xem mắt đối tượng xong, phải điều tra đầy đủ gia thế của cô ta, càng chi tiết càng tốt, ngay cả cô ta sinh ở bệnh viện nào cũng phải điều tra ra. Vì tay nghề của bà đỡ sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới việc rón của cô ta có đẹp hay không.

Diêu Tiên Thụ tranh thủ khi cậu chủ đứng dậy thanh toán hóa đơn, kéo thấp mũ lưỡi trai, đuôi theo cô gái về nhà một mình kia.

Cái cô tên Nhược Nhược kia tuyệt nhiên khác Diêu Tiên Thụ, cô ta có thể đi đôi giày gót cao chót vót như đi trên đất bằng, không hề lão đảo.

Cô ta mua toàn hàng hiệu, cũng chẳng thèm thanh toán bằng tiền mặt, cứ xòe thẻ ra.

Từ mỹ phẩm tới quần áo giày dép, từ tầng một tới tận tầng bốn, quần áo trên người cứ qua một cửa hàng lại đổi một bộ mới.

Sau nửa tiếng đồng hồ, cô ta xách tới tám túi, vẫn hít thở ngon lành, mà cô người hầu lên đi theo sau đã thở hổn hển sắp chết tới nơi.

Mệt muốn chết, hôm nay cô mới phát hiện ra một chuyện còn mệt hơn chuyện đi với Hắc Thủ Đảng, đó là việc đi theo đối tượng xem mắt của cậu chủ.

Lại thêm nửa tiếng nữa, cô nàng Nhược Nhược cuối cùng cũng hơi tê chân, liếc nhìn đồng hồ đeo tay, rút di động ra gọi.

Hả? Cô ta vừa mới chia tay với cậu chủ, không đến mức quá nhớ nhung mà gọi cậu ấy tới đây nhanh như thế chứ? Oài...

“A lô! Anh ở đâu? Hết giờ làm chưa? Đang ở với ai đấy?”.

“Sao lại không quan tâm chứ? Giờ em hỏi mấy câu cũng không được à?”.

“Em mặc kệ, em mua nhiều đồ lắm, anh lái xe tới đón em đi”.

“Em chờ ở đây tới khi nào anh đến mới thôi!”.

“Hừ!”.

“Cụp”.

Tiếng cúp máy dứt khoát, hoàn toàn khác hẳn với sự dịu dàng lúc gặp mặt cậu chủ, Diêu Tiên Thụ ngó ra, âm thầm đồng cảm với người bị cô ta cúp điện thoại.

Đáng thương quá trời. Có lẽ là người cùng số phận với mình. Giọng điệu ban nãy của cô ta uy dũng hết như mệnh lệnh của cậu chủ.

Cô đang lắc đầu đồng cảm thì hai bà cô bán hàng bên cạnh buôn chuyện với nhau.

“Cô gái lúc nãy đúng là tiêu hoang, roẹt một cái gần một vạn”.

“Áy này, dùng thẻ của người khác, đương nhiên là hoang rồi”.

“Sao bà biết”.

“Xời, tên kí trên hóa đơn rõ ràng là tên của đàn ông mà”.

“Không phải thẻ của cô ta à? Này, thế bà quét cho cô ta à? Nhỡ không lấy được tiền thì làm sao?”.

“Cái bà ngốc này, mặt khẩu bấm cái là đúng ngay, chắc chắn là bạn trai sao lại không lấy được tiền chứ. Bởi vì thẻ không đúng tên mà không bán hàng cho cô ta mới là đồ ngốc!”.

“Cũng đúng nhỉ, ha ha. A, roi rồi! Ngại quá, à... cái vị không biết là nam hay nữ kia oi, có thể phiền ngài nhất giúp tôi hóa đơn được không”.

Diên Tiên Thụ nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ vào mình, “Tôi?”.

“Đúng đúng đúng, là ngài đấy ạ, có thể phiền ngài được không, ha ha...”.

“...”. Cô đội mũ lưỡi trai đeo mũi giả có hơi xấu, nhưng không tới mức không biết là nam hay nữ chứ, xì, đúng là mắt nhân viên bán hàng tốt thật.

Ngồi xồm xuống, cô tâm không cam, tình không nguyện nhất tồ hóa đơn trên đất lên, đang muốn đưa cho nhân viên bán hàng, đột nhiên, cái tên ghi trên cột kí tên thẻ khiến cô hoảng hốt...

“Cái gì?! Thư Thành Nhạc?!”.

Chương 9: Anh Thư, đó là bạn gái cũ của anh à?

Cái tên ghi trên hóa đơn khiến Diêu Tiên Thư vội vàng chạy ra chỗ cửa chính trung tâm thương mại.

Cô Nhược Nhược kia đang đi tới một chiếc ô tô vô cùng quen mắt.

Ô tô đậu ở nơi đỗ xe tạm thời trước cửa trung tâm thương mại, cửa xe đóng chặt. Người đàn ông mặc bộ vest chín chu hai tay rút túi quần, hờ hững đứng dựa bên cửa xe.

Khói thuốc nhẹ bay lên cặp kính viền bạc của anh, đôi môi ngậm điếu thuốc khê mở. Cúc áo sơ mi được cài cẩn thận, ngay cả cúc cổ áo cũng chẳng từ, miệng đang ngậm điếu thuốc khê nhếch lên. Anh chàng này ngay cả tư thế hút thuốc cũng rất duyên dáng.

“Thành! Anh tới thật à”.

Nhược Nhược vừa thấy anh ta, bèn lập tức xách túi to túi nhỏ đi tới, “Em biết anh sẽ không bỏ mặc em mà, em vừa chọn cho anh một cái cà vạt hợp lắm, màu hồng sọc chéo nhé, lát nữa lên xe cho anh xem”.

Nhược Nhược nói xong liền giơ tay định kéo cửa xe, nhưng một bàn tay to lớn đã ngăn tay cô ta lại.

“Thành! Anh làm gì thế?”.

“Anh gọi xe taxi cho em rồi”. Người đàn ông chỉ một ngón tay ra phía sau, một chiếc taxi đã dừng ngay ở bên cạnh.

“Ý của anh là gì?”.

“Tiền xe anh đã trả rồi”.

“Em muốn anh lái xe đưa em về! Right now!”.

“Đừng có nói tiếng Anh với anh, xe ở đó, em muốn về nhà thì tự lên xe đi”.

“Thành! Anh đang giận em à? Vì em đi xem mắt người khác sao? Em đã giải thích với anh rồi, đó là mẹ ép em đi, còn lúc trước em chia tay với anh, cũng là vì mẹ em...”.

“Em không cần giải thích với anh”. Người đàn ông dứt khoát ngắt lời cô, “Anh chỉ không hy vọng vị hôn thê của mình phát hiện trong xe có mùi của người phụ nữ khác. Mùi nước hoa của em rất nồng, anh không muốn gặp rắc rối vì mấy chuyện không đâu”.

“Vị... vị hôn thê? Anh có vị hôn thê từ khi nào vậy?”. Cô ngừng lại một chút, đột nhiên bừng tỉnh, “Không lẽ trợ lý của anh nói anh đi xem mắt là thật à?”.

“Phải”.

“Anh muốn trả thù em à? Em chia tay anh cũng vì anh cả ngày chỉ biết làm việc, không gặp em, cũng không chiều em, không tình cảm cũng chẳng lãng mạn, hết như tảng băng, bạn trai của em chưa có ai lạnh lùng như kiểu không thích em như anh! Nhưng em vẫn muốn được ở bên anh mà, mẹ em giới thiệu bao nhiêu người nổi tiếng em cũng chẳng động lòng, giờ em chia tay với anh cũng chỉ là kế hoãn binh, làm thế cho mẹ em xem thôi...”.

“Đó là chuyện của em”.

Anh ta nói đơn giản, quay người định lên xe, “Anh không có tài đọc suy nghĩ của phụ nữ, chỉ xin em đừng gây phiền phức cho anh, anh muốn nhanh chóng kết hôn, không thể để cô ấy hiểu lầm”.

“Cô ta là người như thế nào? Mới quen nhau được mấy ngày như thế, không phải kết hôn với anh chỉ vì tham nhà cửa tiền bạc chứ?”.

“Vì nhà cửa tiền bạc thì có gì không tốt?”. Anh cười lạnh, “Cô ấy nói với anh, vì cậu chủ nhà cô ấy, sẽ đồng ý tất cả điều kiện của anh. Anh thích con gái nói thẳng mục đích của mình ra như thế, không nói một đằng làm một nẻo, miệng nam mô bụng bồ dao găm”.

Anh ta lấy chìa khóa đang tính mở cửa, nhưng phát hiện cửa xe bị thứ gì đó chặn lại, cúi đầu nhìn thì thấy thứ gì đó đang cuộn tròn trên đất chắn trước cửa xe của mình.

“Cô... sao lại là cô?!”.

Cái thứ gì đó đang ngồi xồm vắn vẹo người, khổ sở nhúc nhích chân muốn chạy đi.

Không nghe gì cả, cô chẳng nghe thấy cái gì hết! Một câu thích mà thôi, tuy đòi cô lần đầu tiên mới được tỏ tình, nhưng thân là hầu gái luôn làm tròn bổn phận, cô sẽ không vì lời tỏ tình đầu tiên mà sung sướng, quên hết trời đất. Cô vẫn còn đang làm

nhiệm vụ, tuyệt đối không thể bị bên địch mê hoặc dụ dỗ được! Ồ, cái này không phải là tỏ tình, càng không có nghĩa anh Thư lưu luyến tình cảm với cô.

“Sao cô lại ở đây?”. Thấy cô muốn chạy trốn, Thư Thành Nhạc dứt khoát giật mũ cô xuống, xoay mặt cô lại đối diện với mình, “Cô theo dõi tôi à?”.

“Không có không có! Tôi... tôi đang theo dõi cô ấy...”. Nói theo dõi bạn gái cũ của Thư Thành Nhạc có lẽ sẽ có vẻ càng thâm hiểm vô sỉ hơn, “Tôi đang làm nhiệm vụ cậu chủ giao cho mà, anh coi như không thấy tôi là được rồi, ha ha...”.

“Tôi vừa mới nói thích cô, giờ cô lại muốn tôi giả vờ không thấy cô? Ép buộc quá phải không? Cô Diêu”.

Ày... giọng của anh ta hoàn toàn hoàn toàn không có cảm giác thích cô một chút nào, ngược lại còn có mấy phần uy hiếp, dịch ra thì là...

“Cái tổ hợp cầu nam nữ các người đặc tội với tôi cách đây chưa lâu, tự cô chạm vào nọc còn muốn tôi tha cho cô ư? Ép buộc người ta quá đáng? Đồ con gái chết tiệt”.

“Ừc”.

Cô nuốt nước miếng, đang muốn cười cười giải thích, nhưng phát hiện cô Nhược Nhược kia đang vòng qua ô tô bước đến chỗ cô.

“Thành! Anh đang nói chuyện với ai thế?”.

Thôi rồi! Theo dõi thất bại, bị bên địch phát hiện rồi!

“Cô ta là vị hôn thê của anh à?!” , cái giọng cao tới quăng tám khó tưởng của Nhược Nhược khiến cái cổ cô ta giật giật.

Giải thích với cô ấy, nói với cô ấy là không phải đi, tôi xin anh đấy, anh Thư! Vì không khéo trong tương lai không xa chị Nhược Nhược này sẽ kết hôn với cậu chủ nhà tôi, biến thành đại nhân phúc tấn, bà chủ của gia đình đó. Đặc tội với cô ấy, quãng đời còn lại của tôi sẽ phải sống dưới roi da đó! Cứu tôi đi, xây được bảy tầng tháp đó!

Đôi mắt cô lóe lên ánh nhìn cầu xin, con ngươi trong suốt, long lanh mọng nước, nhưng chẳng lần nào được Thư Thành Nhạc để ý tới. Anh ta đẩy kính, khóe miệng hiện ra một nụ cười xấu xa rõ là vẻ trả thù, ngồi xuống vuốt vuốt mái tóc rối bời của cô vô cùng thân thiết, “Trốn làm gì? Anh đã nói muốn ở bên em rồi, còn sợ anh chạy à? Đồ ngốc này”.

“Àm àm”.

Cô có thể nghe thấy ngọn núi lửa to đùng của bà cô Nhược Nhược bùng lên rất rõ ràng.

Anh Thư, anh cũng thâm độc quá rồi há? Tới cả câu nói thấy máu không tanh ngu ngốc này mà cũng nói ra miệng được sao? Cho dù cậu chủ đúng là rất đê tiện vô sỉ không cho anh đạt được nguyện vọng, Hắc Thủ Đảng là chó cạy thế chủ mà tè một bãi vào bánh xe của anh, nhưng từ đầu tới cuối, cái đứa ngốc như cô là vô tội mà!

“Còn đứng ngây ra đấy làm gì chứ? Lên xe đi, anh đưa em về”.

“Không... không cần, tôi đi xe bus đến, tôi cũng có thể đi xe bus về... về nhà”.

“Em nghĩ anh sẽ để cho người phụ nữ của mình đi xe bus về nhà sao?”.

“... Tôi... người phụ nữ của anh?”. Ai? Cô sao? Oh No! Mấy câu này giết người càng không thấy máu hơn!

Phải biết rằng, căn cứ theo quy định hầu nữ, cô là người của cậu chủ, không được sự đồng ý của cậu chủ đã tùy tiện làm người phụ nữ của kẻ khác sẽ bị treo lên đánh đòn!

“Không được, không được, anh Thư này, tôi tự về được rồi”. Cô nói xong quay người định chạy, nhưng tay đã bị người ta kéo giật lại, mới quay đầu thì đã thấy cái tát của Nhược Nhược vung tới bắt chuyện chẳng khách khí rồi.

Cô Nhược Nhược là người không dễ chọc giận! Sao tự dưng lại sử dụng đại tuyệt chiêu cao cấp của tuyệt kĩ giang hồ - tay ngọc ngón thon.

“Bốp”.

Tiếng tát vang dội vang lên, Diêu Tiền Thụ nhắm tịt mắt lại nhưng sao không thấy đau như dự kiến, ngẩng đầu lên thì phát hiện Thư Thành Nhạc đã chắn trước cô từ bao giờ.

Kính của anh bị cái tát mạnh như trời giáng kia đánh văng đi, trên mặt xuất hiện một vết đỏ ửng, đôi mắt tinh tế mở ra, hơi nheo lại tràn ngập tín hiệu nguy hiểm.

“Thành... em cả giận mất khôn, không phải em cố ý...”.

“Đi đi”.

“Thành, em...”.

“Đi”.

“...”.

Anh cúi người nhặt lại kính, thuận tay nhét vào trong túi trước ngực, túm lấy Diêu Tiên Thụ còn đang sững sờ, nhét cô vào trong xe, lên xe, nhấn ga, nghênh ngang lái xe đi.

Người đàn ông mới bị phụ nữ tát rất nguy hiểm, cái cách anh ta nhấn ga đánh tay lái càng nguy hiểm hơn, mà nguy hiểm nhất chính là cái đồng hồ tốc độ.

“Anh, anh, anh Thư, tâm trạng anh không tốt tôi hiểu, anh muốn đua xe tôi cũng có thể liều mạng chơi cùng nhưng có thể xin anh đeo kính vào được không?”.

Người bị cận thị bỏ kính ra đua xe, cũng không thể đem mạng người ta ra mà đùa giỡn được. Nhất là cái mạng này của cô thuộc về cậu chủ, nếu chết hẵn thì miễn bàn, chỉ sợ còn nửa cái mạng, cô khó ăn nói với cậu chủ lắm.

Đôi mắt hẹp liếc qua cô, hừ nhẹ một tiếng, không thèm quan tâm tới lời nhắc nhở tốt bụng của cô, đồng hồ tốc độ lại nhảy lên ba con số.

“Ở đâu?”.

“Hả? Tôi á? Anh cứ tiện tay vút tôi ở trạm xe bus nào đó là được rồi”.

“Tôi nhận thay cô một cái tát, cô nói tôi vút cô ở trạm xe bus? Chê cái tát tôi nhận quá nhẹ hả?”.

Đó là anh tự làm tự chịu, muốn chơi tôi lại bị ông trời chơi lại một bài, đáng đời!

Trong lòng thì nghĩ thế, nhưng mở mồm ra thì lại lảng sang chuyện khác, “Cô gái kia là...”.

“Bạn gái cũ”. Anh ta trả lời không thèm lảng tránh.

“... Bạn gái cũ à”.

“Mới chia tay”.

“Sao lại chia tay... hả?”. Có bạn gái đẹp như thế, sao lại đâm đầu chạy đi xem mắt hầu gái chứ?

“Tôi ghét phiền phức. Cần một bạn nhảy cố định khi đi vũ hội, một cái tên trong sổ đăng ký kết hôn, một món trang sức xinh đẹp được chú ý. Nhưng, tôi không thích đập bình hoa làm đau chân mình”.

“Đập tới mức nghiêm trọng lắm đây. Nào nào, xoa chút thôi sẽ không đau đâu. Phù phù, phù phù, không đau rồi!”.

Đã thành thói quen chăm sóc người khác, nghe thấy chữ “đau”, cô liền giơ tay lên xoa xoa lên má anh, xoa xoa bóp bóp một hồi lâu mới bắt gặp ánh mắt thâm trầm không được cặp kính che chắn.

“Cô làm gì thế?”, giọng anh khàn khàn, vì bàn tay lạnh lẽo của cô động vào vết thương hơi nóng của anh.

“Xoa giúp anh. Đau đau bay hết đi!”.

“... Tôi không phải cậu chủ của cô”. Hứng thú của người đàn ông vỡ tan tành.

“... A!!!”, tiếng kêu ngơ ngẩn vang lên, “Anh không phải cậu chủ của tôi! Không được cậu chủ cho phép, tôi không thể giúp người khác xoa đâu!”.

“...”.

“Anh sẽ không nói với cậu ấy chứ, phải không?”.

“... Có lẽ là không, ngôn ngữ của chó, tạm thời tôi không có hứng học”.

“Phù! Anh đúng là người tốt!”.

“Khụ... khụ khụ”. Anh cố nín cười, giả vờ đứng đần hừm hừm, rồi lại sầm mặt, cau mày, “Về bạn gái cũ của tôi, cô còn gì muốn biết nữa không?”.

“Ha ha... cô ấy đẹp thật đấy. A, nhưng mà, bình thường cô Nhược Nhược cũng hung dữ như thế sao?”.

“Ý cô là - tát người ấy hả?”.

Cô gật đầu vô cùng lo lắng.

Có phải ít lâu sau, cô sẽ thấy cảnh tượng đáng sợ là cậu chủ bị ăn tát không? Tổng quản bảo mẫu sẽ đau tan nát cõi lòng đó?

“Phụ nữ mấy cô không phải đều như thế hết sao? Khó hiểu mà lại ngang bướng, chỉ có lúc dùng thể tâm trạng mới tốt”.

“Là dùng thẻ của đàn ông chứ”. Cô sửa lại cho đúng, dùng thẻ của mình chỉ thấy đau lòng.

Anh lắc đầu, “Là dùng thẻ của người đàn ông thích cô ta”.

“Là dùng thẻ vô thời hạn mà số dư lại nhiều của người đàn ông thích cô ấy”.

Bổ sung rất ăn ý, chính xác của Diêu Tiên Thụ khiến anh trộm liếc nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý, khoe miệng hơi nhếch lên, “Thật ra cô là người rất dứt khoát nhanh lẹ, phải không? Muốn ám chỉ cái gì hả...”.

Ví như đòi lại thẻ đã đưa cho bạn gái cũ? Ví như đưa cho cô cái thẻ vô thời hạn có số dư tài khoản lớn? Hay là mong anh thích cô?

Còn chưa nghĩ xong, bên cạnh đã vang lên tiếng than thở của cô.

“Cậu chủ đáng thương quá”. Đã bị đánh, còn phải đưa tiền cho cô ta tiêu? Cưới một cô vợ đúng là không dễ mà

Bực tức dâng tới tận ngực, con bé kia có chăm chú lắng nghe anh nói không hả? Thư Thành Nhạc trợn trắng mắt, “... Đây! Giờ người bị phụ nữ đá là tôi, không phải là cậu chủ nhà cô”.

“Sắp rồi mà. Dù sao anh cũng chia tay rồi”.

Câu lầm bầm của cô không lọt vào tai Thư Thành Nhạc, tốc độ xe chẳng biết từ khi nào đã chuyển từ ba con số trở thành rùa, vốn định nhanh chóng đưa cô về nhà để đi cũng được yên lòng, lại chẳng ngờ ở cạnh cô không hề tẻ nhạt.

Đầu óc có vấn đề, phương pháp giảm đau kém tầm, nói về quan hệ nam nữ có vẻ rất kinh nghiệm, dám theo dõi anh, nhưng lúc giẫm phải mìn luôn lui lại nơi an toàn, làm ra vẻ sợ sệt hèn nhát. Sao anh lại không biết trên thế giới còn tồn tại loại sinh vật kì quái như vậy chứ?

“Hừm! Anh Thư này”.

“Ừ!”.

“Có thể phiền anh đeo kính vào được không?”.

“Tại sao?”. Giờ anh mới quay lại nhìn cô.

“Ánh mắt của anh Thư rất sắc, cảm giác bị người lấy ánh mắt cắt cắt rất tẻ đó”.

“Thế nếu tôi nói tôi muốn hôn cô, đeo kính vào đâu có tiện chứ?”.

“Tôi có khiến anh ghét tới mức muốn đem tôi cho ngũ mã phanh thây, lăng trì xử tử không?”. Âm thầm giết cô bằng ánh mắt, đây là một việc vừa thận trọng nhất gan lại hống hách tới cỡ nào chứ?

“Cô...”. Cái sự ngu ngơ không hiểu chuyện tình cảm của cô khiến anh phát cáu, kéo cô tới sát mặt mình, nhưng muốn dùng ngũ mã phanh thây hay là hôn cho cô ngất đi còn phải tùy vào tâm trạng anh cái đã.

“Ding ding ding”.

Tiếng chuông tin nhắn ngăn động tác quá trớn của anh lại.

Cô vội vàng rút di động ra, bấm nút mở tin nhắn.

Cô ở ngay cạnh bên khiến lòng dạ anh chẳng yên, mắt hơi nheo lại, nhìn thoáng qua tin nhắn của cô.

“Cậu chủ tôi nhớ cô rồi, cô có thể lăn về chưa?”.

Khốn kiếp! Chó nhà cô ta còn có thể gửi tin nhắn à!?

Chương 10: Cậu chủ, cầu hôn có thể đùa lung tung sao?

Tuân theo tất cả sở thích của cậu chủ! Ưu tiên tất cả mệnh lệnh của cậu chủ! Phục tùng tất cả mệnh lệnh của cậu chủ!

Ba quy tắc nhảy ra trong đầu Diêu Tiên Thụ, tất cả dây cốt trên người cô bắt đầu hoạt động tốc độ cao.

Cậu chủ nhớ cô = cậu chủ rất cần cô = cậu chủ không có cô sẽ chết!

Cô không thể bỏ mặc cậu chủ, khiến cậu chủ ngọc nát hương tan, chết khi hầy còn trai trắng!

Cô đột nhiên gấp di động lại, thừa lúc xe Thư Thành Nhạc đi chậm chậm, mở cửa xe tính lủi xuống.

Thư Thành Nhạc không ngờ cô đột nhiên mở cửa xe, giậm mạnh lên phanh khiến xe đột ngột dừng lại ven đường.

“Anh Thư! Hôn tôi, giết tôi cứ đợi tới lần sau đi! Xe của anh đi chậm quá, tôi đi bắt tàu điện ngầm trước đây!”.

“Này, này!”.

Cô quay người đi nhanh như chớp, anh bị dây an toàn cản lại không kịp phản ứng, hoàn toàn không có cách nào kéo cô lại.

Con chó kia quan trọng như thế sao? Cho dù nó có thể gửi tin nhắn thì sao nào? Vì một con chó ăn bit tết biết gửi tin nhắn mà liều mạng quá cỡ như thế sao? Con gái thật không thể hiểu nổi.

Diêu Tiên Thụ mồ hôi nhễ nhại chạy vào cửa nhà.

“Cậu chủ! Em đã về rồi! Cậu nhớ em phải không? Cậu nhớ em phải không? Cậu nhớ em chết đi được phải không không không?”.

Tiếng vọng lại vang vang, một lúc lâu sau mới có tiếng trả lời chậm rì lạnh lùng của cậu chủ.

“Ừ. Cầm bát đi rửa đi”.

“Phù phù!”. Cậu... cậu chủ, cậu... gửi tin nhắn tràn ngập tình cảm có cả icon, lẽ nào chỉ vì gọi về rửa bát sao?

Cô rơm rớm nước mắt nhìn cậu chủ đang nhàn hạ ngồi ở sofa, tay này vuốt ve Hắc Thủ Đảng, tay kia cầm báo, tạo thành tổ hợp trai đẹp và chó hoàn mỹ.

Thấy cô hóa đá ở cửa không tài nào nhúc nhích được, cậu nhướn mày lên, “Nhìn gì?”.

“Cậu chủ... cậu không phải vì không thấy em, cho nên rất nhớ, rất lo âu, vừa tan nát cõi lòng vừa run rẩy nhắn tin cho em bảo nhớ em sao...”, giọng nói ảm ức từ từ nhỏ xuống...

Cậu nhướn mày lên phía sau tờ báo, thản nhiên trả lời, “Đúng là muốn cô về rửa bát nhanh một chút”.

“...”. Hai mắt cô đầm lệ.

“Đừng ngây ra đó làm gì, đi đi”.

“...”. Nước mắt đang tuôn trào, đừng quấy rầy!

Diêu Tiên Thụ đau đớn đối hờn rửa nồi cơm điện, miệng lẩm bẩm trách móc tổng quản bảo mẫu.

Trách ông ấy giáo dục cô thành thứ vũ khí sống cứ nghe thấy hai chữ cậu chủ là lại đập mạch điên cuồng. Nghe thấy cậu chủ có yêu cầu một cái là sẽ không dằn lòng được, rút từ trong túi Doraemon ra cánh cửa thần kì đặt xuống đất, nhảy một bước bale nhẹ nhàng đáp xuống cạnh cậu chủ.

Nhưng nếu cô làm như thế thật, thì có lẽ cậu chủ sẽ vung cái vĩ đập ruồi để đón tiếp sự xuất hiện của cô, một nhát đập bẹp con ruồi đầu to như cô xuống đất.

Trong lúc thời kì dậy thì của cậu chủ còn kéo dài vô tận, tính tình cáu kỉnh như thế, chuyện cô Nhược Nhược là bạn gái cũ đối tượng xem mắt của cô, không nên mồm năm miệng mười làm gì, ít nhất là trước khi phát lương tháng này, cô sẽ kéo cái khóa mồm của mình lại.

Ừm ừm, cứ làm như thế đi.

Cô ôm chồng bát chuẩn bị cho vào máy khử trùng, ngoảnh đầu lại mới phát hiện cậu chủ đã đứng tựa vào cửa kính nhà bếp, uể oải nhìn mình chẳng biết từ khi nào.

“Cậu... cậu chủ? Sao cậu có thể vào nhà bếp chứ? Chỗ này không phải nơi cậu

nên vào đâu”.

Cậu nhìn thẳng vào cô, như dùng ánh mắt giải phẫu con ếch chỉ biết rửa bát, nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên cất tiếng, “Cầu hôn. Phải làm như thế nào?”.

“Hả?”.

“Tôi muốn cầu hôn với con gái, nên làm như thế nào?”.

“Cậu đang hỏi em sao?”.

“Cô là con gái à?”.

Cô vội vàng cúi đầu nhìn chỗ nhô ra trước ngực mình, sau khi chắc chắn được đáp án, mới nghiêm túc nhìn cậu chủ, gật mạnh đầu. Cô là con gái, có bằng chứng hắc hoi.

“Thôi đi, tôi hỏi bừa thôi”.

“Cậu chủ, cái mặt ‘thứ màn hình phẳng này là gì đây’ của cậu đã kích người ta lắm đó! Tốt xấu gì em cũng coi như có mà!”.

Cậu nhún mày lên, không nói gì.

Để chứng minh thân phận con gái đích thực của mình, cô bắt đầu vắt óc, lôi hết tất cả các cách cầu hôn kinh điển trong đầu ra giúp cậu chủ.

“Muốn cầu hôn, đầu tiên phải có nhẫn”.

“Máy cara?”.

“Càng lớn càng tốt há? Càng lớn xác suất cầu hôn thành công càng cao nha”.

“...”.

“Sau đó là hoa tươi!”.

“Máy bông?”.

“Chỉ cần không phải là hoa cắm trên bãi phân trâu thì càng nhiều càng tốt! Càng nhiều thì tỷ lệ bị từ chối càng nhỏ nha!”.

“...”.

“Tiếp đó là pháo hoa!”.

“... Máy đọt?”.

“Một đọt, một đọt là đủ rồi! Một đọt là có thể khiến tất cả phụ nữ cam tâm tình nguyện dúi người vào lòng cậu chủ rồi!”.

“...”.

“Cuối cùng, cũng là then chốt nhất, khi pháo hoa bay lên chỗ cao nhất thì hãy pò rô mít kít (promise kiss)!”.

“Kéo thẳng lưỡi ra rồi nói!”.

“... Hôn cô ấy tới chết đi”. Sao cô dùng tiếng Anh lại bị mắng, cô Nhược Nhược cũng rất thích dùng mà, “Sau mấy chiêu đó, cô ấy nhất định sẽ rã rời tê liệt, buông lỏng cảnh giác, mơ màng mộng lung giao kiếp sau cho cậu chủ đó!”.

Thiết kế cảnh cầu hôn hoàn mỹ xong, cô quẹt quẹt mồ hôi trên trán, òa! Công việc của người hầu cũng bận rộn quá phải không? Vừa rửa bát chăm sóc thân thể của cậu chủ, vừa phải chịu trách nhiệm chỉ đạo cậu chủ đi xem mắt, yêu đương, kết hôn. Có khi tương lai để con cũng phải tìm cô bàn luận, hỏi han học tập ấy chứ.

“Cậu chủ, cậu đã tiến tới mức muốn cầu hôn rồi sao?”. Cầu hôn cái cô Nhược Nhược bạn gái cũ của anh Thư á? Tốc độ nhanh như chớp giật vậy! Mới gặp một lần, cậu ấy cơ bản còn chưa biết đó là người con gái thế nào, đã tha thiết muốn cầu hôn với người ta. Cô quỳnh cả lên, quên mất phải kéo chặt cái khóa miệng mình.

“Cậu chủ, cô ấy là người tốt à? Cậu chắc chắn đã hiểu rõ cô ấy rồi sao? Cô ấy có bắt nạt cậu không? Cô ấy chính là người thích dùng thẻ của người khác, lại thích tát đàn ông! Cậu chủ, cậu chắc chắn à, chính là cô ấy sao?”.

Cậu quay đầu lại, chắc chắn đáp, “Đúng! Chính là cô ta”.

“Tại sao? Với cậu, cô ấy tốt như thế thật sao?”. Tốt hơn cô và tổng quản bảo mẫu à? Nỗi bức dọc chẳng có tên cứ nổi lên trong bụng, cô quên mất vị thế của bản thân, lảm bảm nói.

“Vì tiện”.

“...”.

Tiện?

Không lẽ cái cô Nhược Nhược còn tiện hơn tổ hợp hoàng kim cô và tổng quản bảo mẫu?

Xóc cái túi Doraemon to hàng độc do cậu chủ mua tặng lên lưng, Diêu Tiên Thụ không chịu thua, thẻ phải tiện hơn cái cô Nhược Nhược kia gấp trăm lần.

Đẩy xe đồ ăn sáng, Diêu Tiên Thụ sửa lại cổ áo ren của mình, mỉm cười gõ cửa phòng cậu chủ.

“Cậu chủ. Chào buổi sáng, dậy đi nào”.

“... Ừ”. Giọng nói khàn khàn uể oải của người đang nằm bẹp trên giường bay ra từ trong phòng.

“Cậu chủ, mặt trời đã đốt nóng mông rồi đó”.

“...”.

“Cậu chủ, cần em vào hầu cậu mặc quần áo không?”.

“Đứng ở ngoài!”.

Cô méo máo, chẳng biết từ lúc nào cậu chủ đã không cho cô vào phòng giúp mặc quần áo nữa, chê cô rề rà, hay là khiến cậu ấy khó chịu chỗ nào rồi? Có phải cậu đã ghét cô vì thiếu tiện lợi từ lúc đó không?

Hồi lâu sau, cửa phòng bị cậu chủ mở ra, cậu đã mặc được cái quần ngủ vào nhưng vẫn đi chân trần, vừa lộn xộn cài nút áo sơ mi, vừa khép mắt ngáp vò mớ tóc rối bù.

Thấy cô nhìn mình mỉm cười chói sáng một trăm phần trăm, cái miệng đang ngáp cứng đờ ra, đá vào cái xe thức ăn cô đẩy tới.

“Đây là cái gì?”.

“Room Services đó! Sao nào? Có thấy rất tiện không?”.

“...”.

“Đề em đẩy vào, đề em đẩy vào nha!”.

Cậu chẳng thèm lên tiếng, nghiêng người mặc cho cô làm bừa, quay người cầm cái cốc thủy tinh trên bàn uống nước.

Cô loay hoay vừa mới cắm xong bông hồng còn đẫm sương, quay lại đã thấy ngay một hình ảnh quyến rũ, dòng nước lợ đang trượt xuống theo yết hầu đang chuyển động của cậu chủ, lướt qua bộ ngực nơi cổ áo mở rộng, cuối cùng chảy xuống

phần bụng như ẩn như hiện dưới lớp áo sơ mi.

“Cậu... cậu chủ... cậu ướt rồi. Giấy... giấy của cậu đây...”. Sao cô lại nói bằng cái giọng run rẩy mắt mặt này chứ.

Cô không dám nhìn thẳng vào cậu chủ, ngượng ngùng ngoảnh mặt đi, nâng giấy lên. Nhưng cậu chủ mãi không đưa tay lấy mà ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ thả cho phần bụng rắn chắc của mình lượn lờ trước mặt đứa con gái háo sắc như cô, hiển nhiên hãy còn trong trạng thái mộng lung lúc mới ngủ dậy.

Muốn lừa muốn gạt thì nhân lúc này đi!

“Cậu chủ, em giúp cậu lau được không?”.

“Hả? Ừ”. Cậu đảo mắt nhìn cô, chờ dẫn đáp.

“Vây em lau nha”.

“Ừ...”.

Bàn tay run run xoa lên phần bụng đàn ông rắn chắc, bao nhiêu đóa hoa hương dương nhỏ bé trong lòng Diêu Tiên Thụ nở bùng.

Ồi mẹ ời, sờ được rồi! Cảm giác chạm vào da của cậu chủ tuyệt quá. Ừm, thế là không tốt, thế là không tốt, không biết là ai đang Room Services ai rồi, nhưng mà, đúng là sờ vào thích thật, giống như lớp lụa bọc ngoài chocolate đen thơm thoang thoang, không biết vị có tuyệt như chocolate đen hay không.

Khóe miệng bất giác nhếch cao lên, cô di chuyển chậm rãi như bị chocolate mê hoặc.

“Cô đưa đầu qua đây làm gì đó!?”.

“Bóp”.

Con rồng độc ác ngủ say đã tỉnh táo rồi, cô hầu nhỏ bé trong nháy mắt bị đánh bay.

Mặt mày oan ức, cô vội vàng thanh minh, “Cậu... cậu chủ, cúc áo sơ mi của cậu cài nhầm rồi. Em chỉ muốn giúp cậu cài lại thôi mà”.

Cậu chủ cúi đầu nhìn lướt qua cái áo sơ mi trên người mình, đúng là trên dưới không đều nhau, cúc áo cài nhầm thật, “Qua đây”.

“Lại muốn đánh em ă?”.

“... Cài cúc áo!”.

“À à à! Em tới đây!”.

Cô bật cao ba thước từ góc tường, đứng trước mặt cậu chủ, cúi đầu cởi cúc áo cài lộn ra, tiếng hít thở đều đặn của cậu chủ vang lên trên đầu, chuyển động lên xuống nhỏ nhất của ngực cũng không thoát khỏi mắt cô.

Gần gũi như thế khiến mặt cô nóng dần lên. Cô hơi ngẩng đầu lên nhìn cậu chủ, ai dè cũng vừa lúc cậu chủ buông đôi mắt đen nhìn xuống

Ánh mắt như hồ nước sâu thăm như thế của cậu chủ cô chưa từng thấy.

Chỉ qua một thoáng, khi cô còn muốn nghiên cứu, cậu chủ đã nhìn ra ngoài cửa sổ như chẳng có chuyện gì.

“Cậu chủ cậu chủ, vừa nãy cậu nghĩ gì thế?”.

“...”.

“Có phải nghĩ em thực ra cũng không tài đúng không? Rất tiện lợi, rất hữu dụng đúng không?”.

“... Chọn cà vạt cho tôi”.

“Vâng! Đương nhiên rồi”.

Cô mở hộp đựng cà vạt của cậu chủ, “Cậu chủ muốn màu gì?”.

“Tùy”.

“Cậu chủ muốn đi gặp ai?”. Cô cầm lấy một cái cà vạt màu xám bạc.

“Phụ nữ”.

“...”, cái cà vạt đẹp màu xám bạc bị cô lẳng lẳng thả lại vào trong hộp, chuyển sang lấy một cái cà vạt màu đen trang trọng cao nhã thần thánh bất khả xâm phạm, “Vậy trong trường hợp nào?”.

“Hẹn hò”.

Hẹn hò phải không? Vậy thì cái này lại không hợp rồi!

“Cậu chủ, chọn được cà vạt rồi này, cậu coi thích không?”.

“... Tôi ghét màu xanh lá”.

Cà vạt màu xanh ếch bị vứt đi, cậu chủ cứ tiện tay thoải mái phanh rộng cổ áo, để lộ đường nét xương quai xanh tinh tế, miếng ngọc đeo nơi cổ càng làm tôn lên làn da mịn màng. Cậu thuận tay chỉnh lại mớ tóc rối, cử động biếng nhác này không những không khiến cậu có vẻ nhếch nhác, mà còn khiến người ta khó thở không sao hiểu được.

Diêu Tiên Thụ không những mắt chì còn mắt luôn cả chài, nhìn bộ dạng đẹp trai của cậu chủ mà giận dữ khó nguôi, quay người vằn vò cắn cắn cái cà vạt màu xanh lá nhả nhúm đang đeo ở cổ Hắc Thủ Đảng vô tội, thầm nói trong lòng, “Mày đeo vào trông đẹp trai chả kém cậu chủ!”.

“Gâu gâu gâu gâu!”.

“Suyt suyt, tổng quản bảo mẫu hôm nay không ở nhà, nhưng cô gái xấu xa kia hung dữ lắm, mày phải theo tao đi bảo vệ an toàn của cậu chủ, được không?”.

Thế nên, một cô gái đeo cái túi to quái đản dắt theo một con Tàng Ngao đeo cà vạt màu xanh lá xuất hiện trên đoạn đường náo nhiệt phía ngoài quán café cao cấp. Cả hai lấp ló nấp sau cây giả, nhìn chăm chú đôi trai xinh gái đẹp trong quán café qua cửa kính lớn.

“Hắc Thủ Đảng, mày nói sao cậu chủ lại muốn kết hôn thế nhỉ? Như mày tới thời kì động dục cũng không gấp gáp như thế mà”.

“Cái cô Nhược Nhược kia là bạn gái cũ của anh Thụ. Hôm qua cô ấy còn có quan hệ mờ ám với anh Thụ, hôm nay lại đi hẹn hò với cậu chủ! Mày lấy độ nhạy của chó nói xem, cô ta có phải quá kì quặc không? Cậu chủ không có kinh nghiệm yêu đương nhất định là bị cô ta nắm trong tay đùa bỡn rồi, chúng ta phải ăn nói thế nào với tổng quản bảo mẫu đây?”.

“Hắc Thủ Đảng, mày nghĩ xem cái cô kia có tiện hơn tao với tổng quản bảo mẫu không? Cô ta gọi cóc nước mà nghĩ tới hơn nửa tiếng rồi, còn không biết giúp cậu chủ trải khăn tay ra, cũng không giúp cậu chủ lau miệng, oa! Mày xem cô ta kìa, còn dám bắt cậu chủ ăn kem cô ta gọi! Cô ta không biết cậu chủ ghét ăn đồ ngọt à?”.

“Cậu chủ không được ăn, không được ăn, không được ăn kem cô ta đút chứ! Oa! Không hổ là cậu chủ, đẩy tay cô ta ra rồi!”.

“Hắc Thủ Đảng, mày xem cô ta, xem cô ta kìa, cô ta có ý đồ cóc café vào người

cậu chủ kia! Kia! Cô ta lấy khăn tay lau người cậu chủ kia! Cái cô kia, dám chạm vào thân thể trong sáng thuần khiết của cậu chủ, tôi với tổng quản bảo mẫu không tha cho cô ta đâu!”.

“Áy... cô ơi, cô có thể hạ nhỏ cái giọng quái đản của cô chút đi được không”. Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng nói ân cần.

“Nhưng cái cô kia chạm vào thân thể của cậu chủ nhà tôi... hả?”. Cái giọng như bị ngàn con kiến cắn ngừng lại, cô quay đầu nhìn người phục vụ nói chuyện với cô.

“Chào cô, vị khách kia mời cô vào”. Nhân viên phục vụ mỉm cười dễ mến.

“Vị, vị khách kia?”.

“Có lẽ là vị khách có thân thể trong sáng thuần khiết bị chạm vào ấy”.

“... Cậu... cậu chủ?! Cậu ấy phát hiện ra tôi rồi à?”.

“Người ở cả con đường này đều đứng lại chiêm ngưỡng cô đấy, không bị phát hiện cũng khó?”.

Diêu Tiên Thụ quay đầu lại, “Há!”, chỉ thấy người qua đường nào cũng nhìn chằm chằm vào cô và Hắc Thủ Đảng bằng ánh mắt chiêm ngưỡng động vật quý hiếm.

Mấy người qua đường này sao lại làm bại lộ tung tích của cô chứ!

Diêu Tiên Thụ cúi đầu đi tới trước mặt cậu chủ, đang tính nhận suy nghĩ của mình không đúng, thái độ hèn mọn, hành vi lỗ mãng, nhưng câu nói đầu tiên của cậu chủ lại là...

“Khăn tay”.

“Dạ?”.

Cô ngáng đầu, nhìn cậu chủ đáng thương bị cô gái xấu xa đổ café vào người, lại nhìn lướt qua Nhược Nhược cầm khăn tay nhưng rõ ràng là bị cậu chủ lấy khuỷu tay chắn bên ngoài, không để cô ta tiến tới cạnh mình.

Cô lập tức hiểu ý, nhất định cậu chủ không thích bị người khác dùng khăn tay rẻ tiền chạm vào.

Cô không nói nhiều, nhanh nhẹn lôi cái túi Doraemon tri kỉ ra, rút khăn tay dâng lên.

“Lười cái gì, qua lau giúp tôi”.

“Cậu chủ, cậu bảo em ạ?”.

“Không phải à?”.

“Vâng vâng vâng!”. Cậu chủ cho phép cô tới gần rồi, cô mừng rỡ cầm khăn tay lau giúp cậu chủ, nhưng...

“Cậu chủ, hình như lau không được ạ”.

Cậu chủ cau mày.

Cô lập tức mở túi, rút một chiếc áo sơ mi đen được là phẳng tắp, một cái quần bò tụt màu xám ra trong nháy mắt như làm ảo thuật. Bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì, rón rén thì thầm vào tai cậu chủ.

“Quần lót của cậu có ướt không?”.

“...”.

“Coi bộ ướt rồi. Không sao, có em ở đây rồi, may là em có mang theo cho cậu, em biết quần lót của cậu chủ bình thường chẳng hiểu sao cũng ướt mà, nhất định là cậu sẽ dùng tới nó nha! Cotton 100% đó, rất thoải mái đó!”.

Cô nói xong cúi đầu tìm quần lót, lại bị tiếng kêu hoảng hốt của Nhược Nhược làm giật mình.

“Cô là... cô là cô gái hôm qua!”.

“Tôi?”.

“Muốn giả ngu trước mặt tôi à? Hôm qua Thành nói rồi, cô là vị hôn thê của anh ấy”.

Bên cạnh đột nhiên phóng tới một luồng ánh sáng lạnh, từ hướng của cậu chủ.

“Cô Nhược... Nhược, cô hiểu nhầm rồi, tôi với anh Thư...”.

“Sao cô biết tên của tôi? Anh ấy nói cho cô à? Ngay cả chuyện của tôi mà anh ấy cũng dám nói với cô, xem ra quan hệ của hai người đúng là rất tốt nhỉ!”.

“Tôi với anh Thư mới gặp nhau một lần thôi”. Tên là cô nghe trộm được mà...

“Ồ đâu?”. Không đợi cô giải thích hết, giọng nói lạnh lùng của cậu chủ đột nhiên

vọng tới.

“Ồ một quán café”. Giọng của cô nhỏ xuống.

“Làm gì?”.

“Đi... xem mắt”. Giọng vẫn thì thầm.

“Còn hôm qua?”.

“Thì... không cần thận, ngẫu nhiên, vừa lúc, em cũng không biết phải nói như thế nào...”.

“Lời tôi nói cô coi như gió thoảng bên tai?”.

“Cậu chủ, không có đâu! Em không dám...”. Cô muốn giải thích, nhưng đụng phải ánh mắt lạnh băng của cậu chủ, giọng lại nhỏ xuống.

“Tôi đã nói gì?”.

“Không được cậu chủ cho phép, em không thể tự ý đi tìm đàn ông, không thể lên đi xem mắt, người đàn ông em lấy phải được cậu chủ đồng ý, người cậu chủ không thích, em không thể lên gặp mặt...”.

“Cho nên sao? Cô lên gặp tên đàn ông kia sau lưng tôi à?”.

Cái giọng chua lét kia của đàn anh nghe ra đúng là kì lạ, Nhược Nhược ngồi cạnh nghe thấy không chịu nổi nữa, hừ lạnh nói, “Anh này, cô gái này rốt cuộc là ai? Cô ta vẫn lén lút theo dõi em đây”.

“...”.

“Không phải cũng là vị hôn thê của anh chứ? Nên nhớ hôm qua cô ta được coi là vị hôn thê của người đàn ông khác đấy”.

Cô bị ba chữ “vị hôn thê” làm cho chết đứng, lúng túng nhìn cậu chủ, tính cầu cứu, nhưng thấy cậu lạnh lùng quay đi, lời nói đổ lên người cô như băng đá...

“Cô ta chẳng là gì cả, chỉ là người hầu thôi”.

Một người hầu không vâng lời, không tiện dụng cho lắm.

Đấy không phải thân phận vốn có của cô sao? Tại sao nghe cậu chủ nói thẳng với mình như thế, lại cảm thấy có chút đau lòng, có chút bất lực chứ?

Chương II: Cậu chủ, xin cậu đừng kể chuyện cười nhạt nữa!

Từ quán café trở về, Diêu Tiên Thụ chẳng còn thấy cậu chủ dễ chịu nữa.

Bản mặt vốn dĩ lạnh lùng như bị bỏ vào ngăn đá tủ lạnh lại được chỉnh hình lần nữa, nhiệt độ đã giảm xuống quá phạm vi nhận thức của nhân loại.

Cậu không để ý tới cô, cứ liên tục hẹn hò với Nhược Nhược, kê cho cô đi theo cậu đưa nước, đưa com, đưa quần lót, cậu không thèm nhìn cô. Chỉ thỉnh thoảng lúc nói chuyện điện thoại mới nghe được giọng của cậu.

“Sao tôi biết được phải chọn hoa gì, cứ chọn đại là được rồi”.

“Tôi muốn bắn một đợt pháo hoa chứ không phải muốn mở dạ tiệc pháo hoa, tôi cũng không cần tài trợ gì cả! Đừng có gọi điện thoại tới nữa”.

“Hình dáng nhân kim cương? Tùy đi! Hỏi vợ tôi? Tôi chưa cầu hôn thì lấy đâu ra vợ?”.

“Cạch”.

Cậu tức tới đập điện thoại, nhìn cô vội vã giật mình cúi đầu, không dám nhìn cậu.

Cô là người hầu, không thể nói nhiều, cậu chủ muốn đi cầu hôn ả đàn bà xấu xa, bị ả đàn bà xấu xa dùng thế, bị ả đàn bà xấu xa tát, vậy thì đi đi. Cô chỉ cần phục vụ tốt là được rồi.

“Cạch”.

Di động bị cậu chủ ném mạnh lên trên bàn nước, cậu quay người đi lên tầng, đóng cửa phòng cái “rầm”.

Bị cậu chủ lạnh lùng không để ý tới, cái sự theo dõi của Diêu Tiên Thụ trở nên quang minh chính đại, ngay cả ánh mắt của Nhược Nhược cũng toàn là mỉa mai.

Cô giống một kẻ phá rối và dư thừa đi theo sau đôi nam nữ nhìn rất xứng đôi kia, chỉ vì làm tròn nhiệm vụ của người hầu của mình... bảo vệ cậu chủ an toàn.

Trong rạp chiếu phim, cô một mình ngồi dãy ghế phía sau, thấy Nhược Nhược

nói thắm gì đó bên tai cậu chủ.

Trong thủy cung, qua lớp kính dày và nước biển xanh thẫm, cô thấy tay Nhược Nhược bắt đầu khoác lên cánh tay cậu chủ, cậu chủ không tránh cô ta.

Trong công viên trò chơi, cô đi lẻ bị mời ngồi lên hàng ghế đầu tiên của tàu lượn, hết một lượt chơi, cô lén trốn tới cạnh thùng rác nôn ọe một chập như điên.

Dạ dày cứ nhộn nhạo cả lên, đột nhiên một bình nước khoáng đưa tới trước mặt, cô liền nói câu cảm ơn, nhận lấy bình nước, nhưng phát hiện người đưa nước lại là Nhược Nhược.

“Cô hầu nhỏ này, cô chưa mệt hả? Quấy rối người khác đi hẹn hò rất vô giáo dục đó, cô muốn sao mới chịu đi về đây?”.

“...”.

Cô đúng là mệt muốn chết, cũng đúng là chẳng có giáo dục gì, nhưng cứ quay về như thế cô không cam lòng, cô còn chưa hoàn thành nhiệm vụ tổng quản bảo mẫu giao cho, cậu chủ bị ả đàn bà xấu xa quyến rũ rồi, sẽ không bao giờ, không bao giờ cần cô nữa.

Chàng trai nhét vỉ thuốc dạ dày mới mua vào túi quần, nhưng trước mặt cậu chỉ còn lại mỗi cái thùng rác, cô hầu lưng đeo túi Doraemon to đùng đã không cánh mà bay, cậu cau mày hỏi bạn gái.

“Cô ta đâu?”.

“Cô ta nói mệt nên về nhà trước rồi, anh này, cuối cùng chỉ còn lại hai chúng ta thôi”.

“...”.

“A, hình như trời sắp mưa rồi, anh, chúng mình tìm chỗ nào đó trú mưa ăn cơm được không?”.

“...”.

“Chúng ta đi ăn đồ Tây nhé? Sau khi về nước em vẫn muốn tìm một nhà hàng làm món bít tết đúng chuẩn châu Âu, em đưa anh đi nhé?”.

Cậu ghét ăn đồ Tây, lại bị kéo vào nhà hàng bít tết kiểu châu Âu yên tĩnh, bên ngoài mưa âm âm như trút nước, nước mưa chảy dài một vệt trên kính cửa sổ.

Khai vị bằng đồ nguội, súp bơ, thịt bò tái rưới nước sốt, sao cậu lại chẳng muốn ăn gì.

Cậu bắt đầu chẳng hiểu tại sao mình lại ngồi ở đây, đối diện với cô gái nhiệt tình yêu thích những món ăn kì lạ này.

Cậu muốn về nhà. Cậu thà ăn một bát mì trước mặt cô hầu riêng của mình còn hơn ngồi ở đây.

Ngán ngẩm nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm mưa, một dáng người khô sở lọt vào tầm mắt cậu.

Đó có lẽ là cô người hầu nhỏ ở nhà ăn mì mà cậu đang thêm tóc tai ướm đầm nếp dưới mái hiên chật hẹp, gặm bánh mì khô thật là thảm thương.

Đồ ngốc! Không phải đã bỏ cậu, không phải đã về nhà rồi à? Sao lại không về? Sao lại ăn bánh mì? Sao phải dầm mưa? Sao phải khơi lên cái sự chẳng đành lòng của cậu.

Diêu Tiên Thụ nghĩ mình bị thảm lắm rồi, cô cũng muốn vào nhà hàng bít tết ăn uống kiêm giám sát, nhưng vừa mở ví tiền ra thì chẳng thể làm gì được ngoài nuột nước bọt rồi tung tẩy chạy tới cửa hàng bánh mì cạnh đó mua mấy cái bánh khô gặm cho đỡ đói.

Tổng quản bảo mẫu nói phí theo dõi thuộc phạm vi chi phí công, phải có hóa đơn làm chứng, nói cách khác cô phải tiêu tiền của mình vào nhà hàng trước rồi mới thu về được. Tiền theo dõi cậu chủ rất đắt, cái ví tiền bé bỏng của cô đã không chịu nổi rồi.

Gặm gặm bánh mì, cố chịu nốt hôm nay, về phải báo cáo đề xuất ý kiến với tổng quản bảo mẫu.

Lạnh quá trời, cô ngồi thu lu dưới mái hiên, bọn họ còn muốn ăn bao lâu chứ? Cậu chủ có thể đột nhiên dâng tràn máu nóng cầu hôn ngay ở nhà hàng tốt cỡ này không nhỉ?

Cũng đúng thôi, cô Nhược Nhược chẳng có gì tệ cả, trừ việc là bạn gái cũ của anh Thư, cô ấy là bạn học cũ của cậu chủ, cô ấy và cậu chủ đã cùng sống ở nơi cô chỉ có thể thấy qua ti vi, cô ấy có thể nói nhiều chuyện với cậu chủ, cô ấy xem ra còn tiện lợi hơn cả cô và tổng quản bảo mẫu.

Cô không thể đi vào rạp chiếu phim cùng với cậu chủ, không dám kéo cậu chủ đi chơi tàu lượn, cô lại càng không dám mơ tới việc khoác tay cậu chủ.

Thứ cảm giác cô đơn này của cô nhất định giống cảm giác của tổng quản bảo mẫu, là không muốn thấy cậu chủ lớn lên rồi bay đi không cần bọn họ phải không?

Mưa vẫn còn rơi, đầu cô nặng quá, trước mắt tối quá, người rất lạnh, túi Doraemon nặng quá. Cô sắp không đứng lên nổi rồi...

Có người đi tới, đứng ngay trước mặt cô, im lặng hồi lâu chẳng nói gì, khiến bầu không khí xung quanh cũng trở nên nặng nề. Đầu cô nặng quá, không ngẩng đầu lên nhìn cậu được.

Cậu đưa tay kéo cô lên ôm vào lòng, cô lại vô thức giãy giụa lộn xộn chẳng để yên, nhưng chỉ cần cậu nói một câu, giọng nói ấy khiến cô đột nhiên thả lỏng.

“Ai cho cô đứng ngây ra đây dầm mưa hả!”.

“Ai cho cô đứng ngây ra đây dầm mưa hả!”.

“Cậu chủ, em... em...”.

“Có phải cô thích tôi không?”.

“Không không không, cậu chủ, em không, em không dám!”.

“Thế tôi thích em thì sao?”.

“... Cậu chủ thích em? Thật... thật thế không?”.

“Tiểu Tiên Tiên, tôi không thể không có em!”.

Oa! Cậu chủ ôm cô, nhưng sao thấy cái ôm này chặt quá, khiến cô không thở nổi, ừm... nóng quá... cậu chủ, vòng ôm của cậu nhiệt tình dữ dội kịch liệt quá rồi, tuy cô rất vui, nhưng cô còn muốn giãy ra mà thở đó!

“Rầm”.

Cô lấy cả tay lẫn chân đẩy cái ôm chặt cứng kia ra.

“Soạt”.

Cậu chủ không buông cô ra, cứ ôm riết lấy cô, càng ôm càng chặt.

“Cậu... cậu chủ, cậu đừng như thế này nữa, em khó thở lắm đó... chúng ta không có kết quả đâu, em không thỏa mãn được...”.

“Cô đã chặn là có thể thỏa mãn tôi rồi à?”.

“Hà? Hở?”.

Điều Tiên Thụ đang ngủ say tỉnh lại, “soạt” một tiếng ngồi bật dậy trên giường, nhìn cậu chủ đang nhặt chăn lên đắp lại cho mình.

Á... cô đột nhiên hiểu cái ôm siết người tới chết kia là gì rồi. Chết cô rồi! Tự nhiên lại mơ kiểu đại nghịch bất đạo này, mơ cậu chủ tỏ tình với mình! Chuyện này... sao có khả năng được! Tuyệt đối không thể để tổng quản bảo mẫu biết, không thì cô đã phá hỏng “quy định hầu nữ” rồi!

“Cậu... cậu chủ”. Cô sợ sệt chào cậu chủ.

Chẳng biết cậu đã ngồi cạnh giường cô từ khi nào, lẽ nào cậu đã nhìn thấy cái dáng liên tục đá chăn xấu hổ của cô rồi sao?

Nhìn cái nhếch môi bất mãn của cậu, có lẽ đã đắp lại chăn cho cô mấy lần, lại bị cô đá văng đi chẳng thêm biết trời đất gì. Oa! Cô đúng là người hầu thất bại, tự nhiên lại để cậu chủ hạ thấp mình nhặt chăn cho cô.

“Cậu chủ... là cậu đưa em về sao?”.

Cậu lạnh lùng nhưn mày nhìn cô, vẻ mặt như đang nói trù người đôi khi thiếu minh mẫn như cậu ra, còn ai khiêng cô về nhà nữa.

“Cảm ơn cậu chủ đã rộng lòng giúp đỡ em, bị cảm thôi mà, em ngủ một giấc là khỏe thôi, ha ha”. Cô nói xong thì xuống giường, “Em cũng không cần xin nghỉ, có thể bắt đầu làm việc được rồi”. Thân là hầu nữ mà phải để cậu chủ tốn sức khiêng về nhà, đúng là cô chẳng ra gì rồi, phải vớt lại danh dự đã mất của hầu nữ mới được.

“Đừng cử động”.

“Hà?”. Mệnh lệnh của cậu chủ khiến hành động leo xuống giường của cô ngừng ngay lại.

“Bò lại lên giường”.

“... ”.

“Nằm xuống”.

“... ”.

“Đắp chăn lên”.

Cậu ra lệnh một câu cô làm theo ngay, cô ngoan ngoãn chui vào trong chăn nhìn cậu chủ.

Nhìn cậu bung một bát cháo từ trên cái bàn nhỏ bên cạnh lên, khuấy cái thìa sứ mấy lần, múc một thìa cháo, cứng nhắc đưa tới bên miệng cô.

“Ăn”.

“Cậu chủ, cậu muốn dứt cháo cho em à?”. Chuyện này sao có thể? Chuyện này không hợp với “quy định hầu nữ”, hơn nữa - tay cô đâu có gậy, có thể tự ăn mà.

“Nói ít thôi, há miệng”. Cậu cau mày.

“Dạ...”. Tuy không hợp với điều luật hầu nữ, nhưng nghe lời cậu chủ chẳng khi nào sai cả.

Há miệng ra, một thìa cháo nhét vào trong miệng cô không chút khách khí, khiến cô phải ho lên sù sụ.

“Cậu chủ, để em tự ăn đi”. Lại bị cậu dứt thêm thìa nữa, có lẽ được ăn no không phải là miệng, mà là mũi của cô mất...

Thấy cô được mình dứt mà mặt mày đau khổ, cậu nhếch môi lên thất vọng, đẩy bát cháo vào tay cô, dứt khoát ngồi im cạnh giường.

Cô im lặng thổi cháo, ăn nghiêm chỉnh, vừa ăn vừa nhìn cậu chủ một cách kì lạ.

Lâu sau, cậu mở miệng, “Này!”.

“Vâng, cậu chủ!”.

“Cô có biết ai chơi oẳn tù tì lúc nào cũng thua không?”.

“Hả? Cậu... cậu chủ, em ngốc lắm, không biết ạ”. Ra câu hỏi trí tuệ khó nhằn với người vừa mới khỏi bệnh, cậu chủ đúng là quá vô nhân tính.

“Không phải là Doraemon à?”. Vì lúc nào cũng ra búa! Cậu nhìn cô bằng ánh mắt nhìn kẻ ngốc.

Cô đưa một thìa cháo vào trong miệng, nghe đáp án dở khóc dở cười kia, cháo trong miệng suýt chút nữa bị phun ra ngoài, cái thìa ngừng lại ngay bên khóe môi đang run rẩy.

“Cô có biết ai thích giúp người khác nhất không?”.

“...”. Cậu chủ, rốt cuộc cậu muốn sao đây, còn không để cô ăn hết bát cháo à, “Thưa cậu chủ, em ngốc lắm. Em không biết”.

“Không phải là cái con chỉ có năm tay đó à?”. Cô ta đúng là quá ngốc! Trừ Doraemon, ai còn chấp nhận lúc nào cũng chìa “năm” tay ra!

“...”.

Thấy cô cứng đờ ra, khoe miệng liên tục giật giật, chân mày cậu nhăn tít lại, “Cô không thấy buồn cười hả?”.

“... Cậu chủ, cậu muốn em cười sao? À... thì ha ha ha ha ha ha”. Kiểu ăn nói dở ẹc của cậu chủ càng lúc càng tệ rồi.

“...”.

“Cậu chủ, cậu còn chuyện gì không?”.

“...”.

“Không còn thì em ăn cháo đây nhé, phù phù”. Hoàn thành mệnh lệnh của cậu chủ, cô tự động thổi nguội cháo, thoáng thấy cậu chủ đứng dậy, cô thở phào một hơi, nghĩ cuối cùng cậu ấy cũng mở lòng từ bi, ngừng ngược đãi tinh thần mình, chuẩn bị đi rồi.

“Em xin tiền cậu chủ”.

“Cô dám đuổi tôi à?”.

Vừa dứt lời, cậu chủ đột nhiên áp sát, chống hai tay lên giường, ép cô dựa sát vào đầu giường. Cô bị cái bóng của cậu chủ phủ trùm lên, đối diện với ánh mắt căm giận của cậu.

Ánh mắt ấy hình như đang “liên tục không ngừng nghĩ” mắng cô không biết điều, không đáng yêu, không biết tốt xấu, không biết trời cao đất dày.

Khói bốc lên từ bát cháo nóng vô tội vờn quanh đầu mũi giữa cậu chủ và người hầu, khê khàng bay lên không.

Bị khói của một bát cháo nóng gợi lên cảm giác lãng mạn cũng mất mặt quá đúng không? Nhưng bầu không khí kì quái như thế đó, trái tim đột nhiên đập lỗi nhịp, thứ rung động chẳng rõ tên trong lòng cứ vẩn vương theo làn khói, muốn gạt đi mà không được.

Giương mặt đẹp của cậu chủ đằng sau làn khói ngay trước mắt, khoảng cách cận kề, đôi mắt vốn dĩ sắc bén dường như bị làn khói dần dần cảm hóa, từ từ dịu xuống, giống như hồ nước sâu thẳm.

“Sao phải đuổi tôi đi? Tôi kể truyện cười khó nghe thế à?”.

“... Không phải thế”. Là tại cô có vấn đề hay là do ma lực của bát cháo, lần đầu tiên cô nghe được giọng nói dịu dàng ấm áp của cậu chủ, “Cậu chủ vốn dĩ không nên vào phòng em, không hợp phép tắc... bị tổng quản bảo mẫu nhìn thấy, em sẽ bị mắng...”.

“Thế sao còn đứng đàn ra đó chờ tôi?”.

“... Vì tổng quản bảo mẫu bảo theo cậu chủ... vì tổng quản bảo mẫu lo cậu sẽ bị ả đàn bà mưu mô xấu xa dụ dỗ mất. Vì cậu chưa từng yêu, không có kinh nghiệm yêu đương sẽ bị bắt nạt, bị bắt nạt rồi sẽ đau khổ, đau khổ sẽ nghĩ quẩn...”.

“Nói nhiều quá”.

Trong nháy mắt, giọng nói áp úng của cô người hầu, những lý do dài dòng, kiêu viển có chẳng ai thích, tất cả đều bị nuốt vào trong miệng cậu chủ.

Cô nắm chặt bát sứ trong tay, lặng im đón nhận sự dò xét quán quýt trên môi, sợi tóc trên trán cậu chủ rủ xuống trước lông mi, khẽ động khiến cô hơi ngứa, cô nâng tay muốn khẽ dụi mắt, lại bị cậu chủ thuận thế kéo tay đặt ra sau cổ mình, dường như không muốn cô cứ lẳng lẳng hưởng thụ như thế.

Có lẽ đã đoán trước cô không dám phản kháng, cậu chủ ăn rất nhiệt tình, khép mắt lại, ép cô vào đầu giường chẳng kiên nhẫn gì.

Cô nhắm chặt mắt thấp thỏm không dám đáp trả, mãi tới khi bát cháo nóng đã nguội ngắt, cậu chủ mới thoáng rời khỏi môi cô.

Trên đôi môi đỏ thắm của cậu chủ rõ ràng vẫn còn lưu lại độ ấm nóng khi chạm vào nhau, cô không dám nhìn thẳng, mấp máy môi, “Cậu chủ... tại sao lại muốn hôn... hôn em”.

Không phải cô đã cho cậu chủ nụ hôn đầu rồi sao? Giờ là quy định mới nhất của cậu chủ à? Ngay cả nụ hôn thứ hai cũng phải dâng lên sao?

Cậu giật mình khi bị hỏi, hình như không ngờ tới việc phải trả lời câu hỏi này, hệt như lúc gọi món không ngờ phục vụ lại đột nhiên hỏi, thưa ngài, sao ngài lại gọi món này?

Thế nếu bị hỏi thì sao? Vậy...

“Tôi thích, can gì tới cô?”.

“... Ừm. Là em tiện miệng hỏi thế thôi”.

Cô hơi bình tĩnh cúi đầu tiếp tục ăn cháo, cái điệu bộ thản nhiên đáng ghét đến mức khiến cậu chủ phải nheo mắt lại.

Cậu nâng đầu cô lên tính hôn lần thứ ba.

Nhưng lần này cô không chịu, chống tay lên ngực cậu chủ phản đối, “Cậu chủ đừng như thế, cậu chủ như thế là không tốt đâu, cậu chủ tha cho em đi mà! Bị tổng quản bảo mẫu nhìn thấy, em chết chắc đó, xin cậu chủ thương em với. Hắc Thủ Đảng đang trên lầu đó, cậu có cần thì đi tìm nó đi. Em còn phải ăn cháo!”.

“...”. Cái giọng điệu yếu ớt đó của cô là ý gì? Tại sao cô chỉ nói vài câu là có thể biến cậu thành tên khốn biến thái thích ép buộc con gái chứ.

“Thả cái bát ra, hôn tôi”.

“Tại sao?”. Trong hợp đồng lao động cũng không có điều “phải hôn cậu chủ hôn” mà!

“Ai nói tôi sẽ bị phụ nữ lừa?”.

“À, em ạ”.

“Ai nói tôi không có kinh nghiệm yêu đương?”.

“... Em”.

“Ai giúp tôi tích lũy kinh nghiệm, dạy tôi hôn?”.

“Em...”.

“Hừ”.

“Hả?”. Cô bị lừa rồi!

Cậu chủ... cậu hồ đồ quá! Đừng đùa như thế!

Chương 12: Cậu chủ, lái xe sau khi hôn sâu giống như lái xe sau khi uống rượu, đều phạm luật

Cậu chủ dậy thì càng lúc càng dữ, bắt đầu muốn ném thử mùi vị của nụ hôn rồi lại chìm sâu vào trong nó.

Căn cứ theo điều thứ hai trong “quy định hầu nữ”, cô phải tuân theo sở thích ác liệt này của cậu chủ.

Cũng vì cậu chủ đang sa vào sở thích nhục dục, gần đây cậu ấy rất an phận ngồi im trong nhà, không ra ngoài gặp ả đàn bà xấu xa khiến cô và tổng quản bảo mẫu bớt lo lắng hẳn.

Cậu nhốt mình trong phòng, liên tục lên mạng, xem tài liệu, trong đám tài liệu lộn xộn toàn đề án kinh doanh khách sạn gì đó. Nửa đêm mang đồ ăn khuya vào cho cậu chủ, trên màn hình vi tính của cậu lúc nào cũng ngừng ở trang web của khách sạn Hoàng Tước, lần nào cô tính qua xem cũng bị cậu kéo sang một bên làm tròn nghĩa vụ - tích lũy kinh nghiệm, luyện tập hôn.

Luyện tập xong, cô dâng bữa khuya lên.

Cậu chủ vừa xem trang web vừa im lặng ăn.

Cô đứng bên cạnh chờ, mãi tới khi cậu chủ buông đũa, cô mới lại gần thu dọn.

“Ăn hết chỗ còn lại đi”.

“...” . Lại nữa.

“Cậu chủ, em không thể ăn bữa khuya còn thừa của cậu nữa, em sẽ béo lên mất”.

“Ăn hết”.

Cậu nhét bát đũa vừa ăn vào tay cô.

Diêu Tiên Thụ im lặng rơm rớm nước mắt, cậu chủ quá đáng, tại sao ngày nào cũng bắt cô ăn thức ăn còn thừa của cậu ấy chứ, còn phải ăn chung một bát, cứ ăn nước bọt của cậu ấy suốt.

Vâng lời ăn hết sạch thức ăn cậu chủ cho, cô ợ lên một cái, nói thật lòng, đồ ăn khuya của cậu chủ đúng là ngon thật, không hổ danh là đầu bếp được tổng quản đặc

biệt mời tới.

Lúng búng ăn xong, cô thu dọn chén đĩa, chuẩn bị ra khỏi phòng cậu chủ.

“Cô đi đâu?”. Cậu chủ xoay người khỏi cái máy vi tính, hỏi.

“Hả? Em mang bát vào nhà bếp”.

“Để xuống đất”.

“Dạ?”.

“Qua đây”.

“Cậu chủ, cậu còn gì sai bảo ạ?”. Cô lon ton chạy ra sau lưng cậu chủ, chờ lệnh của cậu chủ.

Cậu thuận tay nhét một quyển sách vào tay cô.

“Cậu... cậu chủ, đây là gì?”.

“Độc”.

“... Từ đầu tới cuối ạ?”.

“Ừ”.

“Cậu chủ, đôi quyển khác được không, quyển này dày quá đọc lâu lắm...”.

“Không được. Đọc”.

Cậu không thèm nhướn mắt, vừa gõ bàn phím, vừa nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, thỉnh thoảng còn phải tra lại tài liệu trong tay, trông bận rộn tới mức không thềm đếm xỉa tới cô, nhưng lại không chịu thả cô cho đi.

Cô mếu máo ảo não, bất đắc dĩ mở miệng đọc chậm chậm, “... *Mười vạn câu hỏi vì sao*, mục lục... tại sao con người phải tắm, tại sao tắm bằng nước, tại sao phải uống nước, tại sao diêm lại cháy...”.

“Nhỏ một chút”.

“...”. Cậu có phải biến thái không hả! Muốn em đọc cho cậu nghe còn muốn em đọc nhỏ, thế cậu còn muốn em đứng đây đọc làm gì chứ? Để em đi, để em đi đi mà! Đạo này em có rất nhiều nỗi buồn thiếu nữ, cậu đừng kích thích em nữa có được không!

Hình như phát hiện ra cô hầu phía sau đang phòng mang trộn má, cậu chủ quay đầu lại.

“Tại sao nước có thể dập lửa, tại sao nước đun sôi lại kêu ro ro...”.

Không có gì lạ, cậu chủ quay lại tiếp tục làm việc.

“Tại sao con người ăn xong bữa khuya lại bắt đầu biến thái, tại sao con người không nên ép người khác ăn bữa khuya còn thừa, tại sao con người không nên vừa làm việc vừa nghe người ta đọc *Mười vạn câu hỏi vì sao*, tại sao con người có thể ngược đãi thiếu nữ vô tội chẳng nề nang gì...”.

“...”.

Ba giờ rưỡi chiều, giờ trà chiều của cậu chủ, chiếc bàn trắng kiểu Âu trong vườn đã được bày biện ra.

Đôi chân dài của cậu chủ vắt vào nhau, cậu dựa lưng vào ghế đọc tài liệu, Hắc Thủ Đảng nằm cạnh chân cậu miễn cưỡng phơi nắng.

Đầu bếp mới tới làm đẩy chiếc bàn trà tinh tế ra, cung kính đặt lên bàn những đĩa bánh gato đẹp tới lóa cả mắt, giới thiệu từng loại cho cậu chủ.

Cậu chủ đặt tài liệu xuống, nhấc cái thìa bạc lên, mỗi món chỉ ăn một miếng, mỗi miếng đều uống nước lọc để xóa đi vị ngọt còn đọng lại trong miệng.

Cậu chủ vừa ăn thử, vừa nhận xét cẩn thận, thỉnh thoảng hỏi đầu bếp chuyện gì đó.

Khác với giai cấp bóc lột nhân nhả hưởng thụ, bên chân tường cách đó chẳng xa, Diêu Tiên Thụ đầu đội mũ che nắng, cầm cái kéo cắt cây to bụi, đứng trên thang, lạch tạch sửa lại hàng rào bằng cây xanh mượt.

“Tổng quản bảo mẫu, bên này được rồi, còn chỗ nào phải cắt nữa không?”.

“Cô cứ đứng im đó đừng nhúc nhích, ta đứng ra xa nhìn xem cái đã”. Tổng quản bảo mẫu đứng lui ra xa một chút, rồi vội vàng chạy lại mắng lớn, “Cô cắt cái gì đấy hả? Ôi! Tôi muốn cô cắt ‘Cậu chủ vĩ đại’, cô lại cắt thành cái gì thế?”.

“Cậu chủ WD⁽⁴⁾ mà, hai chữ vĩ đại phức tạp lắm! Viết tắt hai chữ đầu không phải được rồi sao”. Tự cô cũng thấy mình rất thông minh nhanh trí đó!

“Tự cô xuống xem mình cắt thành cái gì đi!”.

“Hả?”. Cô nhảy xuống, nhìn lại...

Cậu chủ WC...

“Áy... Không thì, ở chỗ này xây một cái WC chuyên dụng cho cậu chủ nhé? Sao a?”.

Tổng quản bảo mẫu cầm giẻ lau lấy cái kéo, lao thân thể già nua tới trước hàng rào sao.

“Lạch cạch, lạch cạch”.

“Tổng quản bảo mẫu, ông đừng như thế mà, cái đó người ta phải vất vả lắm mới tạo ra được đó”.

“Thế nào?”. Thẳng tay dứt khoát hạ kéo xuống, tổng quản bảo mẫu từ trên thang hỏi vọng xuống.

“... Tự ông xuống xem đi”.

Tổng quản bảo mẫu xuống thang đứng ra xa nhìn.

Cậu chủ WS⁽⁵⁾...

“Cắt tốt hơn con không?”.

“...”.

“Ông mắng cậu chủ hèn hạ... còn cắt to như thế, con thấy rồi đó”.

“...”.

“Tổng quản bảo mẫu, chúng ta sẽ bị đuổi việc à?”.

“Sao thế được! Cậu chủ của chúng ta là người rất rộng lượng, cô xem cậu ấy mặc cả bộ quần áo trắng tao nhã ngồi đằng kia kìa, có giống thiên sứ thuần khiết trong sáng không cơ chứ?”.

“Hả? Sao con chỉ thấy cậu ấy đang nhìn chúng ta kiêu độc ác thâm hiểm chứ, đằng sau còn có lớp khói đen dày đặc”.

“Chắc là thấy cô cắt thành WC rồi đây. Tiểu Tiên này, cô to gan lớn mật quá đấy, sao có thể mắng cậu chủ vô sỉ⁽⁶⁾ chứ?”.

“Há! Tổng quản bảo mẫu, rõ ràng là chữ hèn hạ ông cất mà! Sao ông có thể hại con như thế chứ”.

“Cậu chủ giờ tay gọi cô qua kia, nhanh đi đi! Đi đi!”.

“Tổng quản bảo mẫu, ông...”.

Bị đồng bào ruồng rẫy, Diêu Tiên Thụ bị đẩy tới trước mặt cậu chủ, hoảng loạn vò vò cái tạp dề nhỏ trước bộ đồng phục hầu nữ.

Cậu chủ đang định mở miệng nói, lại bị cô đột nhiên ngẩng đầu lên ngắt lời, “Cậu chủ, cậu chờ một lát”.

Cậu nhún mày khó hiểu, cô vội vàng quay đầu chạy lại chỗ tổng quản bảo mẫu, giật lại cái kéo lớn trong tay ông, mang hung khí to bự ấy quay lại trước mặt cậu chủ.

“Cậu chủ, em chuẩn bị xong rồi, cậu mắng đi!”.

Trong tay có vũ khí gan cũng to mặt cũng lớn hơn, nhìn thấy thứ cô cầm trong tay chưa? Từ nay đừng hòng bắt nạt cô nhé! Hừ hừ hừ!

“Ăn hết mấy thứ còn lại đi”. Cậu chủ đẩy khay bánh gato mình vừa ăn thử ra.

“Hả?”. Lại bảo cô ăn mấy thứ đã bị cậu đựng thìa vào rồi à, nhưng đồ ngọt nhìn thấy ngon quá, “Cậu... cậu chủ, có thể à? Có thể thật chứ? Thật thật thật là có thể chứ?”.

“... Đồ đi”. Cậu bị hỏi lại thấy rầy rà, tức giận nói.

“Đừng đừng đừng mà, em muốn ăn, cho dù miếng đầu tiên trong trắng đã bị cậu phá rồi, em cũng không để ý đâu!”.

Lau tay, liếm môi, cô bỏ vũ khí xuống, cầm một miếng bánh lên tính ăn, chân bước lên một bước không cẩn thận dẫm phải đuôi Hắc Thủ Đảng.

Hắc Thủ Đảng nhảy chồm lên, chui xuống dưới váy của cô, hát tung lên.

“Soạt” một tiếng, cái váy của cô hầu bé nhỏ bị tóc lên cao trước mặt cậu chủ, lộ ra nổi khỗ nảo xinh tươi của thiếu nữ dưới lớp váy...

“A a a a a a! Cậu chủ đừng nhìn đừng nhìn đừng nhìn mà!”. Cô bỏ bánh gato ra giữ váy.

“...”.

“Cậu... có thấy không?”.

“...”.

“Tiểu Tiên! Cô dám tóc loạn vấy lên trước mặt cậu chủ à?”. Tổng quản bảo mẫu không thể chịu được cậu chủ bị mạo phạm, vội vàng lao tới gỡ liên hồi trợn lên đầu cô hầu.

Cô ám ức ôm đầu lên liếc nhìn cậu chủ, sắc mặt cậu chủ bình thản, chẳng có vẻ gì khác thường, mím môi lại tiếp tục giờ xem tài liệu của mình, giống như quần lót thiếu nữ của cô chẳng khác gì cái lưỡi lúc nào cũng thè ra của Hắc Thủ Đảng, ngày nào cũng thấy, chả có gì mà tò mò cả.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi cậu chủ đi!”.

“Con còn phải xin lỗi á?”. Là cô bị nhìn, người bị hại là cô mà? Dựa vào cái gì chứ!

“Vớ vẩn, cậu chủ thuần khiết ngây thơ như thế, không hiểu chuyện đời, nếu bị thứ gì dưới váy cô gây ám ảnh tâm lý thì làm sao?”.

“Cốp cốp cốp”, ba cú cốc đầu liên tục rớt xuống, Diêu Tiên Thụ chịu thua rồi.

“Oa! Xin lỗi cậu chủ, thực sự xin lỗi, để cậu thấy phải thứ xấu xí rồi, lần sau em sẽ không dám nữa!”.

“...”.

Trước bữa cơm tối một tiếng, Diêu Tiên Thụ đang bận rộn trong phòng giặt.

Tiếng máy giặt chạy ầm ầm át đi tiếng bước chân đằng sau.

Một cánh tay đột nhiên vươn ra từ góc tối, ôm lấy thắt lưng cô, cô quay đầu lại xem người vừa tới là ai, đầu vừa xoay lại đã chạm vào đôi môi ấm mềm.

“Cậu... cậu chủ?”. Sao tự nhiên hôm nay luyện tập sớm thế? Không phải hồi trước là lúc ăn bữa khuya sao?

“Hừm”.

Cậu đỡ lưng của cô, tựa vào tường, để cô dựa hẳn vào người mình.

“Cậu chủ, còn chưa tới lúc luyện tập mà...”.

“Tôi không đợi được”.

Nói chuyện trong lúc hai đôi môi đang quần lấy nhau, hơi thở nóng rẫy dồn dập, cậu chủ đang vội gì chứ? Da thịt chạm vào nhau cũng nóng bừng lên như thế, đôi môi đỏ tươi như thoa son cuống cuống hút lấy thứ gì đó.

“Ừm... ừm!”.

Có thứ gì đó tách môi cô ra, ngang ngược quần quýt trêu ghẹo bên trong miệng cô, là... của cậu chủ

Mặt cô đột nhiên đỏ bừng lên, trong nháy mắt nhiệt độ tăng vọt.

Đây là cái mà người ta gọi là - hôn sâu sao?

Luyện tập trước nay chỉ là chạm môi, len vào đôi môi như thế này cậu chủ chưa từng làm.

Sức mạnh đàn ông thô bạo chiếm đoạt, cảm giác môi lưỡi mềm ướt, chà xát nhẹ nhàng hơi ngọt lại có chút đắng, hơi thở bất ổn, bầu không khí có chút mất kiểm soát.

Như vậy cũng xem là hôn sâu? Cảm giác vất vả như vừa đánh nhau, lúc dừng lại càng không dám nhìn đối phương như vừa làm việc xấu.

Công lực và cấp bậc của cậu chủ lại lên cao rồi. Cậu chủ ơi cậu chủ, cũng không cần thành thạo nhanh tới mức đó chứ, cô sắp không theo kịp tiết tấu rồi.

Cậu chủ dường như hãy còn chìm đắm trong cảm giác say sưa, ánh mắt mờ màng hơi thở hỗn hển, không ngừng chạm khẽ vào khóe môi cô, bầu không khí nóng bỏng mờ ám lan ra xung quanh.

“Cậu... cậu chủ. Cậu thoải mái không?”.

“... Ừm? Ừ...”.

“Vậy có thể hơi xích ra một chút được không ạ? Cậu ép lên váy hầu nữ của em rồi”.

Cậu cúi đầu nhìn cái váy hầu nữ ngắn cũn của cô lộ xôn tóc cao dính lên bụng cậu, viền ren còn mắc vào cúc áo sơ mi màu bạc, hình ảnh bừa bãi đánh vào thị giác gợi lên hứng thú. Cậu đột nhiên cúi đầu...

“Làm lại”.

“... Nữa à? Cậu chủ, cái này không giống trước đây, rất vất vả, tốn sức lắm đó”.

“Ừ. Sau này ngày nào cũng thế này”. Đây là định rõ mục tiêu luyện tập phải không?

“Cậu chủ, trước giờ cơm tối mà hoạt động mạnh thế này không tốt cho cơ thể cậu đâu. Em phải lo cho thân thể vĩ đại của cậu”.

“...”.

Cậu nhìn lướt qua cái giỏ quần áo cạnh chân, “Rõ lắm thứ xấu”.

Cô dùng chân đẩy đẩy cái giỏ để đồ lót, xấu hổ mím môi, “Cậu chủ đừng nhìn, sẽ bị ảnh hưởng xấu đó!”.

Nhưng cậu đã thấy, hơn nữa còn thấy rất rõ ràng, “Nhìn một cái lại rất muốn hôn”.

“Hả? Cậu chủ, cậu thật không phải bị em hại thành bệnh tâm lý rồi chứ?”.

“...”.

Không phải là bệnh tâm lý, mà là phản ứng sinh lý của người đàn ông khỏe mạnh! Nhưng, chuyện này lại nhắc nhở cậu.

“Cậu chủ? Cậu đang nghĩ gì đấy? Sao lại nhìn em bằng ánh mắt nham hiểm thế?”.

Bị cậu chủ quan sát bằng ánh mắt sáng như đuốc, cô hầu nhỏ lúng túng cựa quậy.

Cậu chủ không nói gì, sau khi nhìn chăm chú từ trên xuống dưới một lượt, dứt tay vào túi quần hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Mấy ngày sau, Diên Tiên Thụ nhận được “bộ trang phục hầu nữ trong trắng phiên bản cải tiến” từ tổng quản bảo mẫu - chân váy thả dài quá đầu gối. Rất khó bị lộ ra thứ không nên thấy.

Cậu chủ... quả nhiên là cậu ghét thứ xấu xí dưới váy của cô rồi phải không?

Miễn cưỡng thay bộ trang phục hầu nữ trong trắng phiên bản cải tiến, cô hầu nhận được chỉ thị mới của cậu chủ, ra ngoài với cậu.

“Cậu chủ muốn đi đâu?”. Lưng đeo túi Doraemon to, Diêu Tiên Thụ mù mờ hỏi tổng quản bảo mẫu.

“Khách sạn Hoàng Tước”.

“Khách sạn Hà Mễ?”.

“Cái đầu chỉ nhớ ăn không không nhớ việc này! Đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, khách sạn Hoàng Tước là một trong những tài sản quan trọng của cậu chủ! Giờ cậu chủ muốn đi kiểm tra tài sản của mình! Chắc chắn cậu chủ ở nước ngoài đã chịu nhiều khổ cực rồi, hu hu, búp bê ngoan ngoãn được ta nuôi lớn bằng bình sữa giờ đã trưởng thành cỡ nào, trầm tĩnh cỡ nào chứ, từng cử chỉ từng ánh mắt đều toát lên khí chất vương giả”.

“Tổng quản bảo mẫu, cậu chủ Hắc Thủ Đảng cũng thường ghé chân đi tiểu chiếm cột điện làm tài sản của mình, thế không được coi là vương giả chứ ạ?”.

“Bóp bóp bóp”.

Trả lời cô là ba cú cốc đầu.

Búp bê ngoan ngoãn trưởng thành trầm tĩnh lại có khí chất vương giả phức tạp đang đứng cạnh chiếc xe ô tô bỗng nhiên quay đầu hỏi cô.

“Có bằng lái xe không?”.

“Dạ?”.

“Không à?”.

“Có thì có”. Để phục vụ toàn diện cho cậu chủ, kỹ năng gì cũng phải có, tổng quản bảo mẫu có lệnh cưỡng chế cô đi thi bằng lái rồi, nhưng sau khi thi xong, cô không còn có cơ hội được lái xe ra đường nữa.

“Cô lái”.

Chiếc chìa khóa xe rơi vào tay Diêu Tiên Thụ, cô ngăn ra.

“Hả? Cậu... cậu chủ?”. Cậu có cần tin tưởng em thế không? Cứ tùy tiện giao tính mạng quý giá chín chắn trầm tĩnh lại có khí chất vương giả cho em như thế sao?”.

Cậu chủ mở cửa ghế sau, khoanh tay ngồi ở hàng ghế sau một cách cao quý.

Cô hầu nhỏ mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, lấy chìa khóa xe ra tìm chỗ cắm vào.

Một hồi lâu, giọng nói không kìm chế được của cậu chủ vang lên từ phía sau, “Phía dưới tay phải”.

“... Vâng vâng... cậu chủ, em cắm vào đây!”. Cô vui vẻ kêu to, ngẫm nghĩ lại thấy câu này nghe hơi là lạ, “Cậu chủ, sao động cơ không khởi động được nhỉ? Chết máy rồi sao?”.

“... Xoay chìa khóa”.

“Vâng vâng vâng! Còn phải xoay chìa khóa xuống, phải phải phải rồi, thầy giáo dạy em như thế này”.

“...”. Cậu chủ im lặng cài dây an toàn ít khi dùng đến của ghế sau.

“Cậu chủ, cậu ngồi vững nhé! Em lái đi đây!”.

“...”.

“Cậu chủ, sao lại không đi được nhỉ, em đã nhún chân ga rồi mà!”.

“... Cần số”.

“Vâng vâng vâng! Cần số cần số, em quên đã khóa cần số lại rồi, ha ha ha ha! Cậu chủ, lần này là đi thật đó, cậu ngồi vững, em đưa cậu tới khách sạn Hoàng Trúc!”.

“Rầm rầm”.

Chiếc ô tô cao cấp chạy vọt ra khỏi khoảng sân rộng của biệt thự, tiện thể nghiền nát khóm hoa hồng đầm sương tổng quản bảo mẫu vừa sửa sang kỹ càng.

Trên con đường đông đúc, xe cộ qua lại như thoi đưa, giao thông nghiêm chỉnh trật tự.

Thư Thành Nhạc cười mĩa, một tay cầm tay lái, một tay cầm di động.

“Cậu ta muốn đến kiểm tra à? A, đúng là cậu thái tử thích gì làm nấy nhỉ”.

“Ừ. Cậu ta muốn xem thì để cậu ta xem hết đi. Loại cậu ám không biết tính toán lại thích chỉ đạo tôi thấy nhiều rồi, có gì mà sợ chứ”.

“Cậu ta nói vớ vẩn gì, có chỉ thị gì, các anh cứ xuôi theo là được rồi. Ngoài miệng thì để sĩ diện thế, cũng không có nghĩa là làm theo lời của cậu ta”.

“Ừ. Tôi đang trên đường tới khách sạn, sắp tới rồi. Cứ thế đi, có chuyện gì tôi đến rồi nói”.

Anh ngắt máy, liếc nhìn gương chiếu hậu, tính giảm tốc độ chuyển sang làn xe bên phải vào cửa chính của khách sạn Hoàng Tước.

Đột nhiên, một chiếc xe giật cục lao tới từ phía sau như say rượu, anh vội vàng đánh xe sang trái, thế mà cái xe kia cũng lượn theo sang trái, anh quay sang phải, cái xe kia cũng lượn phải, anh bật xi nhan, giậm phanh giảm tốc độ.

“Rầm”.

Đuôi xe của anh bị hôn mãnh liệt.

“Chết tiệt!”.

Anh ảo não đập vào tay lái, mở cửa xuống xe, cau mày đi qua chỗ cái xe gây chuyện kia, gõ mạnh ngón tay lên cửa kính xe.

“Xin hỏi anh uống phải rượu giả à?”. Cứ cho là say rượu cũng không thể quá đáng như thế chứ, đuổi theo đụng người ta!?

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt ghen ngào oan ức quen thuộc, “Anh... anh Thư. Khéo quá đi mất. Đuôi xe của anh như có gắn nam châm ấy, tôi khó lòng chống cự được lực hấp dẫn của nó, cho nên chẳng hiểu sao mà... ừm... tông vào đuôi xe anh”.

“...”.

Chương 13: Cậu chủ, phát hiện ra gian tình của phó tổng Thư thì xử lý ra sao?

Chiếc xe ô tô cao cấp dài đen bóng, có ba cửa. Phần trước xe theo phong cách gọi cảm, thêm lá cờ nhỏ được cắm ở phần sau xe, độ dài phải gấp đôi xe ô tô bình thường.

“Cô vừa mới lấy bằng lái xe hả?”. Thư Thành Nhạc có vẻ cười cợt, ánh mắt sau cặp kính thần nhiên bình tĩnh.

“Thì cũng chưa lâu quá...”.

“Lại học vì cậu chủ nhà cô hả?”.

“... Ừm”.

“Thế con chó kia thích nằm ườn trong xe tắm rửa thay quần áo, còn thích cả đánh golf?”.

“Hả?”.

“Không biết lái xe còn dám lái cái xe lớn như thế! Nó ăn thức ăn cho chó không hiểu phép tắc, chẳng nhẽ cô cũng không hiểu à?”. Anh cố gắng giữ nụ cười.

Nhưng cô hoàn toàn không nghe được ẩn ý trong lời nói của anh, “Cậu chủ nhà tôi không ăn thức ăn cho chó đâu”.

Ai thèm quan tâm cậu chủ nhà cô ta ăn gì!?

“Cho dù nó chỉ ăn bít tết cô cũng xuống xe cho tôi. Bồi thường cho tôi!”. Hồng gì đền nấy, cho dù là đối tượng xem mắt hồi trước, anh cũng không phong độ tới mức coi tiền như rác, “Không ngờ cô lại là loại con gái to gan như thế? Nghĩ lái xe là tình yêu à? Chơi trò mạo hiểm tìm cảm giác mạnh phải không?”.

“Ừm... anh Thư này, tôi...”.

Hai chữ vô tội còn chưa ra khỏi miệng, cửa kính sau đã trượt xuống một khoảng rất hẹp.

“Tôi bảo cô ta chơi trò tốc độ tìm cảm giác mạnh đó, cậu chủ tôi rất hứng thú với trò đó”.

Thư Thành Nhạc bị bật lại tới cứng họng, nghi ngờ nhìn về phía cánh cửa phát ra giọng nói lạnh lùng, người kia như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi ngồi ở ghế sau, chỉ ra lệnh, ngạo mạn tới mức không chịu lộ mặt.

“Đừng có nói linh tinh, đi”.

“Vâng. Cậu chủ”. Diêu Tiên Thụ gật đầu liên tục, liếc nhìn Thư Thành Nhạc hình như không định tha cho cô, cầm mảnh giấy nhớ trên xe, viết một dãy số, nhét vào tay Thư Thành Nhạc, “Anh Thư, cậu chủ ra lệnh cho tôi gấp quá, tôi phải đi trước rồi. Đây là số điện thoại của tôi, chuyện bồi thường chúng ta thương lượng sau nhé!”.

“Cô!”.

“Ngoan nào! Tôi đi trước!”.

Cô đẩy cần số, đánh tay lái sang trái đưa xe lên đường, vẫn đi theo kiểu người uống phải rượu giả đổ.

Gỡ kính xuống xoa lên ấn đường đang giật giật đau nhức, Thư Thành Nhạc nhìn đuôi chiếc xe yêu quý của nhà mình bị đâm vỡ, siết chặt mảnh giấy nhớ trong tay. Mong muốn được chửi thề dâng lên trong lòng, anh đang dùng thái độ đúng mực còn sót lại trong mình cố gắng kiềm chế.

Di động trong túi quần đột nhiên đổ chuông, anh bắt máy, “A lô. Xin lỗi. Tôi đến muộn một lát. Xe có chút vấn đề”.

“Chờ đã. Có thể phiền anh giúp tôi tìm hiểu - rốt cuộc có con chó khôn nạn nào biết nói tiếng người không!?”.

Thái độ đúng mực là gì? Vâng! Là mây bay ngang trời thôi. Chửi thề mới là nghĩa vụ của công dân khi đụng phải lũ khôn không biết điều.

Trong chiếc xe dài, cậu chủ ở phía sau nói bằng giọng lạnh tanh.

“Cô cho hân số điện thoại à?”.

Cô hầu nhỏ có dung lượng bộ não không đủ dùng đang bận lái xe, không để tâm tới câu hỏi ở đằng sau, “Vâng, cậu chủ, cậu sẽ cho em tiền bồi thường đúng không?”.

“Tôi đã đồng ý để cô cho hân ta số điện thoại à?”.

“Hả?”.

“Đưa đi động cho tôi”.

“Cậu chủ... em đang lái xe”. Chẳng có tay nào rảnh để thực hiện mệnh lệnh của ông lớn cả.

Một cánh tay vươn ra chạm vào cái túi bên thắt lưng cô, sờ soạng mò mẫm loạn lên, sờ tới mức cô ngứa ngáy hết cả người.

“Rắc”. Tiếng điện thoại bị bẻ gãy vang lên khô khốc.

“Cậu chủ, đó là đi động em dùng tiền lương mua mà”. Hai hàng nước mắt uồn lượn trào ra như cần gạt nước ô tô.

Chiếc xe ô tô dài có khí chất trang nhã đẹp đẽ đắt tiền lao vào khách sạn Hoàng Tước.

Nhân viên khách sạn mặc bộ đồng phục đồ sẫm ngăn người ra, tiến tới chỗ lái xe ngồi cúi người xuống, hắng giọng lễ phép nói, “Chào cô, tuy chiếc xe không được đẹp mắt chúng tôi cũng không từ chối đón tiếp, nhưng khách sạn của chúng tôi là khách sạn cao cấp, có gara chuyên sửa ô tô, cô xem xe của cô có cần tân trang sửa sang lại chút không?”.

“Không cần, cậu chủ nhà chúng tôi không câu nệ tiêu tiết”. Cô vừa xua tay chối từ, vừa mở dây an toàn, liếc mắt thấy nhân viên khách sạn đang tính mở cửa phía sau.

“Đừng động vào, lui lại”.

Giọng nói bất mãn lạnh lùng phát ra từ cửa xe khiến nhân viên khách sạn sợ hãi lùi lại.

Cô hầu nhún vai thờ dãi bất lực, vừa khen cậu ấy không câu nệ tiêu tiết, cậu ấy đã nổi máu trêu người ra rồi.

“Anh trai này, để tôi tự mở cửa cho cậu chủ nhà tôi đi. Cậu chủ nhà tôi kì quặc lắm, anh phục vụ cậu ấy, cậu ấy sẽ không thích”.

Dứt lời, Diêu Tiên Thụ mặc bộ đồ hầu nữ ren rua bước xuống xe, trang nhã lễ phép mở cửa xe, cung kính mời cậu chủ xuống xe.

Giày da bóng lộn tuyệt đẹp dẫm lên thảm đỏ lóa mắt, kiều ngạo xoay một cái, thân thể cao lớn bước xuống từ cửa sau xe, mái tóc dài rối có trật tự, bộ Âu phục màu bạc làm lộ rõ khí chất sang trọng, cà vạt màu đen tuyền ngay ngắn ở giữa cổ

áo, cúc tay áo hình thoi màu bạc phát ra ánh sáng chói mắt.

Cô hầu lập tức bước tới nịnh nọt, đưa tay mình lên, “Cậu chủ cậu chủ, đặt tay lên mu bàn tay của em đi, em dịu cậu đi”. Mấy nhân vật lớn ý thể bắt nạt người trong ti vi đều thích hưởng thụ như thế.

“... Cách tôi xa một chút”.

“Tuân mệnh!”. Rõ ràng là loại nô tài tiêu chuẩn kiểu nhà Thanh!

“...”.

Hai nhân viên khách sạn dần người ra nhìn hai người, quay sang nhìn nhau rồi bước tới lúng túng hỏi, “Xin lỗi, thưa ngài, xin hỏi ngài tới ở, dùng bữa, hay tới tham gia dạ tiệc?”.

“Gọi phó tổng giám đốc của các anh tới gặp tôi”.

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không ạ?”.

“Dựa vào cái họ Ái Tân Giác La, thấy có cần hẹn trước không?”.

“...”.

Thái tử giá lâm!

Triệu tập cuộc họp bất thường của quản lý cấp cao khách sạn Hoàng Tước, chủ tọa là con trai của chủ tịch vừa tốt nghiệp ở Anh về - Ái Tân Giác La Cẩm Ngọc.

Đám quản lý cấp cao ai cũng thấy bất an, ai cũng ôm một chồng tài liệu lộn xộn chạy nhanh vào phòng họp.

Vị trí chủ tọa xoay lại đối diện với cửa, một vị công tử giàu có cau mày u ám, khí thế bức người khẽ quay mặt đi, chân vắt chéo. Hoàn toàn ngược lại với khí chất sang trọng nho nhã thanh tú trời sinh, cậu hất cằm lên, liếc mắt quan sát mọi người, đôi mắt đen láy trong cái không gian ồn ã thoáng lóe lên, thái độ như trùm sò xã hội đen kiểu “Nói với ông ít thôi, vì ông đây không thích nói chuyện, nói nhiều thì sẽ có người không thấy được ánh sáng ngày mai”.

Đám quản lý cấp cao im như thóc, sững ra ở cửa không dám tới gần.

“Lùng khùng cái gì? Vào họp”. Đây là mệnh lệnh đầu tiên của thái tử.

Là tới họp, không phải đi kéo bè kéo cánh đánh nhau đúng không?

Phù... cả đám người đồng loạt thở ra một hơi dài.

Trong chớp mắt, các ông thì nghiêm túc quay sang nháy mắt với nhau, các bà thì bắt đầu ra sức dậm thêm phần.

Các nhân viên đều ngồi vào chỗ, vị trí bên trái của thái tử trống không. Cậu bắt mắt lên chỗ không có ai ngồi, cau mày dùng ánh mắt hỏi người tới họp muộn là ai.

“Đó là vị trí của phó tổng giám đốc Thư Thành Nhạc”.

“Người đâu?”. Ai cần biết anh ta là ai.

“À... anh ấy vừa gọi điện báo, xe anh ấy bị tông trên đường”.

“Hừ. Viện có vợ vãn”.

Cậu lạnh lùng đảo mắt nhìn những người trong phòng, “Trước khi họp, lập ra quy định”.

“Muộn, không được phép. Tôi không quan tâm là đuôi xe của anh bị tông, hay là xương cụt của anh có vấn đề”.

“Phụt...”. Có người phì cười, đổi lại là cái nhìn chăm chăm khó chịu của thái tử.

“Đùa giỡn, không được phép. Lúc tôi kể truyện cười, không ai được phép cười. Tôi ghét người ta giả vờ cười động viên. Từ trước tới nay tôi kể truyện cười đều không buồn cười”.

Rõ ràng bọn họ cười rất chân thành mà. Là tên khốn kiếp nào cả gan giả vờ cười trước mặt thái tử chứ, hại thái tử không tự tin với truyện cười của mình, còn canh cánh trong lòng tới tận giờ hả?

“Dậm phần trang điểm, không được phép. Trong lúc họp, tôi không cần phụ nữ thể hiện đặc trưng giới tính”.

Đây chính là ông chủ động vật máu lạnh điển hình coi phụ nữ là đàn ông, coi đàn ông là thú vật sao?

“Rì rầm bàn tán, không được phép. Không muốn để tôi nghe thì có thể lăn vào WC phát tiết, nhớ là đóng cửa WC kín một chút, đừng để tôi nghe được chút phong thanh nào hết”.

“...”.

“Các vị, nghe rõ chưa?”.

“...”. Có thể coi như không nghe rõ không?

“Im lặng tập thể, không được phép. Tôi không hỏi cùng một câu hỏi tới lần thứ hai, ngày mà tôi hỏi tới lần thứ hai, có nghĩa là các vị hết cơ hội được nhìn thấy tôi lần thứ hai”.

Bị đuổi ra khỏi cửa sẽ không được gặp lại thái tử đại nhân nữa đó!

Trong chớp mắt, mọi người nghiêm nghị hẳn lên, trăm miệng một lời, đồng thanh nói to, “Nghe rõ rồi!”.

“Tốt, hợp”.

Cậu chủ mở cuộc họp trong đám người nhón nháo, cô hầu nhân rồi bị cậu chủ đuổi ra khỏi phòng họp, cô vốn định vào phục vụ, lại bị nhét vào tay một cái máy ảnh, ra lệnh cho cô cải trang đi chụp ảnh xung quanh khách sạn này. Hễ có gì lọt vào mắt thì chụp hết, lưu làm tài liệu cho cậu chủ tham khảo.

Điều Tiên Thụ giờ máy ảnh lên, mở cửa chớp chụp liên tục, tiếng chụp ảnh tách tách vang lên không ngừng.

Đại sảnh trang hoàng xa hoa, tiền sảnh lát đá cẩm thạch, bồn phun nước trong nhà, nhà hàng xoay cao cấp, phòng tắm bằng kính trong suốt trong phòng dành cho khách, nhà bếp lớn ngăn nắp sạch sẽ, suốt dãy hành lang dài trải thảm nhung dày, đôi nam nữ quyến luyến ôm nhau, hai bên hông của anh Thư bị đôi bàn tay của cô Nhược Nhược ôm lấy...

Hả hả hả!?

Anh Thư bị bị bị... bị cô Nhược Nhược ôm từ phía sau kìa!

Cậu chủ ơi! Cậu xem cô cô cô ta... cô chụp được mấy thứ rồi đây?! Tình cũ trối đây! Gian tình đây! *Người quản lý khách sạn*⁽⁶⁾ đây!

Nhưng mà, dựa vào tính cách ngang ngược, chỉ số hài hước thấp và không có tế bào lãng mạn của cậu chủ mà xét, cậu ấy sẽ cho phép người phụ nữ mình chọn diễn *Người quản lý khách sạn* với người đàn ông khác ở trong khách sạn của mình à?

Tập sau tình tiết của bộ phim càng kịch tính hơn, để lại sự tò mò về yêu hận tình thù, tạm thời cắt ở chỗ này!

Nếu như có sự trùng hợp, không có bất cứ quan hệ gì với khách sạn và người

chụp ảnh cả, chạy lẹ thôi!

“Cô kia đứng lại! Đưa máy ảnh ra đây”.

“... Á, đây là đồ cá nhân đấy”. Là mua bằng số tiền lương ít ỏi khôn khổ lao đao mỗi tháng đấy.

Mới bị phá di động, Diên Tiền Thụ thề quyết bảo vệ sản phẩm điện tử công nghệ cao còn lại của mình, cô quay lại nhìn Thư Thành Nhạc, giấu biệt máy ảnh trong tay ra sau lưng.

Cô hâu nhìn thẳng vào phó tổng giám đốc của khách sạn.

Ban đầu Thư Thành Nhạc ngăn ra, chân mày khẽ cau lại, ngay sau đó là nhăn tít, từ từ nhăn tợn, cuối cùng nhăn thành vẻ mặt không thể tưởng tượng ra nổi.

“Cô... mặc cái gì đây?”.

“Hả?”. Diên Tiền Thụ cúi đầu, “Đồng phục làm việc”. Có gì không hợp à? Nhân viên lễ tân ở cửa không phải cũng có đồng phục của khách sạn sao?

“... Đồng phục làm việc? Rốt cuộc thì cô đang làm gì?”.

“Là người hâu”.

“Hâu kiểu gì?”.

“... Thì sáng sớm giúp người ta mặc quần áo vào...”.

“Buổi tối giúp người ta cởi quần áo ra hả?”.

“Hả?”. Trong điều khoản phục vụ của cô không quy định cụ thể cô phải giúp cậu chủ cởi quần áo, nhưng nếu cậu chủ ra lệnh, cô sẽ rất lúng túng giúp cậu ấy cởi. Á... sao anh Thư lại nhìn cô bằng ánh mắt càng lúc càng phức tạp, càng lúc càng khó hiểu, càng lúc càng rối rắm hỗn loạn...

“Cô mặc đồng phục làm việc khiêu khích này đi khắp nơi hả? Không cảm thấy mất mặt sao?”.

“...”.

“Thành, sở thích của vị hôn thê giả nhà anh cũng không tồi”. Nhược Nhược tựa bên hành lang cười hả hê.

Cô ta châm một liều thuốc, đang tính rít một hơi, lại bị Thư Thành Nhạc đưa tay giật lấy dụi tắt rồi vứt vào thùng rác cạnh đó, “Trong khách sạn cấm hút thuốc”.

“Trong khách sạn cũng cấm tự ý quay phim chụp ảnh, phá hoại sự riêng tư của khách, sao anh không thu máy ảnh của cô ta ấy!”.

Câu nhắc nhở này khiến Thư Thành Nhạc quay đầu lại nhìn Diêu Tiên Thụ đang mặc đồ hầu nữ đầy ren, “Cái đồ âm hồn không tan cứ luẩn quẩn quanh tôi này, rốt cuộc cô muốn gì chứ?”.

“Tôi...”. Cô đang định nói, nhưng nhớ tới giọng ra lệnh lạnh lùng của cậu chủ, khi chụp ảnh không được phép để người phát hiện, không thì tới lúc về nhà sẽ phải quỳ lạy bực chân dung của cậu chủ một trăm lần.

Lời nói tới tận miệng rồi không thoát ra được, cô nhìn quanh thấy cái giá treo áp phích quảng cáo dựng ở hành lang...

“Tuyển nhân tài có quan tâm tới ngành khách sạn, khách sạn Hoàng Tước chào đón bạn”.

Dưới tình thế cấp bách, Diêu Tiên Thụ thốt lên, “Tôi tới đây dự tuyển!”.

“Dự tuyển? Ha, are you joking? Cô thân phận gì, bằng cấp gì, muốn vào khách sạn Hoàng Tước làm việc hả?”. Nhược Nhược nện giày cao gót tới gần cô, “Mặc loại quần áo mát mặt này tới đây, là muốn dự tuyển hay đi cửa sau hả?”.

“Nếu đi được cửa sau, tôi cũng không ngại đâu...”. Dữ dần với cô như thế làm gì? Cũng chẳng thêm nghĩ lại giờ trong tay cô có chứng cứ yêu đương vụng trộm, cẩn thận cô tìm cậu chủ bơm đều đó!

“Cô tốt nghiệp lớp quản lý khách sạn chuyên nghiệp à?”.

“À...”.

“Có kinh nghiệm du học không?”.

“...”.

“Đã từng làm việc ở khách sạn chưa?”.

“Đã từng làm phục vụ có tính không?”.

“Đương nhiên là không tính...”.

“Tĩnh”. Giọng Thư Thành Nhạc đột nhiên vang lên.

Nhược Nhược cắn môi quay lại lườm anh, “Thành! Làm như vậy không đúng quy định”.

“Đúng hay không do tôi quyết định”. Thư Thành Nhạc đẩy kính lên, nhẹ nhàng đáp lại một câu, “Cô hầu này, qua đây”.

“Ừm...”. Sao đột nhiên lại lấy cái giọng điệu ông chú kì quặc lừa Loli ra nói với cô, đều tại bộ đồng phục làm việc của cô khiến người ta hiểu nhầm, sở thích đàn ông của cậu chủ cũng kì quái quá rồi đấy.

“Không phải muốn dự tuyển sao? Tôi xem xem cô phục vụ người ta như thế nào”.

“...”.

Anh nhướn mày cười đều ngoắc ngoắc ngón tay với cô, bộ dạng bông lơn khiến cô đầy nghi ngờ.

Tục ngữ nói thật đúng, chuyện có thể to lên, bụng không thể bị to lên được. Con gái phải biết tự bảo vệ mình. Cái “phục vụ” của anh Thư sẽ không khác với hiểu biết thuần khiết của cô chứ?

Bộ đồ ăn cơ bản của châu Âu - dao nĩa thìa bát đĩa.

Phân ra cụ thể, có thể chia làm: dao ăn cá, dao ăn thịt, dao nhỏ dùng trong món khai vị, nĩa ăn cá với nĩa lớn dùng trong món chính, nĩa nhỏ dùng trong món khai vị. Thìa ăn đồ ngọt, thìa múc canh và thìa uống trà khác nhau, cốc vang đỏ, cốc vang trắng, cốc champagne, cốc nước lọc và cốc café cũng khác nhau, còn có đĩa đặt ở bên, khay, đĩa café...

Khi mấy thứ chất đồng lộn xộn được đẩy tới trước mặt, Diêu Tiên Thụ choáng váng.

“Thế là... mấy cái này phải xếp thế nào?”.

“Cô hỏi tôi à? A... đây là câu hỏi kiểm tra của tôi cho cô mà. Ngay cả cách bày biện bàn ăn tối thiểu cũng không biết sao?”. Thư Thành Nhạc nhếch môi cười.

“... À...”. Anh thừa biết cô đang nói dối, cố ý không vạch trần là muốn coi cô làm trò hề sao? Ừm, cần gì phải dùng thủ đoạn vận dụng tới trí tuệ cao cấp này với cô chứ?

“Hai tay cô có thể bê mấy cái đĩa?”.

“Anh đã nói hai tay còn gì. Đương nhiên là hai... á”.

“Không đạt tiêu chuẩn. Nhân viên phục vụ của chúng tôi cơ bản nhất hai tay phải bê được bốn đĩa”.

“... Hai cái đĩa kia để trên đỉnh đầu à?”.

Thấy cô cự nự vẻ không phục, Thư Thành Nhạc thuận tay cầm đĩa trên bàn, kẹp đĩa giữa những ngón tay của bàn tay trái, mép đĩa xếp chồng lên nhau, ba cái đĩa như nhánh cỏ ba lá hiện ra trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng chắc chắn đẹp mắt.

Diêu Tiên Thụ nuốt nước miếng, thật lợi hại! Nhưng cũng quá đáng thật đúng không? Đây là dự tuyển làm nhân viên phục vụ hay là làm xiếc chứ?

“Thế nên là, cô Diêu này, rốt cuộc cô biết làm gì?”.

“A... tôi...”. Cô mím môi nhìn anh một cái, quay đầu mở túi Doraemon sau lưng mình, rút ra thứ gì đó đưa tới trước mặt anh, “Bê đĩa như thế nhất định rất vất vả, tôi có thể phục vụ anh bôi kem dưỡng tay”.

“...”.

Sao lại lờm cô... thế không được sao? Vây...

“Tôi còn có thể cung cấp kẹo cao su làm giảm áp lực, hai chân mày của anh nhăn như thế, nhất định là vô cùng vất vả”.

“...”.

Vẫn... không được à?

“Tôi còn có thể giúp anh quạt, lấy khăn tay lau mồ hôi, hoặc là lúc ăn, có thể giúp anh ăn hết mấy món anh không thích!”. Điều cuối cùng cô dẫn ra rất chuẩn đấy nhé! Cậu chủ không thích ăn gì, cô toàn phụ trách giải quyết hộ, công việc này không cô làm thì ai làm!

“...”.

Thư Thành Nhạc thở dài, nở một nụ cười như phải đem tất cả phong độ của đời này xài hết mới miễn cưỡng có được, “Tôi cho cô cơ hội cuối cùng”.

“Hả! Đã cuối cùng rồi sao? À... tôi không nói chen vào nữa. Anh nói đi”.

“Lúc khách tới, cô phải nói gì?”.

Cái này đơn giản lắm nha, chỉ cần đổi từ cậu chủ thành khách là được rồi, “Trời ơi! Ngài đã tới rồi, oa! Sao lâu rồi ngài không tới, người ta nhớ muốn chết! Mau vào ngồi đi!”.

“...”.

“Lúc đi tôi cũng sẽ nói mà! Ngài đi thông thả nha, lần sau quay lại nhé! Nhất định nhất định phải tới nha! Em ở chỗ này chờ ngài đó!”.

“... Cô cũng có thể đi được rồi. Đi với ông khách của cô đi, đi với nhau đi!”.

“Kiểm tra xong rồi sao? Thế phần dự tuyển của tôi...”.

“Cứ mơ đi!”.

“...”. Bị người ta đuổi thẳng, Diêu Tiên Thụ vô cùng bất lực, bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Người hầu của tôi, anh dựa vào cái gì mà sai phái?”.

Hả hả hả? Cậu... cậu chủ?

Chương 14: Cậu chủ, em không thể kết hôn với cậu được!

“Người hầu của tôi, anh dựa vào cái gì mà sai phái?”.

Cổ áo Diêu Tiên Thụ bị người đứng sau xách lên kéo ra sau lưng theo câu nói lạnh lùng ấy, cô ngẩng đầu nhìn quanh, trước mắt chỉ có đường nét hoàn mỹ của gương mặt nghiêng.

Cậu chủ cậu chủ, cậu muốn ra mặt giúp em sao? Thật vĩ đại mà!

Diêu Tiên Thụ im lặng nháy nháy mắt, nhìn cậu chủ nhà mình bằng ánh mắt sùng bái.

“Người hầu của tôi, cho dù cô ta có vô dụng dở hơi thích quấy rối thì liên quan gì tới anh!”.

“... Cậu... cậu chủ...”. Cậu nói giúp người ta đây à? Cách cậu nói giúp người ta khiến người ta khó tiêu hóa quá. Hay cậu đừng giúp em nữa, để mặc em tự sinh tự diệt đi. Hu hu...

Nhìn cậu chủ tính tình khó chịu trước mặt mình, Thư Thành Nhạc không giận mà còn mỉm cười, đẩy kính lên nói, “Ái Tân Giác La Cẩm Ngọc? Con trai của chủ tịch chúng tôi phải không?”.

Cậu chủ nheo mắt lại.

“Xin lỗi, tôi vẫn cho rằng Cẩm Ngọc phải là một bé trai bụ bẫm kháu khỉnh, tiết mục chặn xe đánh người của cậu lần trước thực sự đã vượt qua cả dự liệu của tôi, không nhận ra là cậu tới, xin thông cảm. Nhưng...”.

Nhìn lướt qua cô hầu đang ở tâm bão mà không biết gì, Thư Thành Nhạc nhún mày nói, “Người hầu của cậu xin cậu hãy mang về nhà, qua kiểm tra cô ấy không đủ tiêu chuẩn, chúng tôi không thể tuyển người không biết một chút gì về lễ nghi trong phòng ăn được”.

“Hừ! Người hầu của tôi, tôi nói cô ta được là được, không được cũng là được!”.

“Xin lỗi, đó là ở nhà cậu, cô ta có sao cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng ở chỗ này, phó tổng giám đốc là tôi nói cô ta không được là không được, dù cậu muốn sắp xếp

người thân tín vào, cũng xin sắp xếp người khác”.

Bầu không khí đôi đầu căng thẳng khiến Diêu Tiền Thụ bị kẹt ở giữa, tiến thoái lưỡng nan, bên trái là ánh mắt khiêu khích cười mỉa của anh Thụ, bên phải là con mắt nheo lại đã hết kiên nhẫn của cậu chủ.

“Cậu chủ cậu chủ, bỏ đi bỏ đi, đừng cãi nhau vì em nữa, cậu như thế em sẽ rất ngượng, rất khó đỡ, tổng quản bảo mẫu sẽ mắng em dụ dỗ quyến rũ cậu chủ... này này... hai người đừng nên phóng điện với nhau nữa chứ? Tốt xấu gì cũng là cãi nhau vì tôi, gì thì gì cũng nên nhìn tới tôi chứ?”.

Cô hầu loi choi nhận lại một nụ cười hiểu biết của Thụ Thành Nhạc, “Cô Diêu, tôi lấy làm tò mò cô phục vụ thái tử của chúng tôi ra sao đấy. Chủ tớ tình sâu nghĩa nặng là tốt, nhưng phục vụ là một học vấn - cô như người không chuyên”.

Diêu Tiền Thụ như bị sét đánh.

Cô sửng sốt. Cô làm phục vụ đã mười lăm năm, từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu, thế mà bị người ta nói là dân không chuyên, ngay cả trình độ sơ cấp cũng không đạt?!

Tự tôn và đạo đức nghề nghiệp đều bị đả kích nặng nề, cô mím chặt môi.

Thụ Thành Nhạc nói xong, đang định bỏ đi, lại ngoảnh đầu lại như nhớ ra cái gì, “Còn nữa, cậu chủ này... cuộc họp ban này, không phải xương cốt của tôi có vấn đề, mà tôi căn bản không cần phải tới họp. Tại sao nhỉ?”.

“...”.

Anh cười, rồi nói tiếp, “Vì cậu chưa thực hiện được lời hứa với chủ tịch, nên giờ cậu hoàn toàn không có tư cách quản lý khách sạn”.

“...”.

“Muốn nắm quyền cũng được, ngầm sắp xếp cho người thân tín cũng tốt, cứ đợi tới lúc cậu ngồi lên vị trí cao nhất rồi hãy nói tiếp nhé?”.

Nói xong những lời cay độc, Thụ Thành Nhạc thản nhiên đi lướt qua người cậu chủ, ngừng lại cạnh cô hầu một chút, đột nhiên cúi người nói nhỏ bên tai cô, “Cô có nhớ còn nợ tôi tiền sửa xe không đấy?”.

“Hả?”. Cô bị nhắc, nhớ lại chuyện tông vào đuôi xe, nhưng vừa nãy anh ta sỉ nhục mình tàn tệ, còn bắt nạt cậu chủ, cô đã tính xù nợ rồi, hừ!

“Không cần gờm tôi kiểu trung thành bảo vệ chủ thế, hóa ra cậu chủ của cô là

cậu ấy hả?”.

“Liên... liên quan gì tới anh! Phì phì phì!”.

Với sự phản kháng bằng nước bọt chẳng đáng gì của cô, anh coi như chẳng thấy gì, “Việc công thì tôi phải rõ ràng, không ảnh hưởng gì đến việc tôi lên gọi cho cô nhỉ”.

“Chuyện... chuyện gì vậy?!”.

Cậu chủ đang nhìn chăm chăm vào cô, lườm cô, dọa cô, đôi mắt u tối gọi cảm tới rợn người.

Ngài phó tổng giám đốc không nên hại người ta như thế chứ, để chứng minh cô tuyệt đối trung thành, sẽ không có quan hệ cá nhân gì với kẻ địch của cậu chủ, cô hét to, “Không được gọi tới! Di động của tôi đã bị bẻ gãy rồi!”. Trong thời gian ngắn, cô sẽ không có năng lực kinh tế để cậu chủ được bẻ gãy nó lần thứ hai đâu.

“Suýt”. Anh lại hạ giọng lần nữa, ngăn cái sự cáu kỉnh của cô lại, giọng nói quăn quýt chui vào tai cô, “Bộ đồng phục hầu nữ của cô bốc lửa lắm. Lần sau cân nhắc tới việc gặp tôi một mình nhé. Hẹn gặp lại”.

Anh rút tay trong túi quần ra, xoa xoa đầu cô như rất cưng chiều, cũng không quay đầu lại, bước nhanh ra đại sảnh.

“...”. Động tác đàn ông chín chắn lại thêm lời dỗ ngọt rất dễ chịu, cô nhất thời quên bém mắt mình đang còn nằm trong ánh nhìn cầu xé của cậu chủ, phút chốc mất hết khí tiết - thực ra anh Thư... đúng là khiến người ta không ghét nổi mà.

“Đứng lại”.

Cậu chủ vẫn im lặng đột nhiên mở miệng, cô hầu còn say sưa trong hương vị đàn ông lập tức chững đốn lại.

Thư Thành Nhạc dừng lại, nhưng kiêu ngạo không quay đầu.

“Chỉ cần kết hôn là có thể phải không?”.

“...”.

“Chỉ cần trong giấy đăng ký kết hôn có một cái tên của con gái là được, phải không?”.

“... Chủ tịch nói như thế với tôi, chỉ cần cậu chủ chịu hạ tâm thân tôn quý kết hôn, khách sạn Hoàng Tước sẽ do cậu quản lý”.

“Anh chờ đó!”.

Cậu chủ bị kích động, hậu quả rất nghiêm trọng.

Không còn thú vui đùa cợt cô, cậu chủ tự ngồi vào ghế lái xe, vòng xe về thẳng nhà, trên đường đi, cô lên nhìn cậu mấy lần.

Đôi mắt đen huyền của cậu lóe lên ánh sáng không cam chịu, nhìn thẳng vào con đường phía trước.

Câu “Anh chờ đó” của cậu chủ cứ quẩn quanh mãi trong đầu cô, cậu chủ bảo anh Thư chờ đó, chờ cậu kết hôn, chờ trong giấy đăng kí kết hôn của cậu có tên của một người phụ nữ là tới tiếp quản khách sạn.

Thảo nào cậu chủ vừa về nước đã vội vàng đi xem mắt, cô và tổng quản bảo mẫu nghĩ cậu chủ đã lớn rồi, không ngờ là vì điều kiện trao đổi ông chủ đưa ra.

Cậu chủ nói dứt khoát rõ ràng như thế là có dự định trước, không lẽ trong lòng đã chọn được người rồi sao? Là cô tiểu thư Nhược Nhược kia chăng?

“Cậu chủ... cậu thực sự phải kết hôn sao?”.

Liên quan gì tới cô? Cô quan tâm nhiều thế. Thôi đi, đừng làm phiền tôi.

Cô chờ những câu trả lời như thế phát ra từ đôi môi của cậu chủ, nhưng không ngờ bên tai mình vang lên tiếng khẳng định.

“Phải”.

Chỉ vì muốn kế thừa khách sạn, hoàn thành yêu cầu của ông chủ, lấy đại một người phụ nữ cũng được sao? Chỉ vì những lý do này nên cậu chủ mới có hứng thú với chuyện tình yêu, mới bảo cô dạy cậu câu hôn ra sao, hôn thế nào. Là vì vậy sao?

Cứ im lặng về tới nhà, cậu chủ tự nhốt mình trong phòng, không xuống lầu ăn cơm tối.

Tổng quản bảo mẫu dưới lầu vô cùng lo lắng, nhìn đồng hồ chỉ mười hai giờ, cậu chủ còn chưa ăn gì, không còn cách nào khác ngoài việc sai Diêu Tiên Thụ bưng đồ ăn lên.

Gõ nhẹ lên cửa ba lần, không có tiếng trả lời. Tổng quản bảo mẫu nói rồi, phá cửa vào cũng được, lấy đĩa chọc vào miệng cậu chủ cũng được, chỉ cần để cậu chủ ăn gì đó, sẽ không truy cứu trách nhiệm gì hết.

Có kim bài miễn tội chết, Diêu Tiền Thụ đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy cậu chủ đang gối đầu lên cánh tay ngủ quên trước máy vi tính.

Cô tới cạnh cậu chủ, chỉ thấy màn hình vi tính đang hiển thị bản kế hoạch về khách sạn cô xem cũng chẳng hiểu, còn khung cửa sổ nhỏ nhất ở dưới cùng lại là một trang web xem mắt.

Cô nhếch nhếch khóe miệng, di động trên bàn cậu chủ đột nhiên rung lên.

Cô cầm lên xem, trên màn hình đột nhiên xuất hiện cái tên “Quách Nhược Nhược”.

“Đưa di động cho tôi”.

Cậu chủ chẳng biết đã tỉnh dậy từ khi nào, vươn tay bảo cô đưa di động.

Cái tên Nhược Nhược đang nhấp nháy, cô siết chặt chiếc di động. Nếu trả lại di động cho cậu chủ, cậu ấy sẽ lập tức cầu hôn phải không. Người được chọn nhân thể xuất hiện, cậu chủ sốt ruột như thế chắc chắn sẽ mở lời cầu hôn rồi.

“Đưa cho tôi”.

Cô cắn môi, chẳng biết dây thần kinh nào trong đầu bị đặt sai chỗ, “Cậu chủ, cô Nhược Nhược không được, cô ấy không thể kết hôn với cậu được!”.

“Tại sao không được?”.

Tại sao không được? Đúng... tại sao không được? Cô sao dám nhiều chuyện quan tâm tới việc của cậu chủ. Cô Nhược Nhược là bạn học cũ của cậu chủ, là nhân viên trong khách sạn, là người con gái duy nhất có thể hẹn hò và trao đổi số điện thoại với cậu chủ, là người con gái tiến tới bước hẹn hò có thể ngỏ lời cầu hôn với cậu chủ, là người con gái duy nhất mà cậu chủ kĩ tính nghĩ là hữu dụng.

Cậu chủ lấy điện thoại trong tay cô, cô cố sống cố chết giữ rịt lấy di động, không chịu buông tay ra.

“Cậu chủ! Cô ta là bạn gái cũ của anh Thu! Cậu chủ, em có chứng cứ!”. Lời nói có chút đê tiện tuôn ra từ miệng cô không thể không chế được.

“Bỏ tay ra”.

Mệnh lệnh lạnh lùng của cậu chủ khiến cô không thể không buông tay, mặt cô đau như mắt người thân, nhìn cậu chủ thông thả bắt máy, cảm thấy bóng lưng lạnh

lòng của cậu chủ càng lúc càng xa, như sắp không thể nhìn thấy nữa.

“Tôi sắp kết hôn rồi. Đừng gọi tới nữa”.

“Cách”.

Di động bị ngắt, bóng dáng vĩ đại của cậu chủ dường như đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, cô há hốc mồm tròn tròn mắt nhìn cậu chủ đứng đó, không thể xác định cậu vừa nói cái gì. Nhưng câu nói tiếp theo của cậu chủ càng khiến cho cô đàn người hơn nữa.

“Là cô đi, kết hôn với tôi”.

“... Hả?! Cậu... cậu chủ nói gì vậy?”. Cái kiểu nói như đi chợ mua thịt lợn này là có ý gì?

“Kết hôn, cô và tôi”.

“Soạt” một tiếng, chân Diêu Tiên Thụ nhũn ra, cô ngồi bệt xuống đất, hai mắt trống rỗng ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt mình.

Cậu chủ điên rồi sao? Quên cô là ai rồi sao? Trời ạ! Từ nhỏ tới lớn, tới già cô mãi mãi là nô tỳ, là tùy tùng, là người hầu riêng của cậu chủ. Thậm chí người chồng tương lai của cô cũng thuộc về cậu chủ, sao có thể kết hôn với cậu ấy được?

Cô có thể ăn đồ thừa của cậu chủ, có thể phụ trách việc dạy dỗ kinh nghiệm yêu đương hôn hít của cậu chủ, nhưng kết hôn... có là đùa thì cũng quá đáng lắm đúng không?

“Cậu... cậu chủ. Cậu đừng nên đùa em như thế, cậu cứ ăn cơm đi, em ra ngoài trước đây. Tạm biệt, chúc cậu ngủ ngon”.

Cô quay người đi ra như chạy trốn, cái nơ bướm to đằng sau bộ đồng phục hầu nữ bị cậu chủ kéo giật lại.

“Ai đùa với cô?”.

“Cậu chủ! Cậu buông em ra đi, em có thể ăn nước bọt của cậu, có thể chịu phạt đọc *Mười vạn câu hỏi vì sao*, có thể đi lau chân dung của cậu một trăm lần, có thể hôn cậu chủ Hắc Thủ Đảng, nhưng không thể chơi trò kết hôn với cậu được...”.

Cô hầu bé nhỏ cố chạy đi, cậu chủ ở đằng sau túm chặt lấy, “Kết hôn với tôi đáng sợ lắm sao? Đáng sợ hơn cả hôn Hắc Thủ Đảng?”.

“... Có thể nói thật không ạ?”.

“Không được phép nói!”.

“... Thế cậu muốn em trả lời gì chứ?”. Cô hầu bé nhỏ đảo mắt về bất đắc dĩ.

“Được, kết hôn”. Một câu thừa cũng chẳng có.

“Không được mà!”.

“Cô dám nói không với tôi à?”.

Diêu Tiên Thụ nóng ruột gãi gãi đầu, “Em cũng biết tình huống của cậu chủ lần này nguy ngập, là bất đắc dĩ. Nhưng em thực sự không được đâu, cậu chủ! Chồng em do cậu chọn chẳng thành vấn đề, nhưng không thể là cậu được”.

“Tại sao không thể là tôi?”. Mắt cậu nheo lại, hiển nhiên rất khó chịu với sự kì thị phân biệt sâu sắc này.

Cô không ngoảnh đầu lại được, không còn cách nào khác là hét tướng lên, “Vì điều thứ ba của quy định hầu nữ là em tuyệt đối không thể yêu cậu chủ được!”.

Cậu chủ nhướn mày lên, đôi mắt đen chớp chớp, sắc mặt bình thản, đôi môi mỏng khẽ mở, “Kết hôn với tôi và yêu tôi thì có liên quan gì?”.

“Hả?”.

“Tôi chỉ muốn cô kết hôn với tôi. Không bảo cô yêu tôi”.

“Hả hả hả?”. Đây là kiểu nguy biện mị dân gì đây?

“Là cô chột dạ hả? Vì vi phạm điều thứ ba của quy định, thậm chí yêu tôi rồi, cho nên mới không dám kết hôn với tôi hả?”.

“...”. Mồ hôi lạnh đổ ầm ầm. Thế này thì bảo cô nói lý do nào đây?

Cậu chủ lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Nghe bảo mẫu nói, cô biến ảnh chân dung của tôi thành linh đường, còn ngày nào cũng nhìn nó chảy nước miếng, có phải cô có ý nghĩ gì không nên có, không an phận không hả?”.

“Nói... nói vớ vẩn! Chuyện đó là do tổng quản bảo mẫu làm, ông ấy ngày nào cũng dâng hoa, dâng hương, còn bày đồ cúng, còn chảy nước miếng, hại em nghĩ cậu chủ ở nước ngoài xảy ra chuyện gì rồi”.

“Đừng có lảng sang chuyện khác. Kết hôn”. Cậu nhấc cô lên, lắc lắc cái nơ bướm sau lưng cô, cả người cô đều bắt đầu rung rung theo, “Không kết hôn với tôi, thì bán cái đồ người hầu không nghe lời nhà cô đi, hoặc là đuổi ra khỏi nhà, tự chọn đi”.

“Không kết hôn, cậu sẽ không cần em sao?”.

“Ừ”.

“...”. Tự nhiên lại “ừ” quả quyết thẳng thắn lại chắc chắn thế, còn dùng chiêu thức đê tiện như thế bức ép người hầu bé bỏng tay không tác sát, nước mắt cô chảy như thác, “Vậy... phải kết hôn bao lâu?”.

Cậu chủ nhướn mày, không hiểu được câu hỏi của cô.

“Thì chuyện kết hôn giả này phải thực hiện trong bao lâu ạ?”. Kết hôn lại không được phép yêu, đó không phải là đóng giả sao? Nhưng mà, coi như là hình phạt có thời hạn, không thể biến thành tù chung thân chứ?

“... Kết hôn giả?!”. Cậu chủ nheo mắt, cụm từ này hiển nhiên khiến cậu không hài lòng.

“Không phải cậu chủ vì muốn hoàn thành yêu cầu của ông chủ, mới bắt đắ dĩ muốn kết hôn giả sao ạ?”.

“...”. Cậu chủ trừng mắt nhưng không tìm ra lời nào để phản bác, rầu rĩ hừ một tiếng.

“Một tháng?”.

“...”. Ánh mắt ẩn chứa sự tức giận.

“Nửa năm?”.

“...”. Hít vào bực bội.

“Một năm?”.

“Cút ra ngoài!”.

“Tuân lệnh! Chúc cậu chủ ngủ ngon, cậu yên tâm đi. Em tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ không yên phận với cậu!”.

Túm được cơ hội lấy hơi, cô hầu vội vã chạy nhanh như chớp ra khỏi phòng cậu chủ.

“Rằm”.

Con chuột trong tay cậu chủ bị đập mạnh lên bàn, vỡ nát

Chương 15: Cậu chủ, chúng ta kết hôn đi!

Diêu Tiên Thụ ở ngoài cửa nghe tiếng con chuột bị vỡ nát, rụt cổ lại, hôm ấy cô nằm trên giường trần trọc mắt ngủ cả đêm.

Cô càng không ngừng tự cảnh cáo mình không nên nghĩ nhiều, mệnh lệnh của cậu chủ là kết hôn với cậu ấy chỉ là vì khách sạn, vì quyền kinh doanh, thời gian cấp bách, cậu ấy không tìm được người có thể giúp cho nên mới ra hạ sách này.

Từ lúc về nước tới giờ, cậu chủ chưa từng nói tình cảnh và chuyện khó xử của mình với ai, cô hoàn toàn không biết cậu chủ muốn gì, càng không tính tới chuyện có thể giúp được cậu ấy chuyện gì.

Hiếm khi cô có ích, cứ theo lẽ thường, cô phải nhảy vào vạc dầu vì cậu chủ chứ không phải là mặt nhân mày nhỏ như đứa con gái e thẹn, thảo nào ngay cả anh Thu cũng bảo cô phục vụ chẳng khác gì dân không chuyên.

Cậu chủ đã nói rồi, kết hôn và yêu cậu ấy là hai chuyện khác nhau, không trái với quy định hầu nữ.

Cô không phải đã quyết chí, muốn làm cho cậu chủ nghĩ cô cũng là một người hầu xuất sắc sao?

Vậy cô còn chần chừ gì chứ?

Miễn là không thích cậu chủ, kết hôn với cậu ấy thì có can hệ gì? Cô sẽ không chế được tình cảm của mình!

Cậu chủ chỉ cần một cái tên phụ nữ xuất hiện trong giấy đăng ký kết hôn, mà cô có thể giúp được cậu chủ!

Chuyện chỉ đơn giản như thế thôi!

Đã hạ quyết tâm, kết hôn thì kết hôn đi! Chỉ cần sau này cậu chủ phát cho cô bằng khen người hầu xuất sắc, cô đã thỏa mãn lắm rồi!

Chẳng hiểu lấy dũng khí ở đâu ra, hôm sau, Diêu Tiên Thụ siết chặt nắm tay, tính lấy yêu sách giấy khen ra để đồng ý yêu cầu kết hôn của cậu chủ.

Nhưng tới tận trưa cũng chẳng thấy cậu chủ ra khỏi phòng, thấy mặt trời sắp khuất bóng, dũng khí hào hùng cô tích cóp đủ cũng từ từ tiêu hết.

Khi dừng khí bé nhỏ của cô bị chia năm xẻ bảy, cửa phòng cậu chủ cuối cùng cũng mở ra.

Cô đứng ở chân cầu thang ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cậu chủ đang nhìn mình, đôi mắt đen như có ý trách hỏi.

Cậu chủ mặc áo sơ mi cổ Đức màu đỏ đi kèm với gile màu trắng, quần tây màu trắng thẳng thớm, quần áo phụ kiện đầy đủ chín chu sang trọng, tỏa ra thứ khí chất ưu việt, nhìn một cái là biết ngay sắp phải ra ngoài gặp người nào đó quan trọng, nói chuyện gì đó quan trọng.

Cậu ấy tìm được người khác có thể giải quyết vấn đề của mình rồi sao?

Người đó hoàn toàn đồng ý, can đảm kết hôn với cậu chủ rồi sao?

Cậu chủ... không... không cần cô giúp nữa sao?

Cô im lặng cúi đầu, lời tới miệng định nói cũng nuốt ngược vào trong.

Chỉ thấy cậu chủ đi từng bước xuống lầu, lướt qua người cô, không nói câu nào, thậm chí không để mắt tới cô.

Cô thở ra một hơi, không biết là nhẹ nhõm hay thất vọng nhiều hơn.

Mím mím môi, cô định tiếp tục làm việc. Khuỷu tay đột nhiên bị người ở phía sau nắm chặt, kéo mạnh một cái, cả người cô va vào ngực cậu chủ.

“Cậu... cậu chủ?!” Không phải là không để ý tới cô, phải ra ngoài sao? Sao tự nhiên lại...

Cậu không quay đầu lại nhìn cô, túm khuỷu tay cô kéo thẳng ra khỏi cửa.

“Cậu chủ? Cậu muốn đưa em đi đâu?”.

Cậu vẫn im lặng không nói lời nào, quay lưng về phía cô, kéo cô thẳng tới ô tô, nhét cô vào, giúp cô cài dây an toàn, quay người ngồi lên ghế lái, nhấn ga một cái, chiếc xe lao ra khỏi cổng.

Xe lao nhanh về hướng ngoại thành. Diêu Tiên Thụ nhìn phong cảnh xung quanh, nuốt nước miếng về bất an, quay đầu nhìn cậu chủ nghiêm túc chăm chú lái xe, vẻ mặt thành khẩn khóc mếu:

“Cậu chủ cậu chủ, em biết mình đã chọc giận cậu, cậu đừng kéo em tới chỗ núi rừng hoang vu thủ tiêu nha!”.

“...”.

“Cậu chủ hào hoa phong nhã, tương lai tươi đẹp, ngàn vạn lần không nên vì phạt em mà càng lúc càng trượt dài trên con đường phạm pháp đó!”.

“...”.

“Cậu chủ cậu chủ, em biết lỗi rồi! Em không cố ý cãi lời cậu chủ đâu, dù cậu không cần em, muốn bán em đi, cũng bán cho người nào ở gần một chút được chứ? Ừm... hay cậu tính bán em về nông thôn làm vợ người ta?”.

“...”.

Cậu siết chặt tay lái, khẽ nheo mắt liếc nhìn cô, đôi môi nhếch lên đột nhiên mở ra, “Tôi đồng ý với cô, một năm”.

“Hả?”.

“Kết hôn giả. Kì hạn là một năm, sau một năm chúng ta ly hôn. Như vậy được rồi chứ?”.

“...”.

“Cô còn gì không hài lòng không?”.

“... Không... không ạ”.

Cô vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu không khí trong không gian nhỏ hẹp đột nhiên trở nên có chút ngưng ngập. Cô muốn nói gì đó để phá tan khoảnh khắc nặng nề này, nhưng miệng cứ mở ra rồi ngậm lại, không có cách nào lú ra lú rú như ban nãy được.

“Cô còn yêu cầu gì thì nói đi. Tôi ghét cô cứ áp a áp ứng”.

“... Vậy nhờ may có người thích thì sao đây ạ? Cậu chủ?”. Nhờ may nửa chừng cậu chủ yêu ai đó, cô phải làm sao?

Tiếng phanh “két” chói lói đập vào tai Diêu Tiên Thụ, người cô lao về trước theo quán tính, suýt nữa bay ra ngoài.

Cậu chủ nhìn chằm chằm vào tay lái, lạnh lùng nói, “Giờ cô đang mặc cả với tôi đây à?”.

“Không phải, cậu chủ, em...”.

Không chờ cô nói xong, cậu lạnh lùng ngắt lời, “Hừ, vậy thì ly hôn sớm là được rồi”.

“...”.

“Nhưng”, cậu u ám quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn cô, rầu rĩ nói, “Cô không được phép có ai trước tôi! Có đi ngoại tình cũng phải là tôi trước! Muốn ly hôn cũng phải là tôi nói trước! Cô nghe rõ chưa?”.

“...”. Ai mà kiểm soát được chuyện tình yêu chứ, nhưng mà, “Vâng, cậu nói thế nào thì cứ theo như thế đi”. Dù sao cô thích không có nghĩa cậu chủ cũng thích, cậu chủ ngửa mặt, cô cũng chẳng có cách nào lấy chồng. Cứ cho là cậu chủ thích, cũng không có nghĩa người đàn ông kia có thể khoan dung việc cô có một cậu chủ và anh ta sớm nắng chiều mưa phải cùng phục vụ cậu chủ với cô.

“Xuống xe”.

“Hả? Ở chỗ này sao? Cậu chủ, đây là công viên trò chơi ở ngoại ô, sau khi trời tối sẽ không còn ai nữa. Hay là, cậu định bỏ rơi em như dự định ban đầu sao?”.

Cậu nhìn cô coi thường, mở cửa xuống xe trước, cầm di động gọi một cuộc gọi rồi vòng qua bên kia, mở cửa xe, lôi cô ra ngoài.

“Cậu chủ, ở đây đáng sợ lắm, cậu chưa từng nghe người ta kể chuyện công viên trò chơi có chuyện quái dị sao? Nửa đêm tàu hỏa sẽ tự chạy, còn búp bê vải ở trong cửa hàng sẽ tự nhảy múa, chúng ta đi nhanh đi, ở đây ghê lắm”.

Cô vừa run rẩy dứt lời, một đoàn tàu lửa nhỏ dành cho khách tham quan trong công viên chậm rãi tiến về phía họ, trên đó đầy ngập hoa tươi...

Hoa hồng, bách hợp, hoa rum, hoa phăng, hoa thạch thảo, hoa bìm bìm... hỗn độn, chẳng quan hệ gì tới thông điệp các loài hoa, chỉ đơn giản là gom vào càng nhiều càng tốt.

“Bùm bùm bùm”.

Mấy tiếng nổ vang lên trên bầu trời, pháo hoa sáng ngời nở bung ngay giữa không trung, bùng lên rực rỡ tới mức cô không khép được miệng vào.

“Tách”.

Tiếng mở hộp khe khẽ khiến Diêu Tiên Thụ quay đầu lại nhìn cậu chủ, chỉ thấy một cái nhẫn kim cương sáng tới lóa cả mắt đang nằm trong tay cậu, chiếu sáng

khuôn mặt không mấy tự nhiên của cậu.

Mấy thứ này, cô thấy rất quen... là đạo cụ cầu hôn cô nói với cậu chủ:

“Ngỏ lời cầu hôn với phụ nữ, đầu tiên phải có nhẫn”.

“Mấy cara?”.

“Càng lớn càng tốt nhỉ? Càng lớn thì xác suất thành công càng cao nhé”.

“...”.

“Tiếp đó là hoa tươi!”.

“Mấy bông?”.

“Chỉ cần là hoa không cắm trên bãi phân trâu thì càng nhiều càng tốt! Càng nhiều thì tỷ lệ bị từ chối càng nhỏ nha!”.

“...”.

“Sau đó là pháo hoa!”.

“... Mấy đợt?”.

“Một đợt, một đợt là đủ rồi! Một đợt là có thể khiến tất cả phụ nữ cam tâm tình nguyện dụi vào lòng cậu chủ rồi!”.

Cậu chủ gỡ nhẫn ra, ném cái hộp cầu kì nhưng vô dụng ra phía sau, “Những thứ cô muốn đều có rồi. Lấy tôi đi”.

Những thứ cô muốn đều có rồi, cảnh cầu hôn trọn vẹn nhất trong ảo tưởng của cô, hoa tươi, pháo hoa, nhẫn kim cương, hóa ra mấy hôm trước cậu chủ liên tục gọi điện thoại yêu cầu mấy đạo cụ cầu hôn ấy không phải vì Nhược Nhược, mà là dành cho cô. Nhưng chìm đắm trong màn cầu hôn hoàn hảo này nguy hiểm cỡ nào đây? Kết hôn và yêu là hai chuyện khác nhau! Cô phải nhớ thật kĩ, cậu chủ làm như thế chỉ là muốn kết hôn, muốn tiếp quản khách sạn, không quan tâm tới cái khác.

Cô biết, cô rõ ràng, cô hiểu, nhưng...

“Còn chưa đủ”. Cô không chế được đầu óc, nhưng không không chế nổi cái miệng.

Cái sự được đăng chân lên đăng đầu của cô khiến đôi mắt đen của cậu chủ nheo

lại.

“Còn điều cuối cùng... cậu chủ còn chưa làm”.

Chân mày cậu chủ khẽ cau lại rồi đột nhiên giãn ra, ánh mắt cậu chủ cũng trở nên dịu dàng.

Cậu bước hai bước tới gần, im lặng ôm lấy đầu cô, cúi người tới gần môi cô, nhưng còn không phẩy mấy milimét thì ngừng lại, không tiến tới nữa.

“Còn thiếu cái gì? Tôi không biết”.

“...”. Cô ngẩng đầu, gương mặt đỏ bừng.

“Cô không nói, tôi không biết cô muốn gì”.

“... Thì... pờ rô mít kít”. Pờ rô mít kít khi pháo hoa phóng lên chỗ cao nhất, không phải cô đã nói cho cậu nghe đây là điều then chốt nhất rồi sao?

Nhận được đáp án mong muốn, khoe miệng cậu chủ mơ hồ động đậy, ngay sau đó, lưng cô bị siết chặt, trước mắt tối sầm, trên môi nóng ran, trên mũi đều là hơi thở đàn ông của cậu chủ.

Thật may, cậu chủ cần cô. Thật may, cô còn có ích cho cậu chủ. Thật may thật may, đối với cậu chủ mà nói, cô là người còn tiện dụng hơn cô Nhược Nhược. Cô có thể hầu cậu chủ hôn, kết hôn với cậu ấy, giúp cậu chủ thừa kế gia nghiệp.

Nụ hôn sâu mềm mại khiêu khích không chịu ngừng nghỉ này của cậu chủ thực ra là đang khen thưởng cho người hầu rất hợp tiêu chuẩn, rất xuất sắc rất... có ích phải không?

Cứ như thế, cậu chủ và nữ hầu nhỏ quyết định chính thức kết hôn.

Nhưng cuộc hôn nhân bí mật này phải giấu giếm thế nào cũng thật sự khiến người ta phải lo nghĩ.

Tránh né tổng quản bảo mẫu lúc nào cũng kè kè giám sát, hai người chuồn êm tới chỗ công chứng làm đăng ký, lấy giấy đăng ký kết hôn về, trên mục ghi chú chưa kết hôn đã hoàn toàn thay đổi.

Cô xem giấy đăng ký kết hôn của mình, nhưng chẳng có chút cảm giác mình đã biến thành phụ nữ có chồng. Hóa ra kết hôn cùng lắm chỉ là cầm về một tờ giấy mỏng mà thôi, chẳng có gì ghê gớm cả.

Nhưng thực ra lúc điền vào bảng, phải đổi từ mục chưa kết hôn đã điền hai mươi năm nay thành mục đã kết hôn, có chút không quen. Còn nữa, chỗ ghi tên chồng điền tên là Ái Tân Giác La Cẩm Ngọc, cảm giác rất kì lạ nha.

Phụt... ha ha ha ha, tên của cậu chủ ở mục tên chồng của cô, ha ha ha!

“Giấy đăng kí kết hôn buồn cười thế à?”. Cậu chủ vừa lái xe vừa liếc mắt lườm cô.

“Thì thực sự là rất buồn cười mà. Cậu xem cậu xem, chỗ này còn viết là tự nguyện kết hôn, đặc biệt gửi tới giấy chứng nhận này, vậy có phải nói là, không tự nguyện kết hôn phải gửi loại giấy chứng nhận khác không nhỉ? Còn có người bị ép buộc đi kết hôn sao?”.

Cô tiếp tục loay hoay chơi đùa thứ đồ chơi mới, đúng lúc này cậu chủ đột nhiên mở miệng: “Muốn đi chụp ảnh không?”.

“Hả? Chụp ảnh gì?”. Chụp ảnh hồ sơ? Dán lên giấy chứng nhận à?

“... Ảnh cưới”.

“Ảnh cưới?”. Thứ phụ nữ ước ao nhất? Cậu chủ đã bắt đầu hiểu phụ nữ! Còn biết được nhược điểm của phụ nữ! Tại sao cái nào cũng đều đâm trúng chỗ yếu của cô chứ.

Trong cửa hiệu chụp ảnh cưới, thợ chụp đang điều chỉnh ống kính một cách chuyên nghiệp, ông ngẩng đầu nhìn đôi vợ chồng trẻ trước mặt.

Người chồng mặc áo đuôi tôm đẹp đẽ ôm khít vóc người cao gầy, đưa tay kéo mở ren phiền phức bên cổ áo, gương mặt cậu ta rất đẹp, ánh mắt thản nhiên, vẻ mặt lạnh lùng, chiếc cằm nhọn ghé lên, rõ là ghét ống kính, ghét chụp ảnh, thợ chụp vô cùng khó hiểu, không thích chụp sao cậu còn chạy tới đây vùng tiền làm gì?

Còn đang tính đem ảnh của cậu ta đặt ở ngoài cửa hiệu làm ảnh mẫu thu hút khách hàng chứ! Cười một cái phối hợp với ông một chút đi mà.

Nói tới chuyện cười, thợ chụp ảnh thật sự thấy khó hiểu, liếc mắt nhìn cô gái ngồi cạnh mỹ nam.

Váy cưới được xếp xòe rộng, ngồi cạnh chồng mình mà giống như đang ăn trộm, lấm la lấm lét, lầy bà lầy bầy, sợ hãi rụt rè.

Cậu chàng lạnh lùng mình không dám chọc vào, cứ phải nói cái cô yếu đuối kia trước đã, “Cô ơi tôi nói này, cô có thể cười thoải mái thêm chút được không”.

“Không phải cháu đang cười sao ạ?”.

“Ý của tôi là, cô cứng quá, cô nghĩ coi gần đây có chuyện nào khiến cô vui từ tận đáy lòng không?”.

“Chuyện gần đây nhất khiến cháu vui từ tận đáy lòng à? Không... không có”.

“Mới cưới đó! Cô xem, cô kết hôn với người chồng đẹp trai thế này, không vui sao?”.

“...”.

“Cô xem chồng cô đẹp trai, tư thế oai hùng rạng rỡ như thế, cô thế này mà tự dưng lại có thể tóm được anh ta, đúng là không biết đã tích được phúc đức gì nữa, cô không vui à?”.

“...”.

“Cô nghĩ nữa đi, chồng cô sau này sẽ yêu cô thế nào, thương cô thế nào... này này này... sao mặt cô như sắp khóc thế? Được rồi, tôi xin cô đấy, rốt cuộc cô muốn làm sao mới chịu cười tươi tắn tự nhiên một chút”.

“Thế nào cũng được à?”.

“Chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định tôi sẽ giúp cô!”.

“Được. Có thể phiền ông bảo cậu chủ nhà cháu đi ra hai phút được chứ?”.

“...”.

“Cậu ấy cứ tỏa khí lạnh sau cháu, nhiệt độ âm mười mấy độ thì hoa xuân của cháu khó mà nở được, cũng khó cười vui vẻ lắm”.

“Anh ơi, không thì chụp cho anh trước, chụp cho vợ anh sau, rồi dùng photoshop ghép hai người lại với nhau được không?”.

“...”. Cặp mắt lạnh lùng đảo qua, đây là đề nghị tệ nhất mà đời này cậu nghe thấy.

Cuối cùng ảnh cưới chụp ra vô cùng thâm mỹ, một trời một vực với ý tưởng tuyệt hảo của thợ chụp ảnh...

Tám thứ nhất - cô vợ vốn nên ngồi trên ghế, trang nhã giờ tay phải lên, anh chồng cúi người hôn lên mu bàn tay.

Nhưng trên ảnh chụp là - cậu chủ cúi người xuống thấp, ánh mắt bắn ra tia nhìn sát nhân, cô hầu nhỏ sợ tới mức trượt ngay từ ghế tới cạnh chân cậu chủ, ôm lấy đùi cậu ta.

Tám thứ hai - anh chồng vắt chân ngồi trên ghế, cô vợ dựa vào một bên đùi chồng nhìn vào ống kính cười hạnh phúc.

Nhưng trên ảnh chụp là - cô hầu bé nhỏ không để ý tới sự trang nhã thần thánh của áo cưới, ngồi xôm như con chó trung thành cạnh ghế của cậu chủ, cậu chủ còn hơi vui vẻ vỗ lên đầu cô.

Bức thứ ba, vòng đeo cổ cho chó xuất hiện, tám thứ tư, cậu chủ cầm dây dắt chó dắt cô hầu nhà mình, tám thứ năm, cậu chủ lúng túng cúi người chạm môi lên má cô hầu, tám thứ sáu, cô hầu cười sặc cả nước bọt, tám thứ bảy, cậu chủ tức giận bẹo má cô lắc lắc để, tám thứ tám, cô hầu khóc lóc xin tha, tám thứ chín, cậu chủ trở chứng không chụp, tám thứ mười, cậu chủ xách cổ cô hầu kéo ra khỏi ống kính...

Rất tốt... liên tục liên mạch.

Đĩa ảnh cưới hoàn toàn không có cảm giác vui sướng để trong phong bì dán kín đưa tới tay đôi vợ chồng mới cưới, thợ chụp ảnh chỉ hy vọng bọn họ nhanh chóng mang nó đi! Cái kiểu này chẳng có hiệu ứng quảng cáo gì cả, thợ chụp ảnh thậm chí còn sợ ảnh này mà lọt ra ngoài sẽ bôi nhọ cửa hiệu.

Nhưng mà...

Cùng ngày nhận ảnh chụp, cậu chủ bị ông thợ chụp ảnh bí mật gọi qua một bên, Diêu Tiên Thụ vênh tai lên, chỉ nghe thấy thợ chụp ảnh cười ha ha quỵn rũ với cậu chủ, “Anh bạn này, mấy cái khác cậu có thể đem đi, tấm này có thể để lại cho chúng tôi làm ảnh mẫu được chứ?”.

“...”.

Cậu chủ cầm tấm ảnh, nhìn chăm chú, lát sau hét lên, “Không được!”.

“Hả, cậu này. Có làm sao đâu! Cậu không nên quá đáng thế chứ. Tấm ảnh này để cho tôi, coi như chụp miễn phí cho cậu, cậu thấy thế nào?”.

“Chẳng thế nào cả!”.

“Cậu ơi, cậu coi tấm này thực sự có feel lắm, cậu nên để lại cho chúng tôi...”.

“Cút ngay!”.

Nhét vào trong túi quần, cậu ép nhân viên hiệu ảnh phải xóa tấm phim gốc của bức ảnh đi, mặt mày hầm hầm lên xe.

Cô hầu không hiểu hỏi, “Cậu chủ, cậu không sao chứ?”.

“Im đi”.

“Mặt cậu đỏ quá”.

“... Bảo cô im đi mà!”.

“Không lẽ... cậu bị bọn họ chụp ảnh khóa thân rồi à?”.

“...”.

Trong hiệu ảnh cười, lão thợ chụp ảnh nào đó nham hiểm cười phớ lớ, “May là mình để lại một tấm, này này này, đem tấm này phóng to lên làm áp phích, chúng ta treo cao lên, cái này đúng là tác phẩm để đời của tôi!”.

Nhân viên rửa ảnh nhận bức hình, “Ông chủ, cậu chàng kia giận gì đấy? Cái này không phải khóa thân à?”.

“Há, cậu thì biết cái gì. Cái này còn kích thích hơn cả ảnh khóa thân, có lẽ cậu ta cả đời này chưa từng thấy mình lộ ra vẻ mặt này. Cho nên then quá hóa giận, không thuyết phục được, hầy! Đàn ông ấy à, lúc nào cũng không thể chịu được việc bản thân lộ ra vẻ mặt hạnh phúc lại say mê ủy mị thế này được đâu”.

“Thế à? Em cũng là đàn ông, sao em không nghĩ đàn ông chúng ta bí ẩn thế nhỉ?”.

Nhân viên rửa ảnh nghi hoặc nhìn tấm ảnh trong tay mình - cô gái mặc áo cưới truyền thống của Trung Quốc, khăn cưới trùm kín đôi mắt và gương mặt của cô, ngón tay thon dài của chàng trai dừng ở má cô gái, như muốn nhấc tấm khăn lên, trong đôi mắt dịu dàng sâu thẳm tràn ngập vẻ... hạnh phúc, say mê ủy mị!

Quyển 2 - Hội chứng kết hôn bí mật

Cậu chủ nhìn cô với ánh mắt thâm trầm, hít vào một hơi, đôi môi mỏng khẽ mở, “Cô ấy là...”.

“Tôi là người hầu của cậu chủ, là người hầu riêng của cậu ấy. Chào các anh”.

Sắc mặt cậu chủ thật đáng sợ, xanh đỏ trắng cứ xẹt qua lần lượt, sau đó... hu hu, đang trừng mắt nhìn cô, đang lườm cô cháy mặt, đang bắn tia mắt vô cùng giận dữ về phía cô...

Chương 16: Cậu chủ, đây là quà kết hôn à?

“Cậu chủ, cậu khỏe thật đấy chứ? Hình như đang phát sốt này”.

Ngồi trong xe cậu chủ, ánh mắt Diêu Tiên Thụ không thể rời khỏi khuôn mặt đỏ rần của cậu.

Cậu bị nhìn chăm chăm tới cái tiết, đưa tay bật điều hòa lên nấc cao nhất.

Thấy cô còn đang nghiên cứu mỗ xẻ mình, cậu chủ cau mày đẩy đầu cô đang áp sát ra xa, “Đừng có qua đây”.

“Nhưng em lo cho long thể của cậu, nếu cậu mà ốm, tổng quản bảo mẫu sẽ trừ sạch mớ tiền lương ít ỏi của em mất. Em cùng cậu tới bệnh viện được không?”.

Trong không gian kín, không thể tránh khỏi đôi mắt đáng ghét cứ chớp nháy lia lịa, cậu chịu đủ rồi!

“Két”.

Sau tiếng phanh gấp, cậu chủ nhắm mắt lạnh lùng ra lệnh, “Xuống xe”.

“Hả? Đây... ở đây à”. Cô nhìn biển trạm xe bus bên ngoài cửa sổ.

“Giờ tôi muốn tới khách sạn”.

“Vâng vâng vâng! Em biết rồi”.

Mục đích thực sự của việc kết hôn giữa cậu chủ và cô không phải là việc này sao? Cậu chủ vội vàng muốn tới khách sạn thông báo mình đã kết hôn, cô không thể đi

cùng cậu chủ tới đó, nếu để anh Thư biết người cậu chủ lấy là cô hầu này, anh ta nhất định sẽ nghi ngờ cậu ấy.

Cô vội vàng đẩy cửa xuống xe.

“Cô...”.

“Cậu chủ, cậu còn dặn dò gì không?”.

“... Không được phép về nhà muộn hơn tôi”.

“Vâng!”. Diêu Tiên Thụ cười đáp.

Cậu khởi động xe, trong kính chiếu hậu là hình ảnh Diêu Tiên Thụ đang nhón chân xem bảng xe bus.

Cậu mím môi, nhân ga lao thẳng tới chiến trường của mình - khách sạn Hoàng Trúc.

Cửa phòng phó tổng giám đốc bị thư kí đang thở hổn hển đẩy ra, tiếng giày cao gót lộp cộp khiến Thư Thành Nhạc đang chăm chú xem tài liệu phải cau mày.

Nhìn cô thư kí mới vào làm chưa đầy một tháng có vẻ khổ sở, anh đặt bút xuống cười khê, “Thư kí Tàn, tốt nhất là cô báo cáo chuyện quan trọng cho tôi, không thì tôi tính lấy đôi giày cao gót quyến rũ của cô để lại làm kỉ niệm, tiện thể mời cô về nhà nghỉ khỏe luôn”. Lúc làm việc, phụ nữ lộ ra đặc điểm giới tính đúng là khiến người ta khổ không chịu được.

“Xin... xin lỗi! Thưa phó tổng giám đốc. Nhưng... con trai của chủ tịch, cậu ấy...”.

Còn chưa nói hết câu, một bóng người mặc Âu phục chỉnh tề lách qua người cô thư kí như chẳng có ai ở đó, ngạo nghễ đi tới trước bàn làm việc của Thư Thành Nhạc.

Cậu đập quyền sở chứng nhận kết hôn đỏ chót xuống trước mặt Thư Thành Nhạc cái “rầm”.

Thư Thành Nhạc không đứng dậy, vẫy tay cho thư kí đi ra, đẩy kính lên rồi mới ngẩng đầu cười chào đón, “Cậu chủ hành động nhanh thật. Xin hỏi chủ tịch có biết cậu chơi trò kết hôn chớp nhoáng không?”.

“Chỉ cần kết hôn là tốt rồi, còn lại đừng nói linh tinh”.

“Tôi thấy rồi”. Anh miễn cưỡng cầm quyền sở chứng nhận kết hôn, “Mùi vị mới

kết hôn thế nào? Cô nhà là ai?”.

“Không phải việc của anh”.

“Chính xác không phải là việc của tôi”. Thư Thành Nhạc đẩy quyển sổ chứng nhận kết hôn tới trước mặt cậu, “Cái này tôi không cần xem, điều kiện tốt như cậu chủ Cẩm Ngọc đây, muốn tìm bừa một cô gái căn bản không làm khó được cậu, phải không?”.

“...”.

“Không cần trừng mắt nhìn tôi phòng bị thế, dù cậu có tìm một cô gái giúp cậu kết hôn giả tôi cũng chẳng làm gì được, chủ tịch chỉ bảo tôi để cậu kết hôn, còn chuyện cậu với cô gái đó là tình cứng hơn vàng, hay là vàng dày hơn tình, tôi không quan tâm cũng chẳng muốn quan tâm”.

Anh mở ngăn kéo rút ra một tập danh thiếp dày, lật qua xem lướt rồi rút ra một cái, đưa tới trước mặt cậu chủ.

“Cái gì thế?”.

“Bạn tôi. Làm bên truyền thông”. Thấy cậu không nhận, Thư Thành Nhạc vươn tay nhét tấm danh thiếp vào túi quần Âu của cậu, “Không cần trừng mắt với tôi. Cái này cũng là chủ tịch dặn dò. Sau khi kết hôn cậu chủ và cô nhà phải trả lời phỏng vấn, thông báo cho mọi người biết”.

“...”.

“Hy vọng lúc phỏng vấn hai vợ chồng cậu nhận ra được đối phương, đừng để lộ tẩy khiến người ta cười chê. Hai người bị chê cười cũng không sao, nhưng hình ảnh của khách sạn sẽ bị ảnh hưởng”. Giọng điệu Thư Thành Nhạc đầy mỉa mai, nói tiếp, “Cậu chủ này, kết hôn nhanh thế không vui đâu, giờ đôi ý còn kịp”.

“Rầm”.

Đáp lại Thư Thành Nhạc là tiếng đập cửa vô cùng mạnh mẽ.

Thư Thành Nhạc nhướn lông mày, cười khinh miệt, “Muốn mình cống hiến sức lực cho cậu chủ này, còn phải nhảy vào biển lửa vì cậu ta sao? Hừ, xin miễn đi”.

Đồng hồ đã chỉ quá tám rưỡi.

Thu lại ánh mắt lạnh lùng, cậu chủ Cẩm Ngọc ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, mặt mày hằm hằm, bầm bầm điều khiển ti vi.

“Kẹt”.

Tiếng mở cửa khiến ánh mắt lạnh lùng của cậu bắn thẳng về phía cửa.

Diêu Tiên Thụ vừa vào cửa đã đứng đờ ra đó, cậu chủ mặc áo cổ chữ V khoét sâu màu xám, để lộ xương quai xanh tuyệt đẹp của mình, khoanh tay vẽ lười biếng, tư thế khiêu gợi như thể đi kèm ánh mắt chẳng có chút khiêu gợi nào khiến cô lạnh hết cả người.

“Cậu... cậu chủ, em đã về”.

“...” Không đáp, trừng mắt nhìn cô.

“Em... hơi chậm một chút, tại tắc đường”.

“Cô làm vợ thế à?”. Về nhà muộn còn kiếm có.

“Khụ khụ khụ khụ!”. Cô vừa nghe tới từ nhạy cảm, lập tức lớn tiếng ho khan.

Cậu không hiểu, chỉ cảm thấy cô đang phản kháng mình, bỏ điều khiển ra đứng dậy hừ nói, “Cô ho cái gì! Tôi đang hỏi cô, cô làm vợ kiểu gì hả!”.

“Khụ khụ khụ!!”.

“Cậu chủ! Cậu nói gì với Tiểu Tiên thế? Có phải nó lại không nghe lời khiến cậu tức giận không? Chờ tôi sửa xong bụi hoa ở vườn sau sẽ vào chỉnh đốn nó!”.

Tiếng tổng quản bảo mẫu từ vườn sau vọng lại nghe có hơi xa xăm một chút. Cậu chủ nhếch mép, thế mới biết cái trò vừa rụt cổ, vừa lè lưỡi của cô là có ý gì.

Cau mày, cậu túm cô kéo ngay lên lầu, mở cửa phòng lôi cô vợ của mình đi vào, vùng chân đá cửa.

“Tôi không thích vợ mình về nhà muộn hơn mình!”. Cậu bắt mãi ra lệnh.

“... Còn em không thích chồng mình giữa đường bảo xuống xe tự về nhà đi”. Cô hạ giọng lầm bầm.

“Cô nói cái gì?”.

“Không ạ, em nói sau này em không dám về nhà muộn nữa”.

“... Hừ. Biết là được rồi”.

“Thế em ra ngoài đây”.

“Chờ một lát. Cái này cho cô”.

Một chiếc di động gấp màu trắng ánh bạc được nhét vào trong tay cô.

“Cậu... cậu chủ, đây là...”. Đây là quà cưới à?

“Tiện cho việc liên lạc”. Trời tối có không tìm được người cũng có điện thoại mà gọi!

“... Vâng”. Chỉ vì tiện việc sai bảo mới tặng di động cho cô mà.

“Tôi cảnh cáo cô, không được phép đưa số di động cho người khác. Cái này chỉ mình tôi biết thôi”.

Cô mở di động ra, trong danh bạ đã có số di động cậu lưu sẵn vào, chỉ có số của một mình cậu chủ, ngay cả vị trí của tổng quản bảo mẫu cũng không có, “... Ừm, em biết rồi”. Từ nay về sau, cô sẽ cố gắng nhớ số điện thoại của người khác, tuyệt đối không lưu số người ta vào trong di động.

Thật tốt quá! Cuối cùng cô lại có di động, không phải xa lánh xã hội nữa rồi! Oa, chức năng của loại di động này đầy đủ thật. Cô chỉ muốn bay về phòng mình mà mò nó, nhưng cậu chủ còn thao thao bất tuyệt.

“Mấy ngày nữa, theo tôi đi dự phỏng vấn”.

“Vâng vâng, được ạ”. Ôi trời, màn hình di động này còn có thể xoay tròn này, chụp ảnh tự sướng tiện lắm nha!

“Tối lúc đó không tránh được việc nói vài câu khách sáo”.

“Thế ạ? Em biết rồi”. Oa oa oa, độ phân giải cao quá, ảnh rõ nét quá! Có thể chụp rõ đường cong thâm thúy của xương quai xanh cậu chủ này.

“Những lời khách sáo đó, cô biết nói chứ?”.

“Biết mà, biết mà!”.

“Nói thử coi”.

“Nói khách sáo nói khách sáo! Nói xong rồi đó!”.

“...”.

“Cốp”.

“Cậu chủ, giờ cậu gõ đầu em, có thể tính là bạo lực gia đình không?”.

“Cốp cốp cốp”.

“... Hu hu”.

“Nhẫn tôi đưa cho cô đâu?”. Cậu nheo mắt liếc qua ngón tay trống không của cô.

Cô nghe thế lập tức đưa tay cởi cúc cổ áo ra.

“Cô làm gì đó?!”. Cậu giật nảy mình trước hành động đột ngột của cô.

“Cậu chủ, không phải cậu muốn xem nhẫn sao?”. Cô mở cổ áo ra, một sợi dây xuyên qua cái nhẫn kim cương bự chẳng đeo trước cổ cô, phát ra ánh sáng lấp lánh, “Em sợ bị người ta phát hiện, nên làm thành dây chuyền giấu trong áo. Rất thông minh nhanh trí đúng không?”.

“... Phù”. Cậu còn tưởng cô muốn... thực hiện nghĩa vụ gì đó, làm chuyện sau khi kết hôn nên làm chứ.

“Cậu chủ, cậu thở phào nhẹ nhõm à? Em sẽ không ngóc tới mức đeo vào đi rêu rao, để cho người ta phát hiện đâu! Cậu yên tâm đi”.

Cậu liếc mắt sang chỗ khác đi, dời ánh mắt nóng rực ra khỏi cổ áo của cô.

Cô bị cậu nhắc nhở, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, bèn vỗ đầu, quay người tìm trong túi Doraemon của mình, “Suýt nữa quên. Cậu chủ, cái này tặng cậu”.

Cậu miễn cưỡng quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc nhẫn bạc dành cho nam lóe lên ánh sáng nhàn nhạt trong lòng bàn tay cô. Ánh mắt đột nhiên bị hấp dẫn như bị hút sâu vào đó, không thể dứt ra được, lòng ngực cũng nhấp nhô xao động lạ thường. Giọng nói ồn ào của cô không ngừng vang lên bên tai:

“Em nghĩ có là kết hôn giả, cậu chủ cũng tặng nhẫn cho em, tốt xấu gì em cũng nên trao đổi nhẫn với cậu chủ. Cho nên, em tiện đường tới cửa hàng mua một cái nhẫn. Nhưng tiền trong thẻ của em không nhiều lắm, cho nên chỉ mua được nhẫn bạc nguyên chất thôi, không phải thứ gì quý giá, cậu chủ nhận là được rồi, không cần đeo...”.

“Đeo cho tôi”.

“...”.

Giọng nói khàn khàn của cậu khiến tim cô run lên, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn

cậu.

Cậu chìa bàn tay thon dài tới trước mặt cô, ngón áp út hơi cong lên như đang nhắc nhở cô đừng đeo nhầm chỗ.

Tay run run, cô cảm nhận nhưng không dám đeo vào.

“Đeo vào đi”. Cậu giục cô.

Chiếc nhẫn bạc cho nam lồng vào ngón áp út bàn tay trái, từ móng tay, đốt ngón tay, trượt xuống dưới, thít chặt lại.

“Hình như hơi nhỏ, em đem đi đổi cái khác”.

Cô làm bộ muốn rút nhẫn ra, nhưng bị cậu nắm lại không cho rút.

“Không nhỏ”.

“Nhưng... sẽ chật lắm, không tháo ra được đâu”.

“Thì không tháo ra”.

“Không... khó chịu chứ ạ?”. Đeo nhẫn chật như thế sẽ khó chịu đúng không?

“Không đâu”. Ánh mắt cậu nhẹ nhàng lướt qua chiếc nhẫn, “Vừa lắm”.

Khẽ ngược mắt lên, ánh mắt chạm phải đôi mắt đen lấp lánh của cô. Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên đặc quánh, nhiệt độ thoáng chốc tăng cao, dây chuyền ở cổ áo cô lấp lánh, giống như nam châm hút cậu lại gần, nhẹ nhàng ép cô lên cửa, vén lọn tóc mềm mại xoa trên vai cô, ép chặt tay lên lưng cô, đôi môi chỉ cần hạ xuống thêm chút nữa sẽ đụng vào cổ cô.

Hơi nóng mờ ám quấn quanh trong căn phòng khiến người ta khó chịu, ngay cả việc run rẩy cô cũng phải e dè. Hơi thở nóng rực gần trong gang tấc, vồn vút trên hõm vai của cô, khoảng cách không phẩy mấy milimét ngưng ngừng khiến cô không biết nên đẩy ra hay vui vẻ tiếp nhận.

Cô đơ người tại chỗ, im thin thít chờ đôi môi hồng đang hé mở kia của cậu chủ xử lý mình.

Sắp chạm vào rồi, gần thêm một chút nữa, hương vị đôi môi của cậu chủ cô đã nếm nhiều lần, mềm mềm nóng nóng trơn trơn ướt ướt...

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa bên ngoài khiến Diêu Tiền Thụ sợ gần mất mật.

“Cậu chủ! Cậu có đó không? Con bé Tiểu Tiền có ở trong phòng cậu không? Tôi không tìm thấy nó! Không biết chạy đi đâu rồi?”.

Tổng quản bảo mẫu!?

Hôn vía cô cũng sắp chạy đi mất rồi!?

Cậu chủ cậu chủ, cứu cô, mau cứu cô đi mà! Nếu bị tổng quản bảo mẫu thấy hai người bọn họ quán quýt nhau liếm qua cắn lại, cô sẽ bị đánh bay lên trần nhà, dính lên cái đèn thủy tinh mất!

Cậu nhún mày, thông thả cân nhắc coi cứu cô có lợi không, ngón tay như có như không gõ nhẹ lên má.

Nhận thấy cử chỉ này đầy tính ám chỉ, tư duy không trong sáng của cô hầu nhỏ lan ra, cô lập tức kiễng chân lên, chu môi hôn mạnh vào má cậu chủ, còn phát ra tiếng “chụt”.

“Hôn rồi, luyện tập hôm nay xong rồi, cậu chủ mau cứu em đi!”.

“...”.

“Cậu chủ, cậu đừng có dờ ra chứ. Sờ mặt then thùng xấu hổ cái gì, đọt lát nữa hăng tính đi!”.

“...”.

Tổng quản bảo mẫu cau mày dán sát người lên cánh cửa, ông vô cùng hận thù cái cửa khốn nạn có hiệu quả cách âm quá tốt này, khiến ông không thể nghe rõ được nhất cử nhất động của cậu chủ.

Sau cánh cửa chắc chắn có động tĩnh kì quái gì đó!

Là cậu chủ gặp nguy hiểm gì sao? Không lẽ có đạo tặc háo sắc thoát khỏi hệ thống an ninh cao cấp chạy vào khuê phòng của cậu chủ, ép cậu chủ lên giường, muôn quấy rồi cậu chủ?

“Cậu chủ! Tôi tới cứu cậu đây! Kẻ nào dám nhúng chàm thân thể thanh khiết của cậu, tôi sẽ đánh kẻ đó thành thức ăn cho Hắc Thủ Đẳng! A a a a!”.

Giơ cái chổi lên cao, tổng quản bảo mẫu định đập cửa xông vào.

“Két”.

Cửa mở.

Cậu chủ bình tĩnh thò đầu ra, im lặng nhìn tổng quản bảo mẫu đang giơ cái chổi hãy còn rớt bụi.

“Cậu chủ! Cậu không sao chứ? Cơ thể thuần khiết của cậu không sao chứ?”.

Cậu nhú mày, “Ông nên đi tắm đi”. Thân thể thuần khiết của cậu chẳng sao cả, nhưng thân thể của tổng quản bảo mẫu thì có sao đó.

“Ôi, tôi tắm là chuyện nhỏ, có phải trong phòng cậu chủ có cái gì không?”.

“Có cái gì?”.

“Chính là tên trộm đáng sợ vô sỉ tư tưởng tới cậu, thêm muốn vẻ đẹp của cậu, tính toán nhúng chìm cậu đó!”.

“Ồ. Vậy thì thực ra có đấy”. Cậu lạnh lùng hừ một tiếng, lùi lại mở cửa ra, ý bảo tổng quản bảo mẫu có thể vào giải quyết.

Vừa nghe cậu chủ nói có kẻ trộm, tổng quản bảo mẫu đã phản khởi, “Ồ đâu! Cậu chủ, nó ở đâu, xem tôi quật nó một phát bay lên trần nhà luôn!”.

Cậu chủ lười nhác quay về ngồi trước bàn máy tính của mình, chỉ một ngón tay về phía sau, hướng cậu chỉ là phòng tắm riêng ngay ở trong phòng.

Tổng quản bảo mẫu đá văng cánh cửa phòng tắm, chỉ thấy bóng lưng một người run rẩy cuộn mình bên cạnh bồn tắm lớn, “Điều dân lớn mật từ đâu tới, đừng hòng mơ tưởng tới sắc đẹp thiên tiên của cậu chủ nhà ta!”.

Ông giơ cao cán chổi, lao tới đập người kia như đập gián.

Cô quay người lại, mấy cái quần lót rơi xuống.

Ông nhật lên, hét to, “Đồ vô sỉ! Quần lót quý báu của cậu chủ nhà ta là thứ mày có thể tùy tiện trộm à! Xem hôm nay ta đánh mày ra bã đi!”.

“Hả? Tổng quản bảo mẫu, ông có cần ác độc tới vậy không!? Đánh con ra bã á?”. Diêu Tiên Thụ bị phản quay đầu lại, trưng ra cái mặt trung thành tận tâm.

Cái chổi suýt chút nữa đánh vào mặt tên trộm, tổng quản bảo mẫu vội vàng thu lại binh khí, nghiêm mặt nói, “Diêu Giai Thị Tiên Thụ! Cô làm gì trong phòng cậu

chủ hả?”.

“Con... con...”. Cô áp úng.

“Cô có ý đồ trộm quần lót của cậu chủ mà chưa thành đúng không? Bị cậu chủ đánh ngất rồi nhốt vào WC đúng không?”.

“Không phải mà!”.

“Thế cô làm gì trong phòng cậu chủ?!”.

“Con đang giúp cậu chủ giặt quần lót!”. Lý do đến là hùng hồn!

“... Cô, đang giặt quần lót giúp cậu chủ?”.

“Và... Vâng!”. Cô dứt lời, nhặt lại quần lót trên mặt đất, lúc này cô cuống cuống tìm vũ khí trong phòng tắm, không ngờ quần lót để thay lúc tắm của cậu chủ cô tiện tay chụp lấy lại có thể giải vây cho cô, a ha ha ha ha! Cô đúng là thông minh quá, chỉ cần nói giặt quần lót giúp cậu chủ, tổng quản bảo mẫu sẽ không nghi ngờ!

“Ồ... giặt quần lót à, thế cô giặt cho sạch nhé”.

“Vâng ạ!”.

Nhìn đi! Chỉ cần nói phục vụ cậu chủ, tổng quản bảo mẫu sẽ không nói gì nữa.

“Chỗ nào cũng phải giặt sạch nhé. Cô biết không, giờ cậu chủ... à... là người đàn ông trưởng thành rồi!”. Tổng quản bảo mẫu vừa nói vừa thả cái chổi trong tay ra, thỉnh thoảng lại len lén liếc nhìn cái quần nhỏ bằng vải cotton trong tay Diêu Tiên Thụ.

“Tiểu Tiên này, cậu chủ thích màu gì”.

“Màu trắng màu đen đều có cả”. Thực ra hoa văn ngựa vằn cũng rất đáng yêu, không biết cậu chủ có thích không nhỉ. Lần sau khi đi siêu thị với tổng quản bảo mẫu, tiện thể mua một cái cho cậu chủ về mặc thử coi sao!

“Tiểu Tiên, cô đưa cái quần lót của cậu chủ qua đây chút, mở ra cho tôi xem...”.

“Hừm? Ông muốn xem cái gì?”.

“Xem số đo của cậu chủ là bao nhiêu?”.

“...”. Cô im lặng giờ thứ trong tay lên.

Tổng quản bảo mẫu thở hắt ra, “Cậu chủ à, quả nhiên cậu đã biến thành người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh rồi!”.

“... Hai người rút ra ngoài hết cho tôi!”. Cậu chủ không thể nhẫn nại được nữa, giận dữ hét lên, ngay sau đó...

“Rầm”.

Sau tiếng sập cửa, một già một trẻ ngồi ngoài cửa phòng cậu chủ nhìn nhau.

“Kẹt”.

Cửa đột nhiên lại bật mở, gương mặt đẹp trai giận dữ của cậu chủ xuất hiện, một già một trẻ nằm sấp ngoài cửa đột nhiên lóe lên ánh mắt hy vọng, cậu chủ khoan hồng độ lượng không giận bọn họ sao?

Cậu chủ vung tay, giật lại quần lót vẫn còn được cô hầu riêng của mình cầm trong tay.

“Rầm”.

Cửa lại bị đóng sầm.

“Tiểu Tiên này, cậu chủ đang giận cái gì thế?”.

“... Ai bảo ông xem số đo của cậu chủ”. Tôn nghiêm và kiêu ngạo của đàn ông biểu hiện trên số đo của chiếc quần lót thần bí, há lại để cho người khác tùy tiện ngấp nghé nhìn trộm!

“Ta chỉ muốn chứng minh cậu chủ đã được ta nuôi lớn, trở thành một người đàn ông khỏe mạnh dũng mãnh chất lượng cao thôi mà!”.

“Chẳng trách lâu rồi cậu chủ không để chúng ta mua quần lót cho cậu ấy. Đều tại lỗi của tổng quản bảo mẫu ông hét!”. Hai hứng thú bé nhỏ của cô bị cậu chủ tước đi sạch!

Cô liếc nhìn tổng quản bảo mẫu, còn khỏe mạnh dũng mãnh nữa chứ! Có lẽ từ hồi cậu chủ dậy thì, ông ấy đã lên đo số đo quần lót của cậu chủ không thềm kiềng nể rồi, thảo nào cậu chủ muốn chạy trốn tới Anh tị nạn, “Ông giám sát hàng ngày như thế, cậu chủ dậy thì sẽ có áp lực lắm đó!”.

“Sao lại có áp lực chứ! Số đo của cậu chủ rõ ràng đã phát triển rất tốt, rất xịn đó! Đây toàn là thành quả giám sát hàng ngày của ta đây!”.

“...”. Được rồi, cô không tài nào che giấu được sự thực là cậu chủ trưởng thành rất tốt.

Tổng quản bảo mẫu cứ tập trung soi quần lót, chẳng ai ngăn được.

Cậu chủ đáng thương, cậu tự cầu phúc cho mình đi, em cũng không giúp được cậu rồi.

Chương 17: Cậu chủ, em khó coi đến thế cơ à?

Ngày con trai của chủ tịch tập đoàn khách sạn Hoàng Tước và vợ nhận lời mời phỏng vấn.

Sáng sớm, cậu chủ lười biếng nằm bẹp trên giường, mãi tới khi cô hầu kéo tấm rèm cửa tối màu trong phòng ra, cậu mới lơ đãng ngồi dậy.

Hắc Thủ Đảng nhìn thấy trai đẹp thì vẩy đuôi, nhảy lên trên giường nhân lúc cậu chủ đang mơ màng.

Cậu chủ nheo mắt ngáp, thấy con chó cưng đang ra sức cong lưng trèo lên giường, ánh mắt trở nên dịu dàng, đưa tay kéo nó lên, vuốt vuốt đầu nó.

Liếc mắt thấy cô hầu nhỏ đang mở tủ quần áo của cậu ra, chọn quần áo mặc hôm nay cho cậu.

“Này!”.

“Dạ, cậu chủ?”. Cô nghe tiếng cậu chủ gọi thì vội vàng quay đầu lại.

Cậu vẫy tay về phía cô.

“Qua đó ạ?”.

Cậu gật đầu.

Cô nghi hoặc tới cạnh giường cậu chủ, cậu chỉ lên trên giường, ý bảo cô bò lên.

Cô đành học theo cái dáng vênh mặt quỳ xuống bò lên trên giường của Hắc Thủ Đảng, “Cậu chủ, muốn em hầu cậu thay quần áo ạ?”.

Cậu im lặng, tay trái đặt lên trên đầu cô, vò loạn cả lên, đối xử công bằng với cô giống cách đối xử với con chó cưng của mình, tuyệt đối không nhất bên trọng nhất bên khinh. Xoa xong bèn kết luận...

“Xoa Hắc Thủ Đảng vẫn thích hơn”.

“... Cậu chủ, cậu...”. Cậu việc gì phải gây xích mích cho quan hệ hòa bình giữa người hầu chứ? Như thế sẽ khiến cô vô cùng ghen tị với Hắc Thủ Đảng, muốn hăm nôi thịt chó cho hả giận!

Cô giận đỏ cả mặt lườm con chó thối tha bên cạnh đang tranh sủng với mình, nó lại còn tỏ ra khinh thường, lắc lắc cổ vẫy vẫy đuôi, sung sướng đứng dậy xuống giường với cậu chủ, như một con sâu khốn nạn cứ bám theo cọ lên người cậu chủ nịnh nọt.

Mày đang nịnh bợ phải không? Mày bảo mày là chó mà sao giỏi nịnh bợ thế hả! Lông đẹp sờ sướng thì ghê gớm lắm à? Hừ hừ!

“Hôm nay mặc gì?”. Cậu chủ quay đầu lại, nhìn cái mặt đang trừng mắt nhăn mày của cô.

Cô lập tức nhảy xuống giường, mang quần áo đã chọn tới trước mặt cậu chủ.

Khinh bỉ nhìn quần áo cô chọn, cậu chủ cau mày, “Cô thích à?”.

“Dạ?”.

“Hỏi cô có thích hay không?”.

“Cũng... cũng được lắm ạ, rất phong cách!”. Đồ cô chọn đương nhiên là cô thích rồi.

Cậu cầm lấy quần áo, mặt đầy vẻ khinh thường, “Lúc nào cũng thích mấy thứ chả ra sao”.

“O...”. Chả ra sao là thế nào? Cậu chủ không thích sao?

“Ngây ra đó làm gì, đi ra ngoài”. Cởi cúc áo ngủ, cậu bắt đầu đuổi người.

“Thế... thế Hắc Thủ Đảng ạ?”.

“Nó ở lại”.

“Hừ!”.

“Cô hừ cái gì?”.

“...”. Dựa vào cái gì mà chỉ Hắc Thủ Đảng mới có thể thương thức cơ thể của cậu chủ! Cô chỉ dám nghĩ như thế trong đầu, còn hiện thực là, “Cậu chủ, cậu từ từ thay đồ đi, em ra trước”.

Áo sơ mi đen tuyền đi kèm với cà vạt trắng, áo gile và vest màu trắng, đen trắng đối lập đan xen rõ ràng, bắt mắt lại không mất đi vẻ trang trọng, còn làm tôn lên mái tóc đen hơi rối của cậu chủ, quả thực là...

“Ôi ôi ôi ôi! Quả thực là tuyệt vời không thể tả được! Tiểu Tiên, cậu chủ thật chuẩn, thật đẹp trai! Cậu ấy đã lớn rồi, hoàn toàn trở thành người đàn ông tuyệt vời khỏe mạnh dũng mãnh rồi!”. Tổng quản bảo mẫu kích động vừa nhìn cậu chủ uống café đọc báo, vừa ra sức kéo ống tay áo Diêu Tiên Thụ.

Cô hầu ngây ra chăm chú nhìn tạo hình của cậu chủ, trong lòng rối loạn. Không phải cậu chủ ghét quần áo cô chọn sao? Sao không đổi, sao lại mặc?

Trái tim của cậu chủ như kim dưới đáy biển. Khó nắm bắt như sương, như mưa, đó là khu vực cấm mà một người hầu nhỏ bé như cô khó đoán định được.

“Này! Đi”. Uống hết café, cậu chủ ra lệnh.

“Vâng! Em tới đây”. Cô lập tức đeo túi Doraemon lên, ngồi vào xe cậu chủ, suýt nữa quên lời dặn của cậu, hôm nay hai người họ phải nói rất nhiều câu xã giao khách sáo!

Những chương trình trò chuyện tâm tình nhẹ nhàng Diêu Tiên Thụ đã xem rồi. Chính là mọi người ngồi xuống uống trà nói chuyện suông, kể chuyện ngày xưa gặp phải cảnh đời vất vả đau khổ gì, cuối cùng nhất định phải chảy nước mắt nước mũi một hồi, rồi mọi người vỗ tay, kết thúc trọn vẹn.

Nhưng cậu chủ còn chưa nói rõ với cô, rốt cuộc thì hai người bọn họ ai phụ trách khóc đây?

Giá quay phim đã dựng lên, phong màn đã xong, nhưng cậu chủ ngồi cạnh cô cứ chăm chú đọc báo như ở chốn không người, tư thế cao quý nhàn hạ, mấy vị phóng viên sung sướng vô cùng, giờ máy ảnh lên chụp liên hồi trận người đàn ông chuẩn mực kia, còn phóng to đặc tả nhần kết hôn trên ngón áp út ở tay trái, hoàn toàn chẳng ai bận tâm cô đang quỳnh cả lên, trong lòng nóng như lửa đốt. Còn chưa chuẩn bị được gì, giờ cô muốn khóc luôn đây.

“Cô ơi, cô không cần lo lắng, coi người dẫn chương trình của chúng tôi hỏi cái gì thì cô trả lời cái nấy là được rồi”. Thấy cô vò vò gấu áo, mắt rung rung, nhân viên đài truyền hình hạ giọng trấn an.

“Thành thật sẽ được khoan hồng phải không?”. Gồm cả chuyện hồi nhỏ cô giấu cậu chủ thâm mên cậu lớp trưởng sao?

“Ha ha, đây cũng đâu phải thâm vắn. Nếu cô gây được hiệu quả cho chương trình thì nói dối cũng không sao, có lẽ cô không cần nói cũng ok rồi”.

“Không nói mà cũng được?”. Qua cửa trót lọt như thế sao?

“Phải, dù sao chuyện thu hút người xem do chồng cô chịu trách nhiệm rồi. Ai cũng nhìn cậu ấy, nên mới tiện mắt nhìn qua cô một cái thôi. Cho nên, không có người đặc biệt chú ý cô, không cần lo lắng đâu”. Người đàn ông giàu có từ trước tới nay đều làm ngơ trước giới truyền thông lần đầu tiên nhận lời tham gia phỏng vấn, còn tự phơi bày cuộc sống hôn nhân, không nhìn anh ta thì nhìn ai? Cho dù người ngồi cạnh anh ta là một lọ dầu cũng chẳng vấn đề gì.

“... Ai ở đài truyền hình cũng trấn an người ta như thế này sao?”.

“Cà vạt lỏng rồi”. Giọng nói lạnh lạnh của cậu chủ đột nhiên vang lên bên tai cô, cắt ngang câu chuyện của cô với người nhân viên đó, “Thắt lại cho tôi”.

Dứt lời, cậu bỏ báo ra, ngồi ở sofa như đại gia, chờ người hầu tới phục vụ.

Cô hầu nhỏ đành phải bỏ qua sự an ủi của cậu nhân viên đài truyền hình, quay sang chỉnh lại cà vạt cho cậu chủ, dáng dấp hiên lành dịu dàng khiến mọi người chung quanh đang thấy khó hiểu cuối cùng cũng tìm được lý do duy nhất cậu chủ nhà giàu để ý cô gái này - thật dễ bảo!

Đạo diễn ra lệnh một tiếng, tất cả các máy quay bắt đầu hoạt động, đầu Diêu Tiên Thụ nổ ầm một tiếng, chợt nghe thấy giọng nói ngọt ngào của người dẫn chương trình.

“Chào mừng các bạn xem chương trình hôm nay, vị khách hôm nay chúng tôi mời tới là người thừa kế tập đoàn khách sạn nổi tiếng trong nước - khách sạn Hoàng Tước và vợ mới cưới của anh, họ tới để vén lên bức màn bí mật về cuộc sống vợ chồng mới cưới giàu có cho chúng ta. Chúng ta hãy chào đón hai vị khách quý hôm nay. Mời hai người tự giới thiệu tên mình được chứ?”.

“Ái Tân Giác La Cẩm Ngọc”.

“Tên Cẩm Ngọc của anh đúng là có cái chất của dân trí thức phong độ, vậy tên vợ anh là...”.

“Tôi là Diêu...”. Cô hầu nhỏ đang tính mở miệng trả lời thì đã bị cậu chủ lạnh lùng ngắt lời.

“Tên của cô ấy không quan trọng”.

“Không... không quan trọng sao?”. Người dẫn chương trình giật mình, lắp bắp.

“Vợ của tôi không cần lộ diện trước công chúng”.

“...”. Màn đứng hình thứ nhất.

Người dẫn chương trình lại tiếp tục câu chuyện, “Vây xin hỏi ở nhà hai người xung hô với nhau ra sao?”.

“Cậu chủ! Cậu chủ cậu chủ! Cậu chủ cậu chủ cậu chủ!”.

“Im đi!”.

“Đúng, ở nhà cậu ấy gọi tôi như thế đó”.

“...”. Im đi cũng có thể dùng để gọi sao? Đúng là mở rộng tầm mắt.

“Xin hỏi lần đầu tiên anh Cẩm Ngọc gặp chị nhà là ở đâu? Lần đầu tiên gặp nhau ấn tượng về đối phương ra sao?”.

“Trong nôi”. Nói tới ấn tượng của với mình cô, cậu cau mày, “Một cục thịt nhăn nhúm. Xấu!”.

“... Thế chị nhà thì sao?”.

“Tôi? À... cậu chủ, em có thể nói không?”. Cô xin chỉ thị từ cậu chủ, thấy cậu chủ gật đầu mới an tâm mở miệng, “Từ phút đầu tiên tôi hồn nhiên mở mắt nhìn thế giới, thì thứ đập vào mắt tôi chính là bóng dáng vĩ đại của cậu ấy. Cậu ấy không cho tôi khóc, chê tôi ồn, không cho tôi chảy nước miếng, chê tôi bẩn, còn không cho tôi đá dầm, chê tôi mất mặt, nói chung, với một con nhóc còn chưa đầy một tuổi mà nói, yêu cầu của cậu chủ hà khắc quá, thời thơ ấu của tôi đúng là rất khổ cực...”. Xem ra kể cuộc sống bi thảm trên ti vi cũng không phải việc khó nha! Cô còn rất nhiều chuyện có thể nói, hoàn toàn có thể khai thác tin tức từ cô nha!

Người dẫn chương trình cười gượng, “Hóa ra hai người là thanh mai trúc mã”.

“Cô đã gặp thanh mai thế này, trúc mã thế kia chưa?”. Cô chỉ sang đại gia đang giễu võ dương oai bên cạnh mình, rồi chỉ vào cái mặt cô dâu bé nhỏ của mình. Nếu có người có cuộc đời bi kịch như cô, thì nhất định cô phải làm quen mới được!

“Chưa từng gặp...”. Cũng không muốn gặp!

Lại một màn đứng hình nữa, người dẫn chương trình bị đạo diễn giơ bảng chữ lên nhắc nhở, máy móc vào câu tiếp theo.

“Trong hai người, ai là người tỏ tình trước?”.

“Tỏ tình?”. Cậu chủ liếc nhìn cô hầu. Một lát sau, cậu thản nhiên mở miệng nói,

“Giữa chúng tôi không cần thứ này”.

Cô hầu liên tục gật đầu, giữa cô và cậu chủ chỉ có quan hệ làm việc nịnh nọt đưa báo cáo, tuyệt không có chuyện quan hệ riêng tư kiểu tỏ tình này!

Người dẫn chương trình liên tục cười gượng, “Ha ha... hai vị đúng là tâm linh tương thông, ăn ý với nhau, đã thăng hoa tới cảnh giới không cần tỏ tình rồi”.

Khóe miệng Diêu Tiên Thụ giật giật. Ngay cả nói dối cũng sắc mùi nghệ thuật, đây là người dẫn chương trình trong truyền thuyết sao?

Qua ba hiệp dò hỏi chán ngắt, người dẫn chương trình đã lần ra được nước cờ với khách mời hôm nay, chẳng thềm bận tâm tới cảm nhận của họ và khán giả, liên tiếp đặt câu hỏi.

Dẫn chương trình: “Tiếp theo, hôm nay chúng tôi muốn biết mức độ hiểu nhau của hai vợ chồng. Xin hỏi hai người đã từng cãi nhau chưa?”.

Diêu Tiên Thụ xua tay: “Cãi nhau? Sao có thể được!”.

Dẫn chương trình: “Tình cảm hai người thực sự là gắn bó keo sơn, như là...”.

Diêu Tiên Thụ: “Toàn là cậu ấy máng tôi, tôi chỉ có phần cầu xin tha thứ thôi”.

Dẫn chương trình: “... Thế sở thích lớn nhất của chồng cô thường ngày là?”.

Diêu Tiên Thụ kiên quyết khẳng khái trả lời: “Hành hạ tôi”.

Dẫn chương trình: “... Vậy chị nhà thích gì ạ?”.

Cậu chủ hừ lạnh, “Bị hành hạ”.

Dẫn chương trình đổ mồ hôi lạnh ròng ròng lảng sang chuyện khác, “Cậu không thích ăn gì?”.

“Cậu ấy không thích ăn hành!”.

Cuối cùng cũng có một câu trả lời bình thường, người dẫn chương trình thở phào một cái, quay đầu nhìn cậu chủ, “Xin hỏi cậu biết thường ngày chị nhà thích ăn gì nhất không?”.

Cậu chủ: “Hành”.

“...”.

“Thứ tôi không thích ăn, cô ấy đều thích”.

“...”. Nước mắt cô chảy tóe loe! Một bát mì, cậu ăn mì, em ăn hành... nhưng mà, cậu chủ, đó không phải thứ em thích... là lần nào cậu cũng ép em ăn mà...

Một buổi phỏng vấn rung động lòng người, kết quả là dưới tình huống cậu chủ chưa phím trước với cô, cứ để cô tự do khóc to một trận, đạt được hiệu quả khách mời khóc lóc thật tình của chương trình, cậu chủ thật không hổ danh là cậu chủ mà!

Ghi hình xong, cậu chủ đứng dậy, từ chối hết lời mời phỏng vấn của giới truyền thông, nhắc chân đi giá tới cạnh nhân viên chế tác hậu kỳ, kèm theo ánh mắt lạnh lùng áp bức, cậu hạ giọng nói thềm mấy câu vào tai nhân viên, rồi quay người kéo cô đi.

“Cậu chủ cậu chủ, cậu nói gì với anh ta thế?”.

“...”.

“Cậu chủ cậu chủ, chương trình này chừng nào phát? Cậu bảo em lên hình có đẹp không? Bọn họ trang điểm cho em nhìn có đẹp không?”.

“... Im đi!”.

“... Vâng”.

Mấy hôm sau, cậu chủ tới khách sạn tiếp quản việc kinh doanh, sai cô phải tới quán café cạnh khách sạn điểm danh trước khi cậu hết giờ làm. Một ngày nọ, khi Diêu Tiên Thụ chờ trong quán café cạnh khách sạn đang chán vô cùng tận, chiếc ti vi màn hình rộng trên tường khiến cô cuối cùng cũng biết tính toán nham hiểm đáng sợ của cậu chủ.

Tùng cử chỉ của người đàn ông đẹp trai tuyệt vời đều tràn đầy khí chất sang trọng, chiếc nhẫn cưới như ẩn như hiện trên tay, mà cô vợ ngồi cạnh anh ta thì bị xử lý xóa mờ!

Âm thanh đã qua xử lý, hoàn toàn không nhận ra đây là người hay yêu quái.

Không chỉ khán giả chẳng hiểu mô tê, ngay cả Diêu Tiên Thụ bị xử lý xóa mờ cũng không tài nào tưởng tượng nổi.

... Cậu chủ... em xấu xí đến nỗi không thể lộ mặt sao? Tới nỗi cậu khiến em bị xử lý xóa mờ toàn thân sao? Hu hu hu!

Đáng ghét! Cậu chủ trên ti vi thì đẹp trai rồi. Cô chọn quần áo đẹp cho cậu,

nhưng cậu ấy lại xử lý cô như thế. Thế này có tính là lấy oán báo ơn không? Cô bị cậu chủ ghét đến thế sao?

Cô vừa rót nước mắt, vừa nhìn chăm chăm vào chương trình ti vi đã bị biên tập.

“Thích đối phương tới mức độ nào?”. Người dẫn chương trình ngượng ngùng phỏng vấn.

Người bị xử lý hình ảnh phản kích, la lên không chút nghĩ ngợi, “Nhảy vào biên lửa, máu chảy đầu rơi vì cậu chủ, tôi cũng không từ chối đâu!”.

“... Cô ơi, không cần phải lấy hình ảnh bạo lực máu me như thế, chúng tôi là chương trình trò chuyện tình cảm dịu dàng mà... vậy còn anh ạ?”.

“...”.

Người bị xử lý hình ảnh lâm bầm xen vào, “Cậu chủ, chuyện này khó trả lời thế sao? Cậu trả lời thích ít hơn thích Hắc Thủ Đảng nhiều không phải là xong à?”.

“...”. Người đàn ông bắn tia nhìn lạnh lùng vào người bị xử lý hình ảnh đang lâm bầm, lưỡng lự trong chốc lát mới đáp, “Cô ấy chọn quần áo, tôi mặc”.

Người bị xử lý hình ảnh đàn ra, “Hả? Cậu chủ, mức độ thích của cậu như thế là sao? Nếu không chọn quần áo cho cậu, cậu sẽ khóa thân ra ngoài sao?”.

“...”.

Cốp cốp cốp.

Tiếp đó ngay cả hình ảnh của người đàn ông chuẩn mực cũng bị xử lý xóa mờ. Một dòng chữ nhỏ chạy dưới màn hình - kênh chúng tôi dù chống lại bạo lực gia đình, nhưng cô vợ này thực sự cần phải đánh.

Tiếng cười nổi lên rầm rầm trong quán café, Diêu Tiên Thụ đỏ mặt xấu hổ, nghe tiếng buôn dưa không ngớt của mấy cô gái đang chăm chú xem ti vi ngồi ngay cạnh.

“Anh chàng công tử của khách sạn Hoàng Tước hả? Là cái khách sạn chúng ta mới phỏng vấn ấy à?”.

“Này! Không phải chỗ đó nói chỉ cần chúng ta tham gia thi là có thể gặp anh ấy, nói chuyện với anh ấy, có khi còn có cơ hội mờ ám chút đấy à?”.

“Cô mù à! Thi tuyển năm trăm người chỉ chọn ra mười người, đề khó nhằn muốn chết, cái gì mà đàm thoại tiếng Anh, lễ nghi bàn ăn kiểu châu Âu, sắp đặt bàn

ăn, tuyển được mới là lạ!”.

“Cũng phải, không biết đề của tên khốn nào ra, trong vòng mười phút phải dọn dẹp xong cả bàn toàn dao nĩa bát đĩa lộn xộn, tôi cũng không tin có người qua được!”.

“Ai bảo người ta là khách sạn lớn đẳng cấp quốc tế chứ, quy củ trong nhà giàu nhiều lắm đó. Nhưng anh ấy nhìn cũng đẹp trai quá đi, là hình mẫu lạnh lùng sâu muện tôi thích đó!”.

“Phiền cô coi lại cái nhẫn trên ngón áp út bàn tay trái của người ta đi được không? Người ta kết hôn rồi”.

“Có sao đâu! Cô kia chắc chắn là xấu tới mức không thể công khai rồi. Tôi nghĩ chàng công tử của chúng ta trăm phần trăm không thích vợ của mình!”.

“Hôn nhân của nhà giàu toàn là thế đó, làm gì có tình yêu đích thực. Có khi cái cô bị xử lý hình ảnh là con gái nhà tài phiệt gì đó, vì trao đổi lợi ích mới kết hôn ấy”.

“Đáng tiếc thật đó, sẽ không được gặp anh ấy nữa rồi...”.

Tiếng chuông gió ngoài cửa vang lên “leng keng”.

Cửa quán café bị đẩy ra.

Một bóng người đi qua trước ti vi, đi qua mấy cô gái đang ríu rít trò chuyện, ra lệnh cho cô gái ngồi cạnh cửa sổ, “Hết giờ làm rồi, về nhà ăn cơm”.

Chàng công tử trong ti vi như vừa nhảy ra ngoài, cậu mặc áo sơ mi màu đen không cài khuy cổ, áo gile màu trắng, đeo kính râm màu trà nam tính, cùng với chiếc nhẫn cưới sáng lóa mắt trên ngón áp út bàn tay trái đang biểu lộ thân phận đã kết hôn của chủ nhân với thế giới. Cậu đưa tay bỏ kính râm ra, mái tóc đen mềm tinh tế hơi rũ xuống, đôi mắt đen giần dữ đảo qua các cô gái đang rót nước miếng vì trai đẹp, rồi nhìn về phía cô gái cậu muốn tìm.

“Còn không đi à?”.

“Vâng! Cậu chủ chờ em chút, em còn chưa thanh toán...”. Cô gọi bánh gato vị trà với nước bưởi, tổng cộng là bao nhiêu tiền nhỉ?

Không chịu nổi sự chậm chạp của cô, cậu quay người tới trước quầy tính tiền, lấy ví ra thanh toán hộ.

Cô vui vẻ tới quầy tính tiền, cậu chủ đang nhận lại tiền thừa từ nhân viên thu

ngân.

“Cậu chủ, chờ lát nữa em trả lại tiền cho cậu”.

Cậu nheo mắt nhìn cô bằng ánh mắt nhìn người bị tâm thần, “Cô cứ thử xem”.

Cô cứ thử xem, xem tôi sẽ xử lý cô ra sao.

Cô nhận ra sự uy hiếp không lời trắng trợn ẩn trong câu nói, sợ quá nín luôn, mím môi không dám nói nữa.

Cậu hạ mắt nhìn cô, bỗng nhiên phát hiện ra có vấn đề, cô gái lúc nào cũng chỉ cao tới ngực cậu, đột nhiên hôm nay lại cao tới bờ vai.

“Cô đi giày cao gót à?”.

“Dạ? Cậu chủ, cậu nhận ra rồi à? Lần trước nhân viên ở đài truyền hình đề nghị đó, anh ấy nói con gái đi giày cao gót sẽ có khí chất một chút. Thật đấy ạ, em đi vào rồi ngực cũng cao lên nhiều, cậu coi cậu coi”. Cô khó nhọc quay mấy vòng.

“Cởi ra”.

Cô người hầu đưa hai tay ôm ngực hoảng hốt, “Cậu chủ, trước mặt công chúng, như thế không được đâu”.

Cậu chủ cau mày bức bối, “Thế thì lên xe rồi cởi ra”.

“Ừm... quần áo ạ?”.

Cậu chủ tròn mắt, đôi giày của cô là loại gót cao mảnh, cô lão đảo, căn bản không thể nào đứng vững, đành phải khoác tay lên cánh tay cậu chủ, cười ha ha ngượng ngùng.

Cậu làm lơ nụ cười ngốc nghếch lấy lòng của cô, “Không được tôi cho phép, sau này không được đi”.

“... Tại sao?”. Cô bĩu môi, tuy cô là người hầu nhưng cũng là con gái đó, không thể cho phép cô ngoài giờ làm việc được lộ ra chút đặc thù giới tính à?

Cậu chủ ấn ngón tay lên trán cô, “Cô... chỉ được phép cao tới ngực tôi”.

“...”. Là sợ cô dậy thì quá tốt sẽ cao hơn cậu chủ à? Nhưng cô có đi giày cao gót thế nào cũng không cao hơn cậu ấy mà.

Chàng trai đeo kính râm lồi xềnh xệch cô gái ra khỏi quán café, mấy cô gái vốn đang sung sướng buôn chuyện ở bàn bên cạnh đưa mắt nhìn nhau.

“Cô kia... là tình nhân của anh ấy à?”.

“Không phải vợ à?”.

“Chắc không phải là cái cô bị xóa mờ kia đâu nhỉ? Nhìn qua trông không giống. Còn nữa còn nữa... chắc là ý kia nhỉ?”.

“Ý gì?”.

“Giày cao gót cao lắm, ôm không tiện, em chỉ cần cao tới ngực anh thôi, để anh lúc nào cũng có thể kéo em vào lòng, ôm em thật chặt? Oa! Ngầu quá, có phong độ quá nha!”.

“... Sao cô không nói anh ấy xử lý mờ mặt vợ mình vì sợ có người mơ tưởng tới sắc đẹp của cô ấy? Anh không để em xuất hiện, không thể để tên đàn ông khác thấy em, em chỉ là của riêng anh!”.

“Oa! Hóa ra đây mới là sự thực mà không ai biết sao? Đúng là quá ngầu đó nha!”.

“...”.

Chương 18: Cậu chủ, em đụng phải anh Thư rồi!

Trước khi được gả vào nhà giàu, Diêu Tiên Thụ là một cô hầu.

Sau khi được gả vào nhà giàu, cô vẫn là một cô hầu như trước đây, là một cô hầu bị xử lý mờ mắt.

Số phận trêu ngươi, khiến cô không khỏi thở dài oán thán.

Buổi sáng, hầu hạ cậu chủ thức dậy đi làm, chọn quần áo, thắt cà vạt, đánh giày da đều là công việc của cô.

Buổi trưa, chuẩn bị cơm hộp cho cậu chủ không thích ăn ở ngoài, xách hộp cơm giữ nhiệt chạy nhanh tới quán café bên cạnh khách sạn chờ cậu chủ sang ăn.

Buổi chiều, ngồi cầm rảnh ở quán café, mãi tới khi cậu chủ hết giờ làm.

Qua tám kính của quán café có thể nhìn sang khách sạn Hoàng Tước cao ngất ở bên đường đối diện.

Mấy ngày liên tiếp, Diêu Tiên Thụ không dám tới gần chỗ đó. Vì cậu chủ chỉ cho phép cô chờ ở bên ngoài khách sạn, có lẽ sợ quan hệ vợ chồng giả của hai người bọn họ bị phát hiện.

Cậu chủ về nước một thời gian rồi, nhưng từ sau khi cậu chủ bắt đầu đi làm, một ngày lặng lẽ trở nên dài hơn, nhất là khoảng thời gian khó chịu từ chiều tới lúc hết giờ làm.

Hôm nay lại càng kì lạ, sắp tám giờ, trời đã tối, nhưng bóng dáng cậu chủ vẫn chưa xuất hiện.

Cô mở chiếc di động chỉ có duy nhất số điện thoại của cậu chủ, muốn gọi cho cậu một cuộc, rồi lại ngại vì tổng quản bảo mẫu bảo cô không được phép quấy rầy công việc của cậu chủ, đành phải gập máy lại.

Lại thêm một tiếng nữa trôi qua, đèn đường bật sáng, dạ dày của cô cũng đói meo một cách rất không nghệ thuật, vẫy tay gọi một phần bánh gato, cô uể oải ăn hai miếng, mắt lại liếc ra ngoài cửa sổ.

Có phải cậu chủ đã quên cô chờ ở đây rồi không? Phải tới khách sạn tìm cậu ấy hả? Không được, nhờ đâu cô gây ra phiền phức cho cậu chủ thì sao, cô là người hầu

chuyên nghiệp, cứ chờ ở đây là được rồi.

Đồng hồ trên tường chậm rãi chuyển động, chuyển tới mức mí mắt Diêu Tiền Thụ trĩu nặng, cô chậm rãi nhắm mắt lại tựa vào ghế sofa ngủ.

Chẳng biết qua bao lâu, có người dịch đĩa bánh gato trước mặt cô, cô giật mình tỉnh lại từ trong mơ, theo phản xạ giơ tay nhìn đồng hồ. Sắp mười một rưỡi rồi. Cô nghĩ nhân viên phục vụ tới dọn đĩa chuẩn bị đóng cửa, cầm lấy túi tính đứng dậy ra ngoài.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi đi ngay đây. Các anh phải đóng cửa rồi đúng không? Tôi thanh toán xong đừng chờ ở ngoài cửa một chút, không sao chứ ạ?”.

“Chờ tôi ăn xong rồi đi”.

Giọng nói bình tĩnh của cậu chủ từ đối diện truyền tới.

Cô ngẩn ra, ngẩng đầu lên. Cậu chủ đã ngồi trước mặt cô chẳng biết từ lúc nào, tự nhiên cầm thìa bạc lạng lẹ ăn chiếc bánh gato cô đã ăn phân nửa.

Chân mày cậu chủ khẽ nhíu lại, tóc hơi rối, cà vạt kéo ra lộn xộn, vẻ mặt mệt mỏi uể oải, lộ ra vẻ gọi cảm không thể nói thành lời.

“Cậu chủ?!”.
“Ừ?”.

“Đó là... phần gato còn thừa mà, sao cậu có thể...”.

“Làm thêm giờ, đói”.

Bốn chữ đơn giản khiến cô ám lòng, hình như cậu chủ mệt tới mức chẳng muốn nói chuyện, nhưng vẫn miễn cưỡng cố sức nói với cô, đây là lời giải thích cho sự chờ đợi lâu lắc của cô sao?

“Nhưng cậu chủ không thích ăn đồ ngọt mà?”.

“Đúng là khó ăn”.

Tuy đói bụng, nhưng cái món ăn chơi này đúng là ngọt quá. Cậu mím môi như đang uống thuốc, ngược mắt lên mới phát hiện cô đang nhìn mình chằm chằm. Vẻ mặt sung sướng đến phát hoảng, đôi mắt lộ vẻ xúc động khiến cậu hoài nghi.

Xúc một thìa bánh gato đưa lên miệng cô, “Muốn ăn à?”.

“...”. Cô khẽ lùi lại, cô chỉ ăn hết thứ cậu chủ đã ăn thừa. Nhưng, cô ăn rồi, lại bị cậu chủ ăn tiếp, rồi lại được đút tới tận miệng, cô có thể ăn không?

Cô từ chối khiến cậu nheo mắt lại, “Ăn!”.

Không thể để cô phản kháng dù chỉ là một chút, bánh gato liền bị nhét vào miệng Diêu Tiên Thụ.

Vị ngọt tỏa ra trên đầu lưỡi, cô thực sự đói lắm rồi, sao lại cảm thấy chiếc bánh gato đã để lâu, lại bị hai người bọn họ ăn tới ăn lui có vị thật ngon chứ.

Cô đang chép miệng thì đột nhiên tay của cậu chủ đã vươn tới bên môi cô, ngón tay nhẹ lướt qua khóe môi, lau mẩu bánh gato dính bên khóe miệng. Cậu nhìn thoáng qua mẩu bánh gato dính trên ngón tay mình, nheo mắt đưa lưỡi liếm, cau mày thâm rủa ngọt quá.

Động tác mờ ám khiến mặt cô đột nhiên đỏ bừng lên, trái tim thất lại, cô vội cúi đầu.

“Ngày mai còn phải làm thêm giờ”. Cậu chủ nói.

“Dạ?”. Cậu chủ đang báo cáo công việc với cô sao? Cô cảm thấy hơi lạ, “Không sao ạ. Nếu đóng cửa rồi, em chờ cậu ở cửa”.

“...”.

“Nếu chủ quán không cho chờ, đi qua hướng tây có công viên, ở đó có băng ghế dài, em ở đó chờ cậu về”.

“...”.

“Hay là em về nhà mang cơm tới tới cho cậu nhé, canh hầm của tổng quản bảo mẩu có được không ạ?”.

“...”. Cậu im lặng, đưa tay vò rối tóc cô, đôi mắt đen sâu thẳm.

“Ngày mai tới khách sạn với tôi”. Cậu vừa nói vừa đứng dậy, tự nhiên rút ví ra thanh toán.

“Em? Em sao ạ?”. Không sợ quan hệ bị phơi bày sao? Sao đột nhiên lại bảo cô vào khách sạn chứ? Vì hình ảnh bị xử lý đủ mờ, mờ tới mức cậu chủ trần trề tự tin để cho cô vào khách sạn sao?

“Tới khách sạn làm gì ạ? Cậu chủ?”. Cô cầm túi Doraemon, vui vẻ đi theo sau.

Cậu ngoài đầu lại nhìn, “Chờ tôi... làm việc”.

“Cậu chủ, ý của cậu là muốn em đi làm ở khách sạn kiếm tiền cho cậu à?”. Ừm? Tiền bạc trong nhà lại bắt đầu thiếu thốn rồi sao? Tại cô xin một bộ quần áo người hầu mới à?

“...”.

“Cốp”.

“Hu, cậu chủ, em nói gì sai ạ, lại đánh vào đầu người ta”.

Thế nên, Diêu Tiên Thụ phi thân biến thành người có ô dù vững chắc, vượt qua chế độ kiểm tra nghiêm ngặt của khách sạn Hoàng Tước, nhảy dù vào làm luôn.

Cô cáo mượn oai hùm theo sát phía sau con trai của chủ tịch ngạo mạn, sải bước tiến vào cửa chính của khách sạn.

Sau cánh cửa xoay siêu lớn, mười mấy nhân viên xếp thành hai hàng đồng loạt khom lưng cúi chào cậu chủ, trên trần đại sảnh đèn thủy tinh phức cổ treo cao cỡ tầng bốn, tầng năm, bốn phun nước lớn phát ra tiếng nước chảy róc rách, hệ thống điều hòa phả ra luồng không khí lạnh lạnh trong lành, chung quanh tỏa ra mùi nước hoa hương bách hợp tao nhã.

Cậu chủ thực sự để cô làm việc ở nơi cao cấp này sao? Hồi trước lúc giả vờ tới thi tuyển, anh Thư đã chê cô chả chuyên nghiệp chút nào, cậu chủ lại bình thản kéo cô đi cửa sau, như thế được sao?

Cô liếc mắt nhìn cậu chủ đang đi phía trước, cậu dứt tay vào túi quần đi nhanh về phía thang máy, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại. Cậu chủ bảo cô đi làm ở khách sạn, nhưng từ đầu tới giờ chưa nói sắp xếp cô ra sao.

Ngón tay thon dài ấn nút thang máy chuyên dụng cho nhân viên khách sạn, cậu giơ tay nhìn lướt qua đồng hồ.

“Ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra, cậu bước vào trong thang máy, quay người rồi mới nhớ ra hôm nay không giống như ngày thường, sau cậu còn một cô vợ to đùng, cô đang vịn vẹo bất an, mười ngón tay cứ liên tục vầy vò túi Doraemon, không biết nên theo cậu chủ, hay là quay người về nhà tiếp tục đợi chờ đây.

Cửa thang máy sắp đóng bị cậu ngăn lại, cậu đưa chân giữ cửa thang máy, cau mày nhìn cô đang không biết nên làm gì, thoáng bỏ điện thoại ra, vẫy tay về phía cô.

Tướng cậu chủ đang gọi mình, Diêu Tiên Thụ vui vẻ bước về phía trước, nhưng gã giám đốc lễ tân mặc đồng phục tới cạnh cậu ấy còn nhanh hơn cô, cúi người vô cùng cung kính với cậu chủ.

Cậu chủ chỉ chỉ vào cô, nói đơn giản mấy câu với giám đốc lễ tân, xoay người, không nói thêm câu nào với cô, lại nhận điện thoại, nhấn nút đóng cửa thang máy.

“Ding”.

Cửa thang máy đóng lại đi lên tầng cao nhất.

Diêu Tiên Thụ đàn ra.

“Cô Diêu phải không?”. Giám đốc lễ tân cười thân thiện bước tới trước mặt, xác nhận thân phận của cô.

Cô cứng nhắc gật đầu.

“Tổng giám đốc bảo tôi cứ tìm việc cho cô làm. Xin hỏi cô và tổng giám đốc là...”.

“Tôi là người hầu riêng của cậu chủ!”.

“Chỉ là người hầu thôi đúng không? Thế thì dễ sắp xếp rồi. Việc ăn uống chắc không làm khó được cô phải không? Xin theo tôi tới đây”.

Cái từ “thôi” kia nghe ra hơi là lạ nha, “Hả? Tôi tới nhà hàng? Vậy cậu chủ... tôi không phải phục vụ cậu ấy sao?”.

“Tổng giám đốc có trợ lý đặc biệt ở công ty rồi, không cần cô Diêu phục vụ”.

“...”.

Trợ lý đặc biệt? Lúc cậu chủ làm ở công ty, lấy người khác ra thay thế cô? Vậy còn hữu dụng hơn cô người hầu riêng à?

Cứ như thế, tuy rằng cửa sau của Diêu Tiên Thụ đã rộng mở, nhưng cậu chủ lạnh lùng rõ ràng chẳng thêm mở đường VIP cho cô, cô bị giám đốc lễ tân dẫn tới bộ phận ẩm thực, sang tay cho giám đốc bộ phận ẩm thực, rồi nhiều lần sang tay, từ cao tới thấp, rồi lại giao quyền cho cấp dưới nữa, cuối cùng cô như quả bóng cao su bị đá tới chân quản lý nhà hàng món Âu.

Quản lý nhà hàng món Âu nhìn bộ quần áo khiến cho người ta đau đầu của cô, cau mày nói, “Là người mới phải không? Đi thay đồng phục rồi tới tập hợp ở nhà hàng”.

Nói xong, đưa một bộ đồng phục chẳng biết lấy từ đâu ra cho cô, cô ôm lấy mớ quần áo xuống tầng hầm của cái khách sạn to vật, lượn lung tung như ruồi mất đầu tìm phòng thay quần áo.

Phòng bếp ngầm của khách sạn cao cấp như một mê cung thần bí, những hành lang giống như mạng nhện cứ đưa cô tới những chỗ khác nhau, phòng này là phòng để khăn trải bàn màu trắng, phòng kia toàn những cây nến lãng mạn, tiếp theo là phòng để ghế, phòng để dao nĩa, phòng để đĩa, phòng để bát, nhưng sao không thấy phòng thay đồ chứ?

Cô chán nản cầm quần áo đứng tựa vào tường, ngẩng đầu nhìn bóng đèn, giờ mới mười giờ sáng, nhưng trong tầng hầm lại tối om, không có đèn thì không được.

Khoảng cách giữa cô và cậu chủ sao lại trở nên xa vời như vậy? Cậu ấy làm việc ở tầng cao nhất của khách sạn, cô lại bị đá xuống tầng hầm.

“Này! Người mới tới hôm nay là cô à?”.

Đột nhiên có tiếng người vang lên bên cạnh, cô thu lại vẻ sầu muộn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai cô gái mặc váy đồng phục nhã nhặn, chân đi giày cao gót đang nhìn mình sột ruột, cô ngơ ngác gật đầu, trong đầu tìm kiếm xem họ là ai.

“Phòng thay quần áo ở bên phải chỗ ngoặt đằng kia. Chúng tôi chờ cô, nhanh lên chút”.

Hả? Cô không quen mấy người này mà? Sao lại phải đợi cô?

Thấy cô không nhúc nhích, hai cô gái sinh bực, kéo cô đi nhanh vào phòng thay quần áo, “Cô ngây ra đó làm gì hả? Nhanh đi thay quần áo đi, nhanh lên nhanh lên, nếu không sẽ bị phó tổng ác ma mắng thảm lắm đó!”.

“Đúng đây! Mấy đứa đi làm ca hôm qua nói anh ta bới bèo ra bọ đó! Lúc này lại còn bắt bọn mình chỉ dạy người mới nữa chứ!”.

“Chờ, chờ một chút. Các cô là...”.

Diêu Tiên Thụ còn chưa hỏi xong, cô gái tóc xoăn đã kéo cô tới cửa phòng thay quần áo, ấn mặt mã, đẩy cô vào, “Thay đồng phục đi, tự đi tới tầng một nhà hàng món Âu, nếu cô tới muộn thì tự giải thích với phó tổng Thư, đừng kéo chúng tôi cùng chìm xuống!”.

“Rầm”.

Cửa phòng thay quần áo bị đóng sầm lại, tiếng nện giày cao gót càng lúc càng xa.

Diêu Tiên Thụ chẳng hiểu ra sao, lại bị hai người kia hù dọa nên thay quần áo rất nhanh, cô đi đôi giày cao gót màu đen, lão đà lão đảo chạy về phía nhà hàng món Âu.

Thang máy “ding” một tiếng, Thư Thành Nhạc mặc bộ vest đen, đi nhanh ra khỏi thang máy, cầm trên tay một đồng giấy tờ vừa đi vừa nhìn, thư kí cun cút theo sau, không ngừng nhận giấy tờ từ tay anh, nghe anh sắp xếp, thỉnh thoảng lại gật đầu.

“Cứ xử lý như thế. Không cần hỏi ý cái cậu đại thiếu gia kia, nếu có người hỏi, nói là ý của tôi”.

“Vâng, phó tổng”.

“Đã liên hệ với giám đốc nhà hàng chưa?”.

“Rồi ạ, toàn bộ nhân viên mới tuyển đã huấn luyện xong, mời anh tới đó kiểm duyệt”.

Anh gật đầu, chỉnh lại bộ vest, vuốt thẳng cà vạt, cất bước đi tới trước cửa nhà hàng món Âu, đang giờ tay tính mở cửa, đột nhiên có ám khí bay xẹt qua mũi anh, anh hít một hơi rồi lùi lại một bước, quay đầu cup mắt nhìn xuống, một chiếc giày cao gót đầy nữ tính bay tới đập cái “bốp” xuống đất trước mặt anh.

“Chờ tôi một chút! Tôi không muốn ngày đầu tiên đã bị muộn đầu!”.

Bóng ai đó lao mạnh về phía anh, quỳ gối cái “cốp” cạnh cái quần Âu của Thư Thành Nhạc.

Thư Thành Nhạc đẩy gọng kính hơi trề xuống, nặn ra một nụ cười, quỳ một gối xuống rồi hạ giọng nói với người đang quỳ sụp xuống kia, “Cô này, lấy giày cao gót để chào hỏi đàn ông là thói quen xấu lắm, phiền cô sửa đi, không thì tôi khó thuyết phục bản thân mình trả tiền lương cho cô lắm”.

Cô không trả lời, cánh tay run rẩy, đưa tay nhặt lại chiếc giày cao gót cạnh chân anh, bám vào cửa chậm rãi đứng lên.

Thấy bộ dạng bị ngã đáng thương của cô, anh cau mày, nãy cũng ngã đau ra trò, đúng là một cô gái ý chí ngoan cường như con gián.

Nhưng, anh ghét con gái đi muộn.

Anh không đưa tay đỡ cô, đẩy cửa đi vào nhà hàng món Âu, cô gái kia cúi đầu đi theo sau, nhân lúc anh đưa tay lên mà chui qua, định lẩn vào trong đám nhân viên phục vụ.

Anh cau mày.

Đúng là nhân viên phục vụ không có quy củ, dáng vẻ xấu xí, động tác lén lút, lúng ta lúng túng, lỗ măng vôi vàng, ngay cả đi giày cao gót cũng kém, từ đầu tới chân chẳng có ưu điểm gì, là kẻ thiếu não nào đồng ý để cô ta vào làm ở khách sạn thế?

“Cô kia, đứng lại!”.

Cô ta như không nghe lệnh của anh, hai chân vẫn bước tiếp.

To gan thật, cô ta có chỗ dựa à? Lời của anh mà dám để ngoài tai? Mức độ ngạo mạn của cô gái kia và địa vị của tên đàn ông đứng đằng sau chắc chắn có quan hệ trực tiếp với nhau. Trước mặt người khác thì không nói, nhưng đây là khách sạn, lại là trước mặt Thư Thành Nhạc, ô dù của cô ta coi bộ lớn lắm.

Thư Thành Nhạc nhướn mày lên, giơ tay tóm cổ áo người nào đó lại, kéo về phía mình.

“Cô này. Nếu chỗ dựa đủ lớn, chỉ bằng về nhà cho hắn ta nuôi được không?”. Cần gì phải ra đây hại người hại mình chứ?

Cô gái kia run rẩy, chậm rãi quay đầu lại, gương mặt tỏ vẻ thành khẩn vô cùng tội nghiệp, “Ừm, anh Thư à. Chỗ dựa của tôi không định nuôi tôi, cậu ấy còn chờ tôi kiếm tiền về cho cậu ấy. Nhà tôi trên còn già, dưới còn trẻ, xin anh mở cho tôi một đường sống, đừng kiểm tra tôi nữa có được không?”.

“... Cô!”.

“Anh Thư?”. Cái vẻ mặt vô cùng căm hận lại cực lực muốn bảo vệ phong độ, nửa giận nửa không, cười lại như không cười là có ý gì?

“Cô...”. Cái đồ con gái lén đưa cho tôi số di động lại lập tức đổi số chết tiệt này!

Cái đồ con gái đều giả để tôi phải nghe vô số lần “Số máy quý khách gọi không tồn tại”!

Chương 19: Cậu chủ, anh Thư đòi nợ rồi!

Mười lăm nhân viên phục vụ nữ mới tuyển đứng thành năm tổ, mỗi tổ ba người.

Tất cả đều mặc áo sơ mi đồng phục cổ chữ V màu trắng sơ vin với váy bó màu đen, giày cao gót màu đen thể hiện tinh thần nghiêm túc cao, chỉ trừ cô gái nào đó đi cửa sau của con trai chủ tịch, cô lão đạo đứng ở hàng cuối cùng, cứ cúi đầu ỉu xiu từ đầu tới cuối vì không dám nhìn vào mắt anh.

Thư Thành Nhạc khẽ tựa vào quầy bar, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt ẩn sau cặp kính trở lại bình thường, bắt đầu kiểm tra đội nữ nhân viên phục vụ trước mặt.

“Chào mừng các bạn gia nhập vào tổ nhân viên phục vụ của khách sạn Hoàng Tước. Từ hôm nay trở đi, bất luận mọi người vì lý do nào mà đứng ở đây, mong tất cả mọi người đoàn kết hợp tác, đồng lòng nhất ý, tạo nên danh tiếng và lợi nhuận cho khách sạn”.

Một tràng vỗ tay đứng quy củ vang lên, anh lại nói tiếp.

“Tôi là phó tổng giám đốc của khách sạn, họ Thư. Trong công việc, mọi người cứ gọi tôi theo chức danh - phó tổng Thư”.

“Phó tổng Thư, anh còn chơi trò bí mật không nói tên cho chúng tôi biết sao?”. Trong hàng, một cô gái to gan lớn mật mở miệng hỏi.

Anh khẽ cười, thản nhiên trả lời, “Ngoài công việc, mọi người cứ gọi tên của tôi tùy thích. Ai có hứng thú với tên của tôi, có thể tự giờ sở liên lạc nhân viên, ngay cả tên cậu chủ trẻ đẹp trai lai láng của tập đoàn tài chính chúng ta cũng có trong ấy”.

“Không phải ngón áp út bàn tay trái của cậu chủ trẻ đeo nhẫn rồi sao. Tay trái của phó tổng Thư hãy còn trống kìa, ngày nghỉ có thể hẹn hò với anh được không?”.

Mấy cô gái trong hàng đều cười rộ lên, ồn ào không ngớt.

“Nếu trong một tháng không bị tôi bắt một lỗi nào, ai có hứng thú có thể hẹn hò với tôi một lần xem sao”.

Anh đi từ quầy bar tới trước hàng người, “Trước khi vào vị trí làm việc, tôi tới kiểm tra xem sự chuẩn bị của mọi người có đạt yêu cầu hay không”.

Anh đảo mắt một vòng, tới trước mặt từng cô một.

“Cô, tóc không đạt yêu cầu, tóc chạm vai phải buộc lên. Đừng có nhõng nhẽo nói tóc cô vừa ép thẳng xong sẽ có nếp với tôi, buộc lên”.

“Cô, tháo móng tay giả của cô ra, tôi không muốn trên bàn của khách xuất hiện móng tay của cô”.

“Cô, áo nhăn thế này là sao? Không là à?”.

“Cô, cái nơ bướm trên giày là gì hả? Tôi không cần cô trang điểm khác thường, mấy thứ trang trí quái lạ, tháo ra hết”.

Sau một hồi soi mói, bới móc hà khắc và chính xác, Thư Thành Nhạc đứng trước mặt Diêu Tiên Thụ.

Cô gái trước mặt rụt chân lại, càng cúi thấp đầu hơn nữa.

“Lưng còng, người vẹo, lấm la lấm lét, thậm thà thậm thụt, cô Diêu. Cô đặc biệt không muốn nhìn thấy tôi, mới cố ý làm ra bộ dạng không thể chấp nhận được này à?”.

“Hả? Anh Thư... không, phó tổng! Tôi còn chưa quen...”.

Không chờ cô nói xong, Thư Thành Nhạc đã ngắt lời, “Cô Diêu, người không có đầu óc không đáng sợ. Thứ đáng sợ nhất là gì, cô có biết không?”.

“Là... là cái gì ạ?”.

“Là người nghĩ đầu mình rỗng quá, cho nên cố ý đổ nước vào”.

“... Ồ... anh đang nói đầu tôi bị nước vào à?”.

Anh nhướn mày, không đáp. Nụ cười trả thù đọng bên khóe môi.

Đồng nghiệp xung quanh ngăm hiểu nháy mắt với nhau, đột nhiên cười rộ lên.

Đến giờ này, ngày đi làm đầu tiên của Diêu Tiên Thụ từ việc có con trai chủ tịch làm chỗ dựa biến thành cái gai trong mắt phó tổng giám đốc.

Mặc dù nụ cười tươi tắn luôn nở trên môi anh, nhưng khi cười với cô, nụ cười đó lại xen chút hắc ám bên trong.

Cô nghĩ mãi mà không thông, không biết cô xui xẻo chọc vào chỗ nào của phó

tổng? Có lẽ nên nói... không biết anh đang giận cô cái gì? Tốt xấu gì cũng từng là đối tượng xem mắt, tuy không thành công nhưng cũng không tới mức phải ghét cô như thế chứ? Sao mỗi câu mỗi chữ đều có tình chọc vào chỗ hiểm của cô, còn khiến cô bị đồng nghiệp cười nhạo.

“Khăn ăn gấp như thế à? Ngay cả cách gấp khăn ăn đơn giản nhất cũng không làm được. Cô cũng phục vụ cậu chủ kia như thế sao? Hả?”.

Tiếng “hả” trầm thấp, gợi cảm, khoe môi nhếch lên một đường cong nhẹ nhàng nho nhã, nhưng... Diêu Tiên Thụ tự cảm thấy một luồng gió lạnh lạnh thổi tới từ Thư Thành Nhạc đứng phía sau.

“Ngay cả vị trí cơ bản của dao nĩa thìa mà cô cũng không biết à? Cô Diêu, cô xác định người cho cô vào khách sạn đầu óc không có vấn đề chứ? Hả?”.

Cô thâm trợn mắt.

“Ly vang trắng ở trên, ly vang đỏ ở dưới, ly champagne ở phía bên phải, những kiến thức cơ bản này cô không biết gì hết à. Lúc cậu chủ nhà cô uống rượu toàn tu cả bình à? Hả?”.

Cô siết tay mím môi, tích tụ oán khí.

“Thìa dùng để ăn đồ ngọt đặt cách xa bộ đồ ăn dùng trong bữa chính, cậu chủ nhà cô dùng thìa để ăn đồ Âu à? Hả?”.

Oán khí dâng đầy, cô bùng nổ, “Cậu ấy ở nhà sẽ không ăn uống phiền phức như thế! Phó tổng Thư, trong nhà hàng có cả trăm bàn, sao anh cứ phải kè kè soi mói tôi chứ!”.

Anh thần nhiên liếc nhìn cô, hùng hổ đáp lại, “Vì cô có quá nhiều sai sót, khiến người ta không muốn tóm cũng rất khó”.

“...”. Dù cố ý muốn tóm lấy sai sót của cô cũng không cần phải thẳng thừng nói ra như thế chứ?

Cô khiến cho người ta ngứa mắt đến thế à!

Đồng nghiệp xung quanh trêu chọc nhau, xì xầm trò chuyện, chờ xem cô làm trò hề, bàn ăn kiểu Âu trước mặt bị sắp xếp lung tung, cô luống cuống khổ sở, lần đầu tiên phát hiện còn có việc khó hơn việc phục vụ cậu chủ.

Ngay cả cậu chủ cũng chưa từng hành hạ cô như thế. Cái gì mà tiêu chuẩn của

bữa ăn kiểu Âu, cái gì mà dao nĩa để bữa. Cô cảm nên bữa bãi, ôm Hắc Thủ Đảng lên bàn ăn, chuẩn bị bữa cơm không có ánh nến lãng mạn, cậu chủ cũng không hành cô. Cô nấu cái gì, cậu chủ ăn cái nấy, cùng lắm là khó ăn quá, cậu ấy lật bàn, đổ hết mấy thứ đó vào thùng rác.

Cùng lắm chỉ là xem mắt không thành công, còn nhỏ mọn để bụng, trả thù ti tiện thế à?

Hừ, may là cô không cưới loại đàn ông như thế này! Con mắt chọn đàn ông cho cô của cậu chủ quả nhiên là chính xác!

Diêu Tiên Thụ bị phó tổng Thư quyền lực soi mói lung tung, ai cũng biết cô là nhân viên mới không được chào đón. Thế nên, lúc ăn cơm trưa đám nhân viên nhà hàng cũng phân định rõ ràng, xung quanh Diêu Tiên Thụ không một bóng người, không ai dám tới gần.

Cô độc chiếm một bàn, uể oải ăn suất cơm cho nhân viên.

Hai cô gái cùng tổ với cô vốn cũng không quen biết gì cô, ngồi uống café cách cô rất xa.

Cô chọc chọc nĩa vào đĩa mì Ý, ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn kim đồng hồ chậm chạp nhích trên tường. Cậu chủ, giờ cậu đang làm gì? Em phải đi làm kiếm tiền cho cậu, không có thời gian đưa cơm trưa cho cậu rồi.

Một khay thức ăn đột nhiên xuất hiện trên bàn phía đối diện cô.

“Không có ai ở đây à?”.

Cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ đó là tên đầu sỏ hại cô bị đồng nghiệp xa lánh coi thường - phó tổng Thư.

“Hừ!”. Cô khề hừ mũi, giận dữ nhăn mày cúi đầu chuyên tâm ăn mì, giả bộ không thấy bộ dạng đẹp trai của anh khi chỉ mặc áo sơ mi màu trắng thất cà vạt màu xanh ngọc.

“Có thể ngồi cùng bàn với cô được không?”.

“Không được”. Cô không buồn ngẩng đầu lên, trả lời luôn.

“Tại sao?”.

“Xung quanh nhiều chỗ như thế, việc gì cứ phải ngồi cạnh tôi? Muốn theo đuổi tôi à? Quên đi quên đi”. Hùng hực ăn mì.

“Đúng là muốn theo đuổi cô”.

“Khụ!”. Cô bị sặc, phun mì ra, sọt mì còn treo ở mũi.

“Anh... anh... phó tổng Thư, anh...”.

Một tờ giấy ăn được đưa tới trước mặt, cô chần chừ, không dám đưa tay nhận.

“Không lẽ cô còn muốn tôi lau giúp? Ok”. Anh làm bộ như đưa tay lên lau mũi cô.

“Không không, không cần, tự tôi lau được!”.

Cô vội vàng túm lấy giấy ăn lau mũi mình, xì cái thứ còn lòng thông ở mũi mình ra.

Tiếng xì mũi khó nghe khiến Thư Thành Nhạc cau mày lại, anh vừa kéo ghế ngồi xuống vừa nói, “Cô khác hẳn hôm đi coi mắt. Giả vờ làm thực nữ, công lực giả vờ đúng là hơi bị cao đấy”.

Giọng điệu mỉa mai của anh khiến cô phải thôi xì mũi, dẫu môi đáp lại, “Anh Thư cũng không tồi nhỉ. Giả vờ làm quý ông, công lực giả vờ phong độ cũng không tồi!”. Hừ! Ai đối xử tốt với Hắc Thủ Đảng, còn nói yêu cầu của mình không cao, chỉ cần cô làm ra vẻ là được rồi.

Câu trả lời mỉa mai của cô chỉ nhận lại một cái nhún vai của anh, anh cầm cái nĩa bạc trộn trộn món ăn trong đĩa, nhìn cô nói thông thả, “Nếu cả hai chúng ta đều đã hiểu nhau rồi, vậy chỉ bằng nói chuyện theo đuổi cô nhỉ?”.

Cô đỏ mặt, nhớ ra mình đã không còn như xưa, đã là gái có chồng rồi, “Cái cái cái... cái gì cơ? Con người của tôi rất nghiêm chỉnh, sẽ không xằng bậy, công tư phân minh, tôi kiên quyết phản đối chuyện tình công sở. Phó tổng Thư tìm nhầm người rồi, hứ!”.

“...”. Còn hừ anh à? Đôi môi mỏng của anh cong lên, “Tôi nói ‘theo đuổi cô’ để đòi tiền. Chắc không phải cô đã quên cô còn nợ tôi một khoản tiền sửa đuôi xe chứ?”.

=□=!!!

Chuyện xe cô hôn đuôi xe phó tổng Thư một cách nông nản... đúng là cô đã quên sạch không còn nhớ tẹo nào!

“Há miệng to như thế làm gì? Nói! Lúc nào trả tiền?”.

“... À... cái này, cái đó... phó tổng Thư, hôm nay mới là ngày đi làm đầu tiên của tôi...”. Chẳng trách anh cứ làm khó cô mãi, hóa ra là vì nhân dân tệ tầm thường!

“Kinh tế khó khăn phải không?”.

“Vâng... đúng vậy”. Thấy anh còn chút nhân tính, cô vội vàng gặt đầu tới tấp.

“Muốn trả góp không?”.

“Được chứ?”.

Anh cau mày suy nghĩ, một tay chống cằm, một tay gảy thức ăn trong đĩa, bộ dạng khó xử.

“Phó tổng Thư, anh tin tôi đi, độ trung thực của tôi cao lắm đó”.

“...”. Độ trung thực cao lắm à? Tốc độ đổi số tránh người cũng chẳng thấp đâu.

“Tôi cũng không trốn nợ anh đâu, tôi mà nợ người ta tí tiền là không thể ngủ ngon được!”.

“Thế cô nợ tôi gần một vạn tệ tiền sửa xe thì buồn ngủ chết à?”.

“Áy... anh xem quảng thâm ở mắt tôi đây này, không phải nghiêm trọng lắm à?”.

“Hừ. Khoe cuộc sống về đêm của cô rất phong phú à?”.

“...”. Gã này khó nói chuyện quá, sao cô cứ nói câu nào chân thành cũng bị xuyên tạc méo mó xấu xa như thế chứ!

Suy đi nghĩ lại, anh đặt cái nĩa bạc trong tay xuống, miễn cưỡng nhếch môi, “Được rồi. Nề cái mức lương thấp tè của cô. Trả góp cũng được”.

Mắt cô lấp la lấp lánh, đang sắp lộ ra vẻ mừng như điên thì lại nghe anh bồi thêm một câu.

“Lúc nhận tiền lương, đưa tôi 50%”.

“Một nửa á? Nhiều quá! Bớt một chút được không? Để tôi kéo dài thời gian trả nợ tí tẹo được không?”.

“Thế thì 60%”.

“... Một nửa thì một nửa”. Cô ử rử cúi đầu, mới đi làm ngày đầu tiên, tiền lương đã bay đi phân nửa, bị kịch quá.

Thấy gương mặt khổ sở của cô, chẳng hiểu sao tâm trạng Thư Thành Nhạc lại tốt lên, ho khẽ một tiếng, anh thản nhiên chìa tay về phía cô.

“Phó tổng Thư, làm gì mà nhanh thế”. Cô còn chưa nhận tiền lương mà.

Anh trợn mắt, hạ giọng nói, “Số di động mới”. Chuyện đó anh cứ để trong lòng mãi, cô ta không tính chủ động đưa số cho mình sao?

Cô chớp mắt ngơ ngác.

“Ai biết cô có qua được thời gian thử việc không, nhớ cô đi mát, tôi đi đâu tìm cô đòi tiền đây”.

“... Ừm... vâng vâng!”. Là để tiện cho việc đòi nợ nha, cô còn tưởng anh có ý với cô, đang tìm cách tiếp cận cô chứ.

Cô tính đọc số của mình, nhưng mệnh lệnh của cậu chủ chợt nhảy ra trong đầu...

“Tôi cảnh cáo cô, không được nói cho người khác biết số di động. Trong di động của cô chỉ được phép có số của một mình tôi thôi”.

Cô không thể cho số, không thể trái lệnh của cậu chủ, nhưng không cho số, phó tổng Thư sẽ bắt cô trả tiền ngay lập tức, ừm... lựa chọn thật khó khăn nha!

“Tôi... tôi...”.

“Không muốn cho tôi số di động đến thế à? Cũng phải, không ai muốn bị chủ nợ giục mà. Không nói thì thôi”. Anh lạnh lùng hừ một tiếng, đưa tay kéo cà vạt cho đỡ nóng, tiếp tục ăn bữa trưa.

“Di động của tôi bị rơi hư rồi. Cho nên...”.

Anh trừng mắt nhìn cô vẻ không tin, cô tìm đâu ra cái lý do vớ vẩn thiếu thuyết phục thế này vậy? Phương pháp từ chối vừa vụng về vừa khách sáo như thế, lần đầu tiên anh mới gặp.

Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục!

Anh bưng khay lên, giả vờ định bỏ đi, trong đầu tính xem chiều nay nên dùng cách gì ngược đãi cô tàn nhẫn hơn.

“Nhưng mà, để phó tổng Thư tin vào độ trung thực của tôi, tôi có thể cho anh số điện thoại nhà!”.

Anh dừng lại, quay đầu cup mắt nhìn về phía cô, “... Cô muốn đưa số điện thoại nhà... cho tôi?”.

Số điện thoại nhà còn riêng tư hơn cả số di động... sao lại cho anh! Anh đâu có muốn lấy số điện thoại nhà của cô ta. Hừ...

“Ấy! Anh ngồi lại rồi à? Không đi nữa à?”.

“... Ừ. Nói ít thôi. Số đâu?”.

Anh rút tờ giấy nhó trong túi quần ra đưa cho cô, “Viết lên đây. Cả địa chỉ nhà nữa, đừng để tôi không tìm được người đòi nợ, nghe rõ chưa?”.

“Vâng vâng, tôi biết rồi! Đã nói với anh tôi sẽ không trốn mà!”.

Cô cúi đầu loạt xoạt viết, không hề chú ý người đàn ông đối diện đang chống cằm nhìn mình cười đầy thâm ý.

Diêu Tiên Thụ không phát hiện, nhưng không có nghĩa nhân viên trong căng tin là người mù.

Trong ánh mắt của phó tổng Thư có vẻ mờ ám, đây là tín hiệu của trò bẫy công sở, dù mục tiêu của ánh mắt anh đúng là chẳng ra làm sao cả.

Giờ làm việc buổi chiều, đột nhiên thái độ của mọi người đều thay đổi.

Dao nĩa bát đĩa có người dọn giúp cô, mấy bàn cô phụ trách, sữa tươi và nước trái cây có người giúp cô thu xếp gọn, có khách vào, cũng có nhân viên cũ ra đón tiếp thay cô, cô chỉ việc đứng bên cạnh ra sức mỉm cười là được.

Giờ nghỉ, trước gương trong toilet nữ, thánh địa buôn dưa lê bán dưa chuột đang diễn ra một màn tám chuyện vô cùng sôi nổi.

“Tiểu Diêu, hóa ra trước khi vào khách sạn cô đã quen phó tổng Thư rồi à?”.

“Hai người quen nhau lúc nào? Kiến thức cơ bản của cô tệ như thế, không phải lúc thi tuyển phó tổng Thư đã chấm trước cho cô đấy chứ?”.

“Tôi nghe nói phó tổng Thư có bạn gái rồi cơ mà? Chắc không phải là cô chứ?”.

Tránh lời đồn mới là người khôn, Diêu Tiên Thụ vội vàng xua tay chối, “Không phải đâu, tôi với phó tổng Thư có chút chuyện ngoài ý muốn thôi”.

“Hai người có cái gì ngoài ý muốn hả?”. Cô gái nào đó đang trang điểm dở, đột

nhiên dừng lại nhìn chòng chọc vào bụng cô.

Diêu Tiên Thụ che bụng lại, “Không phải cái ngoài ý muốn này! Tôi với anh ta có chút vướng mắc về kinh tế thôi”.

“Vướng mắc kinh tế? Nói đùa à, lương một năm của phó tổng Thư siêu cao đấy, sao lại tranh cãi tính toán với cô vì chút tiền mọn được?”.

“Ôi! Cái này cũng khó nói đây, người càng có tiền càng keo kiệt! Hôm nay tôi đi qua anh chàng công tử trẻ kia, cô đoán coi cái nhẫn cưới của anh ta bằng chất liệu gì nào?”.

“Bạch kim nạm kim cương hả?”.

“Không phải đâu! Cái này tôi nhìn thoáng qua cái là nhận ra ngay, bạc! Mạ vàng cũng chẳng làm, chính là một cái nhẫn bạc bình thường nhất thôi”.

“Mẹ ơi, không phải là nhà giàu kết hôn à? Ngay cả một viên kim cương cũng tiếc không mua sao? Hừ, không phải anh ta cũng tặng nhẫn bạc cho vợ đấy chứ? Quả nhiên là hôn nhân không có tình yêu. Buồn đời quá đi! Cô nói phải không, Tiểu Diêu?”.

“À...”. Cô sờ sờ lên cái nhẫn nơi cổ áo, chỉ cười khan không đáp. Cô không thể tám với mấy người kia nữa, nhờ không cẩn thận tuôn ra cái gì, chắc chắn cậu chủ sẽ đem cô đi hàm thuốc bắc.

“Sắp đến giờ rồi, về nhà hàng thôi, đi nào”. Một cô gái phát hiện giờ nghỉ sắp hết, đám con gái òn ã vào thang máy.

Quy định là nữ nhân viên phục vụ trong thời gian làm việc phải có dáng vẻ đoan trang, đám nhân viên nữ xếp thành hàng một, chỉnh tề trật tự đi vào nhà hàng. Diêu Tiên Thụ là người cuối cùng ra khỏi thang máy, theo sau một đồng con gái, gõ giày cao gót đi vào nhà hàng.

Tiếng thang máy dừng cho nhân viên cao cấp mở ra “ding” một tiếng, bóng dáng anh tuần quen thuộc của cậu chủ thông thả bước ra từ thang máy, hai tay nhét túi quần, cup mắt suy nghĩ chuyện gì đó, đôi môi mỏng nhếch lên, chân mày cau lại, uy nghiêm tới mức không ai dám tới gần, mấy ông giám đốc cấp cao cũng duy trì khoảng cách với cậu, nghiêm túc chỉnh tề đi sau cậu.

Tiếng giày da chắc nịch vang lên khiến trái tim Diêu Tiên Thụ run rẩy, đã một ngày cô không gặp cậu chủ rồi. Không ngờ lại gặp cậu ấy ở đây, thật muốn lao tới gọi cậu ấy, thật muốn hỏi cậu ấy có cần gì sai bảo không, thật muốn để cậu ấy thấy đáng

dập chín chần khi mặc đồng phục nhân viên phục vụ, ừm. Nhưng cô đi giày cao gót, có bị cậu ấy mắng không nhỉ?

Nghĩ tới đây, chân cô co lại, phát hiện hàng người phía trước mình dừng lại, nhường đường cho đội giám đốc cấp cao do cậu chủ dẫn đầu.

Đám nhân viên nữ khom lưng cúi chào, “Chào tổng giám đốc”.

Cô vội vàng cúi thấp người xuống, sợ mình làm sai gì đó, khác biệt hẳn với mọi người.

Tiếng bước chân của cậu chủ đột nhiên dừng lại, đứng trước đội nữ nhân viên phục vụ, im lặng một lúc, mấy ông giám đốc cấp cao đều chớp mắt nghi hoặc, nhưng không ai dám ra chịu trận, hỏi anh chàng thái tử tính tình sớm nắng chiều mưa này đứng lại làm gì.

Hai nhóm không liên quan gì tới nhau chẳng hiểu tại sao cứ đứng đối diện với nhau im lặng rõ lâu, mãi tới khi trợ lý đặc biệt đằng sau hạ giọng nói.

“Tổng giám đốc, có vấn đề gì ạ?”.

“...”. Cậu chủ đứng tại chỗ, chân mày càng lúc càng nhăn tít, đôi môi mỏng từ đầu tới cuối chỉ nhếch lên mà không nói gì, đôi mắt đen như đang nhìn thứ gì đó chăm chú đến mức xuất thần.

“Tổng giám đốc? Ai có cử chỉ gì không hợp quy định sao?”.

Cô căng thẳng, mình lại có chỗ nào không được, không đúng với quy định của khách sạn sao? Cô lại mất mặt trước cậu chủ sao? Cậu chủ lại muốn dạy dỗ cô sao? Không ngờ lại là:

“Không. Đi thôi”.

Giọng nói lạnh lùng hờ hững của cậu chủ vang lên bên tai cô, bộ Âu phục do cô tự tay chọn sáng nay nhẹ lướt qua người cô, lạnh lùng như thể nó chưa từng nằm trong tay cô.

Cậu chủ chạm mặt cô, không chào hỏi, không dừng lại, dường như chưa hề quen biết cô vậy.

... Đúng rồi.

Sao cô lại ngốc thế chứ? Cho là cậu chủ sẽ mở miệng gọi cô sao? Sẽ cóc đầu cô sao? Hay là sẽ ra lệnh cho cô cởi giày cao gót ra?

Cô đang chờ cái gì? Chờ mong và mơ ước của cô sẽ chỉ khiến cậu chủ khó xử.

Không như trước đây. Họ đã kết hôn rồi.

Hai người họ kết hôn lén lút lừa trên dối dưới. Không có tình cảm, không vì gì khác ngoài để cậu chủ có thể thuận lợi thừa kế khách sạn.

Quan hệ kết hôn lén lút này... không thể tùy tiện chào hỏi nhau trước mặt người khác, không thể công khai.

Quan hệ của bọn họ càng ít người biết càng tốt. Quan hệ của bọn họ không thể bị người khác phát hiện. Phải giấu kín mối quan hệ này đi.

Cho nên, cậu chủ phải cố giả vờ không biết cô.

Còn cô... tuyệt đối không thể gây thêm phiền phức cho cậu chủ.

Chương 20: Cậu chủ, cậu đừng về nhà cùng em được không!?

Trong phòng thay đồ sau giờ làm, bầu không khí đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại một mình Diêu Tiên Thụ.

Cô ngồi trên băng ghế dài, cởi giày cao gót, nhìn bàn chân bị nổi đầy những mụn nước đỏ.

Hóa ra không thể đi xe của cậu chủ, con gái đi giày cao gót làm việc lại khổ cực như thế, đáng thương như thế.

Thế thì xem ra chuyện cậu chủ long trọng phát cho cô đôi giày da đế bằng của hầu nữ rõ là đáng yêu. Đối với cậu chủ mà nói, cô có khí chất của phụ nữ hay không chẳng có ý nghĩa gì.

Cô đi đôi giày đế bằng vào, đang tính mở cửa phòng thay quần áo đi ra thì di động đột nhiên kêu “bíp” một tiếng.

Là tin nhắn cậu chủ gửi tới cho cô. Nhất định là kêu cô nhanh lượn tới chỗ cậu, cùng về nhà ăn cơm. Số di động của cô chỉ mình cậu chủ biết, trừ cậu ấy ra, sẽ không có ai nhắn tin cho cô.

Cô lấy di động ra, mở hộp tin đến.

“Bạn. Tối nay cô về trước đi. From cậu chủ”.

Cô cầm di động chờ người ra nhìn màn hình, lâu sau mới khẽ thì thào.

“... Bạn như thế sao?”.

Không phải tới đây làm việc là có thể gặp được cậu chủ, ở bên cậu chủ sao? Tại sao cảm giác còn xa cách hơn ở nhà vậy?

Cô ử rử thay quần áo ra khỏi khách sạn, bên ngoài bầu trời đầy sao, ngẩng đầu nhìn phòng làm việc trên tầng cao nhất, ánh đèn trên cao sáng lấp lánh.

Cậu chủ rõ ràng còn đang trong phòng làm việc. Cậu chủ sợ bị người khác phát hiện, phải giấu giếm quan hệ giữa bọn họ, cho nên mới bảo cô đi trước, không muốn về nhà với cô đúng không?

Cậu chủ cũng không về nhà, còn làm việc khổ cực trong phòng. Cô thân là người hầu đúng nghĩa thì sao có thể về trước? Nhớ cậu chủ cần gì, không tìm được người giúp thì sao? Đúng! Đúng lúc cậu chủ cần nhất, cô nhất định sẽ chạy tới đầu tiên, cho nên cô không thể đi được!

Quay người chạy vào phòng thay quần áo, cô lại mặc bộ quần áo nữ nhân viên phục vụ nghiêm chỉnh, vào một căn phòng trống trong nhà hàng, định luyện tập cách bày bàn ăn châu Âu một chút.

Ít nhất... không thể để cậu chủ bị phó tổng Thư đâm chọc soi mói, nói cậu chủ dùng người không khách quan, cho một người chẳng biết gì vào khách sạn làm mất mặt chứ?

“Khoảng cách giữa các đĩa phải bằng nhau”.

“Nĩa trái dao phải, bộ đồ ăn khai vị ở ngoài cùng, sau đó là bộ đồ ăn chính, đồ ngọt để ở trên cùng”.

“Thìa uống canh đầu tròn, đĩa ăn đồ ngọt hình vuôt”.

“Ly đựng vang trắng, ly đựng vang đỏ, ly nước lọc, ly champagne...”.

“Ai ở trong ấy?”.

Có tiếng mở cửa, cô quay lại nhìn, chỉ thấy Thư Thành Nhạc đang đứng cạnh cửa, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt dò hỏi.

“Không phải hết giờ làm rồi sao? Không về nhà còn ở đây làm gì”.

“Tôi...”.

“Muốn trộm bộ đồ ăn của khách sạn bán lấy tiền trả nợ à?”.

“Không có! Tôi chỉ muốn làm quen cách sắp xếp máy thứ này, để khỏi bị ăn mắng và trừ tiền...”.

“Xì”. Cô người hầu nịnh nọt mềm yếu chỉ nghe lời cậu chủ này mà lại có thời gian rảnh, trốn đi lén học. Không ngờ cô ta còn có chút tính cách không chịu thua mà mình thích, anh khẽ cười đi vào phòng, đưa mắt nhìn cái bàn mới được cô bày một nửa, rồi lại nhìn cô lúng túng đứng bên cạnh vò gấu áo.

“Không được vò gấu áo”.

“Hả?”.

“Thói quen xấu, phải sửa”.

Cô vội vàng thả tay ra, để bên người theo đúng quy định.

Thấy cô cũng vâng lời, Thư Thành Nhạc thỏa mãn gật đầu, nhưng vẫn không quên dạy bảo, “Sau này cô phải nhớ cho kĩ, giờ thứ cô đang mặc là đồ của nữ nhân viên phục vụ, không phải của người hầu, những động tác đầy tình ý này dùng với đàn ông ấy, dùng có bày ra với khách”.

“... Khách cũng có đàn ông mà”.

Anh nhướn một bên mày lên, “Tôi cảnh cáo cô, mấy kiểu à ời câu kéo đó, không được phép dùng ở chỗ này, nghe rõ chưa?”.

“... Ừm, không dùng thì không dùng”.

Cô chu miệng ra, lúc ngược mắt lên đã phát hiện phó tổng Thư đang thản nhiên cởi áo vest ngoài ra, tiếp đó tháo đồng hồ đeo tay, cởi cúc tay áo, ngay cả tay áo cũng xắn cao lên.

“Phó... phó tổng Thư, anh muốn làm gì đây! Trưa nay tôi đã nói với anh rồi, tôi không phải hạng con gái tùy tiện như thế, từ nhỏ trong mắt tôi chỉ có một mình cậu chủ, chỉ nghe lời mỗi cậu ấy. Anh lại không chịu phục vụ cậu chủ với tôi, cậu chủ cũng không đồng ý cho anh theo đuổi tôi, vậy là hai ta đã không thể với nhau rồi, anh... anh không thể cưỡng ép!”.

Anh thở dài một hơi, tóm cô gái bên cạnh đang tính chạy trốn quay lại bên bàn, “Ai muốn cưỡng ép cô. Tôi mặc kệ cậu chủ nhà cô nghĩ như thế nào. Tôi chỉ không muốn trong nhà hàng của tôi xuất hiện kẻ không chuyên nghiệp, làm mất mặt tôi. Qua đây tôi phụ đạo!”.

“... Hả?”. Không phải định làm gì cô, không phải làm khó dễ cô? Mà là muốn dạy cô sao?

“Còn ngây ra đó làm gì?”. Anh cầm bộ đồ ăn bị cô bày bừa trên bàn, sắp lại vị trí một lần nữa.

“Vâng!”.

Thực ra, phó tổng Thư cũng không tồi tệ, thiếu đạo đức như cô tưởng!

Anh tay cầm tay dạy cô hai tay bung bốn đĩa như thế nào, cách gấp khăn đơn giản, cách bày bàn ăn cơ bản.

“Nhớ được thứ tự bữa ăn của khách, sẽ xếp rất dễ thôi. Từ ngoài vào trong. Đầu tiên là ăn khai vị, cho nên dao nĩa của món khai vị sẽ ở ngoài cùng, sau đó là bữa chính. Dụng cụ ăn đồ ngọt bày ở phía trên. Khi dọn đĩa của món chính, cô phải giúp khách lấy đĩa và thìa dùng trong món ngọt để sang hai bên. Hiểu chưa?”.

“Cái dao như lá kia dùng làm gì?”.

“Đây là loại dao chuyên để ăn cá, là loại dao dùng khi ăn salad cá. Nếu chúng ta phải dùng tới loại dao này thì có nghĩa là hôm nay món khai vị sẽ có loại cá đó. Trước đó cô phải hỏi khách có kiêng kị gì không”.

“Ừm... thế cái kia là cái gì? Hai cái này đều là dao dùng trong món chính, phân biệt sao được?”.

Thư Thành Nhạc cầm lấy con dao có răng cưa, “Đây là loại dao dùng để ăn thức ăn trong các món sườn, khá tiện để cắt. Nhưng loại dao này rất sắc, để tránh làm khách bị thương, chúng ta sẽ không mang loại dao này lên từ đầu, cần chờ tới khi khách đã ăn món khai vị xong mới mang lên”.

Anh giới thiệu rành mạch rõ ràng, khiến cô không thể kìm được, im lặng nhìn anh với ánh mắt sùng bái.

“Sao thế?”.

“Không ạ. Chỉ thấy phó tổng biết nhiều quá...”.

Anh nhìn cô, cười khẽ, cô thấy cặp kính trên sống mũi cao thẳng của anh hơi trễ xuống, nhưng hai tay hãy còn cầm bộ đồ ăn làm mẫu cho cô.

Cô kiễng chân lên, vô thức đưa tay đẩy cặp kính sắp trượt xuống lên, làm lộn tóc mềm mại trước trán anh rũ xuống mắt.

Anh ngẩn ra vì động tác bất ngờ của cô, ánh mắt chăm chú nhìn cô đầy ngụ ý.

“Khiêu khích tôi à?”.

“Hả?”.

“Nếu không thì cô định làm gì?”. Lần trước giúp anh xoa, lần này giúp anh đẩy kính lên, còn lần sau? Có phải tính liêm anh, ném thử mùi vị của anh không?

Phát hiện hành động của mình có phần không đứng đắn, Diêu Tiên Thụ tránh xa khỏi người Thư Thành Nhạc, quên mất lời nhắc nhở của phó tổng Thư, sự xấu hổ khiến hai tay cô bất giác kéo kéo gấu áo.

Lúc này, Thu Thành Nhạc lại chẳng bảo cô thả tay ra, khoe môi còn cong nhẹ lên, ngay cả ánh mắt cũng đầy ý cười, cứ kệ cho cô lo lắng hành hạ gấu áo của mình.

“Được rồi. Hôm nay cũng muộn rồi. Về nhà đi”.

“Hả? Về... về nhà?”. Nhưng mà, chắc cậu chủ vẫn còn đang bận. Cô vẫn chưa muốn về, “Vậy phó tổng Thu đi thông thả”.

Anh nhìn cô kì lạ, “Cái gì mà đi thông thả? Cô cũng đi cùng đi”.

“Nhưng tôi còn muốn tiếp tục...”.

“Thể hiện cố gắng thái quá trước mặt cấp trên, giả tạo quá”. Ai bắt cô ngày đầu tiên phải cố gắng hết sức chứ.

“... Ừm...”. Sao anh biết cô muốn thể hiện năng lực của mình trước mặt cậu chủ chứ. Không hổ danh là phó tổng đại nhân.

“Hơn nữa, không có tôi dạy cô, đêm nay cô cũng chỉ lại làm bữa thôi. Hôm nay tôi không muốn làm thêm giờ, mệt rồi, về nhà. Hiểu chưa?”.

“...”. Tự nhiên lại nói cô chỉ biết phá hoại, hừ. Có lẽ cậu chủ cũng nghĩ như thế nhỉ, nếu để cô ở bên cạnh, cô nhất định sẽ lú lú quấy rối không gian làm việc yên tĩnh của cậu ấy, “Ừm... về nhà, về nhà thôi”.

“Mười phút. Bãi đỗ xe”. Anh nói gọn lọn, cầm áo vest định đẩy cửa ra ngoài.

Cô còn chưa hiểu ra vấn đề, “Phó tổng Thu, mười phút cái gì ạ?”.

“...”. Anh quay người trợn mắt nhìn cô, sao lại có người chậm hiểu thế chứ, không lẽ anh phải nói huých toẹt ra, chẳng giấu giếm gì cô ta mới hiểu được à, “Sau mười phút nữa, gặp ở bãi đỗ xe!”.

“Hả? Không phải về nhà sao?”. Đi bãi đỗ xe làm gì?

“...”. Anh hít sâu, “Tôi rất rồi, muốn đưa cô về nhà, có... được... không?!“. Ba tiếng cuối cùng, anh rít qua kẽ răng.

“... Ấy... được... được rồi”. Vì nếu nói không được, có lẽ sẽ bị đè xuống đất cho ăn đòn mất. Ánh mắt của phó tổng Thu đáng sợ thật.

Đúng là đủ rồi. Hiếm lắm anh mới có tâm trạng vui vẻ muốn đưa con gái về nhà, cô ta lại còn tỏ ra miễn cưỡng thế cơ chứ!

Trong bãi đỗ xe ở tầng ngầm, Thư Thành Nhạc tựa người bên cạnh cửa xe, ngậm chặt điều thuốc lá, nheo mắt lại, lần thứ năm nâng tay lên xem đồng hồ.

Hai mươi phút trôi qua, cô người hầu thích làm bộ làm tịch kia còn chưa tới, đúng là đã hiểu thấu cái câu rất rồi của anh rồi.

Tiếng giày da đế bằng gỗ trên nền đất “bộp, bộp” vang lên, từ xa tới gần vang vọng khắp bãi đỗ xe.

Anh rút điều thuốc xuống, dầm chân dụi tắt, định ra về khó chịu, vừa ngược mắt lên, hình ảnh một nàng búp bê hầu nữ đã đập vào mắt, đột nhiên, anh không thể cúi được.

Đôi giày búp bê bằng da đen bóng đế bằng, tất chân dài có ren đính ở phần đầu ống, váy phòng dài quá đầu gối, chỗ thắt lưng còn có một cái nơ bướm to tới mức khoa trương, ngay cả trên đầu cũng cột băng đô hai màu trắng đen.

Nếu giờ anh mà nổi nóng với cô ta, thì đúng là như người lớn bắt nạt trẻ con, ông chú kì quái đang chà đạp Loli bé nhỏ...

“Xin lỗi nhé, phó tổng Thư, quần áo này của tôi mặc vào còn rắc rối hơn đồng phục, cho nên... cho nên...”.

“... Cậu chủ nhà cô đúng thật là...”. Quá khôn nạn, quá biết hưởng thụ rồi! Nếu trong nhà có một đồng cô bé ăn mặc như thế này thì còn hơn rượu thịt ê hề ấy chứ.

“Lên xe, về nhà”. Anh tức giận mở cửa xe, nhét cô nàng ngốc nghếch ăn mặc kiểu hầu nữ vào.

Anh ngồi vào ghế lái, đang tính cài dây an toàn thì phát hiện bộ dạng của cô như một học sinh tiểu học đi chơi xuân vui vẻ ngó nghiêng cái xe, “Cô vui cái gì thế hả?”.

“Tôi thấy xe anh không sao thì cảm thấy trong lòng rất đổi vui mừng thôi!”. Xem ra không bao lâu nữa cô có thể trả hết nợ cho anh rồi.

“Cài dây an toàn vào”.

“Không sao không sao, cảnh sát sẽ không phát hiện ra tôi đâu, tôi có mang cái này”. Cô vồ vào cái túi Doraemon, dây đeo chéo giống như dây an toàn vắt ngang ngực, phía trên túi còn có mấy chữ to nạm thủy tinh chói cả mắt - Phục vụ cậu chủ, sứ mệnh quang vinh mà thần thánh.

“Thế nào! Rất thông minh phải không? Dù sao còn lâu mới hết tắc đường, đi với tốc độ rùa bò thế này còn cần cài dây an toàn làm gì chứ!”.

Chẳng ra sao cả! Thư Thành Nhạc cau mày phủ định.

Cô ngồi trên xe anh, thế mà còn muốn phục vụ cho cái tên cậu chủ bạo ngược kia à? Còn sứ mệnh quang vinh mà thần thánh nữa chứ. Hừ!

“Tôi không muốn cảnh sát nghĩ chất lượng dây an toàn tôi chọn quá tệ!”. Anh tròn mắt, đưa tay gỡ cái túi tầm thường này ra, tiện tay quăng ra ghế sau, cài dây an toàn cho cô, “Tôi không thích loại con gái làm gì cũng lười. Hiểu chưa?”.

“Ồ... ừm”. Anh thích hay không thì liên quan gì tới cô? Cô chớp mắt nghi hoặc.

Xe khởi động lăn bánh, trong giây lát, trong xe im ắng.

Diêu Tiên Thụ lúng túng liếc trộm Thư Thành Nhạc đang lái xe, kính anh phản quang ánh sáng đèn đường.

Thấy cô nhìn mình đầy vẻ đề phòng, Thư Thành Nhạc cười khế, nói, “Cô sợ ngồi xe của đàn ông lắm à?”.

“Không, không có mà. Tôi bình thường vẫn ngồi xe của cậu chủ mà”.

“Thế ngoài cậu chủ nhà cô ra thì sao?”.

“À...”. Hình như lần nào đi xem mắt, ngồi xe của đàn ông cô cũng rất... sợ.

“Trong thâm tâm cô không coi cậu chủ nhà cô là đàn ông à?”.

“Không phải! Cậu chủ nhà tôi rất là man đó!”. Gọi cảm tới mức khiến người ta không hít thở bình thường được! Sao lại không phải đàn ông chứ! Mỗi lần ở bên cậu chủ, cô cũng khó thở, tim đập mạnh như tất cả những đứa con gái mộng mơ hâm mộ cậu chủ, bị hormone nam tính của cậu ấy hấp dẫn vô cùng, về điểm này, cô đúng thật là người hầu không làm tròn trách nhiệm, chìm đắm trong hormone cậu chủ phóng ra.

“Thế cô vợ cậu chủ rất man nhà cô cưới về như thế nào?”.

“Sặc! Ấy... chuyện... chuyện này...”.

Thấy mắt cô láo liên, mặt mà mặt mờ, Thư Thành Nhạc nheo mắt dò hỏi, “Đừng nói với tôi cô căn bản chưa thấy cô chủ của mình... hay nên nói, cô gái kia căn bản chưa từng tồn tại?”.

Đây là cái bầy, bầy to đó!

Chẳng trách phó tổng Thư đột nhiên tốt tính muốn đưa cô về nhà, hóa ra là muốn khai thác thông tin từ cô.

“Cô chủ nhà tôi... đương nhiên là tôi thấy rồi! Cô ấy với cậu chủ kết hôn rồi, theo lẽ thường phải sống cùng nhà với nhau chứ. Tôi về nhà còn phải phục vụ cô ấy đấy”.

“À? Thế hả?”. Anh kéo dài giọng nghi ngờ, “Thế cô nói cho tôi nghe chút coi, cô ấy là người như thế nào?”.

“Cô ấy... cô ấy... cô ấy...”.

“Không nói được à?”. Lần trước xem chương trình phỏng vấn của đài truyền hình thấy quái quái, hơn nữa tự dưng còn làm hiệu ứng làm mờ hình ảnh, anh cảm thấy có chỗ kì lạ, cậu chủ kia sao lại không muốn cô vợ của mình xuất đầu lộ diện, trong chuyện này nhất định có âm mưu gì đó.

“Sao lại không nói được chứ!”. Bị Thư Thành Nhạc từ từ áp sát, Diêu Tiên Thu quỳnh lên, lớn giọng nói bừa, “Cô chủ nhà tôi là một đại mỹ nhân đó! Cô ấy quen cậu chủ ở nước Anh, đã yêu nhau ở nước ngoài lâu rồi, lần này cùng về nước với cậu chủ! Cô ấy đoan trang đứng đắn, nhã nhặn lịch sự vô cùng, đối xử với người hầu bọn tôi vừa tốt vừa thân thiện, bình thường đều ở nhà ít khi ra đường, đúng là tiêu chuẩn cao nhất của một người vợ hiền nha! Cậu chủ nhà tôi thích cô ấy muốn chết luôn đó!”.

Ông trời ơi, ông đang bận cái gì đó? Cũng không mở to mắt nhìn cô đáng thương bao nhiêu, khổ sở cỡ nào, tự thối mình thành một con thú hiếm trong sách đỏ, cô cũng chê mình không đủ tiêu chuẩn...

Nhưng nếu để tổng giám Thư biết cậu chủ cưới một cô gái mềm yếu, nịnh nọt, ngay cả việc dọn bàn cũng dọn lộn xộn chẳng ra sao, hình tượng uy nghiêm của cậu chủ sẽ bị hủy hoại chỉ trong giây lát.

Diêu Tiên Thu hao tâm tổn trí đem cô chủ tưởng tượng thành một cô gái gàn như hoàn mỹ, nhưng phó tổng Thư không thèm để ý tới, “Hừ. Tôi thực sự không tưởng tượng được cục băng kia sẽ thích một cô gái như thế nào”.

“Đó là vì cậu chủ nhà tôi chỉ yêu một người lại si tình, trong mắt chỉ có duy nhất cô chủ nhà tôi, anh cũng không biết ánh mắt cậu ấy nhìn cô chủ say đắm thế nào đâu, với cậu chủ nhà tôi, sự tồn tại của cô ấy là đặc biệt đó!”.

“Đối tượng lợi dụng tiện nhất thì có”. Anh cười nhạt, chọc thủng huyền tưởng

tuyệt vời của cô ngay lập tức.

“...”.

“Để có được sự đồng ý của chủ tịch, để mau chóng thừa kế gia sản, tùy tiện cưới một cô gái về che mắt mọi người”. Thư Thành Nhạc kết luận chắc chắn.

“... Cậu chủ không phải...”.

Cô há miệng phản bác, muốn bênh vực cậu chủ, nhưng có chút lực bất tòng tâm.

Xe dừng lại, cô mới phát hiện đã tới cửa nhà, cô vội vàng muốn xuống xe thoát khỏi cảnh khốn đốn này, lại bị Thư Thành Nhạc kéo lại.

“Cô chột dạ? Muốn trốn hả?”.

Vừa nghe thấy thế, cô ngồi lại trong xe, ngẩng đầu nhìn trời vờ như không có chuyện gì, “Tôi không có. Tôi đâu có chột dạ?”.

Anh khẽ cười, cũng không vạch trần, móc thứ gì đó trong túi quần ra nhét vào tay cô.

“Đây là cái gì?”. Cô tập trung nhìn, đó là một chiếc di động khá to. Cô nhìn phớt lờ Thư nghi hoặc.

Anh hất cằm, “Không phải di động của cô bị hỏng à?”.

“Vâng... bị hỏng rồi”.

“Dùng cái này trước đi”.

“Hả?”.

“Hả cái gì? Tôi sợ không tìm được cô, cô ôm nợ chạy luôn”.

“Nhưng... nhưng mà, di động của anh tặng tôi rồi, anh lấy gì dùng?”. Như thế được sao?

Anh bực bội hừ một tiếng, dù sao anh cũng có hai cái di động cho công việc và cá nhân, vứt cho cô cái cá nhân, chẳng ảnh hưởng gì, “Không phải tặng. Mà cái di động này tôi không thích, không cần nữa”.

Cô lật máy nhìn, máy màu trắng rõ ràng rất đẹp rất hợp mắt lại là loại đang mới, có lẽ phớt lờ Thư không thích màu trắng nhỉ.

“Ngày nào cô cũng phải bật máy, đừng để tôi không tìm được cô, nghe chưa?”.

“... Vâng, khi nào nhận tiền lương, nhất định sẽ báo cho anh biết, anh không cần lo đâu!”.

Anh uể oải đáp lời.

“Tôi về nhà đây. Phó tổng Thư, chào anh”.

Cô xuống xe, nhìn phó tổng Thư quay đầu xe, biến mất trong màn đêm.

Diêu Tiên Thụ lấy di động cậu chủ tặng ra, rồi lại nhìn chiếc di động bên tay trái do phó tổng Thư tặng, trong đầu toàn dấu chấm hỏi.

Đây là cái người ta gọi là - ngàn vàng tan hết lại quay lại sao?

Hay nên nói, gần đây đang một trò tặng di động?

Nhưng mà, phó tổng Thư không nói không thể nhớ số của người khác, cô có thể dùng di động này ghi số của người khác, không cần lãng phí đầu óc đi nhớ số nữa. Phó tổng Thư đúng là người tốt.

Cô vào nhà, cậu chủ không ở nhà, cô không cần phục vụ bèn tắm rửa sớm rồi lên giường ngủ, ngày mai còn phải đi làm nữa.

Đương lúc mơ màng, cô nghe tiếng cửa phòng mình khẽ vang lên, ánh sáng bên ngoài hắt vào phòng. Có ai đó đi vào phòng, tới bên giường cô.

Mùi nước hoa bay vào mũi, cô nhăn mũi xoay người, kéo chăn lên che mũi mình.

Nhưng người đó không chịu để cô quay lưng về phía mình, đưa tay phá cô.

Ngón tay có vết chai di chuyển trên mặt cô, vén tóc mái của Diêu Tiên Thụ, lướt qua mũi, cuối cùng cọ nhẹ lên môi cô vô cùng thân thiết, đầu lưỡi Diêu Tiên Thụ nếm thấy vị chan chát của kim loại, cái lạnh xẹt qua trong lòng.

“Ừm, Hắc Thủ Đảng, mày đừng có nghịch”.

“...”.

“Còn chạm vào miệng tao là tao cắn đó.”.

“...”.

“Mùi nước hoa phụ nữ trên người mày hôi chết đi được”.

“...”.

Mở mắt ra lần nữa, trời đã sáng, cô sắp xếp xong xuôi mới gõ cửa phòng cậu chủ, nhưng phát hiện cậu chủ đã không còn ở trong phòng từ lâu. Cô vội vàng chạy đi báo cáo cho tổng quản bảo mẫu biết cậu chủ đã đi đâu mất, nhưng tổng quản bảo mẫu lại nói với cô như thế này.

“Cậu chủ? Sáng sớm đã đi rồi”.

“Cậu chủ, cậu ấy... đi rồi?”.

“Phải! Cậu chủ mới tiếp quản khách sạn, lại muốn làm cho mấy vị giám đốc không vâng lời phải phục cậu ấy, nhiều việc bề bộn lắm! Tiểu Tiên này, không phải ta nói cô đâu nhé. Ta phát hiện gần đây cô càng lúc càng chẳng ra gì. Làm gì có người hầu nào ngu nhiều hơn cả cậu chủ chứ. Cậu chủ vất vả như thế, đi sớm về khuya, bận bịu tới mức quên cả chăm sóc bản thân, cô làm việc ở khách sạn phải chăm sóc tốt cho cậu chủ, có nghe không hả?”.

“... Con còn không được chạm mặt, chăm sóc cái khi gì chứ”.

“Cô lắm bầm gì đó?”.

“Không ạ, tổng quản bảo mẫu, con đi làm đây”.

Cô bực bội tránh những lời dằn dò dài dòng của tổng quản bảo mẫu, lấy túi rồi đi làm bằng tàu điện ngầm.

Chen chúc trong tàu điện âm ỉ, rung rung lắc lắc, khiến tâm trạng vốn dĩ đã bất an của cô lại càng hoang mang hơn nữa.

Tại sao cậu chủ không chịu đi làm cùng với cô? Tại sao phải đi trước? Cô khó coi như thế à? Cậu ấy sợ người ta phát hiện quan hệ giữa hai người đến thế sao? Tại sao lúc về lại có mùi nước hoa phụ nữ nồng nặc trên người? Cô thực sự là vợ của cậu ấy sao? Cô có thể mở miệng hỏi sao? Cô có tư cách à?

Hôn nhân bí mật chết tiệt, chẳng vui chút nào!

Chương 21: Tổng giám đốc, xin anh đi thông thả. Hừ!

Kết hôn bí mật - dùng để chỉ những người đã làm thủ tục kết hôn theo đúng pháp luật, nhưng ở nơi công cộng phải giấu giếm người bạn đời và sự thực đã kết hôn, cũng là cái người ta gọi là tình ngầm hợp pháp.

Một tuần sau khi kết hôn bí mật với cậu chủ, cô đã quen việc cậu chủ sớm đi tối về và sự lảng tránh như có như không của cậu ấy, cũng một tuần nay, Diêu Tiên Thụ không phải dính lấy cậu chủ cuối cùng cũng hòa đồng được một chút với đồng nghiệp.

Hòa đồng một chút chính là chuyện chẳng liên quan tới mình có thể thoải mái mà tán phét, nhưng ra ngoài đi ăn nhất định phải chia đều.

Ví dụ như bây giờ, ăn xong bữa trưa, một đám con gái trò chuyện âm ỉ đi về phía nhà hàng, vì còn chưa tới đại sảnh, trạng thái hoàn toàn thoải mái khiến chẳng ai kiêng nể gì, chẳng thêm giữ mồm, giữ miệng.

“Tôi nói với các cô nhé, hôm qua tôi chạm mặt cậu chủ nhà chủ tịch, anh ấy đẹp trai kinh khủng luôn! Cái cảm giác cao ngạo khiến cho người ta khó thở là vũ khí lợi hại nhất, thật muốn xông lên tháo quách cái nhẫn cưới trên tay anh ta ra. Thời kì đẹp nhất của công tử nhà giàu mà sớm đã bị chôn vùi rồi!”.

“Đúng đó, thật không biết kiểu phụ nữ nào khiến anh ta hồi tâm sớm như thế, tình nguyện bước vào năm mò hôn nhân, thật muốn biết cái cô bị xử lý nhòe hình kia ra sao nha!”.

Diêu Tiên Thụ không còn như trước, đã quen mấy cô bạn nói nhiều này rồi, thi thoảng còn nói chen vào, “Có khi là một đứa con gái chẳng có tiền đồ, chẳng biết gì đã phải lấy chồng, để trong nhà làm đồ trang trí cũng nên”.

“Phải đấy, phải đấy! Tiểu Thụ, cô cũng nghĩ như thế hả! Tôi cũng vậy đó, không lừa cô đâu, hôm nay tôi còn thấy Quách Nhược Nhược ở phòng thư kí lên xe riêng của cậu con trai chủ tịch kia đấy”.

“Hai người bọn họ có gian tình à? Cái cô Quách Nhược Nhược ở phòng thư kí đó không phải là bạn gái của phó tổng Thư sao?”.

“Nghe nói đã chia tay lâu rồi, có khi nào Quách Nhược Nhược thấy tổng giám

độc mới có thân phận bất phàm, sắc đẹp xuất chúng nên bỏ luôn phó tổng Thư không nhỉ?”.

“Buồn cười thế! Con bé đó đã là gì! Theo tôi, phó tổng Thư là người đàn ông còn man hơn, còn giống người có thể giao phó cả đời hơn cái tên cậu chủ mới sinh ra đã ngậm thìa bạc ngạo mạn được chiều chuộng kia nhé. Tiểu Thư, cô nói phải không? Trong hai người bọn họ cô thích ai?”.

“À...”. Câu hỏi này là một thách thức điên cuồng với cô. Theo lý thì cô nên kiên quyết đứng bên cậu chủ, nhưng vì quy định của hầu nữ, cô không thể vô tư thích cậu chủ như những cô gái kia, nếu nói cô thích phó tổng Thư, cậu chủ nhất định sẽ hài lòng với cô.

Thấy cô khó xử, đồng nghiệp huých khuỷu tay cô, chế nhạo, “Này! Không phải cô cũng giống con bé Quách Nhược Nhược độc ác kia, đều muốn cả hai người, muốn một chân dẫm hai thuyền chứ hả?”.

“Tôi đâu dám!”. Cô tròn mắt như nhìn thấy ma.

Cô đang rầu rĩ tưởng tượng cảnh tượng mình bị cậu chủ và phó tổng kéo trái giằng phải đáng sợ thì di động trong túi đột nhiên rung lên.

Là chiếc phó tổng Thư đưa cho cô.

Cô lập tức nhận điện thoại, đầu dây bên kia vang lên mệnh lệnh trầm thấp của phó tổng Thư, “Các cô buôn chuyện còn chưa xong hả? Năm phút nữa về chỗ”.

“Dạ!”. Cô quên mất phó tổng Thư vừa mới dặn, hôm nay phải tới nhà hàng báo danh trước năm phút, không thể lè mè thêm nữa rồi, “Vâng! Em... không... tôi lập tức đi ngay!”.

Cúp máy, đồng nghiệp quanh cô đã cười ầm cả lên.

“Tiểu Thư, cô mau khai ra đi! Cô thích phó tổng Thư phải không?”.

“Hả? Không có đâu!”. Kết luận kiểu gì thế, không thể tạo điều tiếng được, để cậu chủ biết, cô sẽ bị nghiền thành bột khoai tây mất.

“Còn nói không à. Sao phó tổng Thư lại có số di động của cô?”.

“... À... Cái này là vì...”.

“Cô còn dùng di động tình nhân với phó tổng Thư nữa, anh ta dùng màu đen, cô dùng màu trắng. Cái di động đó là mua theo loại người ta dùng đúng không? Ngày

đầu tiên đi làm, tôi có thấy cô dùng đâu”.

“...”. Thật đúng là tình ngay lý gian, nhưng giờ không phải lúc chứng minh sự trong sạch, “Được rồi được rồi, tôi mê phó tổng Thư, thâm yêu anh ta lâu rồi, nhanh chút, nhanh chút coi, anh ta mắng tôi, giục tôi trong điện thoại rồi! Hôm nay chúng ta phải về nhà hàng sớm năm phút đó!”.

“Oh yeah! Tiểu Thụ đã thừa nhận bên phe phó tổng bọn tôi rồi, phe cậu chủ nhỏ các cô cách xa chúng tôi ra chút đi!”.

Xong câu chuyện tán dóc chia phe trai đẹp, mấy nữ nhân viên phục vụ lại chỉnh tề về nhà hàng.

Thư Thành Nhạc khinh bỉ liếc mắt nhìn Diêu Tiên Thụ đang cố tỏ ra mình vô tội, khẽ cười một tiếng, gọi cô và một nữ nhân viên phục vụ khác, “Hai người các cô ở lại một chút. Còn lại quay về làm việc đi”.

“Gây khó dễ cho tôi à?”. Ánh mắt cô bắn ra một tia nghi vấn về phía phó tổng Thư.

“Là có chuyện hơi bị hay cho cô”. Anh nháy mắt với cô, đằng hắng một tiếng rồi sắp xếp.

“Chờ khi có khách đi ra từ thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, hai người các cô phải phục vụ thật tốt với thái độ của nhân viên phục vụ chuyên nghiệp đấy”.

Anh nói xong, bắt hai người họ đứng ở cạnh cửa chính như thần giữ cửa, bên trái một người, bên phải một người, sau đó quay về nhà hàng.

Chưa được hai phút sau, thang máy chuyên dụng cho nhân viên kêu lên một tiếng “ding”.

Quả nhiên cậu chủ cùng mấy vị khách ra khỏi thang máy, đi về phía nhà hàng.

Cô chợt dạ vội vàng cúi đầu xấu hổ, không biết có nên giả vờ không quen biết người quấy rối khi cô đang ngủ đêm qua không.

Cậu chủ càng lúc càng tới gần, tim cô càng lúc càng siết chặt lại, liếc mắt, cô phát hiện phó tổng Thư đang tựa người cạnh cửa nhà hàng, chờ xem cô diễn vở kịch mắt mặt.

Phó tổng Thư có ý à? Có ý sắp xếp cô gặp mặt cậu chủ ở khách sạn, muốn cô làm cậu chủ mắt mặt trước mọi người như lần trước sao?

Cô không muốn khiến cậu chủ khó xử, bị người ta chê cười! Cô làm người hầu riêng không phải là nói suông!

Tiếng giày cao gót “cộp cộp” gõ lên nền đá cẩm thạch lạnh lùng, cô chủ động mở cửa kính ra một cách trang nhã, lịch sự cúi thấp người với khách.

“Cảm ơn ngài đã tới, ngài đi thông thả ạ”.

Ngẩng đầu lên, cô nở nụ cười tươi tắn đúng tiêu chuẩn, nhưng nhận lại là gương mặt sững sờ của cậu chủ.

Cậu nhún mày như nhìn thấy vật thể ngoài hành tinh kì lạ nào đó.

“Tổng giám đốc? Có dặn dò gì sao?”.

Câu hỏi chuyên nghiệp của cô khiến cậu chủ mím chặt môi lạnh lùng đáp trả.

Đôi bên yên lặng nhìn nhau một lúc, cô đang tính tránh ánh nhìn bất mãn của cậu chủ thì một trong những vị khách quan trọng của cậu chủ bỗng nhiên lên tiếng.

“Đây là đồng phục nữ nhân viên của khách sạn Hoàng Tước sao? Ừm, nhìn còn đẹp hơn trong ảnh nữa, trong quảng cáo sửa cho mốt thêm một chút, để nghệ sĩ công ty tôi mặc, đảm bảo với tổng giám đốc là sẽ có hiệu quả tốt”.

“Kiểu này tôi không thích”. Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên từ phía sau.

Diêu Tiên Thụ quay sang nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc áo khoác thời trang, đeo kính râm to bản, đang nhai kẹo cao su.

Cô ta nhún vai nói, “Cứ theo quy định thì đẹp cái gì, nhìn vào thấy vừa kín lại vừa chẳng ra sao. So ra, tôi thích bộ váy cưới ngắn kia hơn kiểu đồng phục này. Đáng người tôi đẹp, phải phô ra chứ. Cẩm Ngọc, đổi cho em”.

“... Đổi cái gì?”. Cậu chủ không rời mắt, vẫn nhìn chằm chằm vào cô hầu, đáp lầy lẹ.

“Đương nhiên là đổi ý tưởng quảng cáo rồi. Em là diễn viên chính, em không thích thiết kế của bộ đồng phục này”.

“Hợp đồng quy định thế nào?”. Cậu chủ hỏi trợ lý đặc biệt đứng sau.

Trợ lý đặc biệt vội vàng đáp, “Trong hợp đồng quy định, ý tưởng quảng cáo lần này và trang phục người mẫu mặc đều do khách sạn cung cấp và quyết định”.

Lúc này cậu chủ mới khẽ rời ánh mắt, nhìn cô người mẫu nhiều ý kiến kia, “Hiểu chưa?”.

Cô ta bấu môi, nện giày cao gót đi ra về phía cửa chính, lúc tới cửa đột nhiên dừng lại, gỡ cặp kính râm xuống lộ ra đôi mắt đeo kính sát trùng màu xám, đưa tay kéo tay áo Diêu Tiên Thụ, đánh giá chất liệu quần áo, một lát sau, khẽ hừ một tiếng khinh thường, đẩy tay ra.

Lực đẩy không nhỏ khiến Diêu Tiên Thụ vốn không quen đi giày cao gót trượt chân một cái, lao đảo ngã về phía sau.

Cậu chủ đột nhiên hoàn hồn, chiếc nhẫn bằng bạc trên tay trái lóe lên, cậu đang tính đưa tay kéo cô lại nhưng phát hiện có người đã đỡ lưng cho cô.

Thư Thành Nhạc!?

“Quý cô đây, cô ra tay với nhân viên của tôi có phải hơi nặng không? Cô không thân thiện chút nào, sao làm người đại diện cho khách sạn chúng tôi được? Không phải có người lo lót cho cô đi cửa sau đấy chứ?”. Thư Thành Nhạc liếc mắt nhìn cậu chủ đang đứng sững bên cạnh như ám chỉ.

“Anh...”. Cô nghệ sĩ kia định nói gì thì bị quản lý ra hiệu im đi, kéo cô ta ra chiếc ô tô đỗ bên ngoài.

“Không sao chứ?”. Thư Thành Nhạc cúi đầu nhìn Diêu Tiên Thụ còn dựa trong lòng mình.

Cô hoảng loạn lắc đầu, cảm thấy trên đỉnh đầu có một ánh mắt lạnh lùng như băng, là cậu chủ đang trừng mắt với cô, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy nữa rồi.

Không để ý tới đôi mắt đen lạnh lùng của cậu chủ, Thư Thành Nhạc cười cười, khẽ nói, “Tổng giám đốc, làm quảng cáo là việc hay, nhưng chọn người đại diện cũng giống như tuyển nhân viên, đừng nên chọn người theo chủ quan. Để khỏi khiến hậu cung của cậu đánh chửi nhau gây phiền phức cho cậu”.

“...”.

Cậu chủ siết chặt nắm tay, đưa mắt nhìn cô hầu vẫn không chịu ngẩng lên nhìn mình, muốn bước lại gần, rồi đột ngột dừng lại, quay người bước về phía chiếc xe ô tô kia.

Diêu Tiên Thụ chậm rãi ngẩng đầu lên, im lặng nhìn cậu chủ ngồi trên chiếc xe

kia. Cô không thể đuổi theo, cô không thể đường hoàng mà cản trở như khi cậu chủ đi xem mắt, cậu chủ đang nghiêm túc làm việc.

Nhưng, cô ngửi thấy - mùi nước hoa trên người cậu chủ giống mùi nước hoa của cô gái kia.

Cô ghét mùi đó. Nồng tới mức khiến người ta không thể không chú ý, cứ thế xộc vào mũi của người khác mà chẳng để người ta cự tuyệt, sắp làm cho cô phát buồn nôn rồi.

Cả buổi chiều, Diêu Tiên Thụ cứ ngơ ngẩn.

Cho tới khi hết giờ làm thay đồ chuẩn bị về nhà, cô cũng chưa hồi phục lại tinh thần.

Đồng nghiệp sờ lên trán cô, nghĩ cô khó chịu chỗ nào, “Hồi sáng còn khỏe mà, sao tự dưng lại ngơ ngẩn ra thế?”.

“Có phải trưa nay chúng ta bức cô ấy thừa nhận mình thâm yêu phó tổng Thụ, cô ấy cuối cùng cũng nhận ra tình cảm của mình không hiện thực biết bao, không có khả năng biết bao, không thể với tới biết bao, nên sau đó sinh buồn bã thế này không?”.

“Ài. Đúng là cái mặt ngu ngu thất tình này”.

“Thật sự là tôi không thất tình mà!”. Diêu Tiên Thụ cãi lại, kèm theo một tiếng thở dài thườn thượt.

“Còn nói không thất tình à, cô coi lại cái mặt đờ đẫn của mình đi. Đi nào, về nhà làm gì, ra ngoài đập phá đi”.

“Đập phá?”. Diêu Tiên Thụ lẩm bẩm, “Không được, tôi phải về nhà mà...”. Nhớ cậu chủ về nhà sớm hơn cô, cô lại không ở nhà phục vụ, tổng quản bảo mẫu và cậu chủ sẽ không bỏ qua cho cô.

“Hả, sao cô cứ làm tôi thấy giống mấy bà mẹ trẻ có gia đình thế, hện cô đi chơi mấy lần, cô toàn nói phải về nhà!”.

“Hả! Sao cô biết tôi đã...”. Cô đang rối mòng mòng, suýt nữa đã lộ ra việc mình đã kết hôn.

“Đã cái gì?”. Mấy cô đồng nghiệp cùng tròn tròn mắt, như đã tóm được tin vịt gì đó hấp dẫn lắm.

“Đã...”. Cô đảo mắt, bẻ câu nói sang hướng khác, “Sao cô biết tôi không thích về nhà sớm hả! Không phải đi đập phá sao! Đi đi, đi đi! Ha ha ha ha ha, làm sao tôi lại kết hôn rồi được! Tôi độc thân mà!”.

“Độc thân thì độc thân, cười hơn hờ như thế làm gì?”. Máy cô đồng nghiệp nhún vai.

Diêu Tiên Thụ và đám đồng nghiệp cùng đi tới quán bar.

Gọi một ly cocktail nhiều màu sắc, vắt đôi chân dài ngò lên chiếc ghế cao, nâng cằm lên, mắt chăm chú nhìn lên chỗ nào cao cao, chỉ cần đáng vẻ không tệ quá, sẽ có người tới bắt chuyện.

Cô cố gắng muốn học theo mấy tư thế gợi cảm khiêu khích như mấy cô bạn, nhưng... vô cùng thảm hại. Cô đành bỏ cuộc, an phận ngồi bên cạnh uống cocktail nghe tán dóc.

Có một cô đồng nghiệp thân bí rút ra quyển tuần san lá cải, đưa ngón tay lên miệng nuốt một tiếng rồi giở đến trang có bài báo “hot”.

Cậu chủ giàu có du học về nước đêm khuya bí mật hẹn hò với nữ ngôi sao thân tượng, người được giới mày râu bình chọn là ngôi sao muốn được hẹn hò nhất - Vương Oánh lọt vào mắt xanh cậu chủ của tập đoàn khách sạn cao cấp.

“Oa! Đây là ngôi sao chiều nay tham quan khách sạn chúng ta mà, nghe nói hình như tổng giám đốc muốn mời cô ta làm người đại diện”.

“Làm đại diện cho khách sạn chúng ta? Thủ thuật che mắt à? Chắc chắn là có quan hệ đặc biệt!”.

“Tôi cũng cảm thấy thế. Dù coi vợ là con cóc nhưng ngoại tình sau lưng vợ mình, chắc chắn vẫn lo lắng có ngày sẽ bị lộ, cho nên mới viện cớ hợp tác công việc ra làm lá chắn đó”.

“Thật không ngờ, con trai chủ tịch lại là loại đàn ông như thế. Anh ta không phải nên đi trên con đường kiêu hãnh cao quý sao? Sao lại quảng cô vợ ở nhà đi bí mật hẹn hò đêm khuya với ngôi sao chứ? Đúng là chẳng ra sao cả! Đừng có bênh anh ta! Đúng không, Tiểu Thụ!”.

“...”.

“Cô lại đàn ra làm gì thế?”.

“Ừm? A? Không... không có gì!”. Cô không ngăn ra, mấy cô bạn mỗi người một câu, cô đều nghe thấy hết, chính vì quá rõ ràng, cho nên trong lòng có chút đau đớn. Muốn đảo mắt nhìn ra chỗ khác một lát.

Lý do ngày nào cậu chủ cũng đi sớm về muộn, cái có ngày nào cũng bận rộn của cậu chủ, nguyên nhân tại sao ngày nào cậu chủ cũng không đi làm với cô, cô biết hết rồi.

Giờ phút này, mới coi là thực sự hiểu hết.

Sao lại có chút khó chịu.

Chuyện này có gì mà khó chịu chứ. Mấy cô bạn nói cũng chưa hẳn là đúng hết.

Cậu chủ không coi người vợ như cô là con cóc. Cậu ấy chỉ coi cô là người hầu riêng tiện lợi, dễ sai bảo thôi.

Cô phải nhớ kĩ, trước khi ngồi ở vị trí vợ của cậu chủ, cô là người hầu của cậu chủ, là người làm.

Chủ là chủ, hành tung của chủ chẳng cần báo cáo cho người hầu.

Dù cậu ấy bí mật hẹn hò đêm khuya với người nào đó, trên người toàn mùi nước hoa, thậm chí luyện hôn với người khác, cô cũng không có tư cách hỏi tới.

“Tiểu Thụ! Hoàn hồn đi!”.

Tiếng gọi của mấy cô bạn kéo cô trở lại hiện thực, “Hả? Gì thế?”.

“Cho dù cô thích phó tổng, nhưng cũng đừng thờ ơ với chuyện của anh chàng tổng giám đốc thế chứ, không nhắc tới phó tổng Thư là cô ngăn ra thế à?”.

Đối với chuyện của cậu chủ, vốn dĩ cô nên có hứng thú, nhưng giờ cô không khơi lên được chút hứng thú nào.

Di động trong túi rung lên, cũng không kéo nổi hồn cô về, cô nhận điện thoại, trả lời cứng ngắc: “Xin chào, số máy bạn gọi hiện đang bận mình tức giận, xin hãy gọi lại sau”.

Cúp máy “cụp” một tiếng, khiến các chị em tròn mắt nhìn cô.

“Tiểu Thụ! Cô giàu quá trời! Hai cái di động cơ à!”.

“Hai cái đều là loại di động mới vừa tung ra thị trường đó”.

“Tôi xem, tôi xem nào, đây là loại di động thân gập, hai màn hình Nhật Bản mới sản xuất đó! Tôi sùng nể hiệu này cực!”.

Gập? Hai màn hình, Nhật Bản mới sản xuất? Mẹ ơi! Thế thì không phải cái phó tổng Thư đưa cho cô, mà là cái cậu chủ tặng cho cô rồi!

Cô vừa nói gì với cậu chủ nhỉ? Tôi đang bực mình tức giận, còn bảo cậu chủ gọi lại sau! Cô chết chắc rồi, dám tỏ ra giận dỗi trước mặt cậu chủ, còn dám ngắt điện thoại của cậu ấy nữa!

Diêu Tiên Thụ đứng phắt dậy, giật lại di động, bấm một dãy số, kích động gọi đi.

Đám chị em chả hiểu mô tê gì, quay sang nhìn nhau, nhìn cô cầm di động chạy ra cửa.

“Cậu... cậu chủ! Nãy không phải em cố ý cúp máy của cậu đâu”.

“Hả? Em ở đâu ạ? Em với bạn...”.

“Bạn gì ạ, là bạn bình thường thôi”.

“Không có nam, chỉ có nữ thôi ạ”.

“Giờ ạ? Nhưng... nhưng em với bạn...”.

“Ngoại tình gì ạ, thật là không có nam mà! Cậu tin em đi mà!”.

“Vâng... vâng ạ! Em qua tìm cậu”..

Cúp di động, Diêu Tiên Thụ hít sâu một hơi, quay đầu nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của các chị em.

“Hả? Sao các cô lại nhìn tôi thế?”.

“Tiểu Thụ! Hóa ra cô có bạn trai rồi!”.

“Bạn... bạn trai?! Không phải mà, cậu ấy không phải bạn trai của tôi!”.

“Cô đừng có nói thế, chúng tôi nghe hết rồi. Anh ta hỏi cô đang đi với ai, là nam hay nữ, thế còn không phải bạn trai à?”.

“Đấy là bạn trai à?”. Cô không hiểu.

Lần nào cậu chủ gọi điện cũng chỉ nói có ba câu.

Ở đâu?

Đang đi với ai? Nam hay nữ?

Qua chỗ tôi.

Bạn trai... là loại động vật thích dùng kiểu nói mệnh lệnh này sao? Hừ! Coi cô là loại ngu dốt chưa từng đọc ngôn tình chắc?

Nhất định cậu chủ có chuyện gì muốn sai bảo cô rồi!

Chương 22: Tổng giám đốc, anh man quá!

Chiếc xe thể thao màu bạc kiêu ngạo đỗ bên đường, khiến không người đi đường nào không chú ý.

Diêu Tiên Thụ vâng lời kết thúc chớp nhoáng cuộc hẹn hò của chị em, cun cút chạy ra khỏi quán bar, liếc mắt đã thấy chiếc xe thể thao đắt tiền nổi bật của cậu chủ đang đậu ở phía bên kia đường.

Cửa kính hạ xuống, cậu chủ dáng vẻ lười biếng, gác tay lên gờ cửa, đôi mắt đen và sâu nheo lại, lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời, gió đêm thổi nhẹ, làm rối mái tóc đen mềm của cậu.

Thấy cô đang đứng phía đối diện, cậu đảo mắt sang nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ bất mãn và thúc giục, như đang trách cô người hầu nhỏ này mấy hôm nay thờ ơ với cậu chủ vậy.

Cô do dự một lát, vừa muốn chạy qua, nhưng phát hiện mình còn đi giày cao gót cậu chủ không thích.

Chẳng nói nhiều, cô vội vàng cởi giày ra, xách tới trước xe.

“Cậu chủ. Cậu về rồi ă? Hôm nay về sớm quá”. Câu nói của cô không đáng yêu, rất không thân thiết, rất ám chỉ.

“...”. Cậu chủ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, gương mặt ngăm cô đang mặc Âu phục và đôi giày cao gót trong tay, đôi mắt đen nghiêm khắc nghiêm cứu xem xét.

Cô cố gắng cười hết sức bình thường, bình thường tới mức dường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Dường như từ lúc hai người kết hôn đi làm tới giờ, đây không phải lần đầu tiên hai người gặp mặt khi tan ca. Dường như mùi nước hoa đó chỉ là vì mũi cô quá mẫn cảm.

“Lên xe”. Liếc nhìn cô đang đi chân trần, cậu chủ hạ giọng ra lệnh.

Cô mở cửa xe, ngồi vào trong.

Mùi nước hoa nhức mũi quen thuộc ào ạt xộc tới.

Tìm cô thoáng chùng xuống, nắm chặt cái túi Doraemon trong tay.

“Ai cho cô đi bar?”.

“Một mình em buồn lắm, đồng nghiệp cũng tốt, bảo em ra ngoài đi chơi”.

“Đã kết hôn rồi thì đừng chạy tới những nơi như thế này nữa. Cô đừng quên giờ cô đã là vợ người ta rồi”.

“... Đã xử lý nhòe mắt rồi mà”. Cô hạ giọng thì thầm, đôi lại là ánh mắt đăm chiêu của cậu chủ.

“Ai cho cô làm nhân viên phục vụ?”.

Vì mùi nước hoa, câu hỏi của cậu chủ khó nghe quá.

Cô đáp, “Không phải cậu chủ sao?”.

“...”. Cậu nhìn cô khó hiểu, cũng chẳng tranh luận thêm, “Không được làm nữa”.

“Tại sao?”.

“Không tại sao cả. Tôi không thích, cho nên cô không được phép làm nữa”.

“Cho dù cậu chủ không thích, cũng nên có một lý do chứ, cậu chẳng nói gì như thế, em sẽ khó xử!”.

“Tôi làm gì để cô khó xử?”. Cậu cau mày, cậu chỉ không gặp cô một thời gian thôi, vậy mà cô đã nhanh chóng thay đổi, lại còn có quan hệ mờ ám với tay họ Thư kia, còn mở miệng gọi cậu là tổng giám đốc xa lạ. Rốt cuộc là ai đang làm khó ai.

“Thế cậu chủ nói cho em biết, lý do không cho em đi làm đi!”. Là sợ cô biết gì sao? Là muốn nhốt cô ở nhà ngu ngơ làm con ngốc sao? Sợ cô vạch trần mối quan hệ bí mật của hai người bọn họ à?

“Tôi ghét bộ quần áo của cô!”. Chưa được cậu cho phép, đã tự ý cởi đồng phục hầu nữ, còn xuất hiện khắp nơi nữa. Gan của cô cũng lớn thật!

“Ghét như cái cô Vương kia sao?”. Cô bị mùi nước hoa xông cho váng đầu, mở miệng bật lại.

“...”.

“Vậy phải thế nào cậu chủ mới thích đây? Không đi giày cao gót à? Ru rú ở nhà như con ngốc à? Hay cũng phải xịt loại nước hoa đáng ghét này?”.

Tin nhắn bảo cô về nhà trước trong di động càng lúc càng nhiều, số lần nhìn thấy cậu chủ càng lúc càng ít, mùi nước hoa trên người cậu chủ càng lúc càng nồng.

Cô thậm chí đã nghĩ cậu chủ càng ngày càng quá đáng, tại sao tối nào về nhà cũng chạy vào phòng của cô, ép cô phải ngửi cái mùi khó chịu đó!

Tỏ ra không quen cô không sao, không gặp mặt công khai không sao, lén kết hôn cũng không sao, nhưng...

“Em không thể có cuộc sống riêng sao? Em biết cậu chủ bận rộn nhiều việc, em không có cách nào ở bên cậu, vậy đi chơi với bạn bè thì có gì sai? Rõ ràng là cậu chủ không muốn về nhà với em trước mà!”.

“Giờ cô muốn cãi nhau với tôi à?”.

Cãi nhau?

“... Em không dám”.

Cô không dám, cô đâu có dám. Cô căn bản không có lập trường và tư cách cãi nhau với cậu chủ.

Một lần nổi dậy tự phát, Diêu Tiên Thụ không thức thời khiêu chiến với quyền uy của cậu chủ, bị cậu chủ lặng lẽ biếm vào lãnh cung.

Cậu hoàn toàn không để ý tới cô nữa, tiếp tục đi sớm về khuya, bận rộn biến mất, cái khác chính là mỗi đêm cậu chủ về sẽ không vào phòng của cô, ép cô phải ngửi mùi nước hoa chết tiệt kia, cũng chẳng quan tâm cô làm phục vụ hay là ra ngoài chơi bởi với bạn bè.

Cậu hoàn toàn buông lỏng cho cô hưởng thụ cuộc sống của mình, thế nhưng cái tính đã quen xoay quanh cậu chủ không nghe theo mệnh lệnh của cô.

Cậu chủ không nói lại với tổng quản bảo mẫu, cậu chỉ lặng lẽ về nhà, vào phòng mình, coi như cô không tồn tại.

Nhưng càng như thế, cô lại càng khó chịu.

Cô là người hầu khốn nạn không xứng với vị trí của mình lại thích cáu gắt, trong lúc cậu chủ bận rộn, không những không giúp được gì, trái lại còn gây phiền phức cho cậu ấy.

Cái gì cùng nhau về nhà khi hết giờ làm, cái gì trong xe toàn mùi nước hoa phụ nữ, đều là tại cái nhân cười quái lạ đó mới khiến cô lên cơn thần kinh bắt đầu tính toán những thứ được mất này.

Sau khi tự kiểm điểm, suy nghĩ lại trở nên sáng suốt.

Cô nấu xong mì, nhặt hành ra, chờ từ lúc cơm tối tới đêm khuya.

Mì trương lên, nước cũng cạn, nhưng cậu chủ vẫn chưa về.

Cô buồn ngủ vô cùng, bèn ôm Hắc Thủ Đảng, lăn ra sofa ngủ một lát, thế mà ngủ một lát lại thành ngủ một giấc.

Ba rưỡi sáng, tiếng mở cửa khẽ vang lên, chàng trai cầm chìa khóa vào trong phòng, dưới ánh sáng mờ mờ của đèn tường cậu thấy một người một chó đang nằm trên ghế sofa.

Cậu ngậy ra ở cửa một lúc lâu, bao nhiêu ánh nhìn lạnh lùng kiêu ngạo bắn lên người cô hầu đang nằm trên ghế sofa cuối cùng biến thành tiếng thở dài hết cách, cậu bước tới cạnh người đang nằm trên ghế. Đang định cúi người ôm lấy cô, bỗng nhiên khựng lại. Cậu giơ tay áo lên ngửi mùi trên người mình, cau mày.

Cậu giơ chân đá con chó yêu của mình. Nó chui từ bên cạnh cô gái ra, vui vẻ chạy tới cọ vào chân chủ nhân mình.

Cậu không nói nhiều, giơ tay áo tới trước mũi Hắc Thủ Đảng, con chó yêu gầm gừ khe khẽ, ý nói mùi trên người cậu chủ đúng là chẳng ra làm sao cả.

Cậu chán nản, thả chùm chìa khóa trong tay ra, vội vàng lên lầu, tắm rửa thay quần áo rồi lại đưa bàn tay tới trước mũi Hắc Thủ Đảng.

Chú chó yêu gật đầu tỏ ý cho qua.

Cậu thở phào một hơi, liếc nhìn cô hầu đã ngủ say tới mức quên trời quên đất, cúi người ôm cô lên.

Hai gò má ấm áp của cô dán lên cái cổ ẩm ướt của cậu, bắt đầu tham lam hít sâu vào.

“Cậu chủ... cậu thơm quá”.

“...”. Mùi sữa tắm rẻ tiền cô ấy mua ở siêu thị thơm thế à?

“Thơm quá, thích thật...”.

“...”. Thích mùi sữa tắm rẻ tiền như thế à?

Chữ thích như một câu thần chú, cho dù chỉ là khen mùi thơm của sữa tắm, cái kiểu nói mơ lú rú này cũng đủ khiến chàng trai xao động, chân khựng lại, vô thức muốn ôm thứ trong lòng mình về phòng chơi trò xử lý nhòe hình ảnh.

Chú chó yêu gầm gừ khe khẽ, cắn chặt ống quần và lý trí cuối cùng của chủ nhân, ý bảo chủ nhân không nên đi nhầm chỗ. Phòng của cô hầu kia ở tầng dưới, không có tư cách nằm trên giường lớn của chủ nhân chơi trò xử lý nhờ hình ảnh.

Cậu cúi đầu nheo mắt, nhìn tai họa do chính tay mình nuôi lớn, không ngờ lại không đứng về phía mình ngay lúc then chốt này.

“Cô ấy là vợ tao”. Ngủ với cô ấy có gì sai chứ?

“Gâu gâu gâu...”. Nhưng cô ta cũng là người hầu cả đời của cậu mà. Không cùng thân phận, địa vị khác biệt đó!

“Tất cả của cô ấy đều là của tao!”. Cho cậu một lý do không thể ngủ đi!

“... Gâu gâu... Gâu...”. Thừa lúc người ta ngủ lại giờ trò, quá vô đạo đức phải không? Đại trượng phu thừa lúc người ta ngủ làm chuyện xấu xa là không có tư cách.

“...”. Lý do này...

Cậu cup mắt, nhìn cô gái đang ngủ say sưa hạnh phúc trong lòng mình, vẻ mặt của cô rất thỏa mãn, ngủ rất say, lại còn cọ qua cọ lại trên cổ cậu một cách vô thức, muốn hít vào hương vị đàn ông nhẹ nhàng dễ chịu nhiều hơn. Hành động khiêu khích rõ ràng khiến cậu giằng co rất lâu... cuối cùng về mệt mỏi trên gương mặt cô khiến cậu quyết định.

Được rồi!

Miễn cưỡng chấp nhận lý do cuối cùng, tạm thời tha cho cô ấy!

Được hương vị đàn ông nhẹ nhàng dễ chịu bao quanh, Diêu Tiên Thụ ngủ ngon cả đêm, tỉnh dậy tới nhà bếp, lúc đi qua phòng ăn mới phát hiện bát mì trương phình đã hết sạch, chỉ còn lại cái bát không ở trên bàn.

Có người đồ bát mì của cô đi rồi sao?

Cô thất vọng thở dài, máy móc gõ cửa phòng cậu chủ.

Không có người trả lời cô.

Cậu chủ vẫn đi trước.

Cô bắt đầu lo lắng, có phải cậu chủ không cần cô nữa rồi không?

Vì cô đại nghịch bắt đạo cãi nhau với cậu chủ? Ngay cả nịnh nọt nhận lỗi cũng vô dụng à? Xem ra, cái sự chẳng biết lớn nhỏ của cô đã chọc giận cậu chủ rồi, cậu ấy chưa bao giờ lơ cô lâu như thế cả.

Đeo túi lên, cô ủ rũ đi làm.

Vừa tới gần cửa chính của khách sạn Hoàng Tước, đang định đi cửa bên dành cho nhân viên thì bị đám người ở trước cửa thu hút chú ý.

Ánh đèn flash, máy ảnh, micro, máy quay...

Là phóng viên?

Khách sạn xảy ra chuyện lớn gì sao?

Cô quỳnh lên, vội vàng chen vào trong đám người đó.

Trên cầu thang khách sạn, cậu chủ mặc bộ Âu phục màu đen, bị vây trong đám người, micro thì nhau đưa tới trước mặt cậu.

Đôi mắt đen của cậu chăm chú nhìn tài liệu trong tay, dáng vẻ thản nhiên ung dung, chẳng coi ai ra gì.

“Anh Cẩm Ngọc, nghe nói hợp đồng đại diện của khách sạn Hoàng Tước và Vương Oánh có thay đổi? Là vì nguyên nhân gì ạ? Xin anh trả lời”.

“Đúng vậy, anh Cẩm Ngọc, có phải vì quan hệ bí mật của hai người bị phơi bày, thân phận người đã kết hôn của cậu sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ hình tượng tốt đẹp của khách sạn, cho nên cố ý làm rõ quan hệ?”.

“Còn có người nói rằng, anh Cẩm Ngọc tiếp tục đưa ra yêu cầu mới với đối tác? Khiến Vương Oánh rất bức mình”.

“Rốt cuộc là thế nào ạ? Xin anh nói rõ được không?”.

Vẻ mặt của chàng trai bị truy hỏi vẫn bình thường, tay rút trong túi quần, đôi mắt lạnh lùng cao ngạo rút ra khỏi tập tài liệu, khẽ quét qua đám phóng viên đang đặt câu hỏi, một lúc lâu sau, cậu hỏi, “Cái gì?”.

“...”. Xung quanh im phăng phắc, khóe miệng mấy gã phóng viên gật gật. Cậu thiếu gia này ghê gớm quá, hoàn cảnh âm ỉ như thế, cậu ta còn có thể chìm đắm trong công việc, hoàn toàn không nghe bọn họ nói gì sao?

“Không có chuyện gì thì tránh ra. Phiền phức”.

Cậu dứt lời, chỉ đơn giản đưa tài liệu trong tay cho trợ lý rồi quay đầu định bỏ đi.

Đám phóng viên chột hoàn hồn, nghĩ cậu giả vờ không nghe thấy, cố ý dùng chiến thuật vu hời, có người đánh bạo kéo ống tay áo cậu lại, “Anh Cẩm Ngọc, rốt cuộc tại sao việc hợp tác với Vương Oánh gặp trở ngại? Không thể thương lượng được về mặt kinh tế, hay vì bị tình cảm của hai người gây ảnh hưởng? Xin nói cho chúng tôi biết một chút được không?”.

Đôi mắt lạnh lùng kiêu ngạo liếc qua cánh tay đang bị nắm, cậu cuối cùng cũng trả lời qua loa.

“... Vì mùi nước hoa trên người cô ta rất khó ngửi”.

“... Hả?”. Mọi người há hốc mồm, lý do kiểu gì vậy, “VẬY... chuyện hợp tác với khách sạn...”.

“Muốn kí hợp đồng, không được dùng nước hoa nữa. Yêu cầu của tôi”.

“...”.

“Xong chưa?”. Cậu hạ mắt nhìn ống tay áo của mình bị túm chặt, cứng rắn hỏi, “Xong thì thả ra”.

“...”.

Há hốc mồm, buông tay, đám phóng viên tròn tròn mắt nhìn cậu chủ quái dị của tập đoàn khách sạn chậm rãi đi ra khỏi tầm nhìn của mình.

Cậu quay người lại, cúi đầu, phát hiện dưới cầu thang có một cô gái ngốc nghếch mặc đồng phục nhân viên của khách sạn Hoàng Tước, cũng chẳng biết cô ta nhặt được tiền, hay là đang yêu, ôm chặt cái túi Doraemon, nụ cười ngốc nghếch toe toét trên môi, quay vòng vòng sung sướng ở chỗ ấy.

Chương 23: Phó tổng? Tổng giám đốc? Phải chọn bên nào đây?

Tâm trạng vui vẻ, chất lượng phục vụ của Diêu Tiền Thụ cũng theo đó lên cao.

Cuối cùng cô cũng tự mình dọn được một bộ đồ ăn theo đúng tiêu chuẩn, đang đắc ý, giám đốc nhà hàng đã dẫn hai người đàn ông ngồi xuống bàn cô phụ trách, ngoắc cô lại, ý bảo cô qua phục vụ.

Cô vội vàng nhận lệnh, mỉm cười phục vụ hai vị khách nam.

“Hai phần bát tết rưới tương XO”.

“Vâng ạ”. Cô lấy bút viết viết lên tờ giấy gọi món, “Còn gì nữa không ạ?”.

Người đàn ông đang bàn bạc về hợp đồng giương mắt nhìn cô, “VẬY... thêm hai ly rượu vang đỏ được rồi”.

“Vâng, còn gì nữa không ạ?”.

“Không cần nữa”.

“Hả? Không cần nữa ạ?”.

“Phải”.

“Nhưng, còn chưa gọi món khai vị mà?”. Cô ngạc nhiên hỏi.

“... Chúng tôi không cần món khai vị”.

“Nhưng... cũng chưa gọi món ngọt mà?”.

“... Cũng không cần món ngọt, cô này, cô đi đi được không? Chúng tôi cần nói chuyện”.

“Nhưng... tôi đã dọn xong dao nĩa món khai vị và món ngọt cho các ngài rồi”. Cô vô cùng oan ức.

“... Chúng. Tôi. Không. Cần!”.

“Nhưng... tôi đã dọn xong bộ đồ ăn cho các ngài rồi. Các ngài không thể không

cần chú”.

“Ý cô là gì hả? Chúng tôi không muốn gọi món khai vị và món ngọt thì không được à?”.

“Nhưng... tôi nghĩ ngài như thế là sai, lúc bàn chuyện hợp đồng phải chuyên nghiệp, không thể quan tâm tới tiền được, ngài cứ keo kiệt thế xấu lắm đúng không? Cuộc đời này ngắn ngủi biết bao, cùng lắm cũng chỉ hai vạn ngày, nhắm mắt mở mắt là đã hết rồi”.

“Cô!!!”.

“Lúc cậu chủ nhà tôi bàn chuyện làm ăn rất giống người nước ngoài, chuyện gì cũng dám làm, ngay cả nhan sắc cũng chịu hy sinh... ngài có biết không, gì mà trong sạch này, nhan sắc này, tiền bạc này, thời hạn đảm bảo chất lượng của nó cũng chỉ hơn hai vạn ngày, giữ lại làm gì chứ? Chi bằng cứ xài trước đi, chúng ta cùng nhau giúp ngài xài... Ừm ừm ừm!”.

Một bàn tay đột nhiên che miệng cô lại, ngay sau đó, giọng nói rít qua kẽ răng của phó tổng Thư vang lên.

“Xin lỗi hai vị. Tôi đòi nhân viên phục vụ khác giúp các vị gọi món”.

“Các anh làm cái trò gì vậy hả? Đây không phải khách sạn quốc tế lớn sao? Sao nhân viên phục vụ lại có kiểu như thế hả?”.

“Xin lỗi, xin ngài thứ lỗi. Đây là nhân viên khách sạn chúng tôi sắp sa thải, hôm nay là ngày đi làm cuối cùng của cô ấy, xin hai vị thứ lỗi”.

Hả? Sao tự dưng lại biến thành ngày tận thế của cô rồi? Cô bắn ánh mắt nghi ngờ về phía phó tổng Thư, bị anh ra kéo vào nhà bếp.

Cửa vừa đóng lại, cô lại bị giáo huấn.

“Cô làm cái quái gì thế hả? Nước lại vào đầu à?”.

“Hả? Tôi sai chỗ nào chứ?”.

Lại còn trưng bộ mặt vô tội ra đây, Thư Thành Nhạc trợn trắng mắt, “Ai cho cô ép khách gọi món? Còn dám nghi ngờ năng lực kinh tế của khách hả?”.

“Cái gã đó vốn dĩ là đồ keo kiệt mà! Làm gì có người không ăn món khai vị với món ngọt! Người ta đã dọn bộ đồ ăn xong rồi, gã không ăn thì rõ là quá đáng. Tôi dọn vất vả thế mà!”.

Nhân viên trong nhà bếp đều liếc mắt cười trộm.

Thư Thành Nhạc đỡ lấy cái trán đau nhức.

Giờ sao đây, giờ trò làm nũng với anh trước mặt mọi người à? Một lỗi làm ngớ ngẩn ngu xuẩn như vậy, bảo anh tha thứ dễ dàng sao được?

“Anh thật sự muốn đuổi việc tôi sao? Đừng mà, phó tổng Thư, anh đuổi việc tôi, tôi sẽ không có tiền trả cho anh đâu, tôi không trả được nợ, cũng chẳng có lợi gì với anh đúng không?”.

Cô cúi đầu rì rầm, anh khoanh tay lại. Cảm giác này vô cùng giống... thầy giáo tiểu học dạy bảo học sinh thi kém.

So đo với học sinh tiểu học à? Vậy thì độ lượng quá, nhưng mà, nhất thiết phải phạt thật nghiêm, dù sao cũng có bao nhiêu ánh mắt đang dõi theo mình.

“Thử việc thêm nửa tháng”.

“Hả?”. Không đuổi việc cô sao? Quả nhiên, không phải lỗi của cô đúng không? Ừm ừm, vị khách kia sai, cô đã dọn vất vả lắm rồi, gã ta phải phối hợp gọi mấy món chứ, đồ keo kiệt!

“Úp mặt vào tường nói ‘Đều là lỗi của tôi’ một trăm lần!”.

“Hả?”. Sao lại là lỗi của cô?

“Hả cái gì mà hả! Nghe rõ chưa?”.

“Vâng...”.

Cô âm ức quay người úp mặt vào tường, đang tính bắt đầu đọc. Phó tổng đại nhân phía sau lại gọi cô.

“Trước khi đọc, tôi hỏi cô”.

“Cái gì cơ?”.

“Hôm nay cô vui cái gì thế?”. Chẳng lẽ là vì cái gã cậu chủ khôn kiếp kia của nhà cô ấy? Cả ngày đều thấy cười hơn hờ.

“Hả? Tôi có vui à?”. Nhắc tới chuyện khiến cô hài lòng kia, bất giác khóe miệng hiện ra một nụ cười, “Phó tổng Thư, anh nhìn nhầm rồi, người ta đâu có vui đâu, tôi không vui đâu! Ha ha ha ha! Tôi đang khó chịu mà, bị khách bắt nạt còn bị anh

phạt đứng, ha ha ha ha!!! Còn bị kéo dài thời gian thử việc, anh coi tôi khó chịu tới mức này này... ha ha ha ha ha ha!!!”.

“... Cô có thể đừng làm cái mặt yêu nữ như thế được không?”.

“Áy? Anh nói tôi rất quyến rũ đúng không? Yêu nữ không phải là danh từ chỉ sự quyến rũ à?”. Cô chớp mắt vui vẻ.

“Không, là thực sự rất đáng sợ”.

“...”.

Yêu nữ hết giờ làm, thay quần áo, chuẩn bị về nhà làm người phụ nữ có chồng hiền lành dịu dàng.

Dù hôm nay cậu chủ có về muộn nữa, cô cũng muốn kiên trì đợi, rồi dùng tất cả nhiệt tình phục vụ cậu ấy!

Rửa tay này, rửa mặt này, rửa chân này, cọ lưng này, tất cả giao hết cho cô đi!

“Ding ding ding”.

Đúng lúc này, tiếng chuông di động cậu chủ tặng bỗng nhiên vang lên.

Trong lòng Diêu Tiên Thụ ngọt ngào, vội vàng nhận điện thoại, “Cậu chủ cậu chủ cậu chủ”.

Hình như không thể thích ứng được kiểu thay đổi thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ của con gái, cậu chủ im lặng một lát, rồi mới khẽ hỏi, “Hết giờ làm chưa?”.

“Vâng vâng vâng! Em về nhà đây, chờ cậu về đó, em với Hắc Thủ Đảng sẽ cùng chờ cậu về nhà, tuyệt đối sẽ không chạy lung tung”.

“Không cần chờ tôi”.

“... Cậu lại về muộn à?”. Nụ cười của cô đã khựng lại, nhưng vẫn vui vẻ hiền lành nói, “Không sao, em có thể về trước chuẩn bị bữa khuya cho cậu, đợi cửa cậu, giúp cậu tắm...”.

“Cùng về đi”.

“... Hả?!”. Tiếng hỏi rõ to vội nhảy ra khỏi miệng, “Cậu... cậu chủ? Thật... thật thật thật thật thế à?!”.

<http://tieulun.hopto.org>

Về cùng đâu cần vui tới vậy? Cũng đâu phải học sinh tiểu học, “... Mười lăm phút nữa, bãi đỗ xe”.

“Thực sự được chứ? Cậu chủ, về nhà cùng với em không sao chứ? Như thế không sao chứ? Nhờ hai người chúng ta bị người ta phát hiện thì sao, vậy thì tiêu. Ôi, cậu chủ, em không sao đâu, cậu không cần phải cố ý về nhà chung với em đâu, em không để tâm tới chuyện cậu có về chung với người ta hay không đâu...”.

“Im đi, mười ba phút!”.

“Tút...”.

Mệnh lệnh tuyệt đối đi kèm với âm thanh ngắt máy khô khốc, ngắt luôn tiếng luyên thuyên thừa thãi làm bộ làm tịch của cô.

Diêu Tiên Thụ cất di động, không kìm được nụ cười, mở cửa chạy tới bãi đỗ xe.

Bỗng nhiên tiếng chuông di động lại vang lên lần nữa.

“Vâng? Cậu chủ sao thế? Không phải mới nói chuyện xong à? Đã có lệnh mới cho em nhanh thế sao?”. Cô mở chiếc di động của cậu chủ đưa ra, nhưng phát hiện là chiếc di động còn lại đồ chuông.

Phó tổng Thư?!

Tìm cô lúc này có chuyện gì nhỉ? Cô phải vội về nhà với cậu chủ mà!

Cô miễn cưỡng nhận điện thoại, “A lô...”.

“Giờ cô quay lại nhà hàng ngay lập tức”.

“Hả? Nhưng... nhưng mà...”. Ca làm của cô trên bảng phân công đã chấm rồi, cô đã hết giờ làm, là người tự do rồi mà!

“Có người bị ốm xin nghỉ rồi, thiếu người. Qua đây thay đi”.

“Hả! Tôi cũng có thể...”. Cô cũng có thể xin nghỉ, có thể bị ốm mà! Ôi trời ơi, không thể đứng trước mặt cậu chủ trong thời gian quy định, chắc chắn cô sẽ bị cậu chủ nghiền ra mất! Giờ cô đã cảm thấy mình đau đầu đau tim đau bụng rồi.

“Nói ít thôi, quay lại ngay lập tức, thế đi”.

“Tút...”.

“Sao ai cũng dập điện thoại của tôi vậy!”.

Thân này ví xẻ làm đôi.

Cô phải làm sao bây giờ?!

Cậu chủ? Phó tổng?

Phó tổng? Cậu chủ?

Thế này thảm rồi! Cô không biết phải đi đâu nữa!

Chương 24: Cậu chủ, phó tổng Thư nói xấu cậu!

Đấu tranh, vận xoắn, giãy giụa.

Cuối cùng Diêu Tiên Thụ cũng gọi được cho cậu chủ.

“Ừ?”.

Bên kia vang lên tiếng hừ mắt kiên nhẫn của cậu chủ, như đang bắt mẫn tại sao cô còn chưa xuất hiện ngay lập tức.

“Cậu... cậu chủ”. Cô sợ hãi kêu lên.

“Gì”. Cậu đáp lạnh lùng.

“Chuyện là... em... em, không thể về nhà cùng với cậu được”.

Tiếng hít vào không thể tin được truyền tới từ bên kia.

“Cô lại tính đi chơi với bạn cô đấy à?”. Giọng nói mang tính uy hiếp bật ra khỏi di động.

“Không, không phải thế... em không muốn đi chơi, em thật sự có việc nghiêm túc phải làm mà!”.

“Việc nghiêm túc?!”.

Ấy... đúng, đúng rồi. So với những việc làm ăn của cậu chủ, việc của cô đúng thật chẳng coi là việc nghiêm túc, cậu hiếm khi có thời gian rảnh gọi cô cùng về nhà, cô không nên làm màu làm mè, nên nghe theo sự sắp xếp của cậu chủ, nhưng mà...

“Phó tổng Thư nói, có một đồng nghiệp đột nhiên bị ốm, phải xin nghỉ về nhà, nhà hàng thiếu người... cho nên em phải giúp người ta, làm thay gì đó...”.

“Thư Thành Nhạc?!”.

“Hả?”. Sao cậu chủ phải có ý nhấn mạnh tên của phó tổng Thư?

“Hừ!”.

“Cậu chủ... cậu nghe em giải thích đã, em là vì phó tổng Thư...”.

“Cup... tút...”.

“Cậu chủ! Cậu chủ cậu chủ cậu chủ! Cậu chủ!”.

Oái, cúp máy rồi.

Cô xong đời rồi, cô cảm thấy rõ ràng cậu chủ đang nổi giận!

Cô là Diêu Tiên Thụ sống nhờ hơi thở của cậu chủ, cô là người hầu sống nhờ sắc mặt của cậu chủ, cô không dám bỏ cậu chủ, cãi lời cậu chủ.

Dù bị phó tổng Thư trừ tiền lương, cô cũng phải liều chết xin nghỉ.

Thay đồng phục, cô đẩy cánh cửa kính nặng nề ra, vào trong đại sảnh rộng lớn.

Đại sảnh Oxford lớn nhất trong nhà hàng tối nay được tập đoàn tài chính nào đó bao toàn bộ tổ chức tiệc, sắp xếp như mọi khi, khi có một căn phòng được đặt trước, căn phòng bên cạnh sẽ được làm phòng bếp nhỏ tạm thời để tiện cho nhân viên chuẩn bị.

Những món được đặt để hết trong một cái tủ giữ nhiệt cao bằng đầu người có thể di chuyển, đặt sát tường trong phòng.

Trong nhà bếp tạm thời toàn là khăn ăn, bộ đồ ăn, nên được xếp chồng đóng.

Hơn năm mươi nhân viên phục vụ cả nam lẫn nữ đang đi qua đi lại giữa đại sảnh và nhà bếp tạm thời.

Phó tổng Thư cau mày cầm bút sửa chữa bản kế hoạch buổi tiệc trong tay, vỗ tay một cái, anh tập hợp tất cả nhân viên phục vụ, giơ tay lên xem đồng hồ.

“Sau năm phút nữa, mọi người vào hội trường dọn dao đĩa của bữa chính xuống, sau đó đem sữa tươi và đường lên, rồi dọn tiêu và muối đi”.

Anh nhìn bản kế hoạch, cần mang đồ ngọt lên rồi, “Sau mười phút nữa, đưa café và nước nóng vào, sau đó, chúng ta bắt đầu rót café và trà nóng cho khách. Có khách yêu cầu riêng thì hỏi tôi. Hiểu chưa? Bắt đầu”.

Anh ra lệnh một tiếng, nhân viên phục vụ đều đi vào hội trường, bắt đầu bận rộn.

Cảnh tượng như sắp lao vào một trận chiến đấu khiến Diêu Tiên Thụ chột dạ, khi tất cả mọi người đang vất vả làm việc, cô sao mở miệng nói mình phải xin nghỉ về phục vụ cậu chủ được?

Thư Thành Nhạc vội vã không chế tiết tấu toàn cục, cầm di động liên tục call tới nhà bếp chính.

“Phiền cô mở cửa ra chút!”.

Phía sau Diêu Tiên Thụ vang lên tiếng thúc giục khiến cô quay đầu lại, chỉ thấy hai nhân viên phục vụ nam đang đẩy hai cái bình giữ nhiệt rất cao bằng inox vào.

Café của khách sạn đều là xay ngay pha ngay, rồi đổ vào trong bình giữ nhiệt bằng inox, chuyển từ bếp chính qua đây.

Cô vội vàng đẩy cửa ra, để xe đẩy vào trong phòng.

Vừa thấy café và nước nóng tới nơi, Thư Thành Nhạc thở phào nhẹ nhõm, lập tức phân công mọi người đi rót café và trà nóng.

Diêu Tiên Thụ nhăn nhó rón rén tới cạnh anh, còn chưa kịp mở miệng nói, một âm café đã được nhét vào trong tay, tay Thư Thành Nhạc cầm bản kế hoạch, cũng chẳng thêm nhún mày lên, “Hai bàn số bốn mươi lăm, bốn mươi sáu cô đi đi”.

“Phó tổng Thư, tôi...”.

“Đi mau!”.

“...”.

Đời này cô chả thiếu cái gì, chỉ thiếu mỗi tinh thần phản kháng.

Luồng cuống cầm bình café chạy vào đại sảnh, Diêu Tiên Thụ lại bận rộn không ngồi.

Rót xong café, dọn bộ đồ ăn, dọn hết bộ đồ ăn, lại dọn cốc café, chẳng hề phát hiện thời gian đang trôi qua rất nhanh.

Không nhớ nổi mình đã dọn bao nhiêu bộ đồ ăn, khách khứa đã lần lượt ra về. Diêu Tiên Thụ quệt mồ hôi trán, bỗng nhiên di động trong túi rung lên, cô biết nhận điện thoại trong đại sảnh là không đúng quy định, nhưng lại lo là điện thoại của cậu chủ, vội vàng lủi vào trong góc, rút di động đang rung bần bật ra.

Oa! Là di động phó tổng Thư đưa cho cô, nhưng cô đang làm thêm giờ, còn ai gọi cho cô vào giờ này chứ?

Ba chữ “Quách Nhược Nhược” nhảy nhót trên màn hình.

Diêu Tiên Thụ hít vào một hơi, là... bạn gái cũ của phó tổng Thư!

Cú điện thoại này cô cũng không dám nhận.

Vội vàng nhét di động vào trong túi, cô bung khay đi khắp nơi tìm phó tổng Thư.

Thư Thành Nhạc đang tươi cười nói chuyện với một vị khách già mặc Âu phục.

Xác định mục tiêu, cô lượn qua, nhưng lại không dám chủ động cắt ngang câu chuyện của họ, không thể làm gì khác ngoài việc đứng cạnh mặc cho đoạn đối thoại của họ nhảy vào tai mình.

“Hôm nay đúng là nhờ cậu ra tay thu xếp giúp tôi, làm việc tốt lắm”. Ông cụ mặc Âu phục vỗ vỗ vai phó tổng Thư.

Phó tổng Thư cười khiêm tốn, “Vâng, ngài hài lòng là tốt rồi, ngài là bạn cũ của chủ tịch. Hôm qua ông ấy gọi tới căn dặn tôi phải giúp ngài tổ chức buổi tiệc không được có sai sót”.

“Việc của tôi cũng đột ngột, chắc chắn gây khó khăn cho cậu rồi phải không?”.

“Không sao. Không phải ngài bắt tay với chủ tịch, cố ý ra đề kiểm tra khó khăn cho tôi đấy chứ?”.

“Ha ha ha, chuyện này cũng không phải không thể”. Ông cụ mặc Âu phục cười khẽ, rồi lại hỏi, “Con trai chủ tịch nhà cậu đã tới làm rồi hả? Làm việc thế nào?”.

“Hừ”. Thư Thành Nhạc không đáp chỉ hừ một tiếng.

“Thanh niên không hợp nhau hả?”.

“Ngài quá lo. Tôi và cậu Cẩm Ngọc cũng tốt lắm. Cậu ta cư xử với mọi người... hừ, rất ôn hòa”.

“Ôn hòa? Cậu thực sự coi thường lão già không theo dõi tin thời sự chắc? Xem trên ti vi đâu phải như thế”.

Thư Thành Nhạc không nói thêm, im lặng cười nhạt.

Thấy anh có ý muốn giấu, ông cụ mặc Âu phục cũng không hỏi thêm, nhận áo khoác từ tay nhân viên phục vụ, “Vậy hôm nay cứ thế đi, lúc rảnh rồi tôi còn có chuyện muốn nói với cậu”.

“Vâng, ngài đi thông thả”. Thư Thành Nhạc cung kính cúi người, lúc đó mới phát hiện có một cái đuôi nhỏ phía sau.

Anh quay người nhìn Diêu Tiên Thụ ướm nhẹp mồ hôi, cô bĩu môi, cau mày, nhìn anh bằng vẻ mặt khó chịu, “Sao anh lại nói xấu cậu chủ trước mặt người khác!”.

Uổng công cô thấy anh bận rộn quá đáng thương, đặc biệt ở lại giúp đỡ.

“Tai cô có vấn đề hả? Tôi nói cậu chủ nhà cô không tốt chỗ nào?”.

“Về mặt đó của anh nói cậu ấy thế! Nói cậu ấy khó chịu, khó đối phó, xấu tính, lạnh lùng, không khéo cư xử, không hiểu đời, không biết ăn nói!”.

“... Đây đây đây, mấy câu đại nghịch bất đạo này toàn do cô nói đấy nhé”. Có vu oan giá họa cũng không nên thiếu kỹ thuật như thế chứ.

“Oái?”. Sao chớp mắt một cái mà mấy câu mắng cậu chủ lại bay ra từ miệng cô vậy? Ồ, phó tổng Thư quả nhiên thật là đáng sợ, nói chuyện với anh sẽ bất giác bị quay mòng mòng, cô làm người xấu, anh còn cứ cười cười cười. Cô phải ít nói chuyện với anh thì hơn.

Nhưng mà... di động trong túi lại rung lên, điện thoại của cô Nhược Nhược, cô nên làm gì đây? Cứ kệ nó chẳng thêm để tâm được không?

Cô khó xử liếc nhìn phó tổng Thư, chỉ thấy anh đang lắc lắc cánh tay đau nhức, kéo cà vạt ra, thuận tay kéo một cái ghế, giúp mấy cậu phục vụ kí lên bảng chấm công.

Mỗi lần kí xong anh lại thoải mái ngẩng đầu mỉm cười, nhẹ giọng nói một câu “Cảm ơn”, không tiếc lời khen ngợi biểu hiện làm việc của đối phương.

Kiểu sếp này hoàn toàn không giống với cậu chủ khí thế đầy áp lực. Phó tổng Thư rất biết dùng nụ cười và khí độ cổ vũ người khác nỗ lực làm việc thay anh. Như cô phục vụ cậu chủ nhiều năm như thế, công lao khổ lao chất chồng mà chưa được cậu ấy khích lệ lấy một câu.

Lắc đầu lắc đầu! Sao cô có thể thâm so sánh độ thân thiện giữa phó tổng Thư và cậu chủ chứ, còn nghĩ phó tổng đối đãi với nhân viên tốt hơn cậu chủ đối xử với người hầu. Nghi ngờ phương thức lãnh đạo của cậu chủ, cô quá đáng lắm rồi!

Tóc chiến tóc thẳng, cô đi tới, đưa di động đang rung lên trong tay cho phó tổng Thư.

Thư Thành Nhạc vừa kí tên, vừa liếc mắt nhìn lên màn hình di động cô đưa qua, ba chữ Quách Nhược Nhược khiến anh cố tình nhướn mày nhìn cô hầu cạnh mình.

“Gì đấy?”. Anh hỏi như chuyện chẳng liên quan tới mình, rõ là vô tội.

“Gì mà gì đấy? Điện thoại của phó tổng Thư đó”.

“Thế à?” . Anh nhướn mày phản đối, tay liên tục kí vào bảng chấm công.

Thấy anh thờ ơ, cô nghi ngờ, “Anh không nhận điện thoại à?”.

“Sao phải nhận? Giờ di động này là của cô rồi, đâu phải của tôi”.

“Hả? Nhưng... nhưng cô Nhược Nhược đâu biết...”.

Thấy cô cầm di động mà cứ luống ca luống cuống, anh giật lấy di động, bấm nút tắt máy. “Thế là được rồi”.

= □ = Dập... dập máy rồi này! Tự ý từ chối điện thoại của người khác, thế mà được à?

“Thế nếu cô ấy lại gọi tới...”.

“Nói với cô ta, cô gọi nhầm số rồi”.

“Thế thôi ạ?”.

“Không thì sao?”. Anh mỉm cười kí tờ cuối cùng, nhân viên cuối cùng cũng ra về. Đảo mắt nhìn quanh mới phát hiện đại sảnh lớn như thế chỉ còn lại hai người họ và một đồng chén đĩa bừa bãi ngày mai phải dọn dẹp.

Bốn bề yên tĩnh khiến cô bỗng nhiên ý thức được mọi người đã về hết, cô cầm lấy di động, hơi hơi xấu hổ, cũng muốn về nhà.

“Chờ một lát”. Anh gọi cô lại.

“Ừm, phó tổng Thư, tôi thực sự không thể làm thêm giờ nữa đâu, tôi nhất định nhất định phải về nhà!”.

Vẻ lo lắng của cô khiến anh khẽ bật cười, rất rõ ràng, hai người không cùng ý nghĩ, “Bảng chấm công của cô đâu?”.

“Bảng chấm công?”.

“Không để tôi kí tên cho cô, cô nghĩ tối nay làm không công không tính tiền à?”.

“Oa!”. Sao có thể được! Tiền lương của cô có lẽ phải nộp hết lên cho cậu chủ, nhờ may cậu chủ muốn kiểm tra tình hình kinh tế của cô, không có tiền làm thêm giờ đêm nay, cậu ấy nhất định lại nghĩ cô chạy ra ngoài đi chơi, không được không được! Cô vội vàng rút giấy trong túi quần ra đưa tới trước mặt phó tổng Thư.

Thư Thành Nhạc đưa bút kí tên mình, chữ kí trang nhã xuất hiện trên bảng chấm công của cô.

“Cảm ơn”. Anh đột nhiên nói.

Cô bị giọng nói trầm âm của anh làm giật mình, nhìn anh vẻ khó hiểu.

“Cảm ơn cô hôm nay đã làm thêm giờ giúp tôi, biểu hiện rất xuất sắc”.

Hai câu khen ngợi ngán ngủ, niềm vui sướng vì được người khác thừa nhận cuốn bay sự khó chịu trong lòng cô. Cô quên mất, hồi đầu mình không muốn làm thêm giờ tới cỡ nào, quên mất ban nãy còn oán giận bê đồ ngọt nặng quá, quên mất... chắc chán lát nữa về nhà sẽ bị cậu chủ mắng cho thôi đầu.

Hóa ra chỉ cần mấy câu khen ngợi của phó tổng Thư sẽ khiến buổi tối bận rộn phục vụ hôm nay trở nên đáng giá.

“Ngán ra nhìn tôi thế làm gì? Hình như cô chưa từng được ai khen thì phải”. Vẻ mặt của cô khiến anh mỉm cười.

“... Tôi chưa từng được khen mà”. Cô hấp tấp làm hỏng việc, cậu chủ chưa từng khen cô, cô cũng không biết được người khác khen sẽ vui sướng như thế, hài lòng như thế.

Vẻ vui mừng của cô lộ rõ trên khuôn mặt khiến mắt anh tối lại.

“Sau này làm thêm giờ, cũng được khen chứ?”.

“Muốn được người ta khen như thế sao?”.

“Đương nhiên mà?”. Cô đã nếm vị ngọt rồi, đương nhiên sẽ càng muốn nhiều nữa.

“Được. Tôi khen cô. Trước đó thì...”.

Anh đột nhiên đưa tay kéo cô lại, ấn xuống cái ghế cạnh mình, im lặng khẽ gãi đầu lên vai cô, sợi tóc đen mềm của anh lướt qua mũi, thoang thoảng mùi thơm của rượu vang đỏ.

“Phó... phó tổng Thư, anh đang...”.

“Làm thêm hai mươi phút nữa. Để tôi chợp mắt một lát đi. Tỉnh dậy tôi sẽ khen cô”. Đôi mắt đen của anh khẽ khép lại, thì thầm.

“...”.

Trong đại sảnh trông trái, dưới ánh sáng màu tím nhạt dịu dàng, một người đàn ông mệt mỏi đang gồng đầu lên vai cô, không phải cậu chủ của cô, mà là phó tổng Thư...

Cảm giác này rất kì quặc...

Anh khoanh tay, yên tâm tựa lên vai cô, chớp mắt một lát, dường như hoàn toàn thả lỏng trước mặt cô.

Anh nói tỉnh dậy sẽ khen cô? Nhưng có chỗ nào không đúng không nhỉ? Cô đâu muốn kiểu khen này chứ... cái cô muốn được khen là biểu hiện làm việc xuất sắc của mình, không phải biểu hiện hầu người ta ngủ nha!

Diêu Tiên Thụ ngồi im re tại chỗ, thời gian trôi qua, đã sắp mười hai giờ rồi, cậu chủ sẽ không thích cô về nhà quá muộn, đặc biệt là cô còn xù luôn cái hẹn của cậu ấy nữa, cô không thể tiếp tục giúp phó tổng Thư làm thêm giờ nữa.

Cô đang tính mở miệng từ chối, đột nhiên tiếng hỏi khẽ của phó tổng Thư vang lên trên vai.

“Cái nhẫn trên cổ cô ở đâu ra đây?”.

Diêu Tiên Thụ hít một hơi, vội vàng ôm chiếc nhẫn kim cương ở cổ, đứng bật dậy, tách ra khỏi Thư Thành Nhạc, nhìn anh đề phòng.

Phản ứng kì quặc đó khiến Thư Thành Nhạc nhướn mày. Anh nén nghi ngờ, cười nói, “Viên kim cương lớn thật đấy. Xem ra tiền lương cậu chủ kia cho cô chắc là cao lắm nhỉ?”.

“... Phù”. May mà không bị phát hiện ra sơ hở, cô thở phào một hơi, quay người tính chạy trốn, “Phó tổng Thư, hôm nay chắc không còn chuyện gì nữa, tôi có thể về được chứ?”.

Anh cũng chẳng vạch trần cô, chỉ gật đầu.

Thấy anh cho phép, cô lập tức vất chân lên cổ chạy biến.

Anh cười trộm phía sau, vươn vai rồi từ từ đi tới bãi đỗ xe. Giờ đã mười hai giờ, tàu điện ngầm hết chuyến mà taxi thì khó bắt, anh đoán chỉ cần ô tô ra khỏi cửa là có thể thấy một cô nàng đáng thương bất lực đứng bên đường hứng gió lạnh.

Ừm. Để cô ấy cứ chờ ở cửa kêu trời không thấu, kêu đất không thừa đi. Sau đó,

chỉ cần anh ngoắc ngón tay nói một câu - tôi đưa cô về nhà. Cô sẽ không còn chút sức lực chống cự nào mà lao tới bên anh.

Nhìn đi. So với cậu chủ làm mưa làm gió nhà cô, anh đối xử với cô nhân ái bao nhiêu, tốt bụng bao nhiêu.

Diêu Tiên Thụ bị phó tổng Thư trù ẻo, thăm thấy ớn.

Mấy chiếc taxi lướt qua cô, cái nào cũng có người ngồi, cô đeo túi Doraemon thả bộ trên đường, vừa đi vừa ngoái đầu lại, chỉ mong có chiếc xe nào trông đi ngang qua mình.

Tiếc là trời không chiều lòng người.

Xe cứ chạy lướt qua cô, nhưng không có cái nào dừng lại trước lời gọi của cô.

“Tín tín”.

Tiếng còi xe đột ngột vang lên phía sau cô.

Cô quay người lại, chỉ thấy hai ánh đèn xe sáng chói chiếu vào người mình, cô giơ tay lên che mắt, nhìn qua khe hở, nhưng không sao thấy được người trong xe là ai.

“Ai... ai đó?”.

Cô thấy người đó không xuống xe, nghĩ là chỉ đi ngang qua, quay đầu lại tiếp tục đi.

Chiếc xe kia cũng không đi thẳng, cứ đi theo sau cô, bám còi liên tục.

Cô đâu có chần đường, anh ta cứ thế mà lái đi chứ, cứ bám còi sau lưng cô liên tục thế làm gì.

Không phải cô xui tới mức đương lúc đêm khuya vắng vẻ đụng phải cướp đường gì đó chứ?

Nghĩ tới đây, cô có chân chạy đi, chiếc xe kia thấy cô chạy, cũng tăng tốc độ đuổi sát sau cô.

“Mẹ ơi! Tôi không đem theo tiền, đừng có đuổi theo tôi mà!”.

Đáp lại cô chỉ có tiếng động cơ tăng tốc ù ù.

Cô vắt chân lên cổ chạy cật lực về phía trước, liếc mắt có ngõ nhỏ xe không đi vào được, cô liền chạy vào trong ngõ.

Đang tính tự khen mình thông minh quá, cô ngạc nhiên phát hiện ra... mình chạy vào ngõ cụt.

= =||| Thế này gọi là tự tìm đến cái chết đúng không.

Dưới ánh đèn đường mù mờ, tiếng giày da gõ cồm cộp trên nền đất của gã đàn ông, kẻ đáng thương run rẩy nơi góc tường, tất cả đều phù hợp với hiện trường giết người.

Cô ôm đầu ngồi sụp xuống góc tường, quét mắt nhanh, phát hiện đôi giày da đen bóng của gã đã bước tới cạnh mình, ánh sáng lóe lên trong bóng tối như ánh phản chiếu của con dao nhíp, lộ rõ phong cách sát thủ lạnh lùng. Cô nuốt nước miếng, môi cũng run run.

Gã cúi người tới sát cô, cô vội vàng đưa tay đẩy gã ra.

“Anh đừng đừng đừng đừng có qua đây! Tôi đã nói tôi không có tiền rồi”.

Hai tay dễ dàng bị nắm lấy ấn lên trên tường, thân thể người đàn ông bắt đầu nhẹ nhàng ép tới, giờ tay chơi đùa chiếc nhẫn kim cương trên cổ cô, như đang cười nhạo câu nói không có tiền của nạn nhân.

“Cái đó không phải của tôi, là cậu chủ cho tôi, chúng tôi kết hôn giả với nhau đó, chỉ đùa thôi, không phải thật đâu, cho nên nhẫn phải trả lại, cho nên anh không thể lấy... Ừm!”.

Đôi môi mềm mại của người đàn ông ép lên trên môi cô, nhân lúc cô chưa kịp ngậm miệng đã xộc thẳng vào, quán lấy cái lưỡi mềm mại của cô, đảo vòng trong khoang miệng, như đang nghiêm khắc trừng phạt cái miệng cứ tía lia của cô.

Điều Tiên Thụ bị gã đàn ông ép lên tường hôn nồng nhiệt khiến đầu lưỡi của cô tê dại, đầu óc mờ mịt choáng váng, mãi tới khi đôi môi của gã hơi tách ra, cô mới lấy lại được chút ý thức.

“Anh... anh làm nhục tôi? Anh vừa làm thế với tôi, là làm nhục, là làm nhục đó!”.

“...”.

“Anh cướp gì thì cướp đi, đừng làm nhục tôi mà! Cứu em với, cậu chủ!”.

“... Im miệng”.

“Vâng, cậu chủ... á?”. Cô trả lời theo phản xạ có điều kiện, vừa nói xong mới phát hiện ra vấn đề, tí hí mở mắt ra, “Cậu... cậu chủ?!”.

Cơ thể sát vào nhau, môi hơi khô. Hai tay giơ cao quá đầu, bị cậu chủ áp lên tường. Đôi mắt tràn ngập điện từ của cậu chủ gần ngay trước mắt, hàng mi khẽ chớp, tỏa sáng rạng rỡ dưới ánh đèn.

Sao cậu chủ lại ở đây? Không phải cậu ấy đã hết giờ làm về nhà sớm rồi sao? Không phải cậu ấy ở nhà chờ cô về, rồi trách phạt cô sao? Sao cậu ấy lại... chờ ở đây?!

“Việc nghiêm túc của cô đã làm xong chưa? Đồ ngốc này!”.

“Cậu... cậu chủ... không phải cậu đã về từ sớm rồi sao?”.

“Chúng ta không luyện tập bao lâu rồi?”.

“Áy?”. Hình như từ sau khi cậu chủ dính phải mùi nước hoa kia, hai người họ... vô cùng trong sáng, nhưng chuyện này không phải cái chính, cái chính là, “Cậu chủ cậu chủ, không phải cậu đã về nhà từ sớm rồi sao?”.

“Tôi muốn luyện tập”.

Sao cậu chủ lại nói lảng đi, cô bấu môi, “... Cậu chủ... chẳng lẽ cậu vẫn chờ em à?”.

“...”. Cậu im lặng không nói, lúng túng nhìn đi chỗ khác, thật lâu sau mới bực bội đáp, “Chờ cô? Chờ cô nói với người khác là chúng ta giả vờ kết hôn à?”.

“Áy... Nãy là tình huống cấp bách mà... may mà người tới là cậu chủ, không thì suýt nữa bị người ta phát hiện rồi! Cậu chủ, em không cố ý về nhà muộn để cậu chờ đâu, xin lỗi mà. Giờ chúng ta có thể về nhà cùng nhau rồi, cậu còn muốn trách phạt em sao?”.

“Muốn”.

“Hả?”. Tuy muộn bốn năm tiếng gì đó, nhưng cô thành tâm xin lỗi, nói ngon nói ngọt mà vẫn vô dụng à? Cậu chủ lạnh lùng bạc bẽo quá, “Vậy cậu chủ muốn trách phạt em thế nào đây?”. Phạt cô lau chân dung một trăm lần? Giúp Hắc Thủ Đảng giảm béo? Hay phạt cô tiếp tục ngửi mùi nước hoa của người phụ nữ khác?”.

“Mở miệng ra, tôi muốn làm nhục cô!”.

Cậu nắm lấy cằm cô, tự nhiên dán môi lên, làm nhục kiêm trừng phạt cô nghiêm khắc!

Cậu chủ... làm nhục không phải từ hay đâu, đừng nên học! Tổng quản bảo mẫu sẽ mắng em dạy hư cậu mất!

Chương 25: Cậu chủ, sao lại đưa tiền tiêu vặt cho em?

Học xong cách làm nhục người khác mà tâm trạng của cậu chủ vẫn chẳng khá lên được.

Cậu một tay giữ tay lái, một tay chống cằm đặt bên đôi môi đỏ mọng, mặt mũi nghiêm nghị, lạnh lùng im lặng lái xe.

Cô hầu ngồi bên cạnh âm ục vọc vọc cái túi Doraemon trong tay. Cô muốn nói chuyện, nhưng động phải cái mặt lạnh lùng của cậu chủ lại không có dũng khí.

Cô hại cậu chủ hứng gió lạnh đợi tới mười hai giờ hơn, thân làm người hầu như cô đúng là càng lúc càng thất bại rồi.

Mím môi lại, cô hít một hơi thật sâu, là ảo giác của cô sao? Trong xe cậu chủ không có mùi nước hoa nồng nặc, nhẹ nhàng sạch sẽ khiến cô ngạc nhiên.

Bị đôi mắt to tròn chớp chớp mang theo ánh sáng mong đợi nhìn chăm chăm, cậu chủ hồ nghi liếc nhìn cô, mừng trộm cái gì đó? Vì chờ cô cùng về nhà mà để cậu chờ tới mấy tiếng trong gió lạnh, thỏa mãn kiêu hãnh lắm hả?

“Cậu chủ? Có phải cậu mới rửa xe không?”.

“... Làm sao?”.

“A! À! Không sao ạ!”. Cô xua tay, nhưng không nén được cười, tựa vào cửa sổ xe vai run rẩy.

Bị người hầu cười nhạo vô duyên vô cớ, cậu chủ vô cùng khó chịu, thừa lúc đèn đỏ phanh xe lại, kéo đầu cô hầu qua, “Cô còn muốn bị làm nhục hả?”.

Đáp lại cậu là câu nói chập cheng của cô hầu, “Cậu chủ, về nhà em xả nước tắm cho cậu, nấu mì bữa khuya cho cậu, xoa bóp cho cậu, có được không ạ?”.

“...”. Sao đột nhiên cô lại tốt tính lảng xảng phục vụ cậu thế? Nhất là đúng lúc cậu nói phải làm nhục cô? Cái sự làm nhục của cậu hình như chẳng đáng sợ chút nào phải không? Người làm chủ như cậu hình như càng lúc càng không có uy.

Thấy cậu chủ cau mày, cô nghĩ cơn giận ban nãy còn chưa tan, vội vàng biểu

hiện tấm lòng trung thành nịnh nọt, “Cậu chủ, sau này cậu không cần chờ em để cùng về nữa đâu, em có thể tự về nhà mà...”.

“Xem ra cô đúng là còn muốn bị làm nhục”.

“Hả?”. Không có mùi nước hoa và mấy ả xấu tính, cô đã không phụ sự giao phó của tổng quản bảo mẫu, có thể yên tâm về sự an toàn và trình tiết của cậu chủ, có thể không cần kè kè bên cạnh giám sát hai mươi tư tiếng rồi. Sao còn muốn làm nhục cô chứ?

“Tin tin”.

Tiếng còi xe đằng sau vang lên rất vô duyên, nhắc cậu chủ có làm nhục người ta cũng phải nhìn hoàn cảnh.

Thấy đèn đỏ đã chuyển sang đèn xanh, cậu chủ khó chịu điều chỉnh lại hơi thở bất ổn, tiếp tục lái xe đi.

Chiếc xe thể thao tiến vào khuôn viên của biệt thự, Diêu Tiên Thụ sung sướng đi vào nhà trước, cậu chủ im lặng đi đằng sau đóng cửa lại.

Còn chưa bật đèn, tiếng ra lệnh khe khẽ của cậu chủ đã vang lên trong bóng tối.

“Này, không phải muốn phục vụ tôi sao?”.

“Vâng! Cậu chủ! Em đi xả nước tắm cho cậu đây”.

“Giúp tôi cởi cà vạt trước đã”.

“... Vâng”. Không thể trách cô có chút phàn nàn được, đôi lúc cậu chủ đúng là quá được nuông chiều, việc nhỏ như nhắc tay lên cởi cà vạt mà cũng không tự làm được sao?

Phàn nàn thì phàn nàn, cô vẫn tới cạnh cậu chủ, giúp cậu cởi cà vạt ra.

“Áo khoác”. Cậu chủ lại ra lệnh.

Được rồi được rồi, cà vạt cởi rồi, áo khoác cũng tiện tay cởi ra.

“Áo sơ mi”.

Rồi rồi. Áo sơ mi cũng cởi ra cởi ra...

Cô hầu nhỏ bé cứ phục vụ mà chẳng có ý nghĩ xấu xa nào, trong nháy mắt đã

phục vụ cậu chủ thành trạng thái nửa thân trên trần. Cô hoàn toàn không chú ý tới một bàn tay to lớn đã bò lên lưng mình từ khi nào, âm thầm ép cô về phía trước.

“Cậu chủ”.

“Hả?”. Cậu hừ một tiếng nửa tập trung nửa lơ đãng.

“Không phải cởi quần ngay trong phòng khách chứ ạ?”. Cậu nói rất mờ ám... tuy cô không không chế được, đã động thủ cởi thắt lưng của cậu chủ ra rồi.

“Tùy”. Tay kia cũng gia nhập vào hàng ngũ đùa giỡn cô.

“Vậy cởi thế được rồi, em đi xả nước nóng cho cậu chủ”. Ừm, sao tự dưng lại thấy hơi nóng nhỉ.

“Chuyện đó từ từ cũng được”. Không để tâm lòng ngực mình đang để trần, cậu cúi đầu mập mờ nói, hai tay còn đặt trên thắt lưng cô người hầu bé nhỏ, không để cô chạy mất.

“Cậu chủ, cậu đừng ép em nữa mà”.

“Tại sao?”.

“Chuyện đó... cậu còn đẩy nữa, mặt em sẽ chạm... chạm chạm chạm vào ngực cậu mất”. Mùi hương khiêu gợi mê hoặc của cậu chủ xông vào mũi, cô khó đỡ lắm.

“Thế chạm đi”.

“Ừm... không hay lắm thì phải?”.

“Tôi cho cô chạm, có gì mà không hay!”.

“...”. Sao tự dưng lại nổi giận chứ. Làm gì có chủ nhân nào ra lệnh cho người hầu chạm vào ngực mình chứ.

Nhưng không thể làm trái lệnh của cậu chủ, cô nhìn lồng ngực trắng bóc láng mịn của cậu chẳng biết tại sao lại rịn ra lớp mồ hôi mỏng mê hoặc, còn khe pháp phồng, cô ngẩng đầu nhìn, đôi mắt sâu thẳm thẳm đang thúc giục...

Thật sự phải chạm vào sao? Dán mặt lên khuôn ngực trần của cậu chủ, chỉ nghĩ thôi cũng thấy khó thở rồi...

Kiểm chân lên, cô nghiêng má phải chạm rảnh áp vào lồng ngực hơi ươn ướt của cậu.

Bỗng nhiên, “Tiểu Tiền đâu! Phó tổng Thư gọi điện tìm cô, hỏi cô đã về tới nhà chưa, cô nhớ gọi điện lại cho người ta đó, nghe rõ chưa?”. Từ căn phòng ở mé lầu một vang ra câu căn dặn của tổng quản bảo mẫu.

Cậu chủ thở hắt ra, “Cô dám cho hán số điện thoại nhà à?”.

“Cậu... cậu chủ, chuyện này có nguyên nhân!”. Cậu đừng mặc áo lại nhanh như thế, ra về đạo mạo như chưa có gì xảy ra như thế! Không phải ban nãy còn dám lớn mật lấy sắc đẹp ra dụ dỗ cô à?

“Cậu chủ, cậu nghe em giải thích đi! Là cậu dặn không cho người khác số đi động, cho nên em mới cho số điện thoại nhà”.

Cậu lạnh lùng tròn mắt nhìn cô.

“Cậu chủ... em nghĩ việc mình làm rất hợp lý, suy nghĩ rất linh hoạt đấy chứ”. Trong đi động của cô tới giờ này chỉ có mỗi số của cậu chủ thôi.

“Cô... hừ!”. Tự bê đá đập vào chân mình khiến cậu chủ vô cùng bức bối. Cậu liếc cô một cái, đẩy cô ra, đi nhanh lên lầu.

“Cậu chủ, em còn cảm thất lưng của cậu đây”.

“...”. Cậu chủ dừng lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, quay người lại, giật lấy thất lưng của mình.

“Cậu chủ... cậu muốn lấy thất lưng đánh em sao?”.

“... Mai cô không được đi làm nữa!”.

“Oa? Tại... tại sao?”. Cô mới cảm nhận được niềm vui của việc đi làm mà.

“Không tại sao cả! Tôi không thích!”. Không thích đám bạn tự dưng xuất hiện của cô, ghét cô làm việc nghiêm túc! Không thích cô làm thêm giờ! Không thích cô bận hơn cậu! Không thích nửa đêm có người gọi điện tìm cô!

“Không được đâu! Em nhất định phải đi làm!”. Món nợ tông phải đuôi xe người ta còn chưa trả! Chứng minh thư suýt chút nữa cũng đưa cho phó tổng Thư rồi, không trả tiền nhất định sẽ bị người ta đánh mất.

“Cô dám chống đối tôi à?”.

“Không... không phải mà! Cậu chủ, cậu phải hiểu chỗ khó xử của em chứ! Giờ em là thân bất do kỉ, nợ nần chồng chất, nghèo rớt mồng tơi, em muốn đi kiếm

tiền, em...”.

“Rằm”.

Còn chưa nói xong, tiếng sập cửa phòng tức giận của cậu chủ đã vang lên, cho rằng những gì cô hầu nhỏ nói đều là viện cớ!

Tiếng động quá lớn khiến tổng quản bảo mẫu phải xỏ dép vào chạy ra khỏi phòng, “Tiêu Tiên? Cô lại làm gì để cậu chủ giận thế hả?”.

“... Đòi đi kiếm tiền cho cậu ấy tiêu có được không?”.

“Hả?”.

“...”. Không lẽ nói với tổng quản bảo mẫu, mặt cô không kịp thời chạm vào ngực cậu chủ, cậu chủ đang giận chó đánh mèo?

Hôm sau, thái tử sắc mặt sầm sì, vô cùng xấu tính. Trong buổi họp, đám quản lý không ai dám liếc nhìn, căng thẳng hết cỡ.

Nhưng đúng lúc mọi người đang căng thẳng, di động của giám đốc bộ phận phòng cạnh tay thái tử đột nhiên rung lên.

Bốn chữ “Bà xã đại nhân” đột ngột hiện lên trong tầm mắt của thái tử.

Đôi mắt tối tăm của thái tử lạnh lùng quét qua, dọa giám đốc bộ phận phòng sợ vãi cả linh hồn, cầm di động định ngắt máy.

“Không được tắt máy. Nhận”.

“A? Nhận... nhận?”. Nhận điện thoại của vợ ở đây à?

“Nhận. Ở đây”. Cậu chủ gật đầu ra lệnh.

“...”. Vạn bất đắc dĩ, giám đốc bộ phận phòng đành nhận điện thoại, “A lô... A lô... A lô... sao thế, có gì lát nói đi, anh đang họp...”.

Cả phòng họp tiếp tục im lặng, chỉ cảm thấy cách thức trừng phạt của thái tử biến thái quá lắm rồi, ép người ta nhận điện thoại của vợ trước mặt mọi người... ai cũng biết vợ giám đốc bộ phận phòng quản chồng rất nghiêm, thế này thì xong đời rồi, quả nhiên.

“Anh đâu có viện cớ, anh đang họp thật mà!”.

“Cái gì? Quỹ đen? Anh lấy đâu ra quỹ đen? Không phải hôm qua anh đã nộp hết tiền lương cho em rồi à? Quỹ đen ở đâu ra?”.

“Đừng... cưng ơi, em đừng làm âm lên, đừng thất cổ mà. Anh không giấu quỹ đen thật đấy... một trăm tệ trong túi quần đó là... là tiền công quỹ”.

“Lát nữa anh về giải thích lại với em nhé, ôi chao ôi chao, tín hiệu không tốt, tín hiệu không tốt, tín hiệu kém quá, mất tín hiệu... thế nhé!”.

Giám đốc bộ phận phòng cúp máy cái “rụp”.

Cả phòng họp cố nín cười, ngoại trừ thái tử đang sầm mặt.

“Tổng giám đốc... chuyện này, vợ tôi hơi keo kiệt một chút... ha ha, cậu... cậu đừng để ý”.

Thái tử lạnh lùng lia mắt nhìn mọi người đang cố nén cười, những người bị bão quét qua vội vàng nhin cười, thái tử đứng dậy, ngoắc tay với giám đốc bộ phận phòng.

“Vào phòng làm việc của tôi”.

Nói xong, cậu ra khỏi phòng họp, mọi người ai cũng nhìn giám đốc bộ phận phòng bằng ánh mắt thông cảm.

Giám đốc bộ phận phòng ủ rũ đẩy cánh cửa bằng kính vào phòng tổng giám đốc, còn chưa đứng vững, thái tử đã quay ghé lại đối diện với ông, nghiêm túc hỏi một câu.

“Tiền lương của ông đều đưa cho vợ hết?”.

“Dạ?”. Không phải muốn hỏi ông một trăm tệ tiền công quỹ đó à? Sao lại quan tâm tới chuyện ông đưa lương cho ai chứ?

“Có đúng không”.

“Vâng... vâng, tổng giám đốc, tiền lương hàng tháng của tôi đều đưa hết cho vợ”. Không ai quy định người bị vợ quản chặt không thể làm giám đốc chứ.

“Thế vợ ông làm việc gì?”.

“Cô ấy... việc của cô ấy? Cô ấy... chỉ chịu trách nhiệm đi dạo, tiêu tiền, hành hạ tôi”. Nói đơn giản là toàn bộ những việc của bà chủ gia đình.

“Một tháng ông có bao nhiêu tiền riêng?”.

“...”. Có cần phải quan tâm tỉ mỉ tới nhân viên như thế không, “Tổng giám đốc... mỗi ngày tôi chỉ có năm mươi tệ tiền tiêu vặt... còn lại đều bị vợ thu hết... bình thường muốn mua thêm gì, còn phải báo cáo với vợ, cô ấy đồng ý tôi mới được cho tiền, làm gì có quỹ đen...”.

“Rất tốt”.

“Rất tốt? Tổng giám đốc... chuyện ấy có gì mà tốt? Nếu ngày nào vợ cậu cũng chỉ cho cậu năm mươi tệ tiêu vặt, thu hết sạch tiền lương của cậu, cậu sẽ không thấy rất tốt đâu”. Cùng là đàn ông, không nên tàn nhẫn như thế chứ!

“Thế thì xem thử đi”.

“Hả?”. Xem thử? Xem thử cái gì? Xem thử mỗi ngày chỉ có năm mươi tệ tiêu vặt có được hay không à?

Diêu Tiên Thụ ăn kem chạy tới ngân hàng, kiểm tra coi số dư tài khoản bé nhỏ của mình thêm được bao nhiêu tiền lương.

Quét thẻ, nhập mật mã, đột nhiên... số dư tài khoản sáu chữ số hiện lên trên màn hình, cô phun cả kem ra.

Chết mất! Hệ thống ngân hàng bị hack rồi!

Cô hoang mang lo lắng, ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô là báo lại với cậu chủ, cô bị hệ thống ngân hàng hack thành phú bà rồi.

“Cậu chủ cậu chủ! Tài khoản của em, tài khoản của em trúng thưởng rồi!”.

“... Đó là tiền lương của tôi”.

“Hả?! Tiền lương của cậu? Sao tiền lương của cậu lại chạy vào tài khoản của em?”.

“... Tôi đưa cho cô, không được à?”.

“Hả?”. Tự dưng đưa tiền cho cô cũng tốt thôi, nhưng, “Nhiều quá mà... cậu chủ... cậu chuyển hết tiền lương vào tài khoản của em à?”.

“Ừ”.

“Thế... cậu cần dùng tiền thì sao đây?”.

“Hỏi cô đưa”.

“Hả? Thế không phải phiền lắm sao? Cậu tự cảm tự tiêu là được rồi. Em...”.

“Cô là vợ tôi! Ai cũng đưa qua đưa lại thế này hết, tôi không ngại phiền, cô ngại phiền gì hả?”.

“... Vâng”. Mọi người? Ai cơ? Có cậu chủ nhà nào đòi người hầu lấy tiền tiêu hả? Sao cô không biết?

“Sau này mỗi ngày cô đưa tôi chút tiền tiêu vặt là được rồi”.

“... Ấy...”.

“Nếu tôi muốn mua thêm gì đó, cô phải cảm thấy có thể mua được thì hãy cho tôi thêm tiền”.

“... Nhất... nhất định phải thế sao?”. Như thế được thật chứ? Sao cứ cảm thấy quái quái thế nhỉ.

“Đúng!”.

“... Ừm... Thế được rồi. Vậy em cứ giúp cậu chủ quản lý tiền lương trước nhé, không để nó bị tiêu lung tung hết được”. Cô chép miệng, “Vậy cậu chủ, mỗi ngày em cho cậu bao nhiêu tiền tiêu vặt thì được đây?”.

“Mỗi ngày cứ cho tôi năm mươi tệ tiền tiêu vặt trước đi”.

“... Cậu chủ...”. Việc gì cậu phải tự hành hạ mình thế chứ... =_ =|||

Né khỏi sự thám thính và theo dõi của đồng nghiệp, Diêu Tiên Thụ ôm túi Doraemon lén lút chui cửa sau của khách sạn Hoàng Tước, cô lấy tay bịt miệng, lăm la lăm lét, nhìn chung quanh, xác định không có ai, chạy thật nhanh, bò vào trong một chiếc xe thể thao kiêu ngạo bên cạnh.

Cửa đóng lại cái “rầm”.

Cô thở phào một hơi rồi quay lại cười toe toét với cậu chủ đang nhăn mày, “Cậu chủ! Em rất cẩn thận đó, không để người khác phát hiện!”.

“...”. Hai người họ gặp mặt có cần lén lút tới mức đó không? Tình cảm lén lút à? Hay là cậu khó coi lắm. Đã đưa tiền cho cô rồi, còn đi làm làm gì?”.

“Hả? Không đi làm kiếm tiền? Thế cậu muốn em làm gì cho cậu đây?”.

“Đi dạo phố, mua sắm, tiêu tiền, mua quần áo. Tùy cô, không phải cô nên làm mấy chuyện của một người vợ bình thường à?”.

“...”. Nên nói người trong lời cậu chủ vừa nói tuyệt đối không giống một người vợ bình thường, hay nên nói yêu cầu của cậu chủ với người vợ bình thường quá thấp nhỉ? Rốt cuộc là ai nhồi nhét thứ tư tưởng kì quặc đó cho cậu ấy, cô lén liếc nhìn cậu chủ đang nghiêm túc, “Nhưng, cậu chủ này, nếu em làm mấy việc đó, sẽ không có người phục vụ cậu... chuyện đó không hợp với quy định”

“... Lời của tôi là quy định, cô nghe lời là được rồi”.

“Nhưng mà, em phục vụ cậu bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên bị người ta nói không biết phục vụ, em thấy hoang mang lắm!”.

“...”. Tên khốn nào nói thế, hừ, “Dù sao tôi cũng quen rồi!”.

TT__TT||| Cậu chủ, không phải em khinh cậu chứ, cậu đúng là không có kinh nghiệm an ủi người ta....

“Em biết rồi, cậu ghét người ta rồi! Em biết rồi, cậu cũng biết em hết thuốc chữa rồi, gỗ mục không thể khắc hoa, em biết... biết rồi!”.

“...”. Này này này, cái kiêu một khóc hai làm loạn ba thất cô học đâu ra thế?

Im lặng một lát, cậu bỗng nhiên nói, “Di động đưa cho cô đâu rồi?”.

“Cậu chủ! Em không nói số cho người khác thật mà, trong này cũng chỉ có mình số của cậu, không tin thì cậu xem đi!”. Cô nghĩ cậu chủ còn giận việc mấy hôm trước phó tổng Thư gọi điện tới, vội vàng đưa di động ra cho cậu chủ kiểm tra.

Quả nhiên cậu chủ cũng chẳng khách khí, giật lấy di động của cô kiểm tra thật, bấm bấm hồi lâu, hình như phát hiện cô không nói dối, không có bằng chứng cô làm loạn ở bên ngoài, lúc này mới trả lại di động cho cô.

Kiểm tra xong rồi à?

Cô chớp mắt.

Cậu chủ dễ tính như thế từ khi nào vậy nhỉ?

Hôm sau, trong phòng thay quần áo trong giờ nghỉ trưa, di động của Diêu Tiên Thụ đột nhiên vang lên.

Trên màn hình di động hiện ra tên người gọi tới, không phải “Cậu chủ”, mà là:

“Ông xã!? Đây là thứ gì hả?”. Cô hầu ngây ra.

“Hả? Ông xã? Tiểu Thụ có ông xã rồi à? Ông xã nhà cô gọi điện tới sao?”.

“Là bạn trai hả? Ôi trời đất ơi, trong điện thoại của Tiểu Thụ có ông xã này!”.

“Không phải mà! Cậu ấy không phải ông xã của tôi... cậu ấy là...”.

“Cô nói tôi là ai của cô hả?”.

Cậu chủ?!

Thôi rồi! Cô không cẩn thận nhấn vào nút nhận điện thoại rồi!

Cô vội vàng giơ ngón trở lên ý bảo đồng nghiệp im lặng, cầm di động chui vào góc tường âm ức nói với cậu chủ.

“Cậu chủ. Lạ lắm nhé. Có phải di động của em hỏng rồi không nhỉ? Sao tự dưng nó biến tên của cậu thành ông... ông... ông...”. Cô không nói ra từ ông xã được.

“Cô tính cho tôi già thêm bao nhiêu tuổi đây?”. Cậu chủ hứ một tiếng.

“Không phải mà... chuyện này đúng là kì lạ lắm. Sao cậu lại biến thành ông... ông... ông... ông...”.

“...”. Còn chưa ông đủ à, “Tôi sửa đó. Sao nào!”. Vốn dĩ là ông xã của cô ấy! Sửa như thế thì sai chỗ nào? Hừ!

“Hả? Cậu chủ, sao cậu có thể...”. Cậu chủ à, giờ em nên làm gì với cậu đây...
@__@

“Năm mươi tệ hôm nay của tôi, lúc nào thì đưa?”.

“... Hôm qua em đã đưa cho cậu hơn một trăm tệ rồi... sao cậu không chịu cầm...”.

“Tiền hôm nay là tiền hôm nay!”.

“...”. Có cần sống nghiêm túc tới vậy không, “Thế... cậu có cần gấp không?”.

“Chưa tới mức”.

“Thế hết giờ làm em đưa cho cậu nhé?”.

“Ừ”.

“Cup. Tút...”.

Oa? Cứ đập máy dút khoát như thế à? Không phải cố ý gọi tới đòi tiền tiêu vật sao? Ừm... cậu chủ đúng là như mây trôi nước chảy, coi tiền bạc như rác.

Là cô nghĩ nhiều quá sao? Cứ thấy cậu chủ hành động kì quặc, có dụng ý khác. Tự nhiên đưa hết tiền cho cô giữ, rồi cứ rút dần mỗi ngày năm mươi tệ... cậu ấy không ngại phiền à?

Hay là... cậu ấy đơn thuần chỉ muốn lấy cái kiêu xung hô ông... ông... ông gì đó ra dọa cô một chút?

Không lẽ vẻ mặt bị sét đánh của cô thú vị thế sao? Cậu ấy có nhìn thấy đâu...

Chương 26: Cậu chủ, tổng quản bảo mẫu vui đập em!

“Tin nhắn của ông xã”.

“Sau giờ làm, chỗ cũ. From ông xã”.

Diêu Tiên Thụ càng lúc càng không quen cái di động của mình, nhất là lúc nhận được điện thoại và tin nhắn của cậu chủ.

Cụm từ ông xã cứ quay tới quay lui trong đầu cô, quay tới mức cô chóng hết cả mặt.

Để cho “ông xã” thấy cô có thể hoàn thành được cả việc gia đình và công việc, vừa làm người hầu trong sạch lại kiêm thêm chức vợ, cô cũng có thể làm tốt việc của nữ phục vụ, ngày nào cũng đi làm đúng giờ, ra về đúng giờ, tuyệt đối không dây dưa lằng nhằng, thay quần áo xong thì phóng ra đường.

Vì sợ cậu chủ nghi ngờ, sau lần làm thêm giờ kia, cô lén nhắn cho phó tổng Thư một cái tin, nội dung như sau...

“Ánh sao lấp lánh, gió mùa hè phoi phới, tôi đã về nhà an toàn, không cần lo lắng. PS: Tổng quản bảo mẫu nói tôi hỏi thăm anh họ ông ấy!”.

Tuy gửi tin nhắn cho phó tổng Thư muộn một ngày, nhưng chắc anh ta cũng không để ý đâu! Dù sao tổng quản bảo mẫu sẽ không để ý.

Cúi người, nhón chân, Diêu Tiên Thụ chạy về phía xe ô tô của cậu chủ đang đậu ở bên đường, lau mồ hôi hoảng sợ trên trán mình, duỗi chân cởi giày cao gót ra theo thói quen, thay đôi giày búp bê bằng da để ở dưới ghế từ mấy hôm trước, lắc lắc hai chân lảm bảm: “Cậu chủ. Ô tô của cậu lóa mắt quá, em sợ bị đồng nghiệp phát hiện lắm!”.

“...”. Cậu liếc mắt nhìn cô, chẳng thêm ý kiến gì về bộ dạng lén lút như kẻ trộm, xòe tay ra rất tự nhiên.

Không cần phải hỏi, Diêu Tiên Thụ hiểu ý ngay, móc ví tiền trong túi Doraemon, rút ra một tờ nhân dân tệ cung kính đưa cho cậu chủ, rất thành thạo, “Cậu chủ, đây là tiền tiêu vặt của cậu hôm nay”.

Cậu chủ nhận lấy, cau mày, “Không phải là năm mươi tệ à? Sao lại đưa tôi một trăm”.

“Hả? Cậu chủ, hôm nay em mới đi nộp tiền điện thoại, hết tiền lẻ nên mới không có”.

“...”.

“Không sao mà. Coi như em chi trước cho ngày mai!”.

“...”. Cậu im lặng không nói gì, nghiêng người lấy một tờ tiền trong cái ngăn bé cạnh cửa xe nhét vào tay cô.

“Cậu... cậu chủ?”.

“Trả cô năm mươi tệ. Hôm qua không tiêu gì”.

“...”. = =||| Sao lại có cảm giác kì cục như thế sau khi cho tiền ăn mày còn được trả lại tiền thừa...

Ôa! Đại nghịch bất đạo, xin lỗi xin lỗi, sao cô có thể ví cậu chủ với bang chủ Cái Bang chứ... không thể nghĩ như thế, cô phải tự hào vì có một cậu chủ giản dị tiết kiệm, hào quang lấp lánh chứ... nhưng mà... cô quay mặt đi,... cậu chủ, có thể đừng kiên trì với cái nguyên tắc hơi vô dụng đó không?

“Cậu chủ cậu chủ, trước khi về nhà, cậu đưa em đi cửa hàng hoa nhé?”.

“Cửa hàng hoa? Làm gì?”. Cậu chủ cất tờ một trăm tệ, lái xe đi.

“Oa. Cậu quên ngày mai là ngày gì rồi sao?”.

“Kỉ niệm ngày cưới còn chưa tới”.

Kết hôn giả có cái gì mà kỉ niệm? Cậu chủ lại đang kể truyện cười nhạt thếch à? Diêu Tiên Thụ chẳng thèm để ý, rút quyển sổ ghi nhớ ra, “Là sinh nhật tổng quản bảo mẫu tròn năm mươi tuổi!”.

“...”. Cậu chủ trợn mắt bất đắc dĩ nói, “Cho nên sao?”.

“Em muốn mua quà cho tổng quản bảo mẫu! Em không giống cậu chủ, người hầu nhỏ bé đáng thương sống dựa vào người khác như bọn em nhất định phải nhanh trí một chút, biết ăn ở. Biết được ngày quan trọng mà nịnh nọt tổng quản bảo mẫu. Không thì sẽ bị làm khó dễ!”.

“...”. Giờ cô đang tố cáo với cậu chủ, phía sau ngôi nhà hoa lệ giàu có ẩn chứa rất nhiều quan hệ mờ ám và tình trạng tham ô hủ bại mà cậu chủ này không biết à? Nhưng cậu hoàn toàn không có hứng thú liêm khiết chống hủ bại, nhún ga lái xe thẳng tới cửa hàng hoa.

“Ông chủ! Bó cho tôi năm mươi bông hồng!”. Cô hầu vừa vào cửa hàng bán hoa liền hô to đầy khí thế, cậu chủ đằng sau khó chịu.

“... Cô tặng ông ấy hoa hồng à?”. Còn dám làm trò trước mặt cậu à? Khinh cậu không biết ý nghĩa của hoa hồng chắc?

“Hả? Vâng! Tặng quà cho người ta đương nhiên phải tặng thứ họ thích rồi, không thì nịnh làm sao được ạ? Tổng quản bảo mẫu thích hoa hồng! Lần nào cũng đặt hoa hồng xung quanh chân dung của cậu đấy, quần áo của cậu cũng được ông ấy xịt nước hoa hồng lên nữa nha! Ừm... sao mặt cậu trông sàu đời thế?”.

Chẳng sao cả, cậu chủ hình như vô cùng ghét hoa hồng, tiện tay rút một bông hoa, nhét vào tay cô, “Tặng ông ta hoa này”.

“Cậu chủ... đó là hoa cúc”. =_ =|||

“Tặng cái này!”.

“... Nhưng mà...”.

“Tôi quyết định!”.

“...”. Nhưng người bị oán hận, bị gây khó dễ sẽ là cô... >3<

Không thể trái ý cậu chủ. Nhưng nếu nói với tổng quản bảo mẫu hoa này cậu chủ tự tay chọn, ông ấy sẽ kích động tới chảy cả nước mắt ấy nhỉ? Nghĩ như thế... cũng không tồi đâu.

“Ông chủ, bó cho tôi năm mươi bông hoa cúc, tôi muốn tặng sinh nhật người ta đó, bó đẹp đẹp chút!”.

“...”. Hình như ông chủ cũng bị tính cách độc đáo của cậu chủ làm cho sợ hãi, nhìn cô bằng bản mặt bất đắc dĩ, “Năm tẻ một bông, tổng cộng là hai trăm năm mươi tẻ”.

“Hả? Hoa cúc mà cũng năm tẻ một bông á? Đòi tôi hai trăm năm mươi tẻ ấy hả? Ông chém vừa thôi!”. Tuyệt đối không thể đòi hai trăm năm mươi tẻ được! Quá đáng lắm đó!

“Quy định của cửa hàng tôi, hoa sinh nhật đồng giá năm tệ một bông...”.

“Nhưng chúng tôi mua hoa cúc mà!”. Là loại rẻ nhất vừa tốn ít tiền lại mang điềm rủi ấy!

“... Đúng thế. Tôi cũng không ngờ có người tặng sinh nhật người ta hoa cúc...”.

“...”. TT__TT Được rồi... cô cũng không ngờ suy nghĩ của cậu chủ lại khó lường như thế. Cô phải trả hai trăm năm mươi tệ đúng là oan quá trời.

Xếp lại bó hoa cúc đẹp đẽ trong tay, Diêu Tiên Thụ mang về nhà hương hoa cúc và cả bụng ân tình, chuẩn bị cho tổng quản bảo mẫu một sự ngạc nhiên lớn.

Nhưng không ngờ rằng, tổng quản bảo mẫu còn cho cô một sự ngạc nhiên còn lớn hơn nữa!!

“Tiểu Tiên à! Cảm ơn ta đi! Ta gọi điện mời phó tổng Thư tới dự sinh nhật của ta giúp cô rồi đó! Đây là cơ hội tốt ta tạo ra! Đừng có bỏ lỡ, nắm thật chặt vào!”.

= □ =|||| Tổng... tổng quản bảo mẫu, ông...

“Lần trước xem mắt không thành công, chắc chắn giữa hai người có hiểu lầm! Với kinh nghiệm nhìn người của ta, phó tổng Thư là người đàn ông tốt đáng để nương tựa cả đời, nhất định không thể bỏ qua! Quan trọng nhất là, công việc của anh ta sẽ giúp đỡ được cậu chủ! Cho nên, vì cậu chủ, cô nhất định phải cố gắng thêm lần nữa!”.

TTTT Sao ông có thể lấy oán trả ơn với con vậy...

“Tiểu Tiên này? Cảm động tới phát khóc à?”.

~ ~ ~ >____< ~ ~ ~ Ông gây khó dễ cho con, con không khóc mà được sao?

“Cậu chủ đâu? Lái xe vào gara rồi à? Ồi chao, cậu chủ đã về rồi! Cậu chủ cậu chủ, tôi nói cậu nghe này, tôi đã tìm được anh chồng tốt cho Tiểu Tiên rồi nhé, nhân dịp sinh nhật tôi đưa tới cho cậu xem qua. Lần trước cậu chưa kịp thấy đã đá người ta đi rồi, như thế không ổn lắm đâu, chúng ta phải cho lũ thanh niên chút cơ hội chứ!”.

“...”.

Cậu chủ... đừng trừng mắt nhìn em mà. Em vô tội đó... không chạy lung tung ra ngoài tìm đàn ông. Tất cả là tại tổng quản bảo mẫu bao đồng mà...

“...”. Tôi ra lệnh từ chối ông ta! Ngay bây giờ! Lập tức! Ngay!

Được rồi được rồi... cô thử từ chối coi sao...

“Ày... tổng quản bảo mẫu, giờ con với phó tổng Thư không tiện...”.

“Không tiện à? Có gì mà không tiện hả!”.

“...”. Con đã kết hôn rồi. Từ khía cạnh của pháp luật và phương diện của đạo đức mà xét, không thể đi xem mắt người đàn ông khác được. Chuyện này nói mà được sao, “Con... à... giờ muốn chăm chỉ làm việc, chăm chỉ phục vụ cậu chủ! Không... không có thời gian nghĩ tới người đàn ông khác đâu!”.

“Không liên quan gì với nhau hết! Chỉ cần cô có thể lôi được phó tổng Thư về, hai người cùng phục vụ cậu chủ, cùng chăm sóc cậu chủ, hoàn mỹ biết bao!”.

=__=||| Hoàn mỹ chỗ nào? Ông không phát hiện ra bản mặt lạnh lùng như sương lạnh tháng Chạp của cậu chủ à?

“Nói... nói chung là, con với phó tổng Thư là quan hệ cấp trên cấp dưới trong sáng bình thường... lẫn lộn việc công với việc tư không tốt cho lắm”.

“Tiêu Tiên này... cô cứ từ chối như thế... không phải cô đã thích người nào rồi chứ?!”.

“Phụt! Tổng... tổng quản bảo mẫu, ông ông ông ông...”. Cậu chủ đang lườm cô, đang nghi ngờ cô, đang... hả... tự dừng lại chuyển sang nhìn cô chăm chăm bằng cái mặt chờ mong này!!! Ánh mắt hết sức đẹp đẽ mê hoặc này đáng sợ quá!

Bên này cậu chủ đang nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt đen, bên kia tổng quản bảo mẫu vẫn không chịu buông tha cho cô, “Nói! Có phải cô đã lén thích gã dờ hơi nào sau lưng cậu chủ và ta rồi phải không?!”.

“Đúng. Nói”. Cậu chủ cau mày, nói leo theo.

“Cậu chủ... sao cả cậu cũng...”.

“Ngay cả cậu chủ cũng bảo cô nói, cô còn không khai thật ra à! Gã đàn ông của cô không phải do cô thích hay không, mà phải được cậu chủ cho phép mới được bước qua cửa nhà chúng ta, nếu nó là đồ rác rưởi cấp thấp khiến cậu chủ khó chịu, ta xử lý nó một trận!”.

Cậu gật đầu, ý là hoàn toàn đồng ý, không thềm đề ý tới chi tiết mình trở thành loại rác rưởi cấp thấp. Cậu chủ đứng bên cạnh như chuyện chẳng can gì tới mình, lạnh lùng nhìn xem cô ăn nói ra sao.

Không còn sự trợ giúp của cậu chủ, cô không có chỗ dựa, kéo kéo gấu áo, lớn tiếng phủ nhận, “Con không thích đàn ông gì hết!”.

“...”. Cậu chủ nhướn mày.

Cô nghĩ thái độ của mình còn thiếu thành khẩn trung thực, vội vàng giơ ba ngón tay lên, “Con thề với bóng đèn, giờ trong lòng con chẳng có người nào, cũng tuyệt đối không yêu thăm ai cả!”.

“Cậu chủ, Tiểu Tiên đã thề với bóng đèn rồi, tôi thấy con nhóc này thực sự không dám làm bậy ở ngoài sau lưng cậu đâu...”. Tổng quản bảo mẫu thật thà quay lại nhìn cậu chủ, nhưng đột nhiên phát hiện cậu chủ đã biến mất.

Ông hồ nghi hỏi Diêu Tiên Thụ hãy còn trong trạng thái thề thốt, “Tiểu Tiên. Cậu chủ đâu?”.

Cô hầu ngơ ngác chỉ lên lầu trên.

“Rầm”.

Tiếng đập cửa giận dữ siêu lớn từ trên lầu vọng xuống.

Cái đèn thủy tinh treo tường được cô hầu mang ra thề rung rung như sắp rơi.

“Tiểu Tiên này... cô thề là mình không thích ai đúng không?”.

“Vâng... vâng ạ...”. Chớp mắt.

“Thế... cô không làm trái quy định của người hầu mà! Cậu chủ giận gì chứ?”.

“... Ông hỏi con, con hỏi ai!”. Cô đảo mắt láo liên.

Thế nên, party sinh nhật của tổng quản bảo mẫu biến thành đại hội xem mắt của Diêu Tiên Thụ.

Bữa tiệc tổ chức trong phòng ăn, tổng quản bảo mẫu đứng ngay cửa, Hắc Thủ Đảng nằm ườn ra trong phòng khách, cậu chủ đã hết giận ngồi trên ghế sofa, cô hầu quỳ trên ghế sofa.

Đây là cảnh tượng ăn chơi sa đọa mà Thư Thành Nhạc vừa vào cửa đã nhìn thấy.

Hắc Thủ Đảng rất có phong độ của con chó thời thượng nhất châu Á, cà vạt màu nồn chuối lại thêm cái kính râm rộng bản, ngoan ngoãn ngáp một cái bên cạnh cậu chủ khí chất lạnh lùng. Cậu chủ cũng rất hài lòng về trang phục độc đáo của con chó

yêu nhà mình, vừa vượt cái bờm của Hắc Thủ Đảng, vừa miễn cưỡng lật báo, thỉnh thoảng lại vươn tay lấy cốc trà người hầu đang bưng, thấy có khách tới, cũng chẳng thèm đứng dậy, chỉ nhướn mày lên lạnh nhạt liếc Thư Thành Nhạc một cái rồi ánh nhìn lại chuyển về tờ báo ngay lập tức, chuyển tư thế ngồi, dựa gần vào cô hầu ngồi ngay bên cạnh.

Khiêu khích mình à? Thư Thành Nhạc nhướn mày im lặng không nói gì, vẫy tay chào cô gái đang mặc bộ trang phục người hầu phục vụ đến là vất vả.

Cô hầu hai tay bưng trà, không rảnh mà chú ý, không còn cách nào khác ngoài việc nhảu mày xấu hổ cười với cấp trên của mình, nhưng lại bị cậu chủ cắt ngang ngay lập tức.

“Đây là chữ gì?”. Cậu chỉ vào tờ báo, lạnh giọng hỏi cô,

“Hả? Cậu chủ, đây là... chữ em ạ”. Cậu chủ bị Hắc Thủ Đảng cắn à? Ngay tới chữ em cũng không nhận ra?

“Cái này?”.

“Rất vui mừng chào đón ngày lễ...”.

“Bảo cô đọc chữ đầu tiên kia kìa, ai bảo cô đọc hết hả”.

“À... rất ạ...”. Cô bĩu môi.

“Cái này!”. Cậu lại chỉ.

“Thích thú...”.

Cậu lườm một cái, không cho cô đọc thừa chữ.

“Thích. Cậu chủ”. Cô ảm ức đáp.

“Chữ cuối cùng này”.

“Anh!”.

“Rất tốt!”.

Cậu chủ lườm phó tổng Thư, giờ tay đang xoa đầu Hắc Thủ Đảng lên xoa đầu cô, như muốn thưởng cho sự nghe lời của cô.

Sao lại khen cô? Máy thứ này ngay cả Hắc Thủ Đảng cũng biết mà? Sao tự dưng

cậu chủ lại dốt thế? Thấy phó tổng Thư thì phẩn chấn đến thế à?

Thư Thành Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng, không quan tâm tới vẻ thù địch của cậu chủ, lễ phép đưa túi quà trong tay cho tổng quản bảo mẫu. Lịch sự nói: “Tôi mấy hôm trước đã làm phiền bác rồi. Cháu bảo cô ấy làm thêm giờ, vốn định đưa cô ấy về nhà. Kết quả là không tìm thấy cô ấy đâu cả, có hơi lo lắng, cho nên muện thế vẫn gọi điện tới”.

Thái độ lịch sự của anh khiến tổng quản bảo mẫu vô cùng hài lòng, “Ôi chao! Có sao đâu! Đàn ông có phong độ mà cẩn thận chu đáo như cậu Thư đây giờ ít lắm, Tiểu Tiên nhà chúng tôi đúng là may mắn lắm mới gặp được cấp trên tốt như thế, đúng không? Cậu chủ!”.

Cậu chủ không đáp, khoát khoát tay với cô hầu, tiếp tục chỉ vào báo bảo cô đọc.

Lần này cô hầu biết ngoan rồi, cậu chủ chỉ đâu cô đọc đấy, thế nên, cô đọc... “Đúng - cái - con - khi... Óa!?”.

TT____TT Cậu chủ... cậu lại hại em rồi! Hic...

Tổng quản bảo mẫu mời phó tổng Thư ngồi lên ghế sofa trong phòng khách, gần chỗ cô hầu đang ngồi.

Câu đầu tiên của Thư Thành Nhạc là chế nhạo cô, “Cô phục vụ người ta ở nhà thế à?”.

“Dạ?”.

“Không tồi đâu, rất chuyên nghiệp. Còn chuyên nghiệp hơn lúc làm việc ở khách sạn. Hừ!”. Tiếng hừ cuối cùng rõ là mỉa mai.

“Hừ!”. Cô nhăn mũi lén hừ lại anh, kiêu mờ ám dễ thương bị cậu chủ tóm được.

Đôi mắt lạnh lùng nháng lên tia sắc bén. Cậu chủ tháo cặp kính râm to bản của Hắc Thủ Đảng xuống, đeo cho cô hầu, không nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu đọc báo,

“Cậu... cậu chủ! Sao lại đeo kính râm cho em?”. @__@ Đeo kính râm vào, thế giới đột nhiên trở nên đen tối nhìn tay không thấy ngón, cô hầu vô cùng buồn bực.

“Có lẽ là phòng việc cô liếc mắt đưa tình với tôi nhỉ”. Thư Thành Nhạc hờ hững nhún vai, “Đúng không? Cậu chủ?”.

Câu nói trúng ngay tim đen khiến cậu chủ tròn mắt nhìn anh chăm chăm, Thư Thành Nhạc đẩy kính lên chẳng thêm sợ ánh nhìn băng giá đó, nhướn nhướn mày.

Hai ánh mắt như nước lửa va vào nhau trên không trung, cô hầu bé nhỏ đáng thương bị cặp kính râm che mắt, hoàn toàn không thấy được tia lửa xanh lè giữa hai người đàn ông.

Đương nhiên, người không nhìn thấy không chỉ mình cô hầu, còn có tổng quản bảo mẫu dai nhách làm chuyện bao đồng ra sức mai mối.

“Tiểu Thư, cậu có bạn gái chưa?”.

Tiểu Thư?! Kiểu xưng hô kì quái quá. Đường đường là phó tổng Thư lại bị tổng quản bảo mẫu gọi là Tiểu Thư? Anh là phó tổng giám đốc hô phong hoán vũ ở khách sạn đó!

Diêu Tiên Thụ đẩy cặp kính râm to bản cậu chủ ban cho, len lén nhìn về phía phó tổng Thư, chờ phó tổng Thư cau mày cười lạnh lật bài, không ngờ anh chỉ thu lại ánh mắt đang bừng binh chống chọi với cậu chủ, mỉm cười nói, “Giờ không có ạ”.

“Trước đây có rất nhiều?”. Cậu chủ lạnh lùng nói xen vào.

“Cũng chẳng thiếu. Sao nào?”. Với cậu chủ, phó tổng Thư chẳng chút khách khí.

“Chẳng thế nào cả. Tôi không đồng ý”. Cậu chủ lườm tổng quản bảo mẫu lạnh lùng đáp gọn lỏn, ý là cậu ghét chuyện cưới xin này tới mức cực điểm.

Tổng quản bảo mẫu hơi mím mím môi, nói dàn hòa, “Cậu... cậu chủ, chuyện này có sao đâu ạ! Đàn ông tốt như Tiểu Thư đây tất nhiên phải có vài chuyện xưa chứ! Đàn ông trước khi kết hôn có trải qua mấy cuộc tình, mê hoặc biết bao đau thương biết bao, còn biết yêu thương phụ nữ nữa, đây là việc tốt mà! Hơn nữa... à... khả năng chấp nhận của Tiểu Tiên lớn lắm, Tiểu Tiên, cô nói cái coi, cô có để ý tới quá khứ của phó tổng Thư không?”.

Trọng tâm câu chuyện đột nhiên chuyển về mình, cô hầu ngẩn người ra, quả quyết lắc đầu.

“Cậu chủ cậu chủ, cậu coi Tiểu Tiên không để ý tới quá khứ của phó tổng Thư kìa!”.

Vút báo đi cái “soạt”, cậu chủ cau mày trừng mắt nhìn cô hầu ngốc nghếch, “Cô không để ý à?”.

“... Không... không quan tâm lắm ạ”. Cậu chủ lại tức gì chứ? Chuyện tình cũ của phó tổng Thư? Cô quan tâm làm gì? Chuyện đó thì có gì mà chú ý?

“Cô dám không để ý à!?”.

“Em phải để ý ả?”. Cô lo lắng dịch dịch cái mông, vẫn thấy không nên chống lại thân thể của mình, “Nhưng mà, em thực sự không để tâm tới quá khứ của phó tổng Thư mà!”.

“Đúng thế. Cô ấy không để tâm tới quá khứ của tôi. Cậu chủ còn lo lắng bất mãn gì chứ?”. Thư Thành Nhạc thừa cơ nói chêm vào, lại quăng thêm một thanh củi độc ác vào lửa.

Cậu chủ nheo mắt sắp lên cơn lật bàn. Đôi mắt cậu đầy u ám, cậu bỗng nhiên nhớ ra cái gì, khóe môi lạnh lùng chột nhếch lên, ra lệnh với cô hầu đang chẳng hiểu gì, “Đưa Hắc Thủ Đảng vào phòng ăn đi”.

“Cậu chủ, sao cậu cố ý đuổi em đi vậy? Không phải cậu tìm cơ bán em đi đấy chứ?”.

Vẻ mặt thâm hiểm lập lòe của cậu chủ khiến cô lạnh gáy, chỉ là không để tâm tới tình sử của phó tổng Thư thôi mà, đâu tới mức đại nghịch bất đạo để đến nỗi bị bán đi?

“Hừ! Người hầu có khả năng chấp nhận lớn như thế, tôi đem bán làm sao được?”.

“Vâng...”. Khả năng chấp nhận lớn cũng sai? Không phải chứng minh cô dùng được lâu, chịu áp lực giỏi, còn chịu đựng được mệt mỏi à? Nhưng hình như cậu chủ đâu có khen cô nhỉ.

Diêu Tiên Thụ xịu mặt dắt Hắc Thủ Đảng đi, cô đang tính vào phòng ăn, nhưng thoáng nhìn thấy cái mặt tươi cười của phó tổng Thư đang nháy mắt đá lông nheo với mình, rõ là đang cười nhạo cô là kẻ đáng thương không có địa vị.

Cô tính trả đũa lại, nhưng cậu chủ trừng mắt một cái, cắt đứt cái nháy mắt vô duyên của cô ngay lập tức.

Tự dưng cô thấy chả tức giận nữa, rụt cổ tính bò đi theo kiểu rùa, bỗng nhiên bị cậu chủ kéo giật lại ngay trước mặt tổng quản bảo mẫu và phó tổng Thư, cúi đầu thì thầm bên tai cô rất thân mật, “Muốn tôi bán cô đi à? Mơ đi. Đời này cô chỉ có thể ở bên tôi thôi!”.

Cô sợ run cả người, ngo ngác ngàng đầu nhìn cậu chủ.

“Còn không đi à? Muốn để bao nhiêu người nhìn tận mắt đúng không?”. Muốn

vào nhà đá vì tội trùng hôn à?

“Vâng vâng... em đi ra đây...”. Cô sợ bị tổng quản bảo mẫu nhìn ra chỗ nào kì quái, vội vàng lui mất.

Nhưng, ý của cậu chủ, cô hiểu! Nhất định là - “Muốn tôi bán cô đi à? Mơ đi! Tôi còn muốn giữ người hầu lại bên cạnh còn sai bảo ngược đãi! Trừ phi tôi không cần cô, không thì, đời này cô chỉ có thể ở bên tôi thôi!”.

Nhất định là như thế!

Chương 27: Cậu chủ, cậu muốn bán em đi à?

Một người một chó đi mất, cậu chủ giấu được người mới show ra bộ dạng con nhà quyền quý, hai chân vắt lên nhau, liếc mắt nhìn Thư Thành Nhạc đang im lặng, cố tình hỏi, “Đã từng xem mắt người hầu của tôi rồi à?”.

“Còn bị cậu chủ phá rối nữa”. Thư Thành Nhạc đáp lại chẳng hề lép vế.

“Cảm giác thế nào?”.

“Rất hứng thú”.

Cậu chủ nheo mắt, “Anh hứng thú với cô ta?”.

“Không được sao? Phụ nữ nghe lời lại dễ bảo, tôi đương nhiên là có hứng rồi. Nếu không bị cậu chủ phá rối, giờ này, có lẽ tôi đang xin nghỉ tuần trăng mật cũng nên”.

“Kiểu nghỉ này, tôi sẽ không phê duyệt!”. Cậu đúng là càng nghĩ càng thấy đúng! Giờ người có tư cách phê duyệt cho nghỉ tuần trăng mật chính là cậu - ông chủ kiêm chủ nhân!

“Xin nghỉ tuần trăng mật không phê duyệt? Thế nghỉ sinh con thì sao?”.

“Nếu là anh xin nghỉ sinh con, tôi sẽ xét. Nhưng, muốn nghỉ sinh con cũng phải biết rõ quy định của nhà tôi trước cái đã!”. Cậu chủ khoanh tay lại, hất cằm sai bảo tổng quản bảo mẫu, “Nói cho anh ta biết”.

Tổng quản bảo mẫu vừa nghe thấy có cơ hội, vô cùng vui sướng, “Cậu chủ? Cậu cũng thấy chuyện này có cơ lắm hả, cậu phải gật đầu đồng ý nhé, tôi sẽ bàn bạc với Tiểu Thư về chuyện vui của cậu ấy và Tiểu Tiên”.

Chuyện có gì đó kì quặc, Thư Thành Nhạc nhíu mày, “Điều kiện gì?”.

“Ôi, chỉ là chút điều kiện nhỏ thôi, chỉ cần Tiểu Thư có hứng thú với Tiểu Tiên nhà tôi, điều kiện gì cậu cũng sẽ đồng ý, có đúng không?”. Tổng quản bảo mẫu chớp mắt liên tục.

Nhưng tinh thần cảnh giác của Thư Thành Nhạc chưa bao giờ xuống thấp, “Bác cứ nói đùa, mọi việc còn phải xét tình huống rồi mới quyết định được”.

“Quy định nhà chúng tôi cũng không nhiều đâu, thật đấy! Chính là sau khi cậu

kết hôn với Tiểu Tiền, phải cùng nhau phục vụ cậu chủ, nghe theo sự sắp xếp của cậu chủ, cậu chủ gọi lúc nào là phải tới lúc đó, cho nên, cậu không cần nhà, dù sao sau khi kết hôn cũng ở chung với cậu chủ, còn nữa còn nữa, để con ra cũng không cần cậu nuôi, theo họ của Tiểu Tiền, dù sao cũng thuộc về cậu chủ mà...”.

“Thế có cần gọi luôn cậu ta là bố, gọi cháu là chú không?”. Thư Thành Nhạc cố gắng giữ gương mặt tươi cười sắp cứng đơ.

“Áy... chuyện này không cần đâu, chúc bố tạm thời có thể để cho cậu làm...”.

“...”. Đứa con anh phải phí tinh lực thể lực mới có mà tạm thời cho anh làm bố à? Chuyện này là tính toán của gã cậu chủ kia à?

“Tiểu Thư này, cậu thấy chuyện này... thế nào?”.

Thế nào à? Chẳng ra làm sao cả, “Là một người đàn ông bình thường, nếu cháu đồng ý... sẽ bị đưa tới bệnh viện tâm thần ngay lập tức đúng không?”.

“Không làm được hả?”. Cậu chủ lạnh lùng hỏi.

“Thật sự không làm được”. Thư Thành Nhạc thẳng thắn đáp. Đây đã không còn là chuyện đội mũ xanh rồi, mà là mũ bảy sắc cầu vồng, đỏ cam lục lam chàm tím!

“Đóng cửa, tiễn khách!”.

Hình như đã chờ những lời này từ lâu, cậu chủ lập tức ra lệnh đuổi khách.

“Không làm được, không có nghĩa không thể nói chuyện được chứ? Cậu chủ, tôi còn chưa nói hết mà”.

“Anh còn muốn nói gì hả?”.

“Tôi chuộc thân cho cô ấy”.

Hình như đã chuẩn bị từ trước, Thư Thành Nhạc đáp rất gọn, đôi mắt cái nheo mắt nguy hiểm và tiếng hít sâu của cậu chủ.

“Anh nói lại lần nữa coi”. Có gan thì nói!

“Tôi chuộc thân cho cô ấy, cậu ra điều kiện đi”. Chỉ cần Tiểu Thụ giành lại quyền tự do, mấy thứ quy định người hầu vớ vẩn sẽ không cần phải theo nữa, đến lúc đó, anh muốn có hứng thú với cô ấy như thế nào thì cứ hứng thú như thế!

“... Tổng quản bảo mẫu! Đóng cửa thả chó!”.

Coi chỗ này của cậu là cái gì! Sân khấu kịch chác?

Chuộc thân? Chuộc cái quái gì! Chuộc vợ cậu chác?!

Con chó số một châu Á đang hực mặt ăn thức ăn cho chó, cô người hầu ngồi thừ ra bên cạnh, chống cằm nhìn nó ăn nhưng tâm tưởng đã bay tới phòng khách từ lâu rồi.

Hiệu quả cách âm giữa các phòng tốt quá, cô hoàn toàn không biết tình hình ở phòng khách ra sao, cậu chủ muốn xử lý cô như thế nào.

Tính tình của cậu chủ căn bản là không biết khéo léo uyển chuyển, cô rất lo cậu ấy mà mở miệng ra một cái, sổ toẹt quan hệ của bọn họ ra trước mặt tổng quản bảo mẫu mắt.

“Cậu chủ Hắc Thủ Đảng này, mày ăn nhanh lên chút đi!”. Ăn xong rồi lập tức quay lại phòng khách trình diện, tiện thể nghe trộm chút chút!

Chú chó thời thượng không thèm để tâm tới lời giục của cô hầu, tiếp tục ăn một cách trang nhã lịch sự.

“Ăn nhanh lên chút cái coi! Lần nào cũng ăn một loại thức ăn, mày có cần ngâm lâu thế không hả?”.

“Rốp rốp”.

Lại còn bơ cô? Vận khí đàn điền, cô khó chịu vỗ lên đầu Hắc Thủ Đảng, “Này này này, Lão Hắc, tao chịu đựng mày lâu lắm rồi đó! Bình thường mày cũng đâu có ăn như thế, hôm nay làm sao thế hả? Thông đồng với cậu chủ à? Giả vờ làm chó ngoan cái gì! Lôi thú tính của mày ra đây, ăn miếng to vào!”.

Chú chó kiêu ngạo bị người không phải là chủ nhân vỗ đầu, lập tức khó chịu giương đôi mắt sắc bén lên nhìn cô trừng trừng.

Cô ta bắt nạt một con chó không thể mở miệng tố cáo với cậu chủ.

Từ khi cậu chủ về nhà, cô ta càng lúc càng không coi mình như xưa nữa, cũng càng lúc càng không coi mình là cậu chủ. Hừ. Phục vụ mình ăn không có chút kiên nhẫn nào, còn dám vỗ lên cái đầu cao quý của mình, úi dà úi dà! Còn dám nhận điện thoại lúc phục vụ mình ăn kìa?

Nhận điện thoại... ồ? Không phải di động cậu chủ đẹp trai cao quý của mình tặng cho cô ta sao?

“A lô? Phó tổng Thư? Hà? Anh về à? Sao đã về rồi?”.

“Không không không, không phải tôi giữ anh đâu, nhưng mà... anh đã ăn cơm tôi đâu?”.

“Hà? Bị cậu chủ đuổi đi à... ôi chao... thực ra cậu chủ nhà tôi tốt lắm, chỉ có lúc tính tình hơi khó chịu chút thôi, anh đừng để bụng nhé”.

“Phù... anh không trách cậu ấy là được rồi. Cái gì? Anh ghét tôi nói đỡ cho cậu ấy á? Ừm... cậu ấy là cậu chủ của tôi mà, tôi không nói đỡ cho cậu ấy, không lẽ lên nói xấu cậu ấy với anh chắc?”.

“Hà hà? Mắng cậu ấy một câu, trừ nợ một trăm tệ á?”. Phó tổng Thư ác quá nha! Tự dưng dùng biện pháp thiếu đạo đức này dụ dỗ cô, đảo mắt kiểm tra xung quanh một vòng, cô vội vàng lùi vào góc phòng ăn.

“Thực sự được trừ hả? Không đùa giỡn với tâm hồn thiếu nữ đó nhé!”.

Câu trả lời của đầu dây bên kia khiến cô hơi hơi hài lòng, cô nói theo, “Cậu chủ ấy à, vừa nóng tính lại ngang như cua, khó hiểu, vui giận bất thường, khó hầu hạ, thích soi mói, khảnh ăn, thích hành hạ người... bao nhiêu tiền rồi?”.

“Ôa! Sắp một ngàn tệ rồi à! Phó tổng Thư, anh nói gì?”. Câu cuối cô chưa nghe rõ, phó tổng Thư vừa nói cái gì có chữ “chuộc” nhỉ?

Tiếng Thư Thành Nhạc bay ra khỏi di động, “Tôi nói... nếu cậu ta đã xấu tính thế, đừng dính dáng với cậu ta nữa, tôi chuộc thân cho cô!”.

“Cạch”.

Di động trong tay Diêu Tiên Thụ bị quăng xuống đất, tự động ngắt máy. Cô bị dọa tới vãi cả linh hồn ra rồi, phó tổng Thư nói gì? Chuộc... chuộc chuộc chuộc chuộc thân cho cô?

Ý là mua cô từ tay cậu chủ, sau đó dắt về nhà, làm người hầu cho phó tổng Thư sao?

Quả nhiên là cậu chủ muốn bán cô đi... còn định vớt gánh nặng là cô cho phó tổng Thư!

Phó tổng Thư tố cáo với cậu chủ à? Để cậu chủ biết cô còn nợ phó tổng Thư nhiều tiền, vô cùng thất vọng về cô, nghĩ cái đồ quỷ bộ phận này không kiếm được tiền còn là loại hàng hạ giá, cho nên muốn bán cô trừ nợ sao?

Cậu chủ sẽ không đối xử với cô như thế chứ? Cô đã làm vợ của cậu chủ rồi, tuy hai người bọn họ kết hôn giả không có quan hệ thể xác và cơ sở tình cảm, tuy chỉ làm vợ cậu chủ một năm, nhưng cũng chưa hề nghe nói chồng bán vợ cho người khác làm người hầu!?

Diêu Tiên Thụ cup mắt trầm ngâm.

Cô có hữu dụng với cậu chủ không? Là cần thiết? Hay có thể tùy tiện thay thế?

Muốn hỏi cậu chủ, nhưng cô không dám mở miệng, lại không có quyền chất vấn cậu chủ.

Đúng! Cô có thể đi hỏi phó tổng Thư! Hỏi anh ta nói gì với cậu chủ! Có phải muốn gán cô trừ nợ thật hay không, nếu là tiền sửa xe, cô sẽ thất lưng buộc bụng mà trả!

Hôm sau, Diêu Tiên vừa thay đồng phục làm việc vào phòng ăn, đang đứng với đồng nghiệp thì quản lý nhà hàng vỗ tay bảo mọi người tập hợp lại.

“Mọi người mọi người, thông báo đây, để nâng cao sức khỏe và tinh thần đoàn kết, tổng giám đốc quyết định cuối tuần này tổ chức đại hội thể thao nhân viên, mọi người hãy chuẩn bị, ai thích có thể ghi tên tham gia!”.

“Đại hội thể thao nhân viên? Quản lý, không bắt buộc tham gia đây chứ?”.

“Không, có thể chọn tham gia hoặc không”. Quản lý nói xong, phát giấy đăng kí cho mọi người.

Diêu Tiên Thụ không theo kịp tư duy, chuyện tổ chức này kì lạ quá. Cậu chủ chưa từng nói tới việc tổ chức đại hội thể thao này, hôm nay trước khi đi làm cũng chỉ nhìn cô rất kì quặc thôi, chưa từng nói cậu ấy muốn tổ chức đại hội gì đó mà?

Nhận tờ giấy đăng kí, cô chảy cả nước mắt, tờ giấy đăng kí khiến cô buồn ối là sâu:

Đội phó tổng VS Đội tổng giám đốc.

=□=||| Đây... đây là cái gì? Bản đăng kí tham gia đại hội thể thao à? Vô lý! Có mà là phiếu bầu tranh cử mỹ nam thì có!

Cậu chủ với phó tổng Thư đang chơi trò gì thế? Lấy sắc đẹp PK độ nổi tiếng ở khách sạn à?

Quản lý phát bản đăng kí xong kiên nhẫn giải thích, “Có hai đội để mọi người

chọn, à... ý của tổng giám đốc là, mọi người có thể chọn ủng hộ cho đội mình thích. Không cần giữ lễ tiết, không cần nịnh nọt, cũng không cần lo lắng cậu ấy là tổng giám đốc mà làm khó dễ cho người đội kia”.

Nói dối, nói dối, điều tra lừa lọc thiếu nữ! Với độ hiểu biết của cô về cậu chủ hẹp hòi, cái này căn bản là uy hiếp trắng trợn!

Nhất định cậu ấy sẽ thâm tính xem ai chống đối mình, sau đó mượn dao giết người, một hòn đá trúng hai đích, làm một đôi giày nhỏ, phát tới tận tay từng người ủng hộ phó tổng Thư!

“Bản đăng kí đã phát tới tay mọi người rồi, để kích thích ý chí chiến đấu của mọi người, tổng giám đốc còn quyết định, đội xuất sắc sẽ được một tháng tiền thưởng, còn đội thua ngược lại, sẽ bị trừ một tháng tiền thưởng! Giờ mọi người có thể điền tên vào bản đăng kí, ngày mai thống nhất nộp lên trên, giải tán!”.

Mẹ ơi! Còn phiêu lưu tài chính nữa chứ! Cuộc bầu chọn trai đẹp này, người còn nợ bên ngoài như cô không thể chơi tùy tiện được!

Suy nghĩ cẩn thận của Diêu Tiên Thụ không tài nào truyền cho đám fan đồng nghiệp xung quanh nổi, hình như các cô nàng rất hứng thú với bữa tiệc nam sắc thịnh soạn này.

“Cái này vui quá! Tôi phải tham gia!”.

“Tôi cũng muốn đi, cuối tuần này không đi chơi nữa!”.

“Tiểu Thụ Tiểu Thụ, cái này xin quá, có chết cũng phải coi nha! Tổng giám đốc lạnh lùng VS phó tổng tao nhã, cô nói coi hai người bọn họ mà PK ai sẽ thắng, ai thắng nhỉ?”.

“Ày... chuyện này...”. Hệ số nguy hiểm của trò chơi long tranh hổ đấu này lớn quá, người thông minh tuyệt đối không nên chọn nhầm!

“Phải đó phải đó, có khi còn có thể xẹt ra tia lửa kiểu khác ấy chứ! Ày! Tôi đột nhiên phát hiện nếu tổng giám đốc không phải người có vợ, phó tổng không có bạn gái cũ, hai người họ xứng đôi với nhau phết! Đúng không, Tiểu Thụ?”.

“À... chuyện đó...”. Này này này, những tin đồn này nghe của người khác mới thấy hay ho, dính vào chồng mình không vui đâu! Nhất là liên quan tới mối quan hệ trong sáng của chồng mình và đối tượng xem mắt cũ...

Cô đang rối tinh rối mù thì bỗng nhiên một cô đồng nghiệp nào đó giơ tay hỏi.

“Quản lý! Đại hội lần này là tổng giám đốc chủ động khiêu chiến, hay là phó tổng khiêu chiến tổng giám đốc ạ?”.

“Đúng rồi đúng rồi! Có phải tổng giám đốc với phó tổng có ân oán riêng tư gì phải giải quyết không? Đừng lôi toàn bộ nhân viên vô tội như chúng ta vào làm bia đỡ đạn chứ!”. Bè cánh cấp trên ngăm đầu đá, đáng thương nhất là đám nhân viên ở dưới, nhờ hai người dùng đại hội nhân viên để nguy trang, thực chất là đầu đá cá nhân, vì giành giật quyền quản lý khách sạn mà bày ra trò PK sống chết thì những fan nhỏ bé theo đuôi nam sắc như các cô sẽ chết oan mất!

“Quản lý này, chú nói thật được không? Rốt cuộc tổng giám đốc với phó tổng giám đốc đang tranh giành cái gì thế?”. Không tới mức động chân động tay, anh sống tôi chết như thế chứ?

“Ừm... chuyện này... chuyện này rất huyền diệu, rất huyền diệu...”. Không thể đoán ý của cấp trên được, dân tình cứ phó mặc cho trời, an phận thủ thường là được rồi!

Vấn đề huyền diệu khiến Diêu Tiên Thụ trầm ngâm, đồng nghiệp bên cạnh lại xúi cô liên hồi trợn.

“Tiểu Thụ này, cô đừng có ngán ra nữa! Cô muốn vào đội nào? Chúng ta vào cùng đội đi!”.

“Ôi, chúng ta ngay dưới quyền của phó tổng mà, lần trước Tiểu Thụ cũng thừa nhận yêu thăm phó tổng rồi, đương nhiên là phải ủng hộ phó tổng Thụ chứ! Phải không?”.

Cái trò chơi rất huyền diệu, tốn tiền, đầy âm mưu này chẳng vui tẹo nào, cô tuyệt đối không thể chơi, có đánh chết cũng không thể!

Hạ quyết tâm, cô kiên quyết nói:

“À... tôi... cuối tuần này tôi có hẹn... không thể tham gia. Đúng là xui xẻo”.

“Tiểu Thụ! Cô thiếu hòa đồng quá đó, hẹn hò gì mà còn hay hơn tổng giám đốc đánh nhau với phó tổng!”.

=_=_||| Hai người bọn họ là lưu manh đường phố ẩu đả với nhau à?... Chỉ là việc thi đấu thể thao hơi bất thường thôi mà...

Quay người đi ra, Diêu Tiên Thụ còn chưa kịp mừng đã phải đi tìm phó tổng Thụ.

Vừa tính mở miệng hỏi chuyện buôn bán người của cậu chủ đã bị nụ cười thân ái của phó tổng Thư chặn lại.

“Lần này cô muốn vào đội nào? Cậu chủ nhà cô, hay là... bên tôi?”.

“Ừm! Phó tổng Thư, thân là người hầu tận tâm, cuối tuần tôi bận nhiều việc lắm, cho nên, tôi không tham gia đâu!”.

“Bận nhiều việc, thế hả?”. Anh tỉnh queo, nhướn nhướn mày, đột nhiên chuyển sang chuyện khác, “Cô chủ nhà cô có thích đi chơi không?”.

“Hả?”. Suy nghĩ của phó tổng Thư khó đoán quá! Giờ không phải lúc tán nhảm chuyện cô có thích đi chơi hay không.

“Không phải cô đã nói cô chủ không thích ra ngoài à?”.

Cô thích hay không thích ra ngoài thì có can gì đến anh ta!

“Không phải hôm qua lúc tôi tới chơi, vừa lúc cô ấy phải làm việc mình không thích chứ? Ra ngoài đi chơi?”.

“...”. Tóm... tóm lại... là có ý gì?

Thấy cô còn chưa hiểu vấn đề, anh tốt bụng nói trắng ra, “Cậu chủ nhà cô giả vờ kết hôn thôi, đúng không?”.

“Sặc, khụ khụ khụ!!! Khụ khụ!! Khụ khụ khụ!”. Phó tổng Thư nham hiểm quá! Dám thừa cơ thăm dò cuộc sống riêng của cậu chủ!

“Xem ra, tôi đoán đúng rồi”. Không chờ cô mở miệng giải thích, Thư Thành Nhạc đã rút ra kết luận, “Cô tăng bốc cô chủ nhà cô lên tận mây xanh, vợ chồng họ vô cùng ân ái, nhưng... người đâu?”.

“Ấy... ấy...”.

“Căn bản là không tồn tại phải không?”.

“Ai ai ai nói thế! Tồn chứ... vẫn miễn cưỡng tồn tại mà!”. Đừng tự ý bóp chết sự tồn tại của cô thế!

“Thế tôi gọi điện cho tổng quản nhà cô kiểm tra cô chủ kia rốt cuộc là người như thế nào nhé”. Thư Thành Nhạc nói xong bèn ấn số gọi.

“Đừng, đừng gọi cho tổng quản bảo mẫu mà!”. Cô nóng ruột nhào lên, đề di

động trong tay phó tổng Thư lại. Anh nhướn chân mày, cặp kính trong suốt lóe sáng, nhìn cô rất nham hiểm.

“Không muốn tôi gọi điện cho tổng quản à?”.

Lắc đầu lắc đầu, ra sức lắc đầu.

“Thế có nghe lời tôi không?”.

Gật đầu gật đầu, liều mạng gật đầu.

“Tham gia đại hội cuối tuần...”.

3< Phù... còn tưởng là điều kiện trao đổi gì ghê gớm lắm chứ, chuyện này không sao hết! Phí một ngày chủ nhật, chẳng thành vấn đề

“Còn nữa, cô phải vào đội của tôi!”.

=□=||||

Cái... cái này!?

Từ trước tới nay chưa từng nghe thấy điều kiện nào vô lý vô sỉ như thế!

Người hầu của nhà đứng phát cờ cô vũ cho đối thủ của mình?! Phó tổng Thư, anh nghĩ cậu chủ nhà tôi là người tàn hình sao? Làm càn quá! Anh có nghĩ tới tâm trạng yếu đuối nóng nảy của cậu ấy chưa?

Vẻ mặt hóa đá của cô khiến phó tổng Thư rất hài lòng, hình như anh còn ngại mình chưa đủ vô lý vô sỉ, khẽ đẩy mắt kính lên rồi nói tiếp, “Tôi muốn làm càn, muốn nhìn thấy bộ dạng yếu đuối lại nóng nảy của cậu chủ nhà cô đấy, không được à?”.

@@ Thế thì anh tiện thể còn được thấy bộ dạng của cô hầu nào đó bị cậu chủ yếu đuối lại nóng nảy treo lên đánh đấy...

Bi kịch quá!

Chương 28: Cậu chủ, em phải ở bên đội của phó tổng Thư!

Hết giờ làm về nhà.

Trong lòng Diêu Tiên Thụ rồi bời, cô có rất nhiều chuyện đại nghịch bất đạo cần nói với cậu chủ.

Thế nên, cô quyết định hôm nay đưa cho cậu chủ tiền tiêu vặt cả tuần, tổng cộng là ba trăm năm mươi tệ! Tiền mà, ai chả thích? Nhất là cậu chủ đã lâu chưa được nhìn thấy nhiều tiền như thế. Có khi cậu ấy đột nhiên sẽ vui mừng sung sướng, thế thì cô có thể thuận lợi thông báo điều kiện của phó tổng Thư mà không lo tới chuyện bị đánh cũng nên.

Sắp xếp kịch bản xong xuôi, nhưng cậu chủ không phối hợp. Cậu mở cốp xe sau. Một đôi giày đế bằng và bộ đồ người hầu được nhét vào tay Diêu Tiên Thụ.

“Cậu... cậu chủ? Làm gì thế?”.

Cậu chủ ngạo mạn hất hất cằm, ra lệnh, “Đi thay đi”.

=~= Không phải về nhà mới thay đồ người hầu vào à? Hôm nay cậu chủ vội gì chứ? Còn có ý để quần áo của cô ở cốp sau nữa? Muốn nhìn mình mặc trang phục người hầu thế sao? Không phải ngày nào ở nhà cũng nhìn thấy à?

“Ngây ra đó làm gì? Không thay à?”.

Mặc bộ đồ của người hầu là dấu hiệu cho thấy người này thuộc về mình!

Còn ai dám để ý tới cô ấy nữa chứ?

“Vâng, cậu chủ”. Cô hầu vâng lời, lạch bạch chạy đi thay quần áo.

Cậu chủ dáng người cao ráo, chờ ở cạnh xe. Mãi tới khi thấy cô đi giày da đế bằng, mũ đội đầu viền ren, đeo túi Doraemon, trên người toàn là những thứ thuộc về mình, lúc này cậu chủ mới hừ một tiếng hài lòng.

Thế này nhìn thuận mắt hơn. Không mặc bộ đồ này, cô sẽ không ý thức được mình là người phụ nữ của cậu. Góc ngách lại có cả đồng sơ hở, khiến cho người ta mơ tưởng!

Cậu phải thường xuyên nhắc nhở cô, cô thuộc sở hữu của cậu.

“Cậu chủ, cậu nhìn thế này được rồi chứ?”.

“Ừ. Lên xe”.

“Cậu chủ, chúng ta phải đi đâu?”.

Cô nhào người lên cửa kính lo lắng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe, chớp mắt đáng thương như con vật bị nhốt trong lồng.

Không phải về nhà sao? Nhưng cảnh vật bên đường hơi là lạ. Không lẽ cậu chủ... định ra tay trước, đã bàn giá cả xong, đem cô tới thẳng chỗ bán?

Cậu chủ kéo đầu cô ra khỏi cửa kính, ép vào ngực mình, vừa lái xe vừa thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô, “Sân bóng rổ”.

“Sân bóng rổ? Cậu chủ, chúng ta tới sân bóng rổ làm gì?”.

Ánh mắt như chú cún con trung thành sợ bị vứt bỏ của cô khiến cổ họng cậu chủ khẽ chuyển động, “Luyện tập”.

Luyện tập? Bóng rổ? Cậu chủ còn sợ dáng người vai rộng eo nhỏ siêu ngầu của mình chưa đủ xịn à?

Trên sân bóng rổ ngoài trời trước lúc hoàng hôn không nhiều người lắm, nhưng bầu không khí không vì thế mà thiếu sức nóng.

Diêu Tiên Thụ đi theo sau cậu chủ, nhìn xuống sân từ trên khán đài, sân bóng bị mấy anh chàng mặc đồ thể thao chiếm, chuyền bóng, ném bóng, họ đều đang khởi động.

Một người trong đó ngẩng đầu nhìn lên khán đài, “Này! Tên Cẩm Ngọc tới kìa!”. Nói xong, cậu ta vẫy tay với cậu chủ, hét lớn, “Ê nhóc! Xuống đây mau! Để tôi coi cậu ra nước ngoài mấy năm có nhũn chân ra không nào!”.

Cậu chủ nghe thế, chẳng nói chẳng rằng nhẹ nhàng nhảy ra khỏi khán đài, đi vào trong sân.

Trong nháy mắt, toàn bộ các kiểu chào hỏi bạn bè giữa đàn ông với nhau thi nhau biểu diễn trước mắt cô hầu nhỏ.

Vỗ vai, đấm ngực, xoa đầu.

Cô hầu trên khán đài há hốc miệng ra nhìn, cậu chủ tôn quý ngạo mạn nhà cô có thể chịu đựng được sự đối xử của người khác như thế sao? Cậu chủ nghiêm túc chẳng tùy tiện nói cười nhà cô đang bị người ta vò rối tóc, đám ngực thùm thụp, vỗ vai điên cuồng à?

Đáng sợ quá!

Đây là tình nghĩa anh em trong truyền thuyết sao? Cậu chủ dưới sự quản thúc nghiêm ngặt của tổng quản bảo mẫu mà lại có anh em? Nếu để tổng quản bảo mẫu biết cậu chủ bị một đám con trai quây xung quanh chà đạp nhúng chàm, chắc ông ấy tan nát mất?

Cô đang bận cảm thán u sầu bỗng phát hiện mấy vị anh em kia đang nhìn chăm chăm vào mình, ngay cả cậu chủ cũng ngoác tay với cô, ý bảo cô nhanh lần tới cạnh mình đi.

Cô hầu vâng lệnh, le te chạy xuống khán đài, lần tới bên cạnh cậu chủ.

“Cậu chủ, cậu có gì sai bảo ạ?”. Cô cúi thấp người, đợi cậu chủ ra lệnh.

Cậu chủ hơi khó chịu kéo cô tới bên cạnh mình, cau mày.

“Cẩm Ngọc, ai đấy?”.

“Đúng rồi, giới thiệu đi”.

“Nhanh giới thiệu cho anh em quen cái nào!”.

Anh em ồn ào thúc giục cậu chủ.

Cậu chủ nhìn sâu vào cô, hít một hơi, đôi môi mỏng khẽ mở, “Cô ấy là...”.

“Tôi là người hầu của cậu chủ, là người hầu riêng của cậu ấy. Chào các anh”.

“...”.

“...”.

“...”.

Sự im lặng tuyệt đối khiến mặt mày mấy chàng trai căng ra, họ cùng đưa mắt nhìn ngón áp út của cậu chủ, sau đó phá ra cười.

“Ha ha ha ha ha!”.

“Chết cười mất, quý công tử Cẩm Ngọc, lần này cậu mất mặt quá!”.

“Chắc chắc, công tử Cẩm Ngọc chỉ cần liếc mắt đã chinh phục được con gái của chúng ta cũng có lúc thất bại”.

“Ôi chao, mẹ tôi ơi, cô ấy nói gì, cô ấy là người - hầu - riêng của cậu à, Cẩm Ngọc, cậu đúng là... kém lắm quá”.

“Hả? Cậu... cậu chủ? Sao thế ạ? Em nói gì sai à?”. Sao các cậu ấy cười cậu thế?

Cô đảo mắt nhìn cậu chủ thắc mắc, nhưng phát hiện...

Sắc mặt cậu chủ thật đáng sợ, xanh đỏ trắng cứ lần lượt xẹt qua, sau đó... hu hu, đang trừng mắt nhìn cô, đang tàn bạo nhìn cô, đang bắn tia nhìn vô cùng giận dữ về phía cô...

“Ha ha... em gái ơi, cái mặt cá của cậu chủ nhà em chúng tôi chịu đựng từ hồi cấp ba tới giờ, đi nước ngoài mấy năm cũng không thay đổi, em không nấu gì tắm rửa cho cậu ta à?”.

“Thần kinh thô thì bỏ cái gì, hướng hồ còn có cô hầu còn ngốc hơn cậu ta chứ... ha ha ha ha! Người hầu đó!”.

= Ⅲ = +++ O! Người hầu thì có gì mà cười hả? Anh em của cậu chủ đang sỉ nhục nghề nghiệp hơn người của cô sao?

“Em gái này, em biết chúng tôi là gì của cậu ta không?”.

“Không biết”. > Ⅲ < Ai quan tâm chứ! Cho dù mấy người giỏi tới mức có thể bóp nắn ngực của cậu chủ, nhưng cũng không thể sỉ nhục nghề nghiệp của người khác! Cô có lòng tự trọng hơi bị to ấy!

“Chúng tôi là bạn học cấp ba của cậu ta”.

Cô tròn mắt. Bạn học cấp ba? Có cái gì mà giỏi, cô cũng có nhé!

“Cậu chủ cao quý nhà cô cố ý đưa cô tới gặp bạn học cấp ba, còn giới thiệu cho chúng tôi làm quen!”.

Âm cuối dài giọng đầy ẩn ý khiến Diêu Tiên Thụ càng hoang mang hơn, cậu chủ giới thiệu cô làm quen với bạn học cấp ba của mình? Có ý nghĩa gì đặc biệt à? Cô hoang mang nhìn cậu chủ.

Chỉ thấy một chàng trai gác tay lên vai cậu chủ, cười đều với cô, khề giọng hỏi

bên tai cậu ấy, “Cầm Ngọc, là cô ấy à?”.

Cậu chủ không đáp, chỉ âm ừ.

“Còn nhớ hồi đó miệng lưỡi ghê gớm lắm, nói chắc như đinh đóng cột luôn. Cái gì mà cô ta chỉ là người hầu của tôi mà thôi, lại còn mà thôi nữa! Hừ! Giờ gặp báo ứng rồi hả? Người ta nói người ta chỉ là người hầu của cậu mà thôi, chỉ thế mà thôi!”. Nói xong, còn kéo tay trái đang đeo nhẫn cưới của cậu chủ lên lắc lắc.

“...”. Cậu chủ nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác.

“So với ảnh chụp hồi còn bé giờ lớn cũng không tòi đâu”. Từ thung lũng biến thành đồi núi rồi.

Cậu chủ lờm, “Cậu đang nhìn đi đâu đấy?”.

Mọi người cười âm ỉ khiến mặt cậu chủ đỏ bừng, vẻ giận dữ trên mặt cũng không kìm nén được nữa, cậu bực bội xách cô ra ngoài sân bóng, cởi áo khoác, nhét vào tay cô.

“Mặc vào”.

“Hả?”. Trang phục người hầu mặc chung với áo khoác của cậu chủ? Phối hợp kiểu quái gì thế?

Nghi hoặc thì nghi hoặc, cô vẫn ngoan ngoãn mặc áo khoác của cậu chủ vào. Mùi của cậu chủ còn vương trên áo tỏa ra, không hề lẫn mùi của người phụ nữ khác, thuần khiết trong sạch khiến cô rất vui, nhưng áo khoác rộng thùng thình, tay áo dài lòng thòng, mặc vào khiến cô biến thành tên lùn mã tử.

Nhưng cậu chủ còn chưa hài lòng, “Cài vào”.

“Cậu... cậu chủ, còn phải cài ạ? Trời nóng lắm...”.

“Bảo cô cài lại cơ mà! Ngực!”.

~ ~ ~>__<~ ~ ~ Cài lại nào.

Thấy cô đã kín mít, cậu chủ hài lòng hừ khê, “Đứng ở đây chờ tôi”. Nói xong, cậu cởi cúc tay áo sơ mi, xắn tay áo lên, chuẩn bị vào sân chơi bóng.

“Nhưng, cậu chủ... bọn họ, bạn học cấp ba của cậu... rốt cuộc bọn họ có ý gì?”. Chuyện kì quặc muốn hỏi còn một đồng, còn nữa, bọn họ xem ảnh của cô khi nào? Lại còn là ảnh trước khi dậy thì nữa?

“Không được hỏi!”. Cậu ngoái đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo.

“... Vâng...”. Không được hỏi? Thế đưa cô tới gặp bọn họ làm gì?! Cậu chủ thật kì cục... =~=

Cậu chủ chơi bóng, người hầu cổ vũ, đây vốn là một đôi rất hòa hợp rất xứng đôi.

Nhưng cô hầu chưa từng xem cậu chủ chơi bóng rổ như bay lên mây, miệng há ra cũng quên ngậm vào, càng không nói tới chuyện cổ vũ, hoàn toàn chỉ nhìn chăm chú vào cậu chủ bằng ánh mắt rất mê muội.

Cú xoay người điệu nghệ, quả quyết giành bóng, lạnh lùng chuyển đi, quan trọng nhất là:

Cậu chủ cởi áo rồi!

Áo sơ mi tơ tằm không co giãn lại vướng víu bị cậu chủ cởi ra, sợi tóc ướt rượt mồ hôi khẽ động, cậu tiện tay ném áo ra ngoài sân.

Nửa thân trên để trần khiến chỉ số gọi cảm của đàn ông tăng vọt lên trong nháy mắt, xúc cảm dâng cao, máu huyết phun trào!

Vứt áo một cách thoải mái phóng khoáng, lắc đầu gạt mồ hôi như trẻ con, vòm ngực cường tráng muốt mồ hôi, thắt lưng nhỏ rắn chắc tuyệt vời...

Cô che mắt bịt mặt, thu lại ánh mắt đầy háo sắc, cô không thể buông thả bản thân tiếp tục nhìn ngắm cậu chủ cởi trần nữa.

“Này”.

Tiếng gọi có chút thờ gấp của cậu chủ vang lên, đáng yêu tới mức tim cô loạn cả lên, là cô chẳng chút xấu hổ mà tưởng tượng ra à? Cậu chủ mà H thì có phát ra những âm thanh gọi cảm ngút ngàn thế này không nhỉ?

“Gọi cô đấy! Quay cái gì?”.

“Hả... hả?”. Vừa ngẩng đầu lên, lồng ngực ướt át phập phồng đã đập ngay vào mắt cô, một giọt mồ hôi chảy xuôi xuống ngực cậu chủ, suýt nữa là rơi trên chóp mũi cô, một dòng máu nóng xông lên não cô trong nháy mắt, nồng độ có thể sánh được với rượu mạnh.

“Cậu... cậu chủ, anh em của cậu thì sao? Bọn họ phải đi rồi à?”. Cô vội vàng nói lảng sang chuyện khác, nhìn mấy người bạn học cấp ba với cậu chủ chuẩn bị ra về.

“Này! Em gái, nếu cậu chủ nhà cô mà quấy rối gì đó, nhớ gọi điện cầu cứu bọn tôi đây!”.

“Cầm Ngọc, có giới thì lần sau nhớ giới thiệu cho hoàn chỉnh, cậu hơi được đấy! Đi nhé!”.

Đám bạn học cấp ba ồn ã đi mất, cậu chủ hơi mất tự nhiên nhìn cô hầu vẫn đang ù ù cạc cạc của mình.

“Đưa nước cho tôi”.

Cậu chủ giơ tay ra, chỉ chai nước lọc bên cạnh cô.

“Vâng vâng!”. Cô vội vàng đưa chai nước qua.

Cậu chủ vặn nắp chai, đổ ngay lên đầu.

“Cậu chủ! Cậu làm như thế sẽ óm mắt!”. Cô kêu lên đầy quan tâm.

Cậu chủ lắc lắc đầu về chẳng để tâm, lườm cô, “Nãy chơi bóng thế nào? Đẹp trai không?”.

“Um...”.

“Hỏi thì nói đi!”.

Tuy tư thế rất man, rất tuyệt vời, rất xịn, nhưng mà, “Cậu chủ, chuyện này không hợp với quy định, ba điều luật của người hầu quy định em không thể nghĩ cậu chủ đẹp trai...”.

“Bốp”.

Một đập dầm bẹp cái chai, cậu chủ nheo mắt uy hiếp, “Tôi ra lệnh cho cô nói đẹp trai!”.

=_=_||| Chuyện này cũng bị ra lệnh sao?

“... Cậu... cậu chủ rất đẹp trai”. Cúi đầu bốn mươi lăm độ nhìn đất.

“Cô đang nhìn đi đâu thế? Nhìn vào mắt tôi rồi nói”.

Chuyện này độ khó cao lắm đó. Đừng ép cô mà.

Miễn cưỡng giương mắt lên, nhìn vào đôi mắt đen của cậu chủ, mặt cô đỏ bừng lên.

“Cậu... cậu chủ... rất... rất rất... rất đẹp trai”.

Đôi mắt mông lung, mặt mày ửng đỏ, tiếng tim đập thành thịch, cô người hầu đáng yêu, thêm cảnh mặt trời lặn phụ vào. Chùng ấy yếu tố đủ khiến chàng trai nhả mây, yết hầu chuyển động.

“Cậu chủ? Cậu sao thế?”. Sao đột nhiên lại chờ người ra thế?

Xua xua tay trước mắt cậu chủ, lại đột nhiên bị cậu ấy nắm lấy kéo xuống.

Cậu chủ áp sát lại gần, giọng ám muội, “Khó ngủ không?”.

“Hả? Cái gì?”.

“... Mùi mồ hôi”.

Cậu chủ... cậu ấy đang đề ý... mùi mồ hôi trên người?

Cậu ấy đang lo cô thấy mùi mồ hôi trên người mình khó ngủ ư? Vì lần trước cô giận hờn trách cứ mùi nước hoa trên người cậu ấy sao?

Cô ra sức lắc đầu. Sao lại ghét chứ? Thậm chí cô còn nghĩ cậu chủ đang ướt đầm mồ hôi trước mặt mình thơm quá, ngào quá, đáng yêu quá, thật muốn đưa tay ôm lấy rồi ra sức cọ cọ lên ngực cậu ấy.

Thôi rồi. Sao cô lại có suy nghĩ không chấp nhận được kiểu này chứ! Cô chỉ là người hầu của cậu chủ, cô căn bản không có tư cách xét nét cậu chủ, cậu chủ căn bản cũng không cần chú ý tới tâm trạng của cô! Ba điều luật của người hầu, cô không thể có suy nghĩ không an phận, cô phải bình tĩnh!

“Không khó ngủ?”. Nhưng nghe giọng của cậu chủ vang lên, cô lại nhũn người.

Lắc đầu lắc đầu. Mùi của cậu chủ sao lại khó ngủ được?

“Không ghét?”.

Lắc đầu lắc đầu. Cô thích muốn chết ấy!

“Tốt lắm”.

“Hả?”.

Cô còn chưa kịp phản ứng, mùi mồ hôi thấm vào tận xương tủy của đàn ông đã trùn xuống, đôi môi ướt át áp lên khuôn mặt đỏ bừng của cô, cắn cắn nhẹ nhẹ trên

gò má. Đầu lưỡi buong bình lộ ra giữa đôi môi của cậu chủ, xấu xa lẩn lút theo đường viền má, kiểu hôn còn khiêu khích hơn cả hôn sâu như thế này khiến lông tơ trên người cô dựng đứng lên, cái lưỡi trong khoang miệng trống rỗng suýt chút nữa mất lý trí mà đáp lại khiêu khích bên má.

“Cậu... cậu chủ... em có chuyện muốn hỏi cậu”.

“Hừ, không được nói. Tập trung vào”.

Đôi môi trên mặt cô di chuyển, lần tìm, sắp lần tới bên môi cô rồi, không thể tập trung được! Cô sắp bị đôi mắt mê hoặc của cậu chủ hút vào, cô phải rút ra, rút ra rút ra nào!

“Cậu chủ, em với Hắc Thủ Đảng, ai quan trọng với cậu hơn?”. Câu hỏi rất vô duyên bay ra khỏi miệng.

“...”. Câu hỏi quái gì thế!?

“Không bằng được Hắc Thủ Đảng, em biết rồi, thế thế thế với tổng quản bảo mẫu thì sao? Nếu em với tổng quản bảo mẫu cùng rơi xuống sông, cậu chủ muốn cứu ai trước, cứu ai trước ạ?”.

“...”. Hỏi câu này còn dờ hơi hơn câu kia!

“Nhưng mà, chắc cậu chủ sẽ không cứu ai cả đúng không? Ừm... có khi cậu còn cởi giày rửa chân ở sông, rồi cứ thế mà đi”.

“... Cô muốn uống nước rửa chân của tôi à?”.

Cậu chủ mở miệng cắn miếng thịt núng nính bên má, càng lúc càng chẳng hiểu được trong đầu cô nghĩ gì, càng không ngờ được cái câu làm mình sôi tiết lên hầy còn ở phía sau.

“Cậu chủ, thế cậu bán em đi à?”. Vì cô chỉ là kẻ PK với Hắc Thủ Đảng mà cũng không thắng được, lúc nào cũng có thể bị thay thế!

“...”. Cậu nghiêng đầu nhìn cô gái mình ôm còn đang mặc áo khoác của mình bằng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh, lát sau mới nói, “Tôi bán vợ của mình làm gì?!”.

“Thật, thật thế ả? Cậu chủ không bán em ả?”. Chắc chắn là phó tổng Thư giờ mấy trò điêu trá xấu xa, ly gián mối quan hệ chủ tớ thuần khiết của cô và cậu chủ! May là cô và cậu chủ vẫn còn trong mối quan hệ kết hôn giả vững chắc, đây chính là tác

dụng lớn nhất của cô với cậu chủ, là một vị trí không thể thay thế! Cô vẫn còn giá trị lợi dụng, không cần lo bị bán đi nữa rồi! Phù!

“Không muốn bị tôi bán à?”. Sờ lên đầu rằng hơi hồng mình vừa cắn, cậu chủ khẽ hỏi.

“Đương nhiên rồi!”.

“Muốn ở bên tôi đến thế à?”.

“Vâng vâng, phục vụ cậu chủ là vinh dự lớn nhất của em mà!”.

“Thế bản đăng kí đại hội cuối tuần này, cô điền tên ai?”.

“Phó tổng Thư... Óa!”.

“...”.

Ánh mắt sắc bén của cậu chủ, hình như... đang mắng cô là đồ khôn, bảo cô tự móc hai mắt ra, lấy cái chết đền tội.

“Cậu... cậu chủ! Cậu nghe em giải thích, em có lý do mà!”.

“Cậu... cậu chủ, mặt cậu nguy hiểm quá đáng sợ quá, em có thể rời mặt ra xa cậu một chút được không?”.

“Cậu... cậu chủ!! Đau quá đau quá! Nãy không phải đã sờ rồi sao? Sao tự dung lại bẹo mặt em!”. Giãy giãy.

“Nói! Cô muốn chọn tôi!”. Cậu chủ nổi giận.

“Ừm... không được đâu!”.

“Cô dám từ chối tôi?”.

“Không phải thế mà! Phó tổng Thư là cấp trên của em...”.

“Cấp trên là cái quái gì! Giờ tôi là chồng cô!”. Làm gì có bà vợ nào vì cấp trên mà trở mặt thành thù với chồng mình chứ?

“Đúng đó! Cậu chính là cậu chủ em kính yêu nhất, vĩ đại nhất, có phong độ nhất mà!”. > /// < Nước mắt cô chứa chan, tranh thủ sự thương hại.

“Hừ!”.

Cái bọ má nhẹ bớt, hóa ra chuốc thuốc mê có hiệu quả à? Ngay cả cậu chủ cũng không đỡ được hiệu quả thần kì của nó?

Điều Tiên Thụ thông minh thừa thắng xông lên, “Nhưng mà trong công việc khó tránh được có lúc thân bất do kỉ! Cậu chủ cũng không muốn nhìn thấy em bị phó tổng Thư bắt nạt chứ?”. Cô chọc chọc hai ngón tay vào nhau, cố gắng làm ra vẻ đáng yêu.

“Hắn dám à!”. Có cậu chủ ở đây, chuyện bắt nạt cô đâu tới phiên Thư Thành Nhạc! Người hầu nhà mình, cậu sẽ tự bắt nạt!

“Nhưng mà, mấy chị em đồng nghiệp em toàn chọn phó tổng Thư hết, nếu em mà không chọn theo, chắc chắn sau này đi làm sẽ bị gây khó dễ mất...”.

“Tất cả đều chọn hắn ta?”. Cậu chủ nheo mắt.

“Áy... cậu chủ, cậu đừng lấy việc công trả thù riêng mấy cô ấy nhé... bọn em chỉ là vì yêu cầu công việc đơn thuần thôi, tuyệt đối không có chuyện công tư lẫn lộn đâu”.

Không có công tư lẫn lộn à? Cậu liếc nhìn cô, như đang tính toán độ trung thành của cô.

“Hơn nữa, em với cậu chủ là người một nhà mà! Tuy em thân ở trại Tào, nhưng lòng lại ở bên cậu chủ! Cho nên... lần này cứ để em xuôi theo số đông đi, được không?”.

“...”. Cậu chủ lườm cô một cái, bực bội, suy xét, cuối cùng cúi người, chỉ vào má mình.

“Hả?”. Cô hầu nghiêng đầu ngó ra.

Cậu chủ trừng mắt, “Đừng có giả ngu”.

“Vâng...”. Cô nhìn là hiểu, chỉ là không dám chắc chắn. > /// <

Mím môi lại, chu miệng ra, cô gom đủ dũng khí rướn người hôn lên má cậu chủ chụt một cái rồi vội vàng lùi lại, ổn định lại trái tim như đang đánh trống trận của mình.

“Cậu chủ... cậu, thế này có tính là đồng ý không?”. =3= Hôn thì đã hôn rồi, cậu chủ đừng làm khó dễ cô nữa chứ?

“Hừ!”.

“Thế em cứ coi là cậu đồng ý rồi nhé!”.

“Thua thì cứ trừ tiền lương!”.

“Hả?”. Còn tưởng mình thông minh, hồn lìa khỏi xác là có thể chạy thoát khỏi số phận bị trừ tiền lương chứ!

“Ngay cả tiền lương người hầu cũng trừ sạch!”.

TT____TT Cậu chủ, em hôn xong rồi, cậu mới thừa cơ cháy nhà hôi của, có thể đừng xấu tính như thế không?

Cậu chủ, tuy như thế rất đại nghịch bất đạo... nhưng giờ phút này vì số tiền lương ít ỏi của mình em muốn phó tổng Thư thủ tiêu quách cậu đi.

Chương 29: Cái đại hội thể thao này, ghét quá đi!

Trời xanh không mây, gió hè phơi phới!

Đại hội thể thao hữu nghị giữa các nhân viên khách sạn Hoàng Tước chính thức bắt đầu.

Phản lãnh đạo đọc diễn văn bị tổng giám đốc đẩy micro đi pass luôn, micro chạy vào tay phó tổng Thư, phó tổng Thư cũng không từ chối, đẩy kính lên, dang hắng, nhả nhận nói.

“Các vị, đầu tiên tôi xin làm sáng tỏ một chuyện với các chị em ở khách sạn. Đó chính là...”.

Anh quay đầu liếc nhìn cậu thái tử đang im lặng, lạnh lùng ngồi ngoài, tiếp tục nói, “Giữa tôi và tổng giám đốc không tồn tại bất cứ gian tình nào mà các chị em muốn”.

Tiếng cười ồ đột nhiên vang lên.

“Các chị em có hứng thú có mơ tưởng tới couple chúng tôi, rất xin lỗi đã để mọi người thất vọng. Chúng tôi PK lần này không phải vì hai trái tim cùng hướng về nhau như các vị đoán, lại càng không phải thủy hỏa bất dung như các vị giám đốc suy luận, chỉ là...”.

“Xử lý việc nhà”. Ánh mắt thái tử sắc bén, lạnh lùng nói, kết thúc luôn mấy lời dông dài của phó tổng Thư, phòng chuyện anh xì ra nhiều tin hơn.

Thư Thành Nhạc cũng chẳng đề ý, nhún vai nói tiếp, “Đúng. Xử lý việc nhà, mọi người đừng chú ý hai người chúng tôi, cứ chơi cho thoải mái. Hết”.

Cuộc thi đấu đội tổng giám đốc VS đội phó tổng bắt đầu.

Người trong đội phó tổng buộc dải băng trắng đề “Theo phó tổng”, tư thế oai hùng sôi sục.

Người bên đội tổng giám đốc mặc áo phong trắng đề “Tổng giám đốc oai phong”, khí thế bùng bùng.

Giám đốc bộ phận ẩm thực được lên làm trọng tài, tuyên bố luật thi đấu.

“Khụ, vòng thi thứ nhất, vật liệu thi đấu do bộ phận ẩm thực chúng tôi cung cấp.

Cho nên, quy định như sau...”.

Loạt soạt mở tờ giấy lớn ra.

Fan và người của hai đội vội vàng đổ xô về phía trước.

“Luật thi đấu: Phó tổng và tổng giám đốc cùng rút một lá thăm, trong lá thăm có một menu tuyệt hảo, đội nào ăn xong trong thời gian ngắn nhất, rồi chạy đến đích là đội thắng. Đây là thi đấu tiếp sức, số người tối đa là bốn”.

=~= Luật thi đấu không khó mà cũng chẳng tồi lắm nhỉ! Chỉ là ăn no xong chạy bộ thôi, chắc là không khó đâu nhỉ? Cái này không khó lắm, cô muốn tham gia!

Giơ tay! Diêu Tiền Thụ trên đầu cột “Theo phó tổng” chủ động xin xông pha.

“Cô muốn tham gia?”. Thư Thành Nhạc nhìn cô từ trên xuống dưới vẻ không tin tưởng, “Cô sẽ không bán độ cho cậu chủ nhà cô chứ hả? Gián điệp!”.

“Phó tổng Thư, con người tôi rất có đạo đức nghề nghiệp đấy nhé, anh cũng thiếu tin tưởng vào nhân cách của tôi quá!”.

“Tôi không tin thực lực của cô hơn. Chạy đấy, cô chạy được không?”.

“Không phải chạy bộ sao? Đây là môn bắt buộc với người hầu đấy! Từ nhỏ tôi đã giúp cậu chủ chạy rồi!”.

Thư Thành Nhạc mím môi, miễn cưỡng đồng ý, “Được rồi. Nếu thắng, trừ nợ cho cô một nghìn tệ, nhưng nếu thua thì... nợ tôi thêm năm nghìn tệ nữa!”.

“Hả?”. Sao trên thế giới này lại có cái kiểu hiệp ước bất bình đẳng xấu xa như thế.

Đứng ở vạch xuất phát, Diêu Tiền Thụ là người chạy thứ tư.

Cậu chủ và phó tổng cùng đi tới thùng thăm, rút xong thì đưa cho giám đốc bộ phận ẩm thực.

Cô đang tưởng tượng hôm nay có thể ăn mấy món ngon cao cấp, thì chuyện đáng sợ đột nhiên xảy ra.

“Thực đơn đội tổng giám đốc rút được là: Hoa Khai Phú Quý Cát Tường Hồng”.

Ồ, thực đơn này nghe ra rõ là ngon, rõ là tuyệt nha! Cậu chủ cũng may thật!

“Nguyên vật liệu của thực đơn Hoa Khai Phú Quý Cát Tường Hồng này gồm: súp lơ, hạt điều, đậu phụ khô, bánh quy linh, thịt gà, chuối, rượu đỏ”.

=_|=||| Là ảo giác của cô à? Thực đơn này sao nghe là lạ...

Diêu Tiên Thụ liềm liềm môi, đã thấy một cái máy xay sinh tố được mang ra, giám đốc bộ phận ẩm thực lập tức hùng hổ tuyên bố, “Cho tất cả vào xay lẫn hết!”.

Tiếng máy xay sinh tố chạy âm ì, theo sau đó là tiếng nuốt nước miếng “ừm ực” rất không hài lòng từ bốn phía.

Một loại chất lỏng sanh sánh nửa đỏ nửa vàng đáng sợ xuất hiện trong máy xay sinh tố!

=□=||| Đây là thứ đội cậu chủ phải uống rồi chạy sao? Chân mày cậu chủ đã nhăn tít lại, cổ họng cũng giật giật! Giám đốc bộ phận ẩm thực không muốn sống tiếp hay sao? Ọe...

Nhưng lão giám đốc bộ phận ẩm thực không thềm quan tâm tới tình cảnh của mình, rút ra một lá thăm khác, “Thực đơn của đội phó tổng là... Sương Diệp Hồng Vu Nhị Nguyệt Hoa!”.

Xong đời rồi! Nghe cái tên này... cô có cảm giác không ổn rồi! Không lẽ... chẳng nhẽ... lẽ nào...

“Nguyên vật liệu của món này là: bánh quẩy, lá cải thìa, củ cải đỏ, canh cá tươi, rượu mạnh, bánh trung thu, bơ lạc! Người đầu, bỏ vào xay đi!”.

“Ọe ọe ọe!!”.

Tiếng nôn ọe liên hồi vang lên xung quanh, Diêu Tiên Thụ lão đà lão đảo vật ra đất.

Giám đốc bộ phận ẩm thực cái quái gì! Rốt cuộc ông ta có vị giác không hả! Cậu chủ, tại sao cậu không nhìn rõ ông ta sớm đi... còn để ông ta ở đây hại dân, đá ông ta về nhà dưỡng lão nhanh lên!

Nhìn thấy đồng bào cảm gậy tiếp sức nén hận uống “Sương Nguyệt Hồng Vu Nhị Nguyệt Hoa”, rồi nhón nháo chạy loạn lên trong sân, Diêu Tiên Thụ đứng trên đường chạy nẩy sinh ý đồ đào ngũ, “Phó tổng Thư... tôi... tự dung bụng tôi hơi khó chịu, có thể đi WC được không?”.

Đẩy gọng kính lên, phó tổng Thư nghiêm túc nói, “Không được”.

“Nhưng mà tôi gấp lắm rồi...”. Hai chân xoắn qua xoắn lại.

“Phiền cô nhin tới lúc thi đấu kết thúc được không?”.

TT____TT Phó tổng Thư, thế thì sẽ thành tai nạn chết người mất!

“Cô đang sợ đây à?”. Thư Thành Nhạ cau mày.

“Tôi sợ tôi sợ tôi sợ đó! Anh coi chân tôi mềm nhũn ra rồi này...”.

“Không sao, mang cái này theo là không sao rồi”. Phó tổng Thư hào phóng đưa ra một thứ siêu lớn - túi nilon, nhẹ nhàng cười, “Cố gắng lên nha. Tôi đến đích chờ cô chạy tới với tôi”.

~ ~ ~> ____<~ ~ ~ Thế này không phải ngằm nói với cô là, dù có ụa ra thì cũng phải chạy hết chặng à? Hu... cậu chủ, em sai rồi, em không nên từ bỏ cậu! Giờ em muốn vào đội cậu quá!

“Tổng giám đốc có lệnh, người nào trong đội của tổng giám đốc không chạy hết chặng thì cơm trưa tháng này của người đó đổi hết thành Hoa Khai Phú Quý Cát Tường Hồng!”.

o____o Cô vẫn quyết định bò lại ở cùng đội với phó tổng Thư thôi... cậu chủ còn nguy hiểm hơn, dữ dội hơn!

Một cốc nước kinh dị mùi vị vô cùng xoắn vặn cảm xúc đưa tới bên miệng Diêu Tiên Thụ. Cô sắp nhận gậy tiếp sức rồi.

Cô siết chặt túi nilon trong tay, bóp mũi nuốt ực xuống, cái vị đặc sệt dính đập cuộn lên khiến cô lờ mờ có cảm giác buồn nôn.

Hai chân khua khoắng vừa khóc vừa chạy đi, thế mà tốc độ nhanh tới không thể ngờ được.

Tiếng cổ vũ “cố lên” xung quanh vang lên không dứt bên tai, Sương Nguyệt Hồng Vu Nhị Nguyệt Hoa xông lên trong miệng, chân cũng sắp muốn dừng lại... cầm túi nilon phó tổng Thư đưa cho vừa chạy vừa nôn, nhin được một chập, cô đã thấy được ánh sáng của đích đến rồi.

Đúng lúc này, cậu chủ đã từ chối tham gia kiểu thi đấu không tao nhã này đột nhiên đi tới đích, nghiêng mắt quay đầu nhìn cô, khóe miệng nhếch lên đầy mê mị.

Hơn mười năm chủ tớ không phải vô ích, cô lập tức hiểu ý của cậu chủ...

“Cô dám thách thử xem”.

□ < Cậu chủ à, trước mặt quần chúng nhân dân, cậu kêu em bán độ à? Em nôn suốt chạng đũa rồi, cũng khổ cực lắm đó!

“Không phải cô nói lòng của cô ở bên tôi à? Chứng minh cho tôi xem. Ngay bây giờ, ngay, luôn!”.

= ____ = Giờ không phải lúc nói chuyện thành tâm cầu tình cảm chân thật! Cậu chủ, cậu muốn em làm gì để chứng minh mảnh lòng son sắt của mình với cậu đây?

“Giả chết”.

= 0 = |||||

Tình thế đột nhiên xoay chuyển vô cùng nhanh, thành viên thứ tư đang cầm gậy tiếp sức của đội phó tổng tay cầm túi nôn, ngã dập mặt không bò dậy nổi. Tổng giám đốc lạm dụng quyền lực đạt được thắng lợi áp đảo.

Sau vòng thi đấu thứ nhất, đám đội viên không ngạc nhiên thì cũng nôn ọe, thương vong nghiêm trọng. Nhiệt tình với vòng thi đấu tiếp theo cũng giảm đi.

Nội dung vòng thi thứ hai là - chống đẩy?!

Chống đẩy? Thi xem ai chống đẩy được nhiều hơn à? Đã có bài học trước, chuyện đương nhiên sẽ không đơn giản như thế!

Giám đốc bộ phận ẩm thực làm trọng tài cười hề hề một cái, “Mang những người vừa nôn ra đây”.

Diêu Tiên Thụ bị đồng nghiệp khênh lên tám vãi mềm, cô he hé mắt ra một tí, chờ cơ hội hồi máu sống lại, bỗng giọng nói của giám đốc bộ phận ẩm thực đáng chém ngàn dao lại vang lên.

“Tiếp theo, xin mời những người dự thi bắt đầu chống đẩy, điều kiện là chống đẩy trên những người vừa nôn. Ai làm đủ một trăm lần trước sẽ thắng!”.

凸 == 凸 Giờ ngón giữa lên cũng không thể biểu thị cảm xúc đang dâng trào trong lòng cô! Giám đốc bộ phận ẩm thực, rút cuộc trong đầu của ông chứa mấy cái phương pháp hành hạ khôn nạn gì thế hả!!

Cái kiểu chống đẩy xấu xa thế này có thể làm trên người con gái à?! Có nghĩ tới nỗi u sầu e thẹn của cô không? Có nghĩ tới trái tim nóng bỏng của hoàng hoa khuê

nữ cô đây không!? Có nghĩ tới thân phận là gái có chồng của cô không?

Tiếng bước chân đàn ông nặng nề tới gần, Diêu Tiền Thụ cứng đờ cả người lại, giờ còn muốn giả chết nữa sao? Bị đàn ông chống đẩy một trăm lần trên người, có khác gì bị cướp đi trinh tiết đâu?

Không chờ cô xoắn vặn tư tưởng xong, bóng đen đã phủ xuống, ngang ngược ép lên người cô, tóc mai bị người đó lấy tay khê đẩy ra, hai cánh tay đặt bên tai, luồng gió nóng bỏng mờ ám lướt lên má, cả người cô nóng bừng lên, cũng không biết vì vận động kịch liệt, hay vì rượu mạnh trong thứ nước kinh dị kia.

Người đàn ông hơi cúi đầu xuống, khoảng cách này gần tới mức có thể thấy từng lỗ chân lông và cái mụn đầu đen nhỏ trên mũi cô, cô lúng túng quay đầu đi, tránh bị người ta ép sát lại một cách suồng sã như thế, lắm bầm, “Anh... anh đừng có áp lại gần nữa... muốn làm thì làm nhanh cho xong đi!”.

=~= Sao cô lại nói ra những câu nặng nề như thế chứ? Có người đàn ông phải chống đẩy một trăm lần trên người cô, tự dưng cô lại bảo người ta đừng chậm chạp, làm nhanh cho xong...

“Hu... tôi hối hận rồi... đừng làm mà. Anh... anh đừng có đè lên tôi, để tôi ra đi mà, tôi không muốn bị anh...”. Cậu chủ đã nói rồi, cậu ấy không thích màu xanh, cô không thể để cậu chủ đội cái mũ màu mình không thích được!

Nói xong, cô lắc người muốn chui ra khỏi người đàn ông kia.

“... Ai cho cô xoay tới xoay lui thế hả! Không được xoay!”.

A? Giọng nói này... Diêu Tiền Thụ mở mắt ra.

“Cậu... cậu chủ? Sao lại là cậu?”.

“Không thì cô nghĩ là ai?”. Cậu chủ lạnh lùng, đội trưởng đội cô à? Hừ! Xin lỗi, hai đội đối người chống đẩy cho nhau!

Vừa thấy là cậu chủ nhà mình, cô hầu nhất thời như trút được gánh nặng, không sao rồi! Bị cậu chủ nhà mình đè lên thì có gì mà mất mặt chứ, dù sao cô cũng bị đè nén hơn mười năm rồi, cũng chẳng kém lần này, nhưng mà, “Cậu... cậu chủ... sao giọng cậu nghe là lạ thế?”.

“...”. Trùng trùng trùng.

“Nghe đục quá khàn quá khó chịu quá. Cậu bị cảm sao?”. Ngay cả trán cũng đỏ

mồ hôi hột rồi kìa, thương quá.

“...”. Tức tức tức.

“Đề em sờ xem”. Cô giơ tay muốn sờ lên cái trán phủ một lớp mồ hôi mỏng của cậu chủ.

“Đừng đụng vào”.

Âm thanh khàn khàn lại mềm mại của cậu chủ vang lên, âm điệu này cô chưa từng nghe thấy, không lẽ... đây là khi đàn ông không được thỏa mãn nhu cầu sau khi đã trưởng thành? >////<

Vì tư thế cơ thể cận kề lửa gần rơm của hai người bọn họ lúc này sao? Ừm... cậu chủ, cậu e thẹn như thế, hai em cũng ngượng rồi...

“Mọi người đừng nên đổ mắt vội, chú ý! Tập trung tinh thần, đầu óc phải thuần khiết, ai vào vị trí người nầy... bắt đầu!”.

Trọng tài rất nghiêm túc tinh thần lên rất cao, sự thăng hoa vượt qua cả giới tính, nhưng Diêu Tiên Thụ thực sự không thể quên cậu chủ nhà mình là người đàn ông khỏe mạnh đã trưởng thành.

Cậu ấy thực sự có thể chuyên chú chống đẩy trên người cô được sao? Thế thì không tốt với cơ thể đâu?

“Cậu chủ, không thì chúng ta...”.

Hai chữ bỏ cuộc còn chưa nói ra, một giọt mồ hôi đã rơi xuống, đọng trên mi mắt cô, cậu chủ cúi người nói bên tai cô lời thoại mà chỉ đọc được trong mấy tiểu thuyết H nặng:

“Cô đã chuẩn bị xong chưa?”.

“A?”.

“Tôi phải cử động rồi”.

//////////< Cậu chủ... cậu nhẹ một chút! Người ta là lần đầu tiên đó!

Cậu chủ khó khăn lên xuống liên tục trên người cô hầu, tư thế chống đẩy rất trang nhã đúng tiêu chuẩn, không thể soi mói, ít ra là người ngoài nhìn vào thấy như thế, fan của tổng giám đốc bên cạnh la hét không ngừng, tỏ vẻ kính nể người

đàn ông ý chí kiên cường, không nghĩ lung tung, không bị nửa người dưới tác động, tiện thể ghen ghét thù hận cái con cá chết may mắn được nằm dưới người tổng giám đốc.

Cô hầu hoàn toàn không biết hưởng thụ quá trình mê ly đó, cô chỉ biết phân tích sự tình trên khía cạnh sinh lý, thế nên, cô lo lắng. Cơ thể của cậu chủ có chuyện gì sao? Cậu ấy không thích không có hứng thú với chuyện chồng đây với con gái? Hả! Chuyện này có hại với sức khỏe của cậu chủ lắm nhé! Thân là người hầu, cô phải thật quan tâm chăm sóc cậu chủ mới được!

“Cậu chủ, cậu ngẩng đầu nhìn em này, đừng nên cúi đầu chống đẩy mà...”. Sáu mươi tám, sáu mươi chín...

“...”.

“Cậu chủ, cậu chủ, là em không có mùi vị con gái, hoàn toàn không giống con gái sao?”. Bảy mươi chín, tám mươi...

“...”.

“Cậu chủ, cậu có khó chịu chỗ nào không? Không thoải mái?”. Tám mươi sáu, tám mươi bảy...

“...”.

“Cậu chủ, có phải cậu cũng nên có chút phản ứng của đàn ông không? chín mươi hai, chín mươi ba...”. Lẽ nào cơ thể cậu chủ có chỗ nào không ổn?

“...”.

“Hả? Cậu chủ, sao đột nhiên cậu lại ngồi dậy không làm nữa, còn bảy lần nữa là OK rồi mà?”.

Không làm nổi nữa! Quay người, cậu chủ làm mặt nghiêm nghị bỏ đi.

“Cậu chủ, cậu chủ! Cậu bỏ cuộc như thế là thua đó!”. Cô quýnh lên, túm lấy tay cậu chủ.

“Bỏ ra”.

“Cậu chủ, cậu muốn đi đâu vậy!?”. Sao cậu chủ cố tình quay đầu đi không nhìn cô, tại còn đỏ lên một cách kì quái nữa chứ.

“... Toilet”.

“Hả?”.

Sự nhẫn nại của đàn ông là có mức độ, hoàng hoa khuê nữ không nên khiêu khích trêu chọc hết lần này đến lần khác!

Phản ứng của đàn ông có rất nhiều loại, loại này hoàng hoa khuê nữ không cần hiểu rõ đâu!

Vì cậu chủ bỏ thi đấu chống đẩy chạy thẳng vào toilet, cho nên kết quả chung cuộc là 1:1.

Hai bên quay về đội mình ăn cơm trưa, Diêu Tiên Thụ bán độ rõ ràng trong lượt thi đấu thứ nhất, bị phó tổng Thư ngoắc tay gọi riêng ra một chỗ dạy dỗ dưới những ánh mắt thương cảm của đồng đội.

“Phó tổng Thư, giờ cơm trưa không nói chuyện công việc nhé!”. Cô hầu ôm hộp cơm vừa đi vừa gặm, lượt thi đấu đầu tiên khiến cô tiêu hao bao nhiêu thể lực rồi, lượt thứ hai lại hao mất bao nhiêu thể lực để tim đập nữa, cô phải bồi bổ lại mới được.

Thư Thành Nhạc lườm cô khinh thường, cái cô này biết tranh thủ phúc lợi nhân viên trước mặt anh ta như thế, sao đối diện với cậu chủ thích bóc lột sức lao động của mình thì cứ mềm nhũn ra như con chi chi vậy

“Cô thích cậu ta à?”.

“Hả?”. Diêu Tiên Thụ ngồi xổm trên đất bới cơm trong hộp ăn như nông dân ngơ ra, mấy hạt cơm rớt ra khỏi miệng, cô lúng búng, “Tôi thích ai?”.

“Cậu chủ nhà cô. Có phải cô thích cậu ta đúng không?”. Không thì anh thực sự không tìm được lý do nào giải thích được người có đầu óc có cá tính lại chịu bị người khác sai bảo như thế.

“Anh anh anh... anh đừng có nói lung tung nhé! Phó tổng Thư! Tôi là người hầu chuyên nghiệp, sao có thể có chuyện thích chủ nhân không chuyên nghiệp thế được! Anh không thể nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp người hầu của tôi đâu nhé, tôi tuyệt đối sẽ không thích chủ nhân của mình! Tuyệt đối là không!”.

“Thật à?”. Anh nghi ngờ. Nam đề lên nữ thì có thể sẽ có phản ứng sinh lý, nhưng nữ chịu bị nam đề xuống thì không đơn thuần là phản ứng sinh lý.

“Đó là đương nhiên! Tôi và cậu chủ là quan hệ chủ tớ đơn thuần, không có quan hệ nghiệp dư gì đó đâu”. Để chứng minh đạo đức nghề nghiệp của mình, cô bỏ hộp

cơm ra vỗ ngực, “Cho dù cậu chủ có cởi hết quần áo đứng trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không có tí phản ứng nào!”. Bình thản giống như khi cậu chủ chống đẩy trên người cô!

Bảo đảm này khiến Thư Thành Nhạc cười cười hiểu biết, nhân cơ hội hỏi luôn, “Nói tóm lại, cô không coi cậu ta là đàn ông, đúng không? Chỉ coi cậu ta là đối tượng phục vụ?”.

“... Ừm... anh không nên nói như thế, cũng có thể...”.

“Vậy còn tôi?”.

“Gì cơ?”.

“Cô có coi tôi là đàn ông không?”. Tốt xấu gì cũng là đối tượng đã từng bàn chuyện cưới xin, cũng phải có ưu đãi đặc biệt chút chứ nhỉ?

Câu hỏi của phó tổng Thư kì lạ quá, cô có coi anh ta là đàn ông hay không thì đã làm sao nào? Có thể bảo anh ta lúc đi toilet thì đi bên trái hay đi bên phải à?

“Cô đang phân vân à? Có phải cũng muốn tôi cởi quần áo ra, cho cô nhìn xem có phản ứng không sao?”.

□< Không muốn không muốn không muốn! Gọi cô vào góc phòng, còn cởi quần áo cho cô xem, chỉ để chứng minh anh ta có phải là đàn ông không à? Chuyện này giống ông chú quái dị cô gặp khi còn nhỏ này.

Ghét nhất ông chú quái dị!

“Tránh ra!”.

Giọng nói lạnh lùng của cậu chủ ngăn cản công cuộc thử phản ứng sinh lý nam nữ của hai kẻ phản bội - nhân viên và vợ của cậu.

Điều Tiên Thụ quay đầu nhìn, chỉ thấy đôi mắt quầng rử hầy còn dính nước của cậu chủ đang nhìn cô trừng trừng, ngay cả tóc cũng ướt sũng nhỏ giọt, hình như cậu chủ vừa dội nước lạnh.

Xong rồi! Máy câu cô nói cậu chủ đều nghe thấy hết phải không? Cả câu... cô không coi cậu ấy là đàn ông?!

Mẹ ôi, cậu chủ, em không cố ý ngược cậu, lại càng không dám hoài nghi kết cấu sinh lý và tôn nghiêm đàn ông của cậu mà! Em chỉ là...

Cô buông hộp cơm ra định giải thích, cậu chủ đã lạnh lùng đi lướt qua cô, không thèm quay đầu lại.

Gây ra họa rồi... cậu chủ, cậu đừng tức giận mà, đừng bỏ rơi em mà!

Chương 30: Cậu chủ, cậu có phản ứng à?!

Dưới ánh nắng chói chang, hai chiếc xe đắt tiền dàn hàng ngang ngay giữa đường.

Tiết mục góp vui trước đó tuyên bố chấm dứt, đây mới là màn thi đấu quan trọng của tổng giám đốc PK phó tổng.

Tuy nói là đại hội thể thao nhân viên, nhưng tại sao tình hình lại trở thành kiểu thi đấu đua xe đậm chất giang hồ giữa tổng giám đốc và phó tổng thế này, đám nhân viên cũng tự thấy rất hoang mang.

Chỉ thấy hai người đàn ông cởi áo vest ra, đi tới ô tô của mình.

Ô tô của phó tổng Thu màu đen trang nhã lịch sự, xe thể thao màu bạc của tổng giám đốc kiêu ngạo phóng khoáng, mui xe mở ra, khí thế càng áp bức.

“Này, đại thiếu gia, mấy câu lúc nãy của cô ấy cậu nghe thấy không?”. Vào vạch xuất phát, Thu Thành Nhạc nghiêng đầu hỏi người ngồi trong xe thể thao mui trần, giọng đầy vẻ khiêu khích.

Cậu chủ lờm Thu Thành Nhạc, im lặng không đáp.

“Coi cái mặt như bị người ta ngược đãi dã man của cậu, chắc là nghe thấy. Cậu nói coi giờ cô ấy mong ai thắng hơn?”.

“... Chuyện của cô ấy, tôi quyết định”. Không tính tới nguyện vọng của cô ta.

“Chưa chắc. Nếu tôi thắng, cô ấy sẽ không làm người hầu của cậu nữa, chuyện cưới xin của cô ấy cậu cũng không thể quyết định được, tôi muốn chơi bởi theo đuổi thế nào, đại thiếu gia cậu cũng không thể nhúng tay vào”.

“Anh đừng quên anh họ gì”. Họ Thua⁽⁷⁾ mà cũng muốn thắng cậu à? Mơ đi, “Cũng đừng quên, nếu anh thua sẽ không được phép để ý tới cô ấy, không được quan tâm cô ấy, không được nói chuyện với cô ấy nữa!”.

“Hả? Đại thiếu gia, thỏa thuận lúc đó của chúng ta làm gì có mục không được phép quan tâm nhỉ?”. Thu Thành Nhạc giả vờ giật mình cau mày, “Không được nói chuyện là sao?”. Đe dọa đấy à? Mấy khoản bổ sung này, anh không đồng ý.

“Nói ít thôi”. Tay nắm lấy cần số, đèn đỏ phía trước bắt đầu chớp nháy liên tục.

Đèn xanh bật lên trong nháy mắt, hai chiếc xe gần như nhả phanh cùng một lúc, tranh nhau lao vọt lên phía trước.

“Tiểu Thụ Tiểu Thụ, cô có cược không? Tôi cược hai trăm tệ phó tổng sẽ thắng nha!”.

“Cái gì! Rõ ràng là xe của tổng giám đốc ngầu hơn!”.

“Này! Giờ đang đua xe, không phải cưa gái! Ngầu thì có ích gì chứ! Đúng là cái gói thêu hoa!”.

“Tiểu Thụ, cô không lại gần đây à? Óa! Tổng giám đốc vừa đánh vòng cua đẹp lắm! Siêu quá đi mất!”.

Đứng giữa đám nhân viên chẳng hiểu ngọn nguồn này, Diêu Tiên Thụ rất lo lắng, bọn họ lấy cấp trên ra cá độ, mà hai vị cấp trên kia lại đem cô ra đánh cược.

Một người thì cười hí hửng nói muốn chuộc thân cho cô, kết quả là đẩy cô đi uống thứ nước kinh dị đó.

Một người nói gì mà không bán vợ mình, nhưng sau lưng thì đồng ý đem cô ra đánh cược!

Rốt cuộc là cô mong ai sẽ thắng đây? Nếu cậu chủ thắng, cô sẽ tiếp tục là người hầu bị bóc lột, nhưng có lẽ vì đã đắc tội với cậu chủ mà sẽ bị bắt nạt thậm hại hơn.

Nếu phó tổng Thụ thắng, thế thì, cô thực sự phải bỏ cái nghề làm người hầu hơn mười năm nay sao? Tuy công việc này không có tương lai lắm, tốt nhất cũng chỉ leo tới chức tổng quản bảo mẫu, nhưng đã thành thói quen, cô đúng là chưa từng nghĩ tới việc rời bỏ cậu chủ.

Tiếng bánh xe cạ trên đường rít lên khi xe cua gấp khiến tim cô đập thành thịch, hai chiếc xe màu đen và bạc áp sát vào nhau, tóe ra tia lửa. Chiếc xe màu đen bình tĩnh chạy, chiếc xe màu bạc xảo quyết chạy bên cạnh, đẩy chiếc màu đen lên via hè chẳng thèm để ý tới an toàn.

Diêu Tiên Thụ há hốc mồm nhìn, cô cũng không biết kỹ thuật đua xe của cậu chủ lại điệu nghệ như vậy, còn nhớ hồi trước khi đi du học, cậu ấy vẫn là một công tử đi học bằng xe riêng của gia đình. Thao tác và kỹ thuật thi đấu thành thạo như thế, không lẽ ở nước ngoài cậu chủ cũng lấy con gái ra đua xe đánh cược?

Hai chiếc xe chạy song song với nhau, cân sức cân tài, anh đuổi tôi theo, rượt đuổi ráo riết, lại thêm một vòng cua nữa, đã sắp tới đích, cuối cùng chiếc xe nào sẽ

vượt lên cán đích, giành vòng nguyệt quế, nhận được vinh dự và những tràng pháo tay, chấm nét cuối cùng để hoàn thành bức tranh thi đấu này đây?

III < A a a! Đã là lúc nào rồi mà cô còn tâm trạng cosplay người dẫn chương trình thể thao chứ!

Đúng lúc đó, từ chiếc xe thể thao mui trần đột nhiên bay ra một vật thể mờ ám, xoay N vòng trong không trung, độ cong hoàn mỹ có hệ số khó tới 3.6 đập thẳng lên tấm kính chắn gió của chiếc xe màu đen, chiếc xe màu đen giật mình, vội đánh tay lái về bên trái để tránh, chiếc xe màu bạc nắm lấy ngay cơ hội, chính là lúc này, lúc này! Chiếc xe màu bạc vượt lên cán đích!!

Quần chúng theo dõi chẳng hiểu gì ngần người ra.

“Cái... cái lúc này là gì? Là tôi hoa mắt hả? Có phải tổng giám đốc ném... gì đó sang phó tổng không?”.

“Tôi cũng thấy... thế có tính là phạm quy không?”.

“Tổng giám đốc phạm quy có thể xử như bình thường không?”.

Chiếc xe màu đen dừng lại cạnh đó, Thư Thành Nhạc bước xuống xe, chân giẫm lên vật thể mờ ám - bình nước khoáng, cười u ám, cau mày nhìn cậu đại thiếu gia đang đi ra khỏi chiếc xe thể thao mui trần.

“Đại thiếu gia, cậu vi phạm quy định thế này đúng là làm người ta phải chửi thề”.

“Phạm quy?”. Cậu chủ dứt tay vào túi quần, tỏ vẻ chẳng hiểu gì cả, “Khát nước, uống nước, ném chai, phạm quy chỗ nào?”.

“...”.

Cậu chủ quay đầu lại nhìn trọng tài, “Có quy định nào cấm ném chai không?”.

=_||| Sao cậu có thể hỏi câu đê tiện như thế chứ... cái này không phải vấn đề về quy định, mà là vấn đề về lương tâm đó... nhưng mà, cuộc sống cả nhà từ già đến trẻ còn nằm trong tay tổng giám đốc đê tiện kia, ông chẳng còn cách nào khác ngoài việc lắc đầu, lắc đầu rồi lại lắc đầu tiếp.

“Rất tốt. Tôi thắng. Anh phải nhớ những gì anh đã nói”.

Thư Thành Nhạc nhướn mày, cười nhẹ, “Đồng ý? Tôi đã đồng ý với đại thiếu gia

cái gì? Sao tôi không nhớ nhỉ?”. Chẳng phải chỉ có một mình cậu ta là kẻ mặt dày.

Cậu chủ nheo mắt.

Thư Thành Nhạc càng cười tươi hơn, “À, hình như tôi có nhớ mang máng, tôi đồng ý với đại thiếu gia cậu, thua thì sẽ không chú ý cô ấy, không được thích cô ấy nữa, được. Tôi đồng ý với cậu, giờ tôi không thích cô ấy nữa, cũng không quan tâm tới cô ấy, tôi chỉ theo đuổi cô ấy. Được chứ?”.

“...”.

“Theo đuổi quang minh chính đại, trong sáng vô tư, trai chưa vợ theo đuổi gái chưa chồng”.

“Anh dám!”.

“Sao tôi không dám? Ông chủ không có quyền nhúng tay vào cuộc sống tình cảm của nhân viên, dù cậu là cậu chủ của cô ấy thì cũng thế!”.

Cái đồ khôn nạn! Đá văng chai nước khoáng đi, cậu chủ nổi giận, “Ai nói tôi không có quyền quản cô ta, cô ta là...”.

“Tổng giám đốc! Phiên cậu qua đây một chút, có chút chuyện cần cậu xác nhận lại!”. Một bóng người chạy ào vào giữa hai người đàn ông rất ngầu rất xịn đứng chung với nhau, kéo anh chàng đẹp trai lạnh lùng ra rồi chạy biến đi mất.

Diêu Tiên Thụ không chú ý tới ánh mắt của đám quần chúng nhân viên, kéo cậu chủ nhà mình ra một góc. Cô chống thất lưng thở hổn hển, đã thấy cậu chủ thờ ơ khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào tường, im lặng không nói gì chỉ giương mắt nhìn cô. Hình như đang bực bội vì cô xông vào đúng thời khắc máu chót, ngăn cậu phanh phui ra thân phận hoàng tráng của mình.

=~= Ông xã của cô? Đối tượng kết hôn giả? Cái này thì có gì hay đâu? Sao có thể tùy tiện để người khác biết được! Suýt nữa là lộ rồi!

“Cậu chủ! Vừa nãy cậu muốn nói gì thế hả!”. Chú ý, đây là câu hỏi tu từ, nhưng cậu chủ lại tự nghe ra thành câu hỏi.

“Cô ấy là cô vợ ngốc nhà tôi”.

“Hả? Ai?”.

“Cô!”.

@ o @ Rót cuộc là cô gốc cỡ nào chứ? Sao cậu chủ phải cố sức đem thêm chữ gốc kia vào.

“Lúc này, em nói chuyện với phó tổng Thư... cậu chủ nghe... nghe... nghe... nghe thấy ạ?”.

“Đoạn không coi tôi là đàn ông hả?”.

= =||| Xem ra là nghe thấy, còn nghe rõ ràng nữa.

=3= Nhưng cũng không thể trách cô, ai bảo cậu chủ không coi cô là phụ nữ trước, bình tĩnh chống đỡ trên người cô, cho nên cô mới ăn miếng trả miếng, kéo lại tôn nghiêm phụ nữ cho mình chứ.

“Cô qua đây”. Cậu chủ ngoắc tay với cô.

“Cậu chủ?”. Có gì sai bảo sao? Cô tò mò tới gần.

Một tay cậu ôm quanh thắt lưng cô, siết chặt, kéo cô sát vào người, đôi môi cậu đột nhiên lại gần trong gang tấc, gần như chạm vào trán cô, tim cô bắt đầu ngứa ngáy, tai cũng đỏ bừng bừng, đang tính giơ tay lên kéo giãn khoảng cách gần tới không đúng quy định này ra, bỗng nhiên cậu chủ cúi người xuống, đôi môi khép mở phát ra những âm thanh trầm trầm mờ ám khẽ chạm lên cái tai đỏ bừng của cô.

“Có cảm giác không?”.

“Không có không có! Em chẳng có cảm giác gì cả!”. Mặt cô đỏ lựng lên, tim đập thình thịch.

“Không có cảm giác à?”. Cậu nhú mày, điều chỉnh tư thế đứng, khẽ đẩy người lên, để cơ thể càng ép sát vào cô, “Thế này thì sao? Cảm thấy không?”.

“Không có mà, em không có... hả... cậu chủ, cái đó cái đó...”.

//////////< Cậu chủ, cái cảm giác cậu nói không phải là nói tới... cái cứng cứng cứ chọc vào em chứ?

“Cảm thấy rồi à?”. Cậu vươn tay ra ôm lấy eo cô, trầm giọng hỏi.

Cô đứng bất động, hoàn toàn không có ý định nhúc nhích nữa, rất sợ cơ thể đàn ông của cậu chủ có chỗ nào không thoải mái.

Cậu chủ khẽ thở ra một cách khiêu gợi, thậm chí mê hoặc bên tai cô “Thế đó là

cái gì?”.

Cả người cô nóng ran, ngơ ngác ngáng đầu cắn môi, nhìn vào đôi mắt đen sâu như hồ nước của cậu chủ.

Đó là cái gì? Đó là...

Cậu chủ có phản ứng với cô? Sao cậu chủ lại có phản ứng đàn ông với cô?

Không đúng không đúng! Đó là chỉ phản ứng sinh lý đàn ông bình thường thôi, đó chỉ là phản ứng của việc đàn ông có nhu cầu, đó chỉ đơn thuần là tình dục, nhục dục, thú dục...

Cô chờ đến chẳng nói được câu nào, để mặc thứ đáng yêu đang phát nhiệt ở bụng dưới kia trêu chọc mình, không ngừng nhắc nhở cô sự tồn tại kiêu ngạo của nó. Tuy kêu gào khải hiệu, cậu chủ có nhu cầu, người hầu sẽ tận sức phục vụ! Nhưng cũng có vài việc... người hầu bất lực!

Làm sao bây giờ, dù phản ứng của cậu chủ đã biến thành quấy rối tình dục nơi công sở nghiêm trọng, nhưng cô vẫn hơi hài lòng, ít ra cậu chủ cũng coi cô là phụ nữ.

Gì mà coi với không coi cô là phụ nữ chứ, sao cô phải để ý mình có hương vị phụ nữ trong mắt cậu chủ không, có giống con gái không? Cô là người hầu đã được rèn luyện chuyên nghiệp, không nên để tâm tới mấy chuyện có với không, cô phải lôi tinh thần chuyên nghiệp ra!

“Cậu chủ, người cậu không có vấn đề, rất bình thường, rất đàn ông, thật tốt quá, em đã kiểm tra, yên tâm rồi, cho nên... có thể tách ra một chút được không ạ?”.

Câu nói vô duyên không đúng thời điểm khiến cậu chủ cau mày lại, bỗng nhiên hạ giọng hỏi cô, “Tôi là gì của cô?”.

“... Cậu là... cậu... cậu chủ của em”.

“Là người đàn ông!!”.

TT____TT Cậu chủ, em biết cậu là đàn ông rồi, hơn nữa còn rất man, rất mạnh mẽ. Nhưng mùi vị đàn ông của cậu có thể đừng thả rộng ra như thế được không? Cái thứ đáng yêu bướng bỉnh kia còn đang chào hỏi em kia kìa... cậu như thế, em khó chống cự lắm...

Chương 31: Cậu chủ, chơi SM không vui đâu!!!

Thắng bại được quyết định vì một chai nước khoáng không khiến mọi người dị nghị nhiều lắm, thật sự là tổng giám đốc biết cách lấy lòng, trấn an nhân viên, đặc biệt còn hứa ít lâu nữa sẽ tổ chức dạ tiệc ở bể bơi lộ thiên của khách sạn cao cấp để thưởng cho những người tham gia cái đại hội thể thao vô sỉ xấu xa này.

Đám nhân viên thường ngày chỉ “người khác ngồi, tôi đứng; người khác ăn, tôi nhìn” cuối cùng có thể được thưởng thức mùi vị của khách sạn quốc tế hạng nhất rồi, ai còn muốn so kè cái hạng nhất bất công của tổng giám đốc chứ?

Phó tổng Thư im lặng cười nhạt, chẳng có ý kiến với thắng lợi đại thiếu gia giành được danh không chính ngôn không thuận trong đại hội thể thao đó, vẫy tay gọi nhân viên Diêu Tiên Thụ tới trước mặt, chìa tờ giấy báo nợ ra cho cái tên phản bội này.

Diêu Tiên Thụ nhìn tờ giấy báo nợ, hai dòng nước mắt tuôn ào ạt. Phí sửa xe lại thêm tiền phạt khi thi đấu thua, tiền cô nợ phó tổng Thư càng lúc càng nhiều, sắp chết tới nơi rồi.

Cầm tờ giấy báo nợ, đang định vừa khóc vừa chạy thì phó tổng Thư gọi cô lại.

“Này!”.

“Dạ?”. Cô quay đầu lại.

“Có phải cô và cậu ta...”.

“Ừm?”.

“Thôi. Tôi tự tìm hiểu vậy”.

“Hả?”.

“Thôi, chạy tới cạnh cậu chủ nhà cô mà nịnh nọt, quyến rũ, thân mật đi”. Nói xong, anh ta đột nhiên thu lại nụ cười trầm tĩnh, đẩy cô ra vẻ ghét bỏ, phẩy tay bỏ đi.

Hả? Phó tổng Thư thấy cô nịnh nọt quyến rũ còn còn còn còn... thân mật trước mặt cậu chủ lúc nào?

Dấu chấm hỏi phó tổng Thư để lại còn chưa tiêu hóa kịp, sau đó cậu chủ còn úp

một sọt dầu chấm hỏi lên đầu muốn cô phải trả lời.

Còn khó ứng phó hơn phó tổng Thư!

Ví dụ như:

“Cậu chủ, cậu đã về”.

“Soạt”, một bó hồng rõ đẹp bị nhét bừa vào cửa tủ giày như bó rau cải bán theo cân. Cũng chẳng biết là tặng cho ai.

Cô nhìn thoáng qua cậu chủ, rồi lại quét mắt sang bó hồng, cậu chủ mua hoa như mua rau, cô quyết định không nhìn.

“Cậu chủ, em cởi giày giúp cậu”.

Cậu chủ cau mày, giật lấy bó hoa trên ngăn tủ, hình như đang cố gắng để cô hầu nhà mình để ý.

Hả? Ý cậu chủ là cô à? Là muốn bảo cô nói gì hả? Nhưng cô phải nói gì đây?

“Cậu chủ, cậu mua gì đó?”.

“Không tự nhìn đi à?”.

“A! Hoa đẹp quá! Chắc chắn là tổng quản bảo mẫu sẽ thích chết mất! Nhưng một ngày cậu chủ được năm mươi tệ, đừng mua hết tiền như thế, phải để dành lại mà tiêu chứ”.

“Soạt”.

Trong nháy mắt, bó hoa hồng bị phi vào trong thùng rác, cậu chủ hạ giọng chửi thề đi vào phòng khách.

Diêu Tiên Thụ nhìn chăm chăm vào bó hoa hồng bị phi vào thùng rác, trong lòng kích động. Nhìn cậu chủ ném đi chẳng tiếc như thế, cái này chắc chắn là cải xanh trá hình hoa hồng đúng không?

Lại ví dụ như:

“Cậu chủ, em xin cậu, cậu mặc áo vào đi mà... cậu lại không mặc áo mà đi quanh nhà rồi!”. Cho dù thời tiết rất nóng, nhưng trong nhà mở điều hòa, cậu chủ sẽ ốm mất.

“Không mặc”. Kiên quyết gạt đi.

“Đừng thế mà! Cậu mà còn thế, em... em...”.

Đường cong nơi thắt lưng nhỏ xinh đẹp tinh tế cứ ẩn ẩn hiện hiện hấp dẫn người khác, ừm... quả ô mai nhỏ nhỏ hồng hào mềm mại... oa! >////< Cậu chủ khóa thân lại khiến cô nghĩ lung tung rồi, em xin cậu em xin cậu, chỉ cần mặc cái áo sơ mi vào cũng được rồi...

Cô đã tự kiểm tra chứng nhận cậu chủ đủ tiêu chuẩn là người đàn ông trưởng thành rồi, không cần nhắc nhở cô suốt như thế đâu!

Cậu chủ liếc mắt, “Không phải cô đã nói, dù tôi có khóa thân đứng trước mặt cô, cô cũng chẳng có cảm giác gì à?”.

=□=||| Cậu chủ! Cậu hẹp hòi quá đấy! Cậu có cần phải khóa thân trả thù em như thế không? Em chỉ vì chứng minh quan hệ chủ tớ trong sáng với người ta thôi mà!

“Hay là... cô nhìn tôi khóa thân, có thứ cảm giác không nên có ấy rồi?”. Đôi mắt cậu chủ mờ đi, hừ một tiếng.

“Không phải không phải không phải mà! Em chỉ sợ cậu bị ốm, bị cảm lạnh thôi, em không dám có ý nghĩ không an phận với ngọc thể của cậu chủ đâu!”. Cô cuống quýt xua tay phủ nhận, “Em với cậu chủ cũng giống cậu chủ với em, là quan hệ chủ tớ đơn thuần trong sáng, giống như khi em cởi sạch quần áo, cậu chủ cũng chẳng có cảm giác gì với em mà!”.

“Thế cô cởi ra xem nào”.

o □ o|||||

“Xem tôi có cảm giác không trong sáng với cô hay không”.

“...”.

“Cởi đi”.

“Cậu... cậu chủ... kiểm tra kiểu này tà ác nguy hiểm quá, chúng ta không chơi có được không ạ?”.

“Không được”.

“...”.

“Tôi muốn xem mấy thứ xấu xí của cô. Cởi ra cho tôi xem”.

Cô cắn môi, tay cứng đờ đưa tới chỗ khóa kéo sau cổ, cô không biết mình có thực sự muốn chứng minh với cậu chủ, mình không có cảm giác gì với cơ thể của cậu ấy không, cô chỉ không thể nói không với những mệnh lệnh của cậu ấy.

Ánh mắt sáng rực của cậu chủ nhìn chăm chú vào người cô, tay cô chạm tới khóa kéo, run rẩy liên hồi, muốn kéo xuống, nhưng chẳng hiểu sao không có sức.

Cậu chủ đột nhiên bước tới gần một bước, đưa tay ôm lấy vai cô, ngón tay thon dài lướt qua cổ, cầm lấy khóa kéo.

“Soạt” một tiếng, bộ đồ người hầu bị kéo xuống ngực.

Tim của cô cũng đập bang bang.

Hơi thở nóng rẫy của cậu chủ từ phần lưng trần lan khắp cơ thể cô như có dòng điện chảy rần rần khắp cơ thể.

Cảm thấy phần lưng trần đều lọt vào tầm mắt nóng bỏng của cậu chủ, cô túm chặt lấy phần ngực áo, không để nó rơi xuống khiến cả cơ thể mình lộ ra.

Cô không nghĩ tới việc tỏ ra quyến rũ mê hoặc, nhưng động tác ấy lọt vào mắt đàn ông lại hoàn toàn biến thành động tác mê hoặc.

Đầu vai trần bỗng nhiên nóng rực lên, cảm giác ướt át chậm rãi trườn từ đầu vai vào trong, chiếm hữu, cắn mút lên càn cở... đó là đầu lưỡi của cậu chủ?!

Cậu chủ hôn chậm rãi, rồi mút mạnh, dường như muốn rút hết sức lực của cô như quỷ hút máu.

Cậu hơi rướn người về phía trước để cơ thể sắp đứng không nổi của cô dựa cả vào mình. Lồng ngực trần trụi của cậu chủ chạm lên phần lưng trần của cô, khiến cậu phải học lên một tiếng nặng nề. Vén lọn tóc mềm mại ở cổ cô ra, hai tay cậu đưa tới trước ngực cô, dễ dàng cầm lấy hai bàn tay đang ôm áo trước ngực của cô, muốn cô thả tay ra.

Cô nghiêng đầu nhìn cậu, lại bị cậu chủ thuận thế áp môi lên môi cô.

Chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng, không hôn sâu, không nồng nhiệt nhưng lại càng khiến người ta ngượng ngập. Cậu thậm chí còn không nhắm mắt, đôi mắt đen nheo lại muốn thấy rõ từng phản ứng của cô.

“Cậu... cậu chủ...”. Môi cô khẽ động đây, cậu cố ý vươn đầu lưỡi nhẹ lên vào

miệng cô.

“Cậu... cậu kiểm tra xong chưa?”.

“Hừm?”. Cậu hiển nhiên đã quên mất mong muốn ban đầu của mình, chỉ muốn thử phản ứng của cô.

“Cậu... cậu không có cảm giác với em... đúng... đúng không?”.

Cậu nhìn chằm chằm bộ dạng lực bất tòng tâm, lừa mình dối người nhưng lại vô cùng hợp khẩu vị với mình của cô, bàn tay từ phía sau mở rộng cổ áo tiến vào, xoa lên ngực cô, “... Sai, tôi có cảm giác với em, muốn...”.

Ngực căng lên, cô hít sâu vào một hơi, đứng đờ đẫn ra như khúc gỗ, khó thở lại không dám nuốt nước miếng, rất sợ chỉ một động tác nhỏ của mình thôi, ngực cô sẽ có phản ứng lên xuống, mà tay tay tay tay của cậu chủ, tay tay tay tay của cậu ấy đã bóp mạnh lên cặp bánh mìn thêu của cô, cứ dao động lên lên xuống xuống khiêu khích gợi cảm trước mắt cô.

Còn chưa thoát khỏi trạng thái người thực vật, nụ hôn nồng nàn đã ập xuống, trong đầu cô chỉ còn hai con rắn nhỏ đang đan vào nhau, quấn riết lấy nhau, lúc cao lúc thấp, đất trời đảo lộn.

Nhưng ai mạnh ai yếu, ai thắng ai thua đã rõ ràng, con rắn nhỏ góc ghech chậm chạp kia chẳng có chút lợi thế sân nhà nào, lúc nào cũng chẳng chuyên tâm chỉ muốn chạy trốn, nhưng bất đắc dĩ lần nào cũng thất bại, bị con rắn kia ngang tàng mạnh mẽ cuốn trở về tiếp tục chèn ép bất nạt chà đạp không chạy đi đâu được, ép vào tận trong góc run rẩy, khóc rí rí.

Kĩ thuật hôn mê hoặc thấm vào cơ thể cô. Thật giống như đang nói với cô, không cần biết cô có phải người hầu không, cậu ấy vẫn có phản ứng với cô! Kiểu hôn đáng sợ này trôi tuột vào trong tim cô. Thật giống như đang nói với cô, không cần biết cậu ấy có phải cậu chủ của cô không, cậu ấy để ý tới cô!

Con rắn nhỏ đang sôi sục chiến đấu lại mở mắt ra, cậu chủ đang đè lên người cô, trước mắt cô là chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, mà dưới người là - cái giường K-Size to vật vãi của cậu chủ!

o/////o Cậu chủ đè cô lên long sàng từ khi nào vậy? Động tác thuần thực kĩ thuật điều luyện tới đáng sợ, khiến cô chẳng có chút đề phòng nào cả!

Đó không phải điểm quan trọng, quan trọng là - theo luật người hầu, sao cô có thể ngủ trên long sàng của cậu chủ được!?

“Cậu... cậu chủ! Không đúng với quy định rồi! Không thể hôn nữa!”. Đẩy tay của cậu chủ ra, chạm ngay vào lồng ngực mịn màng của cậu ấy.

Không để ý tới cái tay lợi dụng sờ mó của cô hầu, cậu chủ thừa cơ cầm lấy tay cô xoa lên ngực mình, tự giác dâng ngực lên, chỉ hy vọng cô có thể sờ mó càng nhiều càng tốt, tốt nhất là để cô sướng tới mức đưa lưỡi ra hôn cậu. Chẳng thèm quan tâm tới cái quy định đạo đức vớ vẩn của cô, cậu nghiêng người muốn cởi bộ đồ người hầu đang miễn cưỡng mặc trên người cô ra.

//////< Tự dừng cậu chủ lại cho cô xoa ngực cậu ấy! Cô vui lắm, nhưng mà, nhưng mà...

“Cậu chủ, không được mà!”.

Cô túm lấy cái quần lót sắp bị tụt ra, vặn vẹo nhảy xuống giường, lại bị bàn tay to của cậu chủ tóm được, ôm trở lại giường.

“Em dám nói tôi không được à?”. Con người đen bản ra tia lửa, không rõ là giận hay là ham muốn.

~ ~ ~ ~>/////////<~ ~ ~ ~ Oan em quá, ý em không phải thế!

“Được hay không thử là biết!”. Cái này thì rõ rồi, là lửa ham muốn nhiều hơn một chút!

~ ~ ~>□<~ ~ ~ Nhưng mà, chuyện này thực sự không thể thử mà! Cậu chủ!

“Tại sao không thể? Chúng ta đã cưới nhau rồi!”. Là hợp pháp! Ai cũng không thể ngăn cậu hưởng thụ đãi ngộ của người chồng!

Nhưng, trong kết hôn giả không bao gồm luôn chuyện giường chiếu mà!

“Em không thể có ý nghĩ không đúng đắn với cậu chủ được!”.

“Vậy thì đừng có!”. Cậu cũng chẳng mong cô có, cậu có là được rồi!

Cái gì mà đừng có chứ? Cô hầu ngăn người ra nghĩ.

Lần đó khi cầu hôn, cậu chủ cũng nói như thế, cưới không có nghĩa phải yêu cậu ấy, kết hôn với cậu chủ nhưng không có nghĩa phải yêu cậu ấy.

Cho nên, giờ cũng như thế.

Lên giường với cậu chủ nhưng không được có những ý nghĩ khác đúng không?

Cậu chủ kết hôn với cô chỉ vì thừa kế khách sạn, sao cô có thể lú lẫn quên mất thân phận của mình chứ!

“Cậu chủ, em biết đàn ông có khi khao khát ham muốn không có lý trí, nhưng em thật sự không có tư cách lên giường với cậu... không thì, cậu tìm người khác thử xem cậu có được hay không đi?”.

Vừa nói dứt câu, bầu không khí âm áp ướt át ban nãy bay sạch, cô cảm thấy cơ thể cậu chủ đột nhiên cứng đờ, hít một hơi thật sâu, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô. Còn lạnh hơn khi nghe cậu nói vô duyên “Chúng ta kết hôn giả” vô duyên của cô.

“Cô dám muốn tôi tìm người phụ nữ khác à?”. Đây đâu phải là lời một người vợ nên nói? Cô ấy không tự giác chút nào sao? Làm người hầu đến mức hỏng cả não rồi à?

“Cậu chủ... cậu cứ nhìn quanh tìm gì thế?”.

“Đây”.

=□=||| Cô lạnh cả lưng, có dự cảm không lành...

“Cậu chủ, cậu tìm đây làm gì?”.

“Treo cô lên”.

“... Treo... treo lên làm gì?”. Khẩu vị của cậu chủ nặng quá, thích chơi SM trói người sao?

“Đánh”.

=_=||| Cách trừng phạt thuần khiết quá!

Quyển 3 - Di chứng sau khi ly hôn

Cậu nghĩ rằng tìm người cứ ôn ã riu rít như cô là được rồi, nhưng không phải cô, cậu thấy ôn ào quá.

Cậu nghĩ rằng tìm người cứ nhõng nhẽo bám người như cô là được rồi, nhưng không phải cô, cậu thấy phiền phức quá.

Hóa ra, cô đơn không phải vì không có người ở bên, mà là vì người ở bên mình đâu phải người trong lòng mình.

Chương 32: Cậu chủ, trước đây cậu và cô ấy có gì với nhau?

Qua cái gương treo tường to to, Diêu Tiền Thụ nhìn mấy cái dấu đỏ đỏ trên lưng mình mà run rẩy không ngừng.

Nhớ lại về mặt lúc đó của cậu chủ, cô vẫn còn thấy sợ.

Lần đầu tiên cô thấy cậu chủ giận dữ lạnh lùng hờ hững như thế, mặt giận tới mức đỏ bừng, môi mím chặt nhếch lên, thở phì phà phì phò.

Cậu đi xuống giường, đi đi lại lại trong phòng, xoay qua rồi xoay lại, tính đề con giận xuống, khôi phục lại dáng vẻ tiêu chuẩn của quý công tử lạnh lùng, nhưng vừa nhìn thấy cô người hầu đang muốn trèo xuống giường như kiểu chẳng có chuyện gì xảy ra, lửa giận lại bốc lên, cậu rút cái thắt lưng mềm trên hông mình ra, trói cô vào đầu giường chẳng chút nể tình, không thèm để ý cô đang kêu khóc hu hu a a liên tục, vừa gặm vừa cắn, hành hạ để lại một đồng dấu đỏ đỏ tím tím như hạt ô mai trên lưng cô.

Hình ảnh đó... khiến mặt mũi của người hầu chuyên nghiệp như cô mất sạch!

Sao cô lại phát ra âm thanh ưm ưm a a khi bị cậu chủ cắn, cả người còn nóng lên khó chịu, thất vọng khi cậu chủ rút lui đúng thời điểm máu chót nữa chứ.

Đó là cậu chủ đang trừng phạt cô nghiêm khắc, đang bạo lực gia đình với cô, sao cô lại có bộ dạng chấp nhận rồi vô cùng sung sướng, vô cùng thoải mái! Có phải thể chất của cô là thích bị ngược không?

Nhưng mà... kĩ thuật đề người thành thực phóng túng này cậu chủ học ở đâu ra vậy? Không phải cậu ấy rất kiên cố, rất lạnh lùng trong sạch sao? Không thì đã làm hỏng cái tên Cẩm Ngọc tuyệt vời của cậu ấy à?

Không phải tổng quản bảo mẫu đã nói cậu ấy không có kinh nghiệm yêu đương, trong sáng như tờ giấy trắng sao?

Cậu chủ thực sự thuần khiết không nhiễm bẩn như tờ giấy trắng thuần mỹ, thông tin này đã được những nhân viên tới dự bữa tiệc cậu chủ hứa hẹn mấy ngày sau thể nghiệm toàn bộ.

Cạnh bể bơi sang trọng lấp lánh, cậu chủ nhà cô mặc bộ lễ phục trắng như tuyết, đẹp như thiên tiên bỗng bồng bềnh xuất hiện, khí chất cao ngạo quý tộc không thể đỡ được ấy cứ tỏa ra, khiến bao cô gái phải choáng váng. Mái tóc rối có trật tự, đôi mắt đen thản nhiên có thần, môi hồng khê nhếch, sợi xích bạc bên ngực trái lấp lánh dưới ánh đèn, chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái càng làm tôn thêm sự rực rỡ, khiến cả người cậu chủ như phát hào quang lấp lánh, cao quý tới mức người khác không thể tới gần.

Bộ lễ phục màu trắng... không phải là bộ cô dám tự ý mua thêm cho cậu chủ sao?!

Đã không biết bao nhiêu lần cô lên mơ tưởng dáng dấp tuyệt vời anh tuấn sang trọng của cậu chủ sau khi mặc vào ở trong mơ, nhưng không lần nào cậu chủ chịu hợp tác, cứ nhét vào chỗ sâu nhất trong tủ quần áo không chịu mặc, còn nói mất thẩm mỹ của cô quá kém lại ẻo lả, hôm nay, tại... tại sao đột nhiên lại đổi khiêu thẩm mỹ, mặc bộ quần áo tiêu chuẩn của hoàng tử bạch mã tới quyến rũ thiếu nữ ngây thơ chứ!

Vỗ vỗ micro thử âm, cậu chủ đứng trên bục cạnh bể bơi hăng giọng, bắt đầu bài phát biểu.

“Chào mừng mọi người tới tham gia bữa tiệc, tuy tôi vốn dĩ không muốn tiêu tiền cho cái chuyện hoang phí này, nhưng đã hứa rồi, mọi người cứ vui chơi cho thoải mái đi”.

Phụt!!! Lời phát biểu của ông chủ gì mà lạ vậy!

“Trong khoảng thời gian tôi nhậm chức, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, tuy tôi biết sau lưng mọi người gọi tôi là ma máu lạnh, mặt đơ chết tiệt gì đó, nhưng hôm nay tôi không có ý so đo”.

=_=_||| Cậu chủ, có thật là cậu tính khao thưởng nhân viên, chứ không phải

nhân cơ hội này mở đại hội trả thù chứ?

“Hôm nay tôi đứng ở đây, là muốn giới thiệu cho mọi người được biết. Mặc dù... giờ tôi nhìn thấy cô ấy là thấy phiền, nhưng... cái cô đang rút đầu muốn chạy kia, cô lên đây cho tôi”.

=□=|||| Cậu chủ! Có đúng là cậu gọi em không? Làm trò trước mặt nhiều người như thế, cậu muốn giới thiệu em với mọi người làm cái gì hả? Quan hệ của chúng ta không phải bí mật sao? Tuyệt đối không thể để người khác biết!

Trước mắt bao nhiêu người, Diêu Tiên Thụ xoắn tay vò đầu bò lên trên bực, dưới đèn hè nóng bức, cô lại mặc cái áo sơ mi cài kín cổ áo. Chỉ để che mấy cái dấu nhỏ sau khi bị cậu chủ SM.

Quý công tử mặc đồ trắng với cô ngốc đang cúi đầu, hình ảnh này nhìn vào thấy chênh lệch quá rõ.

Nhưng anh chàng công tử tổng giám đốc không ngại ngần, cầm micro nhìn cô thật chăm chú, thấy cô e thẹn càng lúc càng cúi đầu xuống thấp, hận không thể ôm chân trông nằm trong góc.

“Mọi người không biết, thực ra, cô ấy là...”.

Tâm trạng khó hiểu lưỡng lự buồn bực hòa cả chút chờ mong nho nhỏ dường như cứ xoay vòng vòng trong đầu Diêu Tiên Thụ không dứt. Cô nắm chặt gấu áo, mím chặt môi.

Cậu chủ! Không được nói! Không thể nói mà! Dù cậu mặc bộ quần áo đẹp trai tới cực điểm, đẹp tới mức em vô cùng vui sướng, mê mẩn, đặc biệt muốn quỳ bên chân của cậu, nhào vào cậu trước mặt mọi người, nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng lại không thể làm. Cô vẫn hiểu được cương lý luân thường, chủ tớ có sự cách biệt.

Em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đã bị cậu giới thiệu với mọi người, người ta phải làm gì bây giờ?! Quan hệ kết hôn giả của chúng ta nhờ may bị người ta vạch trần, cậu thừa kế khách sạn sao được? Em phải đối mặt với tổng quản bảo mẫu như thế nào đây? Cậu đừng nói một câu mà để hận ngàn đời đó!

Đang chìm sâu vào suy nghĩ nửa mộng lung nửa chờ mong, cô chợt nghe cậu chủ ho một tiếng, đằng hắng giới thiệu.

“Diêu Giai Thị Tiên Thụ, người hầu riêng của tôi”.

Oa! Xấu hổ quá! Cậu chủ, cậu không thể... hả?! Cậu... cậu vừa nói gì? Người hầu?

Không phải là... vợ sao?

“Cô ấy chỉ là người hầu riêng của gia đình tôi, chỉ thế mà thôi. Chỉ thế thôi!”.

Sao hai chữ “chỉ thế” phải cô ý quay vào tai cô mà hét vậy!

=□=|||| Sao lại khác xa với tưởng tượng của cô như thế? Quần áo của cậu đẹp đẽ phong cách như thế, giới thiệu thận trọng nghiêm túc như thế... không phải muốn thừa nhận thân phận xấu hổ của cô, giới thiệu cô là vợ của cậu ấy à?

Giới thiệu phù hợp với cương lý luân thường, chủ tớ có khác biệt của cậu chủ khiến trong lòng cô thấy hơi chua xót...

TT____TT Mất mặt muốn chết! Cô đang cố mong chờ điều gì chứ! Cậu chủ ác quá, hại cô hiểu nhầm hết rồi.

“Giới thiệu xong rồi, mọi người chơi thoải mái đi”.

Cậu chủ nói xong thì vươn tay ra, trái tim cô không kịp được mà lại rung lên, kích động trong khoảnh khắc, cắn môi, đang muốn vươn tay đáp lại bàn tay mời khiêu vũ của cậu chủ, đã thấy cậu chủ mặc đồ trắng lách qua người cô, thuận tay kéo một cô gái khác, cùng đi vào trong sàn nhảy.

Như cô đã nói, cậu chủ tìm người khác thử đi...

Còn cô là người hầu kiêm vợ bị vứt sang một bên.

Mà cô cũng chẳng cô đơn được lâu lắm, thoáng cái đã bị đám đồng nghiệp nữ vây chặt xung quanh, nhìn cô như quan sát động vật quý hiếm.

“Tiểu Thụ! Hóa ra cô là con sen nhà tổng giám đốc à!”. Con sen... cách gọi này còn thấp kém hơn cả người hầu.

“Không nhìn ra đó! Kiến thức cơ bản về ẩm thực của cô kém như thế, bình thường phục vụ công tử nhà chủ tịch ra sao?”. Cô kém cỏi như thế đó, chưa lần nào phục vụ cậu chủ chu đáo cả.

“Đã kém thế còn được vào làm việc trong Hoàng Tước, công tử nhà chủ tịch cho cô đi cửa sau hả?”. Không phải đi cửa sau, mà là để tiện cho việc gọi đâu thì đến đấy!

“Sao cô không nói với chúng tôi! Lúc trước còn làm ra vẻ không biết tổng giám đốc! Cái gì chứ!”. Vốn dĩ cậu chủ và người hầu cũng chẳng thân thiết bao nhiêu đâu! Quan hệ công việc thôi!

“Tiểu Thụ, nhất định là cô biết anh ấy thích loại con gái nào đúng không? Nói nghe chút đi nào! Anh ấy có thích kiểu nóng bỏng như tôi không?”. Câu hỏi của các cô có càng lúc càng quá giới hạn như thế không!

Chồng mình đang nhảy với cô gái khác, còn mình thì bị đồng nghiệp vây quanh ép hỏi mấy chuyện linh tinh của cậu ấy!

Ngọn lửa vô danh bùng lên, cô bức bối hừ một tiếng, “Cậu ấy đã kết hôn rồi!”. Lớn tiếng tuyên bố quyền sở hữu cậu chủ. Từ góc độ pháp luật mà nói, giờ cậu chủ là của riêng mình cô, mấy cô gái kia không có tư cách hỏi tới!

“Kết hôn? Ha! Tiểu Thụ, giờ là thời đại nào rồi? Kết hôn thì đã sao chứ? Kết hôn được thì cũng ly hôn được nha. Hơn nữa, cô chủ nhà cô cần bản là không được cậu chủ nhà cô yêu! Cô coi, anh ta thà đưa người khác đi nhảy, cũng không dẫn vợ mình ra mắt mọi người, bị kịch của người giàu đó!”.

“Này! Có phải anh ấy rất đào hoa, rất lãng nhãng như báo đưa tin không? Tối nào cũng đưa về nhà một cô khác nhau? Tối giờ mà vợ anh ấy không quản được chồng à? Có phải không?”.

Cô không tìm nổi lời giải thích. Cô chủ như cô đúng như những lời mấy người đó nói, không được cậu chủ thích sao?

“Không... không phải!!! Cậu chủ đối xử với cô chủ rất tốt! Mỗi tháng cậu chủ đều đưa rất nhiều tiền cho cô chủ nhà tôi đấy!”.

“Tháng nào cũng đưa tiền cho vợ à?”.

“Đúng... đúng vậy!”.

“Trời đất, quan hệ vợ chồng buồn cười quá! Dùng tiền mua à?”.

“Cô... ý cô là gì?”. Sao nghe câu này lại khó chịu như thế?

“Ý gì à? Cô ngốc quá đó, Tiểu Thụ! Cái này không phải kết hôn, cần bản là được bao!”.

“Bao... bao?”. Từ này không phải nói về tình nhân à? Cô đâu phải tình nhân, cô là vợ chính, vợ cả đó!

“Cô còn không hiểu à? Bao tình nhân đó! Không đưa ra ngoài gặp mọi người, giấu ở trong nhà, sau đó mỗi tháng trả tiền qua đêm, nuôi cô gái kia! Có lẽ tổng giám đốc vì muốn thừa kế tài sản gia đình, để cho tiện mới tùy ý cưới một cô vợ chứ

gì? Cho nên, tiền này căn bản chỉ là phí bịt miệng mà thôi”.

Mỗi tháng cậu chủ đưa cô tiền, mua cô giả làm vợ cậu ấy, tiện cho việc miễn cưỡng che giấu mối quan hệ...

Mọi người nói, cái này gọi là bao tình nhân. Là thủ đoạn để tiện khi một người đàn ông không yêu một người phụ nữ, nhưng thỉnh thoảng lại muốn chiếm lấy vì danh lợi, vì dục vọng.

Giữa cô và cậu chủ... không phải là quan hệ chủ tớ đơn thuần sao? Cô là của cậu chủ, cậu ấy cần gì phải nói tới chuyện tiền bạc làm sút mẻ tình cảm này chứ?

Phụ nữ rất dễ bị tiền làm mềm lòng, nhưng càng lâu lại càng bị trò chơi tình cảm đầy mùi tiền này làm tổn thương cùng cực.

Ai cũng muốn là một người phụ nữ đáng để đàn ông tiêu tiền, chứ đâu muốn làm một người phụ nữ bị đàn ông lấy tiền để dàn xếp.

Cô bị cậu chủ tổn thương rồi.

Đau quá.

Ngực như bị siết chặt, cô còn chưa hoàn hồn thì sự chú ý của mấy cô đồng nghiệp bên cạnh lại bị kéo đi.

“Nhìn xem nhìn xem, cái cô Vương Oánh làm người đại diện cho khách sạn chúng ta kìa!”.

“Hả? Lần trước cô ả bị tổng giám đốc làm mất mặt một lần, không phải tức tối khó chịu lắm, phát biểu là không muốn hợp tác rồi mà? Sao lại ở đây? Cái ông già đi bên cạnh cô ta là ai thế?”.

“Đồ ngốc, cô nghĩ tại sao tổng giám đốc lại chọn kiểu người mẫu ít nổi làm người phát ngôn hả, ông già đi bên cạnh là ông Vương, chú của cô ta, không phải là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn tài chính có quan hệ kinh tế với khách sạn của chúng ta sao! Người ta là thiên kim tiểu thư đó!”.

Diêu Tiên Thụ nghe thấy thế thì ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô nước hoa kia đang đứng cạnh cậu chủ, ông chú đang gõ lên trán cô ta, như đang trách cô ta không hiểu chuyện, cô ta cúi đầu như đứa trẻ mắc lỗi, ông cụ kia nói mấy câu rồi để lại cô cháu đứng cạnh cậu chủ, đi chào hỏi người khác.

Cảnh tượng làm môi rõ ràng tới mức khiến hai hàng lông mày của Diêu Tiên Thụ

nhíu chặt vào nhau.

Cô thừa hiểu đó là chuyện riêng của cậu chủ, cô là người hầu không có tư cách hỏi, nhưng chân vẫn khễ khàng bước tới trước mấy bước.

“Chú bảo em xin lỗi anh, nói em không nên giận dữ còn kéo dài hợp đồng làm đại diện, nhưng mà... cũng không hoàn toàn là lỗi của em. Ai bảo anh đứng trước giới truyền thông mà nói em thế chứ”.

Cậu chủ im lặng không đáp, hình như chẳng có hứng thú với những gì cô ta nói, cất bước định bỏ đi.

Thấy cậu chủ không chịu dừng lại, Vương Oánh quỳnh quáng, túm lấy tay áo màu trắng của cậu, hỏi, “Mùi nước hoa của em đáng ghét như thế sao?”.

“...”.

“Anh ghét mùi nước hoa của em, hay là cố ý né tránh em? Phụ nữ thượng lưu có ai lại không dùng nước hoa chứ? Trước đây anh có nói là ghét đâu?”.

Trước đây? Trước đây cái gì? Cô ta với cậu chủ lấy đâu ra trước đây?

Rốt cuộc cô làm người hầu tác trách tới cỡ nào, tại sao cô chẳng biết gì về trước đây của cậu chủ?

Cậu chủ và cô nước hoa kia có trước đây, là chuyện khi nào?

Không phải cậu chủ không có kinh nghiệm gì về phụ nữ sao?

Lúc tiểu học thì không có khả năng, hai mươi tư tiếng cô đều ở cùng với cậu ấy, ngay cả lúc cậu chủ đi tắm, cô cũng ngồi bên cạnh đưa khăn.

Mặc dù, cô chẳng biết bị cậu chủ ghét từ lúc nào, đá ra ngoài cửa đứng chờ phục vụ.

Lúc trung học lại càng không thể, cậu chủ học trường nam sinh quý tộc, hơn nữa dưới con mắt giám sát cao độ của tổng quản bảo mẫu, phương pháp phục vụ những nhặng bám đuôi của cô, cậu chủ trong sáng tinh khiết không có khả năng bị động vật giống cái có mưu đồ nhúng chàm được.

Chỉ có một khả năng duy nhất là khi đi Anh du học cô và tổng quản bảo mẫu không thể nào chen chân nổi.

Trước khi cậu chủ tới Anh du học thì có chút kì lạ, thỉnh thoảng nhìn cô chăm

chằm bằng ánh mắt kì quặc, trong đôi mắt đen ấy toàn sự mơ màng và hoài nghi chỉ khi đọc Mười vạn câu hỏi vì sao mới có.

Khi cậu chủ không thấy cô sẽ trầm giọng gào to, thấy cô rồi lại ảo não hoạnh hợ tại sao cô lại xuất hiện trong tầm mắt mình.

Cô còn nhớ rõ cảnh tượng trước khi cậu chủ lên máy bay.

Tổng quản bảo mẫu khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem, nói gì mà không thể chịu được cảnh chia xa cậu chủ, trịnh trọng sai cô đưa cậu chủ lên máy bay.

Cậu ngồi trên chiếc ghế ở phòng chờ VIP, mở báo ra che khuất tầm nhìn.

Cô ngồi xôm, kiểm tra hành lý của cậu chủ lần cuối cùng.

“Tinh dầu bên kia không bán, nước hoa bên kia không bán, tương ớt bên kia không bán, dưa muối bên kia không bán, cậu chủ, dao cũng phải mang một cái theo à?”.

Vừa ngẩng đầu lên, cô phát hiện cậu chủ đã hạ tờ báo xuống từ khi nào, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô, thấy cô đột nhiên ngẩng đầu lên, cậu lại vội vàng giơ tờ báo lên che mặt.

Vành tai cậu chủ... đỏ ư?

Cô không để ý nhiều, tiếp tục hỏi câu ban nãy.

“Em đã hỏi thăm rồi, nghe bảo dao bên kia dùng không tốt đâu, tự mang dao ở nhà đi chặt thịt róc xương thì tốt hơn. Em đi mua thử xem”.

“Sao cô không chui vào trong hành lý đi?”.

“Cậu chủ, cậu lại đùa em rồi, không nỡ xa em hả!”.

Một câu nói đùa vô ý nhưng lại chọc cậu chủ giận tím mặt, “Ai không nỡ xa cô hả! Cô cho là mình rất quan trọng với tôi, tôi không có cô thì không được à? Chẳng hiểu ra sao cả! Hừ!”.

@@ Người chả hiểu ra sao rõ ràng là cậu chủ, sao tự dưng lại quát cô.

Sau khi kiểm tra kĩ càng tất cả hành lý, cô đưa cậu chủ tới cửa đăng kí, cậu cầm cái va ly to từ tay cô, nhìn cô thật chăm chú, cô nhìn vào đôi mắt đen của cậu chủ, nở nụ cười tươi tắn của người hầu được rèn luyện chuyên nghiệp.

Cậu chủ nhíu mày, nhìn sang chỗ khác, nói như lơ đãng.

“Cô... không có gì muốn nói với tôi à?”.

“Có! Nếu cậu chủ lên máy bay có khó chịu, thì em đã mua cho cậu ít thuốc chống say rồi, để ở ngăn ngoài cùng túi xách ấy, dùng tốt lắm”.

“...”. Cậu chủ trừng mắt lạnh lùng, “Còn gì nữa?”.

Còn à? =~=

“A, đúng rồi, tổng quản bảo mẫu nói, tới bên kia có muện cỡ nào cũng phải gọi điện về, mọi người ở nhà chờ điện thoại của cậu chủ!”.

“... Còn. Gì. Nữa. Không!”.

Còn gì nữa nhỉ? Không còn mà! Cô lắc đầu.

“Không còn à?”.

Cô gật đầu.

Cậu chủ thở dài một hơi, tốt bụng hướng dẫn cô, “Tôi sắp đi đâu?”.

“Nước Anh ạ...”.

“Có xa không?”.

“Siêu xa đó”. Cô đã từng đo trên bản đồ bằng tay rồi, cách mấy bàn tay lận.

“Thế cô sẽ không nói với tôi...”. Dừng đi sao?

“A a a! Em biết rồi, cậu chủ đi thông thả, lên đường bình an, em ở nhà sẽ cầu trời phù hộ cho cậu”. Hóa ra là chờ cô nói lời từ biệt cuối cùng, cậu chủ đúng là người hình thức quá!

“...”.

“Cậu chủ? Cậu sao thế?”. Sao cô cậu lại nổi gân xanh thế này.

“Cô mong tôi đi nhanh thế cơ à!?”.

“Hả?”. Cô có nói thế đâu?

“Không phải phục vụ cậu chủ khó tính như tôi, cô tự do rồi đó, hài lòng lắm đúng

không?”.

“Hả?”. Tại sao phải đọc ra suy nghĩ của cô như vậy? Cô đã thâm nghĩ như thế thật, nhưng nơi cậu chủ phải tới xa quá, cô cũng từng ủ ê vì không thể đi cùng cậu ấy mà...

“Tôi nói cho cô biết, tuyệt đối không phải là cô! Mắt tôi không kém như thế đâu!”.

Cái gì mà tuyệt đối không phải là cô? Mắt cậu chủ với cô có quan hệ gì?

Không đợi cô phản ứng, cậu chủ đã lôi va ly tới cửa lên máy bay, bóng lưng kia nhìn như cậu bị cô đuổi đi vậy.

Năm ấy, cậu chủ mười chín tuổi, cô mười sáu tuổi.

Tình cảm còn chưa nảy nở đã bị bóp chết, bỏ qua cơ hội lớn lên.

Vào một cái đã năm năm trôi qua.

Năm năm của cô trôi qua đơn giản lại chán chường, không còn cậu chủ kiểm chuyện hành hạ, thỉnh thoảng cô cũng không tự trọng mà nhớ tới gương mặt lạnh lùng của cậu chủ, đôi môi nhếch lên, còn cái giọng ra lệnh của cậu ấy nữa, có phải cô làm người hầu lâu lắm rồi, cái tính thích bị đàn áp bám chắc tới mức không có cậu chủ sai bảo, cô cảm thấy vô cùng khó chịu! Có khi, cô lo lắng nghĩ, cậu chủ ở Anh có sống như thế này không. Không có cô, mọi việc có thuận lợi không? Đối với cậu chủ mà nói, cô thực sự không quan trọng như thế sao?

Nhưng giờ xem ra, thiếu cô cũng chẳng có gì đáng kể với cậu chủ. Không có cô, cuộc sống của cậu chủ ở Anh vẫn thuận lợi vui vẻ như xưa.

Có phải cậu ấy và cô nước hoa kia đã từng có gì ở Anh không?

Cô muốn mở miệng hỏi, rồi lại sợ bản thân mình không có tư cách hỏi.

Hôm sau vẫn đi làm như thường lệ, Diêu Tiên Thụ đang sắp xếp bộ đồ ăn, lại bị giám đốc gọi riêng vào một phòng, cô nước hoa đang bắt chéo chân ngồi cạnh cửa sổ, nhìn từ đầu tới chân cô gái hôm qua nhảy với cậu chủ, quay đầu nói với giám đốc.

“Tôi không thích cô này, sa thải đi”.

Sắc mặt giám đốc có chút khó xử, Vương Oánh hừ một tiếng cười nói, “Chú tôi có cổ phần trong khách sạn đấy, tôi nói một câu nhỏ như thế mà cũng không có tác

dụng hả? Không thì để chú tôi tới đây nói với ông nhé?”.

Chữ ông mĩa mai kia nhảy ra, khiến giám đốc chỉ có thể gật đầu đồng ý, vừa đưa cô đồng nghiệp bị sa thải ra khỏi phòng, vừa ra hiệu bằng mắt cho Diêu Tiên Thụ, ý bảo nên thức thời nghe lời dạy bảo của cô tiểu thư họ Vương trước mặt đi.

Vừa tới đã bị cô ta cho một đòn ra oai trước, Diêu Tiên Thụ cắn môi tới trước mặt Vương Oánh, hít một hơi, chẳng ngờ không hề nghĩ thấy mùi nước hoa nồng nặc đặc trưng của cô ta.

“Cô là người hầu của Cẩm Ngọc?”. Vương Oánh khoanh tay lại, nhìn cô từ trên xuống dưới. Không để cho cô đáp đã tự nói tiếp.

“Đúng là loại người thấp kém. Này! Qua đây rót trà cho tôi”.

Tim Diêu Tiên Thụ co lại một cái, vẫn nâng ấm trà lên rót trà cho cô ta.

“Ai bảo cô rót đầy thế hả! Tôi uống trà phải thêm sữa tươi và đường, cô rót đầy như thế, tôi thêm sữa vào sao được? Rót cuộc cô có hiểu cách pha hồng trà của Anh không hả? Sao cô phục vụ Cẩm Ngọc được? Đúng là đồ nhà quê!”.

=III= Con bà nó chứ! Cô phục vụ cậu chủ ra sao ai cần cô ta lắm mồm xen vào hả? Cô ta muốn coi cô phục vụ cậu chủ thế nào đúng không?

Cô cầm cái chén lên, làm một hơi hết hơn nửa chén hồng trà, dần chén xuống.

“Giờ có thể thêm sữa vào rồi, thêm đi!”.

“Cô! Cô uống rồi sao tôi uống được!”.

Hừ! Cô phục vụ cậu chủ như thế đó! Lần nào cô rót quá tay, cậu chủ cũng ra lệnh tự cô uống hết phần rót thừa đi, dù cô uống rồi, cậu chủ cũng uống hết đó thôi! Cô ta khó chịu thì đừng có uống!

“Thôi, không thềm so đo với loại người như cô, mất cả hứng!”. Vương Oánh bỏ qua chén hồng trà cô vừa uống, mím môi môi đỏ mọng, đi vào chuyện chính.

“Tôi gọi cô tới là muốn cô chuyển lời cho cô chủ nhà cô giúp tôi. Dù tôi không biết cô ta là loại phụ nữ kiểu gì, nhưng chắc chắn cô ta không thể xuất hiện, nên mới bị Cẩm Ngọc quăng ở nhà. Sở dĩ Cẩm Ngọc kết hôn với cô ta chẳng qua là vì tôi ở Anh chưa về, anh ấy lại gấp gáp muốn thừa kế khách sạn nên mới chọn người không tài sản, không gia thế như vậy, Cẩm Ngọc đã nói rồi, người phụ nữ của anh ấy phải xuất thân từ gia đình thượng lưu giàu có. Tôi là tiểu thư của tập đoàn Vương

Thị, đã quen Cẩm Ngọc từ lúc du học ở Anh, cô ta cùng lắm chỉ là cái bia dưng khi khăn cấp, giờ tôi đã về rồi, cô ta nên tự giác mà rút lui đi thôi”.

“... Cô Vương, cô có thể nói lại một lần nữa để tôi mang giấy bút ra chép lại được không? Cô nói nhiều quá, tôi sợ không chuyển hết lời được”.

“Cô!”. Đôi môi đỏ mọng của Vương Oánh cong lên, dãn gót giày cao gót đứng bật dậy, “Cô chỉ là người hầu mà dám hỗn với tôi à? Đừng tưởng có Cẩm Ngọc chống lưng mà cô làm càn!”.

“Tôi chẳng hỗn gì cả, tôi là người hầu, tôi hỗn gì được chứ? Ý của cô, tôi hiểu, gửi lời cho cô chủ nhà tôi, nói cô đã về, muốn cô ấy ly hôn với cậu chủ, đúng không? Lời của cô, tôi nhất định chuyển, tôi còn chuyện phải làm, tôi đi trước đây”.

Cô không chờ Vương Oánh nổi điên lên, ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Tại sao không ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc kia, cô vẫn thấy đau đầu như hồi đó, cô thực sự không muốn ở chung một mái nhà với người phụ nữ này, nhưng nếu cô ta ở bên cậu chủ thật, có phải cô phải phục vụ cô ta như phục vụ cậu chủ không?

Chương 33: Cậu chủ, sao cậu lén lấy ảnh của em?

Ngồi trong xe cậu chủ, không có mùi nước hoa, nhưng cô vẫn thấy khó thở.

Cô giả vờ lười quyền tiểu thuyết đặt trên đùi ngồi coi, nhưng chẳng được chữ nào vào đầu.

Cậu chủ có chủ động ly hôn với cô không?

Hay cô nên khôn khéo đoán ý của cậu chủ rồi tự nói ra một cách độ lượng?

Cô nên nói câu đầu tiên bằng giọng thế nào đây?

Nhí nhảnh, mong đợi, chúc mừng, hay... hay là nên lấy giọng chua lè giận hờn thành thật ra.

Nếu cô không thể nói lời chúc mừng, có phải thiếu chuyên nghiệp không, nếu cô tỏ ra khổ sở như thế, cậu chủ có giận không?

“Cậu chủ...”.

“Ừ?”.

Chúng ta có nên ly hôn không?

Cậu có quan hệ gì với cô Vương?

Lúc ở Anh hai người đã quen nhau sao?

Cô ấy mới là người ở xã hội thượng lưu cậu muốn hẹn hò à?

Có phải vì cô ấy không về nước, nên mới lười một người hầu như cô ra làm đồ thay thế không?

Giờ cô ấy đã trở về, chuyện kết hôn giả của chúng ta có phải nên chấm dứt không?

“Lộp độp”, tiếng hai giọt nước nhỏ lên trang giấy khiến cô sực tỉnh. Trang sách đặt trên đùi bị mấy giọt nước mắt thấm ướt, trở nên đậm màu hơn.

Tiếng phanh xe rít lên, cậu chủ đạp mạnh chân phanh, dừng xe lại ven đường.

Rõ ràng là cậu không ngờ cô lại khóc, tay chân luống cuống tìm khăn giấy trong

xe.

Cô cũng không ngờ bản thân mình lại vô dụng mất mặt như thế, tự dừng lại khóc rờn rờn trước mặt cậu chủ. Cô đang hoảng hốt định lấy tay áo lau nước mắt, cổ lại bị cậu chủ ôm lấy, áp cô vào trong lòng mình, lấy tay áo Âu phục sạch sẽ chùi chùi mà lau mũi cho cô chẳng chút do dự, trong mũi bỗng nhiên tràn ngập mùi của cậu chủ.

“Em không chảy nước mũi...”.

Động tác của cậu chủ không dịu dàng lại trúc trắc, thậm chí còn khiến cô hơi đau ran ran, nhưng lại đụng trúng huyệt khóc của cô, khiến cô càng thấy chua chát hơn.

Cô vừa bị xoa chùi, vừa ngẩng đầu nhìn đôi mắt bức bối của cậu chủ, dường như cậu ấy đang máng cô có ý khiến cậu lâm vào tình cảnh chẳng biết phải phản ứng ra sao này.

Cậu chùi qua chùi lại, mạnh tay mà chùi, như muốn mấy giọt nước mắt vừa rơi ra của cô phải quay lại mắt chẳng thiếu giọt nào.

“Khó chịu chỗ nào hả? Nói!”. Cậu ra lệnh cho cô khai lý do khóc ra.

Cô dựa vào ngực cậu chủ, nhất thời nghẹn lời, đảo mắt, giọng quyến tiểu thuyết trên đầu ra, “Cậu chủ, quyến tiểu thuyết này hay quá, lúc em cảm động nước mắt cứ rơi thế đó...”.

“... Là thế à?”.

“Ừm... nhân vật nam nữ cảm động lắm... em nhất thời kìm lòng không được...”.

Còn chưa nói xong, quyển sách trong tay đã bị cậu chủ giật lấy, cậu mở cửa sổ xe quăng mạnh quyển sách chết tiệt kia ra thật xa.

“Lần sau cô còn dám đọc mấy loại sách kì quặc này xem!”. Còn dám hại cậu đột nhiên hoảng hồn phải dừng xe lại xem sao.

=_||| Cậu chủ, có sao thì cậu cũng nên nghĩ tới cảm giác của ông chủ cửa hàng cho thuê truyện và cảm giác của cái ví tiền nhà em chứ, đó là sách thuê đấy.

“Cậu chủ, em ỏn rồi, đi tiếp đi”. Còn dựa trong lòng cậu chủ như đang làm nũng vậy, không đúng quy định rồi.

Cô chống tay lên ngực cậu chủ muốn ngồi thẳng dậy, lại bị cậu ấn vào lòng, cảm lấy di động của cô, nhìn chằm chằm vào mấy thứ trang trí treo trên ấy.

“Cái này là cái gì?”.

Cô bị ép vào ngực cậu chủ, “Thưa cậu, đó là móc treo trang trí cho di động”. Dùng ảnh chụp ghép thành một chuỗi ảnh nhỏ nhỏ treo trên di động, rất mới, rất phổ biến, có chuyện gì sao?

“Tôi hỏi ảnh người cô treo trên này là ai?”.

“Em với cậu chủ Hắc Thủ Đảng...”.

Cậu một tay ôm cô, một tay đưa những tấm ảnh nhỏ lên nhíu đôi mày thanh tú nhìn chăm chú.

Có tấm Hắc Thủ Đảng bị cô ôm, bị cô kéo, bị cô vuốt lông, bị cô hôn, bị cô chọc lét.

Thân mật tới mức làm người ta ngứa cả mắt, dường như không ai chen vào giữa họ được.

“Hừ! Xấu”.

“Hả? Xấu?”. Cậu chủ Hắc Thủ Đảng không phải là con vật cung bảo bối của cậu ấy à? Sao lại xấu được!

“Trẻ con”.

“Có trẻ con đâu, cậu chủ...”. Máy cô gái thích cái này lắm nhé.

Di động lại bị nhét vào trong tay cô, cô ngồi thẳng dậy, cậu xoay chìa khóa xe chuẩn bị đi tiếp.

Cô mở di động bấm xem lịch, đột nhiên phát hiện, “Cậu chủ, sinh nhật của cậu sắp tới rồi này!”.

“...”. Cậu chủ nghiêng mắt nhìn cô.

“Cậu chủ thích quà sinh nhật gì? Em...”.

“Tôi muốn cái này”.

“Hả?”. Cậu chủ đột nhiên đưa di động cô lên lắc lắc, cậu ấy muốn cái gì?

“Nhìn không hiểu à? Tôi muốn cái này!”.

“...”. Không phải cậu ấy muốn chụp ảnh làm móc treo di động chứ, “Nhưng

không phải vừa nãy cậu bảo... xấu... trẻ con à?”.

Cậu chủ nhìn cô bực bội, “Giờ tôi muốn đó, không được à?”.

“Được rồi được rồi, thế chúng ta về nhà mang cậu chủ Hắc Thủ Đảng tới chứ nhỉ?”.

“Mang nó tới làm gì?”.

“Chụp ảnh tự động với cậu mà, cậu chủ, không phải cậu muốn chụp giống như em chụp với cậu chủ Hắc Thủ Đảng sao?”.

“...”.

“Ừm... sao lại trùng mắt với em...”.

Giơ ngón tay lên chỉ vào mũi cô, “Cô!”.

“Hả? Em... em?”.

“Chính là cô, chụp với tôi, ngay, luôn!”.

=□=||| Cậu chủ, cậu muốn sai em như cún sao? Giờ cậu càng làm em phải nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa đó, khó hiểu quá nhé!

Trước máy chụp hình tự động, chàng trai đẩy cô gái, “Phải chụp thế nào?”.

Cô gái gãi gãi đầu, “Cậu chủ, cậu phải chọn nền trước đã, sau đó mới có thể chụp. Em không biết cậu thích nền thế nào”.

“Tùy đi”.

“Ừm... vậy em chọn đây”.

“Ừ”.

Nhập mã ảnh nền vào, cô gái đứng cạnh chàng trai, dáng hai người đứng im cứng quèo như đang chụp ảnh chứng minh thư, lúng túng xấu hổ không chụp nổi.

“Cô cử động coi”. Chàng trai sốt ruột giục.

“Hả? Cử động thế nào?”.

“Cô chụp với Hắc Thủ Đảng thế nào thì chụp với tôi thế ấy”.

=_=_||| Cậu chủ, sao cậu có thể yêu cầu em coi người là chó được chứ!

Thực sự phải làm động tác vô cùng bất kính này với cậu chủ sao?

“Nhanh lên chút”.

“Vâng, cậu chủ”.

Cô hầu kiễng chân lên, ngượng ngùng đưa tay chạm tới tai cậu chủ, cậu chủ rất cao, cô không với tới, chỉ có thể giống như một cô bé con non nớt cứ liên tục rướn hai cánh tay về phía cậu chủ, thật xấu hổ.

Cô gần như không thấy ý cười lạnh lẽo đang nổi lên trong mắt cậu chủ, cậu hừ một tiếng bực mình rồi đột nhiên hạ thấp người xuống, để cánh tay cô ôm sát vào, tự nguyện để cô ôm lấy. Bốn mắt giao nhau, tóc mái chạm vào hàng lông mi dài của cậu chủ, cậu chớp chớp khó chịu, nâng tay lên đẩy lộn tóc vương vãi trên trán, không có gì cản trở, bốn mắt nhìn nhau càng thêm rõ ràng.

“Cô có ôm Hắc Thủ Đảng như thế này đâu”.

“Em ôm nó kiểu gì cơ?”.

“Cô cọ mũi vào mũi nó”.

/////< Cậu chủ, không phải cậu muốn em cũng...

“Cậu chủ cậu chủ, cậu cọ mũi mạnh quá, mũi em sắp bẹp dí rồi! Mặt em biến dạng rồi này, xấu quá, cậu chủ, cái này đừng chụp mà!”.

“Cậu chủ cậu chủ cậu chủ, em với Hắc Thủ Đảng không có hôn mà, chúng ta không thể um um um...”.

“Cậu chủ cậu chủ! Tay của cậu đang sờ chỗ nào của em thế! Chụp ảnh kiểu này sao treo lên di động được chứ!”.

“Cậu chủ! Cậu nghĩ tới cảm giác của người hầu một chút được không?”.

Một lát sau, ông chủ không muốn nghe mấy âm thanh ứ ứ ừm ừm trong gian chụp hình kia nữa, tính vén rèm ngăn cản gian tình chôn công cộng, đã thấy chàng trai sung sướng thản nhiên chỉnh lại áo vest đi ra khỏi gian chụp ảnh tự động, theo sau là cô hầu vừa nhìn ảnh chụp vừa trợn mắt há mồm.

Ảnh này không thể dùng được, xấu quá trời luôn, hai lỗ mũi đều hướng lên màn

hình, tại cậu chủ dí mũi cô thành mũi heo mà.

Cái ảnh này cũng quá xấu, đôi môi như hai cái lạp xưởng chu ra trên hình, tại cậu chủ bóp cằm cô đó, làm cô giống như người ngoài hành tinh.

Cái ảnh này càng không thể dùng, cô đã nói cô không hôn cậu chủ Hắc Thủ Đảng, cậu chủ còn... cái này có gì mà so chứ, cậu chủ mới đúng là quá trẻ con!

Cái ảnh này... phụt... cậu chủ đưa đưa đưa đưa... đưa đầu lưỡi vào, chụp quá rõ ràng quá khiêu khích, đầu lưỡi cậu chủ hồng hồng này... cô đang nghĩ cái quái gì thế! Nhìn ảnh chụp nghiêng cảnh mình hôn kì lạ thật... sao cô lại lộ ra vẻ mặt rất hưởng thụ, rất mê đắm thế này chứ?

“Đưa ảnh cho tôi”. Cậu chủ quay đầu lại nói với cô.

Cô giấu mớ ảnh ra sau lưng, không phải là xấu chết người thì là mắc cỡ chết người, không có ảnh nào dùng được hết...

“Đưa đây”.

“Cậu chủ, đừng dán mà, xấu lắm...”.

Ai quan tâm cô xấu hay không xấu, cậu chủ giật lấy mớ ảnh, rút ví da ra nhét vào trong, một tấm ảnh cũ trong ví bị rơi xuống đất.

Cô ngồi xuống nhặt giúp cậu chủ, chỉ thấy trên tấm ảnh cũ đã hơi ố vàng, một cô bé người hầu lùn tịt mặc đồ hầu nữ đang cúi chào vô cùng lóng ngóng, cúi thấp người nhìn vào ống kính chớp mắt tự hào, đó là ảnh chụp lúc cô vừa nhận bộ đồ người hầu chính thức làm việc hồi còn bé...

“Cậu chủ... đây là...”. Lẽ nào cái này là ảnh lần trước mấy người bạn học của cậu chủ nói tới sao? Cậu chủ đưa ảnh cô xấu thế này cho nhiều người xem rồi à? Sau đó vui vẻ cười nhạo cô với đám bạn bè đúng không? Cậu chủ quá đáng lắm!

Cô giờ lên đang tính hỏi, cậu chủ đã giật phắt lấy tấm ảnh trong tay cô, ra sức nhét nó vào chỗ sâu nhất trong ví tiền.

“Cậu chủ... đó là ảnh của em, tại sao...”. Lại ở trong ví tiền của cậu? Sao cậu còn giữ tấm ảnh cũ như thế? Sao cậu chủ lúng túng quay đi không nhìn cô, vẻ mặt như kiểu đang giấu giếm thứ gì đó khi bị người ta nói trúng tim đen?

“Cái gì vì sao? Tôi dùng để trừ tà không được à?”.

TT____TT Trừ... trừ tà... cậu chủ, em xấu tới mức có thể dùng để phòng thân trừ

tà sao? Hu hu... chẳng trách lúc này cậu hành hạ em ra mấy tư thế xấu để chụp ảnh, hóa ra là có ý định bỏ cái cũ, thay cái mới đúng không?

“Thế còn cái móc treo kia?”. Ảnh dán chỉ là hàng tặng kèm, quà sinh nhật chính còn chưa được nhận, cậu chủ bắt mãi hỏi.

“Cậu chủ, móc treo còn phải làm riêng, mấy ngày nữa mới có được”. Cô rút ví ra thanh toán, đột nhiên nhớ ra hôm nay còn chưa đưa cho cậu chủ năm mươi tệ.

Rút tờ tiền đưa cho cậu chủ.

Cậu quen tay nhận tiền rồi cất vào trong cái ví chỉ có mớ ảnh mát mặt của cô.

Trong khoảnh khắc đó, tâm trạng của cô trở nên có chút kì lạ, có chút chờ mong, câu hỏi cô vẫn luôn đè nén trong lòng đột nhiên vọt ra khỏi miệng.

“Cậu chủ, sao tháng nào cậu cũng đưa tiền cho em?”.

Giống như lời những cô đồng nghiệp kia nói sao? Cậu chủ chỉ mua cô về làm vợ?

“Cô kết hôn với tôi, tôi đưa tiền cho cô, có gì sai à?”.

“...”. Thế nên, cái này là bao nuôi? Tiền này là phí bít miệng phải không? Là thù lao để em kết hôn mà không thể yêu cậu sao?

“Sao thế? Chê ít à?”.

“... Không, sao lại thế... đã nhiều tới mức em không biết nên tiêu thế nào rồi”.

Cậu chủ việc gì phải khách khí với cô như thế? Cô đều nghe theo lệnh của cậu chủ, việc kết hôn giả nhẹ nhàng nhỏ nhặt này, cần gì phải đưa thêm tiền lương cho cô.

Sao phải gạt cô là không có kinh nghiệm nên không tìm được người kết hôn, cậu chủ chỉ không muốn tìm bừa người để cưới, người cậu ấy cần là người lúc nào cũng có thể rút khỏi vị trí, dễ dàng thay thế, chờ cô Vương trở về, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành rồi, là như thế sao?

Cái hẹn một năm mới được hơn một nửa, cô nghĩ rằng còn nửa năm, cô nghĩ rằng còn lâu mới phải đối mặt với hai chữ ly hôn.

Tại sao biết rõ là kết hôn giả, nhưng nói tới ly hôn, lòng ngực lại khó chịu tới khó thở?

Nếu cô cũng là người trong gia đình thượng lưu, nếu cô cũng có thể sang Anh với cậu chủ, nếu không có quy định của người hầu, nếu cô không phải là người hầu của cậu chủ, có phải không cần ly hôn với cậu chủ nữa không?

Cô là ai cũng vô dụng, chỉ cần cô không phải là người cậu chủ thích.

Ngân ngơ thất thần, đưa nhăm thức ăn, trà nước rót bừa, Diêu Tiên Thụ vinh quang thăng lên làm nhân viên phục vụ bị khách trách mắng nhiều nhất.

Cô cúi đầu, bị mời vào phòng làm việc của phó tổng Thư kiểm điểm lại lỗi của mình.

Đứng úp mặt vào góc tường, cô rung rúc khóc như bị oan lắm.

Thư Thành Nhạc ngồi một bên nhả mẩu giấy tài liệu, anh vốn muốn tuân thủ theo ước định không dính tới cô, nhưng cái cô nhóc tóc thắt bím này lại tự đưa mình tới cửa, cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt anh, “Tôi có nói với cô, tôi ghét nhất là người đem chuyện tư vào việc công không hả”.

“Có... giờ anh nói rồi đó”. Cô đưa tay áo lên lau mũi.

“Ai cho cô lau nước mũi bằng tay áo hả?”. Hết cách, cô có bản lĩnh khiến anh không thể kìm chế, không thể làm như không thấy được! Cái kiểu hành động ngu ngốc không chuyên thế này sao cô ta làm được hả!

Cô ngốc nào đó đứng nghiêm, không dám động đậy.

“Rốt cuộc là cô có luyện tập chuyên môn chút xíu nào không? Thân là nhân viên phục vụ, sao cô có thể lấy cái tay áo lau nước mắt nước mũi này đi phục vụ khách hả?”.

Cô ngốc liếc nhìn tay áo bẩn ghê gớm của mình, bĩu môi.

“Lúc làm việc phải đi lại nhiều, cái mặt tội nghiệp âm ỉ đó mà để khách thấy còn ra thể thống gì nữa? Cái miệng cười của cô đi đâu rồi?”.

“Phó tổng Thư, tôi...”.

“Có oan ức sao không đi tìm cậu chủ nhà cô đi? Cậu ta không phải là tên khốn kiếp bắt tử vạ năng vô địch khi đột xỏ lá điêu ngoa cái gì cũng biết à?”.

“Phó tổng Thư, trước khi anh mắng cậu chủ nhà tôi, có thể để tôi lau mũi trước được không, tôi mà để nước mũi đi phục vụ khách, bọn họ cũng sẽ không hài lòng đâu!”.

Thư Thành Nhạc hết cách, vừa lảm bảm nói cái gì đấy, vừa vươn tay ra một cách không tình nguyện.

Tay áo sơ mi chần chu sạch sẽ không một nếp nhăn đưa tới trước mặt cô, cô nghi hoặc nhướn mày nhìn phó tổng Thư.

“Nhìn cái gì! Lau đi!”.

Cô ngẩn người, cúi đầu lấy tay áo của phó tổng Thư lau lau mũi, động tác vô cùng thân thiết như thế lại khiến cô nhớ tới cậu chủ, cũng giống lúc phục vụ khách, chỉ cần một hành động đơn giản của bọn họ cũng dễ khơi ra trí liên tưởng của cô.

Có người giống cậu chủ, không thích nhìn thực đơn để gọi món, thích nghe cô đọc.

Có người giống cậu chủ, uống café không thêm đường sữa, còn ghét thêm tương ngọt vào salad.

Có người giống cậu chủ, thích lấy tay áo cho con gái lau nước mũi.

Cô sắp ly hôn với cậu chủ rồi. Cứ gom những kí ức khiến trái tim cô đau đớn hoang mang như thế làm gì?

Cái đầu hết cúi xuống rồi lại ngẩng lên in bóng trên cặp kính trắng của Thư Thành Nhạc, chiếc nhẫn kim cương trong cổ áo cô nháy ra trước ngực, cảm giác âm ỉ trên mu bàn tay khiến khớp ngón tay của anh khẽ động đây, lơ đãng chạm vào hạt kim cương hào nhoáng kia. Anh im lặng âm thầm quan sát tỉ mỉ.

“Cô...”. Anh muốn hỏi, rồi lại im lặng, “Thứ ba tuần sau cô có rảnh không?”.

“Phó tổng Thư, thứ ba không phải đi làm sao?”. Cô hít mũi.

“Đi công tác với tôi”.

“Đi công tác?”.

“Ừ, đi công tác”. Anh gật đầu, “Thứ ba trợ lý của tôi bận, cô đi thay”.

“Sao... sao lại là tôi?”.

“Cô nghĩ tay áo của tôi cho cô mượn lau nước mũi không đấy à?”. Thư Thành Nhạc trợn mắt, “Thứ ba tôi lái xe tới đón cô, cô chuẩn bị hành lý cẩn thận đi theo tôi, hiểu chưa?”.

“Nhưng mà, phó tổng Thư, tôi phải hỏi cậu chủ trước rồi mới...”. Thứ hai là sinh nhật của cậu chủ rồi.

Muốn nghe lời cậu chủ sao? Được lắm, “Giờ trả tiền ngay lập tức”. Thêm cả tiền giặt áo sơ mi nữa.

“Á... cậu chủ không quan trọng, thứ ba tôi đi với anh!”. Vừa nghe tới trả tiền, Diêu Tiên Thụ lập tức buông vũ khí xin hàng. Cô không muốn phải túng quần tới mức lấy tiền cậu chủ bao cô ra trả cho phó tổng Thư, cô không nên đắc tội với phó tổng Thư, từ từ trả là được rồi.

Thứ hai làm sinh nhật xong, thứ ba đi công tác, chắc là không sao nhỉ? Hơn nữa... chỉ cần cô không xuất hiện trước mặt cậu chủ, chỉ cần trốn cậu chủ, cậu ấy chắc sẽ không có cơ hội nói muốn ly hôn với cô đúng không?

Dù là thủ đoạn, cũng để cô được làm gái có chồng thêm mấy ngày nữa là được rồi.

Chương 34: Cậu chủ, em với phó tổng Thư đi khách sạn rồi!

Đầu bếp cao cấp giờ đang làm loại bánh gato chocolate ít ngọt để hợp với khẩu vị không thích ăn ngọt của cậu chủ.

Hoa hồng trong vườn giống như vừa bị đàn châu chấu càn quét qua, chỉ còn tro lại cành, tổng quản bảo mẫu đã cắt sạch đám hồng rực rỡ còn đầm sương để trang trí cho tiệc sinh nhật cậu chủ.

Mấy quả bóng bằng vải sặc sỡ treo bên ngoài đang kêu hân hân tung bay trên trời, dải lụa màu được chăng mắc qua những ngọn đèn thủy tinh trong nhà.

Ngay cả Hắc Thủ Đảng cũng ăn mặc khác hẳn ngày thường để đón sinh nhật hai mươi lăm tuổi của cậu chủ, nó đeo cà vạt sọc trắng đen đi kèm một cái kính râm to bản.

Trong căn phòng đầy nhóc những người hầu đang bận rộn, Hắc Thủ Đảng tò tò theo đuôi Diêu Tiên Thụ, cứ quẩn quanh chân cô nghịch ngợm mãi.

“Chắc chắn cậu chủ về sẽ chơi với mày, yêu mày tới chết đi được ấy, mày đẹp trai nhất, đứng đợi ở kia được không? Tao đang vội lắm”.

Khai vị, soup, món chính, bánh ngọt, dao nĩa muông, bát chén đĩa, mấy thứ đó chẳng làm khó được Diêu Tiên Thụ, cô ôm hết mấy thứ đi.

Đặt một cái gương dưới giá cắm nến có thể phản xạ lại ánh nến, khiến cả đại sảnh lại càng trở nên lung linh lãng mạn, những kĩ xảo nhỏ này cô đều học được ở khách sạn.

Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ cần đợi cậu chủ về nhà sẽ cho cậu ấy một sự surprise.

Qua bảy giờ tới tám giờ, qua tám giờ gần tới chín giờ, nến trên giá đã thay mấy cây, sáp nến chảy xuống che lấp giá cắm nến được cô lau chùi tới sáng bóng.

Nhưng cậu chủ còn chưa trở về.

“Hôm nay cậu chủ có về không?”.

“Ừm, sao sinh nhật còn để cậu chủ làm thêm giờ chứ!”.

“Tổng quản bảo mẫu, gọi điện thoại hỏi cậu chủ đi, chúng ta chờ như thế này cũng không phải cách”.

Cô đứng im bên cạnh, nghe mấy cô hầu âm ỉ đề nghị đến mức tổng quản bảo mẫu phải nhăn tít mặt.

“Ồn ào cái gì hả, cậu chủ phải làm việc nghiêm túc, làm một người hầu chuyên nghiệp đúng tiêu chuẩn là phải im lặng chờ đợi khi chủ nhân bận bịu, đứng lặng lẽ ủng hộ phía sau chủ nhân, lúc chủ nhân cần thì anh dũng đấu tranh! Không thể oán giận không thể thất vọng không thể có ý nghĩ khác, nghe rõ chưa?”.

Không nghe rõ, không muốn nghe, cô muốn giả vờ không nghe thấy tổng quản bảo mẫu nói gì!

Cô không phải người hầu chuyên nghiệp, cô không muốn làm người hầu tiêu chuẩn, cô muốn ôm oán hận, ôm thất vọng, còn có rất nhiều những ý nghĩ khác nữa.

Cô không thể im lặng chờ đợi, im lặng ủng hộ, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, chuyện chẳng liên quan tới mình.

Cô trang trí nhà cửa lâu như thế chỉ muốn để cậu chủ thấy, học những kĩ xảo ở khách sạn chỉ muốn cho cậu chủ thấy, cô mặc đồ mới cho Hắc Thủ Đảng cũng chỉ muốn để cậu chủ thấy, cô muốn cậu chủ thấy tâm ý của tất cả những người hầu trong nhà, còn tâm ý nhỏ nhoi chẳng đáng nhắc tới của cô trong tất cả những người hầu kia, cô cũng muốn cậu chủ có thể chú ý tới một chút.

Thứ cô muốn nhìn thấy nhất chỉ là dáng vẻ cậu chủ vào nhà ngạc nhiên trong chốc lát rồi lúng túng giả vờ lạnh lùng.

Cậu chủ sẽ không cho cô thấy sao?

“Ding ding ding”.

Di động trong túi cô rung lên, là chiếc chỉ có mình số của cậu chủ. Lẽ nào ý nghĩ ai oán đen tối của cô có tác dụng sao? Cô mừng rỡ nghe điện.

“A lô! Cậu chủ, chừng nào cậu về?”.

“...”. Đáp lại giọng nói mừng rỡ của cô chỉ là sự im lặng của cậu chủ và tiếng nói xen vào của tổng quản bảo mẫu.

“Hả? Điện thoại của cậu chủ à? Tiểu Tiên, nhanh hỏi chừng nào cậu chủ về, mà không! Sao cậu chủ chỉ gọi cho cô, Tiểu Tiên, hỏi coi cậu chủ có cần cái gì không đi?”.

Không kịp để tổng quản bảo mẫu nhận ra chuyện gì, cô ôm di động vội vàng hỏi, “Cậu chủ, cậu về nhà nhanh chút đi, bọn em đang chờ...”.

“Tôi không về nhà ăn tối”.

“...”.

Thất vọng, nỗi thất vọng đặc ngột ủa tới.

Câu nói thẳng thừng của cậu chủ khiến cô không tìm được cái cớ để níu kéo, ngay cả bàn tay đang cầm di động cũng thoáng lạnh đi. Cô vô thức muốn hỏi, “Cậu ở đâu? Ở với ai? Đang làm gì?”, nhưng cô lại không có tư cách để hỏi những câu này.

Làm người hầu, chủ nhân gọi điện về báo trước, cô cũng chỉ trả lời một chữ “Vâng”.

“Cẩm Ngọc, anh đứng đó gọi cho ai đấy? Nhanh tới đây cắt bánh ga to đi, các chú các bác đang đợi anh này!”.

Giọng cô tiểu thư họ Vương như kim đâm vào tai cô, đâm vào nơi yếu ớt nhất trong tim cô, đâm tới đau đớn.

Cô sợ càng nghe nhiều, càng biết nhiều, nhiều tới mức không cẩn thận có thể nghe những lời cô không muốn nghe thấy nhất được tuôn ra từ miệng cậu chủ, không chờ cậu chủ đáp lời cô đã ngắt điện thoại.

“Tiểu Tiên này, sao cô lại ngắt điện thoại của cậu chủ! Cậu chủ nói gì thế?”.

“Cậu ấy bận việc ở ngoài rồi, không về nhà đâu”.

Cậu ấy bận tổ chức sinh nhật với người khác, sẽ không về nhà... cậu ấy bận ở bên người khác, sẽ không về nhà... sau khi gặp các bác các chú nhà vợ rồi, có lẽ cả người cũng chẳng về nữa nhỉ?

Bữa tiệc mừng sinh nhật của gia đình thượng lưu xa xỉ sang trọng gấp mấy lần những thứ trang trí của người hầu bọn cô nhỉ?

Sao cô lại nghĩ rằng cậu chủ bận rộn sẽ có thời gian chơi bời với những người hầu trong nhà?

Sao cô lại nghĩ rằng cậu chủ lạnh lùng cao ngạo sẽ vì tâm ý của đám người hầu bọ cô mà xúc động?

Sao cô lại nghĩ rằng cậu chủ là người trên lại đồng ý ở bên những người hầu bọ cô?

Điều đó không phải là trái với quy định hầu nữ, mà là ảo tưởng của cô.

Không phải cô nên sớm dừng những tưởng tượng không chút thực tế này lại sao? Không phải đã tự cảnh cáo rằng mình chỉ kết hôn giả với cậu chủ, tuyệt đối không thể yêu cậu ấy rồi sao?

Vậy tại sao mình còn có ý nghĩ chẳng an phận với cậu chủ? Tại sao lại ghen tỵ tới đau đớn như thế? Tại sao cô không ly hôn được?

Im lặng gỡ hết mấy thứ trang trí trong phòng xuống cùng với mọi người, để bánh gato vào trong tủ lạnh, bóng bay sắc sỡ, băng lụa cũng tháo xuống gấp để lại trong rương, ngay cả cà vạt và kính râm của Hắc Thủ Đảng cũng bị gỡ xuống. Thứ gì cũng có thể thu dọn lại thật hoàn mỹ, nhưng tâm trạng chờ mong chân thành này làm sao để thu dọn lại gọn gàng đây?

Như người thấy mùi âu sầu của cô, Hắc Thủ Đảng dịu dàng cọ lên mũi cô, động tác quen thuộc gọi cho cô đánh dấu trẻ con của cậu chủ học Hắc Thủ Đảng cọ lên mũi cô trước máy chụp hình tự động.

“Lúc đó, tao còn tưởng cậu chủ đang ghen vì mày cơ”. Cô thuận tay vuốt vuốt lên cái bờm của Hắc Thủ Đảng, “Hắc Thủ Đảng, tao hơi khó chịu”.

Con chó to ngoan ngoãn ngồi xuống, không giẫy cũng chẳng nghịch ngợm để cô ôm.

“Sao bây giờ? Hình như... tao ghét cô chủ tương lai của chúng ta, hình như... tao ghét cậu chủ ở bên người phụ nữ khác, hình như... tao đã thích cậu chủ rồi...”.

Tiếng chim hót sáng sớm đánh thức Diêu Tiên Thụ rời khỏi giường, hôm nay cô còn phải đi công tác với phó tổng Thư.

Sắp xếp hành lý, để lại tờ giấy nhắn cho tổng quản bảo mẫu, cô đóng cửa lại ra ngoài.

Vườn hoa hồng trĩu trĩu trong sân hãy còn nhắc cô nhớ lại nỗi đau đớn đêm qua, cô vội vàng rào bước đi nhanh như chạy tới chỗ phó tổng Thư đã hẹn trước.

Một chiếc xe thể thao màu bạc tiến vào sân sau khi cô đã đi, chàng trai bước xuống xe, gương mặt hầy còn mệt mỏi sau buổi tiệc tùng, cà vạt nới lỏng trước ngực, cậu gio tay ngửi mùi rượu trên ống tay áo, rồi bực bội vẫy vẫy.

Mở cửa, cậu muốn vào thẳng phòng tắm, nhưng phát hiện con chó yêu của mình đang cúi mặt khó chịu ngồi ở cửa trừng mắt nhìn mình,

Cậu vỗ vỗ lên người nó, nhưng phát hiện nó đang cố sức cắn ống quần mình kéo đi, kéo tới cạnh thùng rác bị đổ.

Hộp quà nhỏ bị chủ nhân vút trong thùng rác lăn tới bên chân cậu.

Cậu cúi người nhặt lên - chùm móc treo di động quen mắt rớt ra từ trong hộp quà nhỏ...

Trước mắt cậu đột nhiên hiện ra rất nhiều hình ảnh của cô, hình bị cậu ấn héch mũi lên, mặt bị cậu nắn bóp rất xấu, hình chớp mắt cau mày mím môi cắn răng, mớ ảnh được ghép thành một chuỗi hiện ra trước mắt cậu. Khóe môi cậu khẽ nhếch lên, gần như nghe thấy tiếng kháng nghị của cô hôm chụp ảnh tự động.

“Cậu chủ, sinh nhật cậu muốn quà gì?”.

“Cậu chủ, chụp thế này xấu lắm...”.

“Cậu chủ, em với Hắc Thủ Đảng không chụp như thế mà...”.

“Cậu chủ, đừng hôn!”.

Cô chuẩn bị những thứ này làm quà sinh nhật cho cậu? Sao lại muốn vút đi?

Cậu học theo tất cả những người đàn ông ở bữa tiệc đêm qua gọi điện về xin phép vợ. Cô còn giận cậu vô lý thế sao?

Cau mày ngăm nghĩ một lúc, cậu vội vàng lao vào phòng tắm, nhưng chú chó yêu vẫn chẳng chịu hợp tác, chắn giữa lối đi của chủ.

“Thôi đi. Tao tắm xong còn phải dỗ vợ nữa, tránh ra”. Cô vợ của cậu, mũi cũng như người, rất thính rất nhạy cảm, chỉ thích ngửi mùi sữa tắm cô mua trên người cậu thôi.

“Gâu gâu gâu gâu!”.

“Chuyện mày chụp ảnh với cô ấy tao còn chưa tính sổ đâu nhé, quên đi, giờ tao không muốn nhìn thấy mày nữa”.

“Gâu gâu gâu gâu!!”.

“Mày còn cần cái mũ xanh lắc lắc cái gì?”.

Thấy cậu chủ của mình còn chưa hiểu, Hắc Thủ Đảng nổi giận, nhảy thẳng xuống dưới lầu nằm sấp lên bàn trà trong phòng khách ra sức lè lưỡi thở hồng hộc.

Cậu chủ hoài nghi xuống lầu, tới cạnh bàn trà.

Một tờ giấy nhắn để trên bàn.

Không phải nhắn cho cậu.

Phải nói là không có câu nào nhắn lại cho cậu.

Chẳng từ nào để lại cho cậu.

Thậm chí còn quên tiết sự tồn tại của cậu.

“Tổng quản bảo mẫu!

Hôm nay con phải đi công tác với phó tổng Thư @____@.

Có khả năng tối nay không về nhà đâu >/////<.

Phải phiền ông cho Hắc Thủ Đảng ăn rồi ^__^.

Hôm nay nó muốn ăn com trộn trong nồi đá, loại cho thêm mấy miếng thịt vào ấy >3<

Tiểu Tiên”.

“Cái quái gì thế! Ai cho cô ấy đi công tác với cái gã họ Thư ấy hả? Cái >/////< của cô ấy là ý khi gì!”. Thảo nào Hắc Thủ Đảng cứ cần cái mũ xanh lắc lắc trước mặt cậu, khôn kiếp!

“Gâu gâu gâu gâu” đáng đời nhé, ai bảo cậu hôm qua ăn chơi ở ngoài, cái cô hầu ngốc nghếch đầu gỗ nhìn thì ngu ngơ thế thôi, lúc cần thì tuyệt đối không ngốc nhé! Mỗi người đều ăn chơi ở bên ngoài một đêm, kiểu ông ăn chả bà ăn nem, thật hay! Ha ha ha ha!

Vợ cậu thân thiết với tôi lắm nhé, ngay cả việc tôi ăn gì cũng biết, còn hơn cậu có khô tâm ám chỉ, quỵên rũ trắng trợn mờ ám ra sao cũng vô dụng, bọn tôi gọi cái này là đi guốc trong bụng nhau, nhưng cô ấy chẳng nhắc tới cậu dù chỉ một câu, cậu

nói xem, cậu trong mắt cô ấy còn chẳng có được địa vị như tôi! Ghen không? Tức không? Khó chịu không?

Nheo mắt, cậu chủ căm tức nhìn chú chó yêu quý của mình đang hả hê, nhấc bút gạch hai vạch lên tờ giấy nhắn của cô hầu, cho thêm mấy chữ vào rồi ném bút đi, không kịp tắt, càng chẳng kịp thay cái áo vest nhăn nhúm, mở cửa chạy vào gara.

Tờ giấy nhắn của cô hầu nhẹ nhàng rơi từ trên bàn xuống, chỉ thấy món cơm trộn với thịt trong nồi đã bị cậu chủ kiên quyết vung bút lên gạch hết, phía sau ghi vội một chữ, nhưng khiến Hắc Thủ Đảng suýt chút nữa rơi nước mắt...

“Chay”.

Hôm nay nó muốn ăn... chay.

TTTT Cậu chủ, thế này có coi là ngược đãi vật nuôi kiêm lấy oán trả ơn không?

Chương 35: Cậu chủ, cậu đừng gọi điện thoại tới nữa!

Thư Thành Nhạc bấm nút bật cần gạt nước, gạt đi những giọt nước mưa nhỏ rơi trên cửa kính ô tô. Xe đã đi vào đường cao tốc, cô gái ngồi trên ghế lái phụ còn đang dựa vào cửa ngủ ngon lành.

Đêm qua làm kẻ trộm à? Đã nói với cô ta hôm nay phải đi công tác rồi còn không chịu nghỉ ngơi cho cẩn thận, vác cặp mắt sung đỏ lên tới gặp anh, khiến người là phó tổng như anh biến thành lái xe cho cô ta, còn cô ta tiện thể đánh một giấc ngon lành trên xe, rốt cuộc là ai làm trợ lý cho ai hả?

Anh cười khẽ lắc đầu bất đắc dĩ, xe chạy nhanh về phía chi nhánh của khách sạn Hoàng Tước.

Dừng hẳn xe lại, anh đưa tay đẩy cô gái vẫn còn ngủ mơ màng, “Này! Ngủ đủ chưa? Tới rồi”.

“Ừm... tới rồi à...”. Cô dụi mắt, lắc đầu.

“Gì mà tới rồi, cô đã ngủ hơn hai tiếng rồi. Xuống xe đi”.

“Vâng vâng”. Cô cầm túi Doraemon, ôm cổ xuống xe, đi vào đại sảnh khách sạn.

Thư Thành Nhạc đỗ xe xong cũng vào theo, mấy nhân viên tiếp tân vừa thấy phó tổng tới thị sát, vội vàng đưa anh tới trước bàn tiếp tân làm thủ tục check-in.

“Chào anh, phó tổng Thư”. Cô gái ở bàn tiếp tân tươi cười nói, “Giám đốc đã dặn sắp xếp một căn phòng cho anh trước rồi. Là phòng ở trên tầng cao nhất có thể ngắm được cảnh đêm, anh thấy được không ạ?”.

“Một phòng?”.

“Vâng. Trước giờ đều là anh tới thị sát một mình, ở lại một đêm, lần này chúng tôi cũng dựa theo đó để sắp xếp... có gì không được ạ?”.

“... Còn phòng nào nữa không?”.

“A... Phó tổng Thư, anh cũng biết đấy, giờ đang vào mùa du lịch, nếu không biết anh tới mà sắp xếp trước, phòng cho anh cũng còn khó mà có nữa”.

“Được rồi. Tôi biết rồi”. Sớm biết câu hỏi này là thừa, giờ là thời điểm khách sạn bận rộn nhất. Anh quay đầu quét mắt qua Diêu Tiên Thụ còn ôm cổ gật gà gật gù đằng sau, anh đã tính toán sai chỗ nào mà đem theo một cô gái chẳng có tác dụng gì tới gây phiền phức chứ.

“Cô cứ ôm cổ làm gì?”.

“Tôi... cổ của tôi... cứ... chắc vì ngoẹo cổ ngủ trên xe lâu nên giờ không quay lại được, phó tổng Thư...”.

Lắc lắc chìa khóa trong tay, anh cau mày, “Một phòng, có chuyện gì à?”.

“Hả? Cái gì? Một phòng?”.

Anh gật đầu.

“Hai người chúng ta?”.

Anh lại gật đầu.

“Hai người chúng ta ở chung một phòng?”. Sao được chứ! Giờ cô đã là gái có chồng rồi, sao tự tiện ở chung phòng với người đàn ông khác được chứ!

“Có vấn đề gì cô có thể lắc đầu”. Anh khoanh tay đợi cô nói.

“Nhưng mà... phó tổng Thư...”. Chuyện này không phù hợp với luật hôn nhân!

“Không lắc đầu được hả? Được, thế thì tôi coi như cô đồng ý rồi. Một phòng, không thành vấn đề, check-in đi”.

~ ~ ~>__<~ ~ ~ Phó tổng Thư, anh biết rõ cổ tôi tê dại mà còn nói vậy!

Thang máy kêu “ding” một tiếng rồi mở ra ở tầng cao nhất, Thư Thành Nhạc sải chân bước ra khỏi thang máy, theo sau đó là cô trợ lý cứ quang quác.

“Phó tổng Thư, chúng ta phải ở cùng với nhau thật à?”.

“Lợi dụng lúc làm việc đi thuê phòng, chuyện này quá xấu xa rồi!”.

“Không thì tôi có thể thuê ở khách sạn bên cạnh!”.

“Cô muốn công tiền cho người khác hả? Để công ty trả thêm phí cho cô à? Cậu chủ nhà cô sẽ hài lòng chắc?”. Thư Thành Nhạc nói một câu mà dẹp hết mấy câu lảm nhảm của cô, nhưng cô không cam lòng, ôm lấy cái cổ tê dại, vẫn còn nuôi ý

định tiếp tục tranh đấu.

Thư Thành Nhạc không định nghe cô làm nhảm nữa, đẩy kính lên nói phủ đầu luôn, “Trừ khi cô có lý do đặc biệt để không ở chung phòng với tôi, ví dụ như: có chồng, chắc cô đã kết hôn rồi”.

=□=|||| Phó tổng Thư, anh đoán cũng chuẩn quá rồi đó! Nhưng cô sẽ không thừa nhận đâu!

“Chuyện... chuyện này sao có thể chứ! Sao tôi lại là gái có chồng mất giá được hả! Tôi không có chồng con gì hết!”.

“A, thế thì tốt. Hoan nghênh ở cùng phòng với tôi, vào đi”.

Cửa phòng vừa mở ra, cái con vịt tới chết vẫn cứng miệng bị đẩy vào một căn phòng sang trọng.

Cửa phòng đóng lại, con vịt chết bắt đầu hoàn lại hồn, khoanh tay đứng trong phòng khách huyết sáo nhìn trần nhà giả vờ bình tĩnh, chỉ là không sao ngăn được mắt cứ liếc liếc về phía chiếc giường king size sang trọng ở phòng bên.

Thực sự là chỉ có một cái giường, vậy cô phải làm sao bây giờ? Thế giới đầy những chuyện bất ngờ, tại sao lúc nào cũng phải xuất hiện mấy chuyện như trai đơn gái chiếc thuê phòng nhưng chỉ có một, cố ý ném người ta vào chuyện dễ tiện, đẩy tới bờ vực phạm tội chứ. Chẳng lẽ cô là gái có chồng còn phải ngủ cùng giường với phó tổng Thư à? Tuy cái giường này đủ lớn, cô nằm ép sát ra ngoài thì cũng chẳng đụng tới phó tổng Thư, nhưng mà... nhưng mà...

Vẫn rất kì quặc!

“Cô cứ liếc cái giường đó, trông có vẻ rất muốn ngủ nhỉ, có muốn thử chút không?”. Thư Thành Nhạc vừa nói vừa cởi áo khoác vứt bừa lên trên ghế sofa rồi đưa tay lên cởi cà vạt.

“Phó tổng Thư! Tôi tuyệt đối không muốn thử! Thật đấy! Anh tin tôi đi!!!”. Tại sao anh ta phải cởi quần áo! Tại sao tại sao anh ta phải cởi quần áo lúc nhắc tới giường? Anh ta quả nhiên là muốn giở luật ngầm với mình đúng không? Cô nên cảm thấy may mắn vì sức mê hoặc nữ tính của mình hay nên thấy u sầu cho thân phận gái có chồng của mình đây?

Thấy cô vừa xua tay, vừa ráng sức lui ra đằng sau, bộ dạng ngốc nghếch quỳnh quáng rồi lại giả vờ chẳng có chuyện gì, tính đùa dai của anh bỗng nhiên nổi lên, bước tới ép cô lùi tới trước bồn rửa tay trong toilet, chống hai tay lên bệ bằng đá

cầm thạch xanh, cúi người về phía trước nhếch môi mỉm cười, “Có sao đâu? Dẫu sao cô cũng nói mình chưa kết hôn, lại chưa có bạn trai còn gì? Thế vui vẻ với tôi một chút, có gì mà không được? Làm gì có ai tố cáo cô là ngoại tình đâu nào”.

Chính là sẽ có người tố cáo cô đó!

“Phó... phó tổng Thư, cậu chủ nhà tôi sẽ không đồng ý, cậu ấy không đồng ý, tôi không thể tự tiện này nọ kia khác với đàn ông được...”.

“Chúng ta có thể bí mật, không nói cho cậu ta biết”. Cái giọng trầm trầm dụ dỗ kèm theo hơi thở dồn dập.

“Tôi...”. Vành tai của cô cũng nóng lên.

“Tôi không nói, cô cũng không nói, sao cậu ta biết được?”.

“...”.

“Chẳng ai ngốc nghếch khờ khạo như cô cả, vì cậu chủ mà ngay cả quyền lợi tìm bạn trai cũng bỏ qua à?”.

“...”. Cô thực sự rất ngốc sao? Nhưng cô rất để ý tới thái độ của cậu chủ mà!

“Hay là, cô muốn để cậu ta biết, để cậu ta để ý ghen tuông hả?”.

“... Hả”. Cô gạt phăng đi như bị nói trúng tim đen, “Không có! Tôi không nghĩ như thế nhé! Tôi chỉ nghĩ chuyện này không phù hợp với đạo đức nghề nghiệp của mình thôi! Tôi là người hầu được rèn luyện chuyên nghiệp! Máy chuyện nam nữ gì đó, tôi chưa từng quan tâm! Cho dù anh có bán khỏa thân hở cả xương quai xanh ra quyến rũ tôi, cũng vô ích thôi!”.

“Vẻ đẹp trai của tôi vô ích hả? Tiếc thật”. Anh nhún vai, liếc mắt nhìn sang cái bồn tắm lớn bên cạnh, “Vậy phiền cô tới nay ngủ ở đó”.

“... Hả?!”.

“Hả cái gì? Hay là, cô muốn ngủ cùng giường với người đẹp trai như tôi?”.

“Tôi...”.

“Bây giờ, không phải cô, mà là tôi chẳng có hứng thú gì cả”. Hừm, ai muốn ngủ cùng giường với cô hầu trong đầu chỉ toàn cậu chủ chứ, xì, “Tối nay cô ngủ trong bồn tắm, tôi ngủ giường. Rõ chưa?”.

TT_TT Bấy công sở gì đó cách xa vời vợi với trí tưởng tượng của cô! Tự dưng lại ném cô vào trong bồn tắm để ngủ, ừm... chuyện này đúng thực sự là “bầy” triệt để rồi, bầy cô vào bồn tắm, nhưng sức quyến rũ nữ tính của cô cũng triệt để bị đá kích vỡ tan tành.

Phụ nữ chính là loại động vật mâu thuẫn như thế, người khác có ý với cô ta, cô ta cảm thấy giận dữ, chạy trốn, người ta chẳng có ý gì với cô ta, cô ta lại bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Cô ngồi bên cái giường của mình đêm nay, nhìn phó tổng Thư chỉnh trang lại trang phục và tài liệu chuẩn bị đi họp.

Thấy anh hoàn toàn tự làm hết mọi chuyện, cô nghi ngờ giờ tay hời, “Phó tổng Thư, tôi phải làm gì?”. Thân làm trợ lý tạm thời, cô hoàn toàn không biết phải làm những gì. Chắc không phải đứng cạnh phó tổng phục vụ bê trà rót nước chứ?

“Cô? Ngủ đi”.

“Hả?”. Anh có ý đưa cô đi công tác là để ngủ à?

“Không thì sao? Cô vác cặp mắt đỏ quạch đi ra từ một phòng với tôi đi gặp quản lý à? Chi bằng cô cứ lên tòa tố cáo tôi quấy rối tình dục công sở luôn đi cho rồi”.

“Hả?”. Cặp mắt đỏ đỏ của cô xấu lắm, kinh lắm à?

“Cô đi ngủ đi, lúc ăn call cô”.

Nói xong, phó tổng Thư sắp xếp tài liệu cẩn thận, mở cửa đi tới phòng họp, trong căn phòng sang trọng chỉ còn lại một cô ngốc có cặp mắt đầy tơ máu.

Được rồi. Tối qua đúng là cô không ngủ được, giờ cũng mệt thật, thế thì... cứ nhận ý tốt muốn săn sóc cô của phó tổng Thư, đi chợp mắt một lát trước đã.

Ừm... bồn tắm nhìn cũng sạch sẽ thật... hơn nữa còn rất to, rất cao cấp.

Lấy cái gối ôm trên ghế sofa, cô nhảy vào trong bồn tắm, nhắm mắt rút di động cậu chủ cho ra xem.

Ba mươi hai cuộc gọi nhỡ.

Di động rung tới mức sắp hết pin.

Cô không dám ngắt điện thoại của cậu chủ, nhưng, cô vẫn có quyền không nhận cuộc gọi chứ?

Hơn nữa giờ cô thực sự không muốn nghe thấy giọng cậu ấy... cô rất sợ từ đầu bên kia sẽ vang lên giọng phụ nữ, càng sợ nếu mình nhận điện thoại, câu đầu tiên cậu chủ nói sẽ là:

Chúng ta ly hôn đi.

Ngón cái đang lưỡng lự trên nút tắt máy, cuộc gọi thứ ba mươi ba đã tới.

Dòng chữ “Ông xã đang gọi” đặc biệt chúng mắt.

Cô không biết lúc đó cậu chủ nghĩ gì, cố ý sửa lại danh bạ điện thoại của cô, cô chỉ biết, giờ cô ghét phải thấy máy từ này, ghét cảm giác trái tim bị chúng siết chặt đến khó thở.

Cô biết mình không có gan trốn tránh, cũng biết cuối cùng cũng chẳng tránh nổi, nhưng niềm vui có thể may mắn trốn được một ngày cứ quần quanh trong đầu cô.

Tìm hăng một nhịp, nặng nề ấn ngón tay lên nút tắt, hình tắt máy nhá lên trước mắt, cô nhét di động vào trong túi, nằm xuống, cô phải ngủ bù, chẳng muốn nghĩ gì nữa.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”.

Ném di động lên ghế lái phụ, chàng trai bực tức đấm lên tay lái một cái cho hả giận, cắn cắn móng tay, đột nhiên tiếng chuông di động vang lên, cậu mừng rỡ vớ lấy điện thoại, vui vẻ nhìn lên màn hình hiển thị, chỉ thấy một số máy xa lạ, không phải người cậu đang đợi... chuyện này khiến cái cau mày của cậu càng lúc càng sâu...

Vốn định ngắt máy luôn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại lo cô không gọi bằng di động của mình, mượn máy của người khác.

Bấm nút nhận cuộc gọi.

“Cẩm Ngọc, anh đang ở đâu?”.

“...”. Giọng Vương Oánh khiến cậu càng sốt ruột, kéo lỏng cà vạt ra.

“Máy chú trong ban giám đốc khách sạn tôi qua cứ khen anh đẹp trai bình tĩnh phong độ mãi, còn hỏi lúc nào rảnh thì cùng ăn cơm với nhau. Anh coi chúng ta...”.

“Tôi không rảnh”. Câu từ chối lạnh lùng bật ra khỏi miệng.

“Giờ anh đang bận à? Thế hẹn lần sau cũng không sao, nhưng hôm qua chú em cứ hỏi em chuyện của chúng ta, tuy thời gian chúng ta ở bên nhau mới chỉ một tháng ngắn ngủi, nhưng mà chú ấy vẫn hỏi em, sao chúng ta lại chia tay...”.

“Tôi.Không.Rảnh”. Nghe không hiểu à? Cậu không rảnh không chỉ đơn thuần là đi ăn, mà còn bao gồm cả chuyện hẹn hò, xã giao, nói chuyện nữa!

“Cầm Ngọc... rốt cuộc anh bắt mãi với em điểm nào chứ? Hồi đó ở Anh, anh nói anh ghét những kẻ thấp kém thiếu hiểu biết, anh muốn hẹn hò với những cô gái trong xã hội thượng lưu, không có yêu cầu gì khác, chỉ cần em là người ở xã hội thượng lưu thì có thể thử xem sao, không phải chúng ta rất xứng đôi sao? Nhưng mà... lúc nào anh cũng không quan tâm đến em! Cô ả kết hôn với anh rốt cuộc thượng lưu quý tộc tới cỡ nào chứ? Em không tin gia thế nhà em không bằng cô ta... Cầm Ngọc... sao anh không nói gì thế? Rốt cuộc là anh đang bận gì?”.

“Tìm vợ”.

“A? Cái gì?”.

“Tôi đang bận tìm vợ. Tôi.Không.Rảnh!”. Cậu gằn giọng nhắc lại lần thứ ba cho cô ta nghe.

Bây giờ, bất kể là chuyện gì chỉ cần không liên quan tới tung tích của vợ mình, cậu đều chẳng có hứng thú, hoàn toàn không rảnh, hoàn toàn không muốn biết!

Nói xong, cậu ngắt di động ngay lập tức.

Trong lòng không yên, cậu lại mở di động bấm gọi dãy số “bà xã” lần nữa...

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Di động của cô không phải mở cả ngày cho cậu sao? Cô không phải chờ cậu gọi tới từng giây từng phút, gọi lúc nào tới lúc đó sao? Không phải cô dù khó chịu cái nhặng lên, nhưng chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, cô sẽ xoay vòng xung quanh cậu không mệt mỏi như con ong mật sao?

Nhưng giờ cô ấy đang ở đâu?

Lo lắng ủa vào ngực cậu từng chút, từng chút một, cậu cảm di động tìm số điện thoại của trợ lý đặc biệt, “A lô, giờ kiểm tra ngay lập tức cho tôi tất cả lịch trình của Thư Thành Nhạ! Nhanh!”.

“Lịch trình của phó tổng Thư đều do trợ lý của anh ấy giữ, nhưng cô trợ lý đó mấy hôm nay đang xin nghỉ việc. Có lẽ đang du lịch nước ngoài...”.

“Tôi không quan tâm cô ta chui vào xó nào trên quả đất này, không quan tâm anh dùng thủ đoạn gì, tôi chỉ cần giờ anh lôi cô ta ra, hỏi lịch trình của cái tên họ Thư kia! Nhanh lên!”.

“Á... vâng vâng! Vâng!”. Tổng giám đốc đúng là không muốn rời xa phó tổng Thư một phút nào hết, khao khát được thấy anh ấy mãnh liệt đến thế à? Hồi đại hội thể thao lần trước còn công khai làm rõ là giữa hai người họ không có gian tình gì nữa chứ...

Ai mà tin được!?

Chương 36: Cậu chủ, em sẽ học được cách ly hôn với cậu

Họp xong, Thư Thành Nhạc xoa xoa cái gáy mỗi nhừ, mở cửa phòng mình ra, tới chỗ tủ lạnh lấy chai nước khoáng ra uống mấy ngụm, đi vào phòng ngủ, nhưng phát hiện trên giường không một bóng người.

Anh nhíu mày.

Không phải bảo cô ta ngủ rồi à? Mắt đỏ như thế, còn có sức chạy lung tung?

Anh ra khỏi phòng, lấy di động trong túi áo khoác tính gọi điện cho cô, ánh mắt quét qua một cái gối ôm rơi trước cửa toilet.

Anh hơi nhướn mày, chột nghĩ tới gì đó.

Cô ấy... chắc không coi lời nói đùa của anh là thật, nhảy vào bồn tắm ngủ đây chứ?

Anh vào toilet, thấy một bóng người tội nghiệp cuộn mình nằm trong bồn tắm vừa lạnh vừa cứng, chỉ lấy mấy cái gối ôm chèn lung tung.

Anh đứng cạnh bồn tắm, nhìn cô đang ngủ say sưa mà dở khóc dở cười.

Không có ai trong phòng, cô ấy ngủ trên giường thì có sao? Cô gái này đúng là không biết nói đùa là gì, hài hước ra sao, lúc nào cũng coi mấy câu đùa giỡn của người khác là thật, rồi răm rắp nghe theo không có tí phản kháng nào, cứ như bị ra lệnh, làm theo không có suy nghĩ, còn làm đến mức cẩn thận như thế, đương nhiên như thế.

Rốt cuộc cô ấy có hiểu cái gì là chịu thiệt? Cái gì là bị lợi dụng không?

“Khờ quá”.

Người thích nghe theo mệnh lệnh như thế, thảo nào cậu chủ nhà cô giữ lại, còn giữ rịt là đằng khác. Bảo không cho tìm bạn trai, cô ấy sẽ không đi tìm thật, nói không cho hai người bọn họ tìm hiểu, cô ấy thực sự tìm cách tránh xa anh.

Anh cúi người xuống ôm gọn cô đang nằm trong bồn tắm vào lòng.

Vừa chạm vào vòng ôm ấm áp mềm mại, cô nhích lại gần hơi ấm theo bản năng.

“Này, trưa rồi, có muốn ăn trưa không?”. Anh ôm ngang người cô, ép cô vào lòng ngực mình, vừa ra khỏi phòng tắm, vừa nhẹ giọng hỏi.

Cô hãy còn mơ màng ngủ, chỉ cảm thấy còn ngủ chưa đủ, vừa làm bầm vừa lắc lắc đầu trong lòng anh.

“Thế cô ngủ tiếp đi. Nhé?”.

“Ừ... ngủ...”.

“Lên ngủ trên giường, nhé?”. Giọng anh bắt giắc mềm mại hẳn đi, cẩn thận hỏi.

“Ừm... được...”. Bồn tắm cứng quá, cổ cô đau nhức quá.

“Ngoan, để tôi bế cô đi”.

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc giường mềm mại, vừa chạm vào giường, cô đã thả lỏng cơ thể đang cuộn tròn của mình ra, ngủ say sưa.

Lúc tỉnh dậy, trời đã xâm xẩm tối, Diêu Tiên Thụ ngồi dậy trên giường, cô không biết sao mình chạy lên giường được, là đang ngủ thấy khó chịu nên tự bò lên giường sao?

Dụi mắt, cô đảo mắt nhìn qua, mới ngáp được phân nửa cô đã ngủ lại.

Cảnh đêm tuyệt đẹp sau lớp cửa kính lớn với dãy đèn đường, đèn xe, ánh đèn mờ ảo hắt lên mặt Thư Thanh Nhạc, anh ngồi trên ghế sofa đối diện giường, khoanh tay trước ngực, vắt chéo chân, hai mắt khép hờ, trên môi hãy còn ngậm điếu thuốc cháy còn phân nửa, đốm lửa lập lòe khiến cô thấy hơi nguy hiểm.

Cô nhẹ nhàng đi tới, đưa tay lấy điếu thuốc trên môi anh xuống.

Anh bị đánh thức, đôi mắt đen mở ra trong cảnh đêm mang theo vẻ quyến rũ.

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí gượng gạo, đôi mắt đen của anh tình cờ rơi trên môi cô, chỉ cần hơi nghiêng người, anh có thể hôn được lên đôi môi ấy.

Nhưng, anh dừng lại, không rướn người về phía trước.

“Cô tỉnh rồi à?”. Anh hỏi cô.

Cô gật đầu xấu hổ, “Chẳng biết sao tôi lại chạy lên giường... tôi không có ý chiếm giường của phó tổng đâu... tôi...”.

“Tôi bế cô lên đó”. Cô không cần để ý, là anh tự nguyện nhường giường cho cô ngủ.

“...”. Anh bế cô lên giường ngủ à? Sao tự dưng lại đối xử tốt với cô thế, “Thế anh... ngồi ở đây chắc cũng lâu rồi nhỉ?”.

“Tạm tạm. Cũng chừng... năm, sáu, bảy, tám tiếng gì đấy”.

=_ =|||| Năm, sáu, bảy, tám tiếng thì hơi lâu đấy, rốt cuộc là bao lâu chứ...

“Cô có đói không?”.

“Ừm...”. Nói tới đói... bụng cô đã kêu rột rột lên rồi.

Anh đứng dậy bật đèn, xua đi bầu không khí đột nhiên gượng gạo ban nãy.

Trong giây phút mở mắt ra, anh suýt chút nữa không tự chủ được mà hôn lên môi cô, nhưng anh cũng không muốn khi còn chưa xác định được mối quan hệ giữa cô và cậu chủ nhà cô, anh không muốn thả lỏng để cảm xúc của bản thân mất tự chủ, đi quá nhanh.

“Muốn ăn gì? Tôi gọi phục vụ phòng”. Anh cầm điện thoại chuẩn bị gọi món.

“Mì Ý, bún thịt, cơm trộn, bánh mì nướng...”.

“Cô đói thế cơ à?”.

“Từ tối qua tôi đã không ăn gì rồi, gọi nhiều một chút, tôi xin anh xin anh đó, phó tổng Thư!”.

Anh lắc đầu khẽ cười, gọi phục vụ phòng bắt đầu gọi món.

Xe thức ăn được đưa vào phòng, Diêu Tiên Thụ vội vàng nhào tới bàn ăn khiến Thư Thành Nhạc phải nghi ngờ lễ nghi dùng cơm của cô.

“Mấy khóa bồi dưỡng của tôi, cô quăng sạch vào thùng rác rồi hả? Đừng có dùng dao nĩa thìa loạn lên thế”.

Nhìn cô lấy thìa ăn mì, cắt mì Ý thành từng đoạn nhỏ, còn lấy nĩa xiên vào bánh mì, thân là phó tổng giám đốc rất chú ý tới lễ nghi dùng cơm châu Âu, anh phải can lại.

Nhét thức ăn đầy miệng, cô lúng búng uống vội một hớp rượu vang đỏ cho trôi thức ăn rồi mới nói, “Có sao đâu nào! Máy quy tắc đó là dành cho khách, tôi đâu

phải khách!”.

“Cô đúng thật không coi mình là khách.

Cô uống ực một hóp rượu vang, “Đúng, ăn ngon miệng là được rồi, ăn còn bày ra lắm quy tắc làm gì?”.

“Ừ, vui vẻ là tốt rồi, hẹn hò với bạn trai làm gì, cậu chủ còn đặt ra lắm quy tắc thế?”. Ý là, nếu cô có thể chất vấn cậu chủ nhà cô cũng như chất vấn anh, anh sẽ rất mừng.

Nhắc tới cậu chủ, Diêu Tiên Thụ nhất thời thấy không muốn ăn nữa, ngay cả cái miệng đang nhồm nhoàm biến thành nho nhã, từ ăn to uống lớn trở thành ăn bé uống ngậm.

“Sao nào? Nhắc tới cậu chủ nhà cô, cô không có can đảm à?”. Anh hừ một tiếng mỉa mai, kì thị kiểu người hèn nhất như cô.

Cô không để ý, thả dao thìa xuống, đột nhiên ngẩng đầu hỏi anh, “Phó tổng Thư, tôi còn nhớ trước đây anh từng nói với tôi, anh không thích phụ nữ hỏi anh mấy chuyện đáng ghét kiểu như đang ở đâu, đang làm gì, ở cùng ai, phải không?”.

“Sao? Cô muốn hỏi tôi à?”. Anh nhướn mày, có vẻ vô cùng hứng thú.

“... Tôi chỉ muốn biết, có phải tất cả đàn ông đều ghét bị hỏi như thế không?”. Cảm giác giống như tù nhân bị quản ngục giám sát không có tự do, giống một gánh nặng phiền phức không thả xuống được.

Anh thả dao nĩa xuống, cầm khăn ăn chấm nhẹ lên khóe môi, “Ai thì tôi không biết, nhưng tôi thì đúng là rất ghét”.

“...”. Những câu hỏi nhàm chán của phụ nữ khiến người ta thấy phiền phức, huống hồ cô còn chỉ là một người hầu mà thôi... may là cô không hỏi những câu làm cậu chủ ghét.

“Nhưng mà, cô có thể hỏi thử xem, giờ tôi đang tò mò, cô hỏi tôi có cảm giác giống như thế không”.

“Hả? Anh lại đùa cái gì thế, cụng ly cụng ly đi nào”. Phó tổng Thư nói câu đó nghe hơi kì quặc, cô gượng gạo đánh trống lảng sang chuyện khác, nâng cốc lên đòi cụng ly.

Tiếng chạm ly vang lên, cô uống ực hết một ly rồi lại tự rót thêm ly nữa.

“Cô đừng uống nữa, nghe không?”.

“Có sao đâu, còn hơn nửa chai nữa, đừng nên lãng phí mà!”. Ngủ dậy lại uống rượu rồi có thể ngủ tiếp, chẳng cần biết chuyện gì, kế hoạch rất hoàn hảo.

“Cứ nốc rượu ừng ực trước mặt đàn ông là một kiểu ám chỉ rất rõ ràng đấy”. Thư Thành Nhạc nhắc nhở.

“Ám chỉ cái gì?”. Vừa hỏi cô vừa uống một ngụm.

Anh đứng dậy, thông thả tới cạnh cô, đáp, “Ám chỉ rằng anh ta có cơ hội tiến tới”.

Cô nâng ly rượu lên, vẻ mặt mơ màng nửa tỉnh nửa say, ngây thơ mông lung nhìn anh.

“Cô còn muốn uống tiếp không?”.

“Ừm...”. Cô không hiểu ý của anh, nhưng cô vẫn muốn uống, nghiêng cái ly, cô lại nhấp thêm một ngụm, lấy hành động trả lời cho anh.

Anh nheo mắt chấp nhận sự khiêu khích của cô, cúi người nâng cằm cô lên, mạnh mẽ ép môi mình lên môi cô, chẳng để cho đối phương thời cơ phản ứng.

Rượu rất ngọt và môi ươn ướt.

“Còn uống không?”.

Cô không dám trả lời, chờ dần ngời im tại chỗ, đột nhiên thấy phó tổng Thư thật to lớn, thật gần, hai mắt cô mông lung, ngay cả sức lùi lại cũng không có.

“Giờ cô nói không uống nữa cũng không có tác dụng rồi”. Anh vươn đầu lưỡi xộc vào miệng con người chẳng chút phòng bị kia.

Cô không biết mình đang làm gì, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng như đang ở trong xoáy nước lớn, đây là cảm giác bị đùa bỡn khi say rượu trong truyền thuyết sao?

“Thấy sao?”. Anh hỏi cô.

“...”. Cô lắc đầu.

“Có ghét không?”.

“...”. Cô không biết, tiếp tục lắc đầu.

“Cô kết hôn với cậu ta rồi phải không?”.

“...”. Cô ngẩn người, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu, gật đầu nửa lưỡng lự nửa chắc chắn. Cô đã kết hôn, cô và cậu chủ là đôi vợ chồng có giấy chứng nhận kết hôn hợp pháp.

Dù đã đoán được đáp án từ lâu, nhưng nổi tức giận vẫn dâng lên trong lòng Thư Thành Nhạc, “Từ khi nào?”.

“... Cậu chủ muốn thừa kế khách sạn, nên muốn tôi giúp...”. Cô không biết tại sao phải thành thật như thế, nhưng cái lưỡi khi dính rượu vào rồi thì thành thật muốn chết, cứ hỏi là đáp không kìm được nổi.

“... Nên hai người là kết hôn giả”. Phỏng đoán này khiến anh thả lỏng ra đôi chút.

Cô ngỡ ngác gật đầu, cô với cậu chủ là kết hôn giả, giao hẹn một năm sau sẽ ly hôn, giao hẹn cậu chủ có người yêu rồi sẽ ly hôn, nhưng giờ cô đang muốn vi phạm, cô không theo giao hẹn, cô đang hờn dỗi chủ mình.

“Có muốn ly hôn với cậu ta không?”.

Cặp mắt đờ đẫn của cô cuối cùng cũng tìm được tiêu cự, nhìn Thư Thành Nhạc, cảnh đêm phía sau khiến người ta phải lóa mắt, đề nghị của anh hình như cũng rất quyến rũ.

“Ly hôn... với cậu chủ?”.

“Đúng. Ly hôn với cậu ta. Giờ cậu ta đã thuận lợi kế thừa khách sạn rồi, không cần cô phải tiếp tục kết hôn giả nữa. Cho nên, ly hôn với cậu ta đi”.

Cảm giác cay cay xộc vào mũi, cậu chủ không còn cần cô nữa sao? Nhưng mà...

“... Tôi không biết phải chia tay ra sao...”. Thứ cô không đẩy ra nổi không chỉ có tờ giấy hôn thú đó, mà còn những kí ức, cảm giác khi cô ở bên cậu chủ.

Rất nhiều, rất nhiều chuyện, một câu ly hôn có thể cắt đứt tất cả, trở lại quan hệ chủ tớ đơn thuần sao?

“Em không biết? Không sao, tôi dạy cho em”.

Dạy? Chuyện ly hôn cũng có thể dạy được sao?

Căn phòng đột nhiên tối sầm lại, chẳng hiểu tại sao đèn trong phòng đột nhiên bị tắt, càng làm tôn lên vẻ huyền hoặc mê người của cảnh đêm ngoài cửa sổ. Bàn tay của phó tổng Thư thân mật lướt qua sau cổ, đặt lên làn da lạnh lẽo của cô. Tay anh nóng rẫy, ngón tay nhẹ nhàng khảy một cái, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đeo trước cổ cô rơi xuống, lăn trên mặt thảm.

Cô hạ mắt liếc nhìn chiếc nhẫn kim cương lóe sáng trong bóng tối, nhớ tới cảnh lúc cậu chủ cầu hôn lại có chút buồn bã.

“Những thứ em cần đều có rồi, lấy tôi đi”.

Câu nói này khiến cô bị hạ gục nhanh chóng, chẳng cần suy nghĩ gì nữa, hãy kết thúc chuyện ly hôn như đã giao hẹn trước đi.

Phó tổng Thư đang dạy cô ly hôn như thế nào, cô không thể phân tâm nghĩ tới chuyện khác.

Anh gỡ kính xuống, bỏ đi lớp kính ngăn cách, đôi mắt đen trong bóng đêm sáng rực, anh dẫn tay cô cởi cúc cổ áo sơ mi của mình.

Hơi thở nặng nề phả vào tai cô, trán cô tựa vào ngực anh.

Cô cảm giác cơ thể mình nhẹ hẫng, được nhẹ nhàng bế lên, đặt trên chiếc giường mềm mại, lún sâu vào trong lớp chăn nệm, trọng lượng của người đàn ông phủ lên trên người, hơi thở trở nên dồn dập.

Bóng đêm bị khóa lại ngoài cửa sổ, cô bị giam vào góc không thể trốn thoát.

Cô thực sự muốn học, học cách làm thế nào để nén lại phần tình cảm không nên có với cậu chủ, rồi khi cậu chủ nói với cô rằng muốn ly hôn, cô cũng có thể vui vẻ gật đầu, mỉm cười với cậu chủ bằng nụ cười chuyên nghiệp nhất của người hầu nói: “Được! Không sao. Em lập tức ly hôn với cậu chủ, nhân thể chúc cậu hạnh phúc”.

Cô muốn học...

Cô muốn học...

Chương 36: Cậu chủ, chúng ta ly hôn đi!

Mới rạng sáng, trước cửa chi nhánh khách sạn Hoàng Tước đột nhiên xuất hiện một chiếc xe thể thao màu bạc sành điệu, xe dừng lại, cửa mở ra, đôi giày da đen bóng dẫm mạnh lên tấm thảm dày khiến lớp bụi khê bay lên.

“Rầm” một tiếng, cửa xe bị chàng trai mở một vì đường xa đóng sầm lại.

Nhân viên phục vụ, tiếp tân bị khí thế của chàng trai dọa đến nỗi nhìn nhau ngơ ngác, hồi lâu cũng chẳng có người dám bước tới đón tiếp.

Không đợi có người đón tiếp, chàng trai đẩy cánh cửa xoay bằng kính đi vào bên trong.

“Thưa anh, xin hỏi anh đã đặt phòng trước chưa?”. Tiếp tân cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, vội vàng bước tới.

“Tránh ra”. Cậu không thèm nhìn, rào bước tới bàn tiếp tân, gõ lên chuông đặt trên bàn, sốt ruột hỏi, “Cái tên họ Thư kia lấy phòng số mấy?”.

Cô gái tiếp tân đứng sau chiếc máy tính ngẩng đầu lên, hít mạnh một hơi vì chàng trai hung dữ trước mặt.

Bộ vest nhẵn nhúm không chỉnh tề, cà vạt nới lỏng trước cổ, cúc cổ áo không cài, tay áo xắn lên, đôi mắt đen lạnh lẽo, chiếc cầm thon nhỏ hầy còn vệt râu xanh nhàn nhạt, chàng trai lạnh lùng đứng trước quầy tiếp tân, dường như còn có cả sự rớt ruột nóng nảy vì mất ngủ đêm qua, trông lờ lờ mệt mỏi nhưng lại thêm mấy phần khiêu gợi.

“Thưa anh... xin lỗi, nếu anh và khách là bạn, có thể tự gọi điện liên lạc với nhau được không? Quy định của khách sạn chúng tôi, không thể tự ý cho số phòng của khách được, đây là bí mật riêng tư...”. Cô gái đứng ở quầy tiếp tân mỉm cười vẻ có lỗi, ánh mắt còn dán vào phần cổ phanh ra của cậu ngấm ngấm.

Chàng trai nheo mắt lại, “Quy định của khách sạn?”.

“Vâng... thực sự xin lỗi...”.

“Không cần xin lỗi, từ giờ trở đi không có quy định này nữa, nói cho tôi biết, số phòng của Thư Thành Nhạc!”.

“Hả? Không... không còn?”.

“Tôi là tổng giám đốc, tôi nói không còn là không còn! Giờ tôi phải biết số phòng của Thư Thành Nhạc, ngay!”.

“Tổng... tổng giám đốc!?”.

Thái tử giá lâm à!?

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua cửa sổ bằng kính vào trong phòng, trên chiếc giường lớn lộn xộn, đôi chân trần của cô gái thò ra dưới lớp chăn, gió từ điều hòa phả ra có hơi lạnh, chân lại rụt vào trong chăn.

Diêu Tiên Thụ cảm giác có luồng gió ấm áp cứ không ngừng thổi trên tóc, khiến cô cứ ngứa ngáy không nhịn nổi. Hé một mắt ra, trong tầm mắt của cô là gương mặt đang ngủ say được phóng đại của phó tổng Thư.

Cơn nhức đầu sau khi say rượu bị cơn hoảng hốt đập tắt, cô vội vàng ngồi bật dậy, cúi người nhìn cơ thể dưới lớp chăn của mình.

Mặc chiếc áo T shirt rộng thùng thình, còn dưới thì sao?

Cô sờ lên trên, mò xuống dưới...

Không có... chẳng có gì cả!

Quần áo của cô đâu? Cô đảo mắt tìm, chỉ thấy quần áo của mình bị quăng trên ghế sofa, mà thứ đặt ở trên đồng quần áo đó là bộ nội y của mình.

Cô... cô và phó tổng Thư... chẳng lẽ đêm qua hai người họ đã... làm chuyện có lỗi với cậu chủ rồi sao?

Trời ơi! Cô còn chưa ly hôn mà! Sao cô có thể uống cho say khướt rồi làm... chuyện đó với phó tổng Thư?

Một cánh tay choàng qua cổ cô, đôi môi dán lên phía sau cổ, giọng nói khàn khàn trầm thấp của phó tổng Thư từ phía sau vang lên.

“Chào buổi sáng. Tỉnh sớm thế? Ừm?”.

Nơi được phó tổng Thư hôn truyền tới một cơn đau nhức tê dại, cô lúng túng tránh khỏi vòng ôm của anh, không muốn tiếp tục suy nghĩ lung tung chẳng có căn cứ, quay đầu lại muốn một đáp án rõ ràng dứt khoát cho xong.

“Phó tổng Thư, đêm qua có phải chúng ta...”.

“Tôi có làm em thoải mái không?”.

“...”. Quả nhiên bọn họ đã...

“Két - cạch”.

Tiếng chìa khóa rớt xuống đất từ phía cửa phòng, cô nghe thấy tiếng người mở cửa... cô nghe thấy tiếng bước chân đi vào... cô thấy phó tổng Thư đang nhìn về phía hành lang, nheo mắt mím môi lại, vẻ mặt trầm xuống, nhưng cô lại không dám quay đầu lại...

Phía sau cô có người đứng không? Có phải có người đang trừng mắt nhìn cô, có phải đang nhìn bằng ánh mắt nửa nóng rực nửa tức giận, ánh mắt đó có phải chỉ hận không thể xé cô ra làm nghìn mảnh, băm nát, rồi để năm ngựa xé xác.

“Đại thiếu gia này, cậu dậy cũng sớm thật đấy. Mới sáng ra đã xông vào phòng người khác rất dễ thấy mấy thứ không nên thấy đấy”.

Thư Thành Nhạc nói ra những lời khiến người cô chợt lạnh đi như thể máu trong cơ thể bị rút hết, cô cố gắng chống lại ánh mắt lạnh thấu xương của cậu chủ.

Đôi môi bị cắn chặt tới mức trắng bệch, cậu nặng nề thở, cố gắng thở, dường như cả căn phòng này được tắm thứ không khí khiến người ta không thể thở được.

Cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của cậu chủ, thứ đau đớn như bị tổn thương rất sâu, rất đau khổ ấy là ảo giác của cô chăng?

“Cô làm gì với hắn ta?”.

Lâu sau, giọng nói khàn đục của cậu chủ mới yếu ớt vang lên.

Cô để mặc cho thứ âm thanh chua chát ấy quất lên người mình, như muốn để mình cũng phải chịu vết thương mà cậu đã phải gánh.

“Tôi hỏi loại người hầu như cô lên làm gì với hắn ta!!”.

Cậu tìm cô cả một ngày rông, cũng từng nghĩ cô sẽ đùa giỡn sẽ hờn giận với cậu ra sao, nhưng chẳng thể ngờ được, lúc bắt được cô, trước mắt lại là hình ảnh khó chịu đựng được như thế này.

Cậu cùng lắm chỉ bận dự tiệc xã giao ở ngoài một chút, cậu cho rằng cô sẽ ở nhà chờ cậu về ngượng ngùng giải thích xin lỗi, nhưng cô lại chạy tới khách sạn với

tên đàn ông khác!

Cậu nghĩ rằng, cô chỉ chậm hiểu một chút, ngốc nghếch một chút, nhát gan một chút, thân phận người hầu sẽ khiến cô không rời xa, cũng chẳng có khả năng phản bội cậu, chỉ cần cậu nhẫn nại một chút, từ từ bước tới, ám chỉ công khai dụ dỗ lừa gạt, cuối cùng sẽ khiến cô hiểu ra, nhưng sao cậu không biết, cô căn bản chẳng phải kẻ khờ khạo ngốc nghếch, cũng chẳng nhát gan, chỉ là cô chẳng muốn biết gì, cho nên mới có thể giả vờ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Từ đầu tới cuối, chỉ có cậu nhiệt tình, đây chỉ là kết hôn giả mà thôi, cô không nhất thiết phải xứng đáng với cậu, tình cảm chẳng cần, mà thể xác lại càng không.

Cô nàng lúc nào cũng đều nghe lời cậu, để cậu sắp xếp ra sao cũng chẳng dám phản ứng lại, ngoan ngoãn vâng lời sao có thể nhẫn tâm, thẳng tay đâm cậu được.

Cô ngồi im trên giường, ở bên người đàn ông khác, không giải thích mà cũng chẳng nhiều lời như ngầm thừa nhận tất cả những gì cậu nhìn thấy, nơi cổ của cô trống trơn, chiếc nhẫn kim cương cậu tặng cô đã gỡ xuống. Tóc mái rủ xuống che đi nét mặt của cô, cậu không nhìn thấy, mà cũng không muốn nhìn!

“Cậu chủ... chúng ta, ly hôn đi”.

“... Cô nói cái gì?”

“Em muốn ly hôn với cậu chủ”.

“... Cô dám nói chuyện ly hôn với tôi?”. Trước mặt tên họ Thư này, cô vội vàng muốn phủi sạch quan hệ với cậu? Thảo nào cô cố chấp muốn kết hôn giả, thảo nào cô muốn hỏi cậu, lỡ có người thích thì phải làm sao đây? Cô đâu phải kẻ khờ, đâu phải kẻ ngốc nghếch! Căn bản là cô đã tính toán hết rồi, còn chừa cho mình đường lui, chỉ coi cậu là cậu chủ, hầu hạ xong thì muốn rời xa.

Cậu cười nhạt một tiếng, hạ mắt nhìn chiếc túi Doraemon dưới chân mình, đó là cái túi lúc cậu còn ở Anh vô tình nhìn thấy, chính chiếc túi Doraemon xấu đầu đón này đã khiến cậu phải dừng chân trong bể người đông đúc nơi đại lộ London đứng ngây ra nhìn tủ kính cả tiếng đồng hồ, nhớ lúc cô còn ở bên mình, lúc nào cũng rút những thứ kì quặc trong túi ra cho cậu, cậu nhìn thứ được đặt trong tủ kính rồi khẽ nhếch khóe miệng lên. Dáng vẻ ngốc nghếch ấy hiện ra, cậu suy tính coi có nên mua không, mua rồi có phải có nghĩa cậu là đồ kém cỏi nhớ nhưng cô ấy không. Cậu là cậu chủ, cậu là cậu chủ thân phận tôn quý sống trong nhung lụa của xã hội thượng lưu, sao rảnh hơi mà đi nhớ nhưng một cô người hầu chẳng là gì với mình, thậm chí cô ấy còn chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho cậu, sao cậu phải hạ

mình nhớ đến cô cơ chứ.

Nghĩ đông nghĩ tây, trần trở dần vật, cuối cùng cậu cũng mua về đặt nó trước mặt cô, nhưng cô không thích, cô vô cùng ghét nó, là cậu bắt ép cô phải đeo, vì cậu muốn nhìn thấy cảnh cô rút từ trong chiếc túi này ra những thứ chỉ vì cậu, lúc nào cũng nghĩ cho cậu, vì cậu muốn chứng minh chỉ cần cô đeo nó, thế giới của cô vĩnh viễn chỉ có thể quay xung quanh mình.

Lúc này, nó đang nằm trên mặt đất nhìn cậu với vẻ châm chọc, như đang cười nhạo cậu ấu trĩ, cười nhạo cậu ngu ngốc, cậu co chân đá thật mạnh vào cái ý nghĩ nhớ nhung khôn kiếp ấy, “Ly hôn thì ly hôn! Cô nghĩ tôi sẽ luyến tiếc cái loại con gái vô sỉ bừa bãi tìm đàn ông qua đêm sau lưng tôi à? Cậu chủ tôi không có hứng bị cấm sùng!”.

“Rầm”.

Cửa phòng bị đóng sầm lại một cách giận dữ.

Tiếng sập cửa mạnh đến mức khiến chùm đèn thủy tinh phải lung lay cứ quay vòng khuếch đại trong đầu Diêu Tiên Thụ, cách dạy của phó tổng Thư quả nhiên có hiệu quả, cô đã học được cách nhanh nhất để ly hôn với cậu chủ, nhưng lại phải gánh vết thương khác còn lớn hơn, đau khổ hơn trước.

Cậu chủ nhất định sẽ hận cô, ghét cô tới cực điểm.

Là tại cô xấu xa, là cô tham lam yêu thâm cậu chủ, là tại cô càng lúc càng muốn nhiều hơn, là tại cô không dám thừa nhận mình đã phá vỡ quy định của người hầu, cuối cùng còn dùng cách vụng về nhất phản bội lại cậu chủ... giờ cậu ấy nhất định sẽ nghĩ cô là một đứa con gái xấu xa vô sỉ lại không biết tự trọng, nhất định sẽ không đối xử với cô như trước nữa.

Cô lẳng lặng xuống giường, ử rử cầm lấy quần áo vào toilet máy móc thay vào, rồi đi nhặt lại cái túi Doraemon bị cậu chủ đá văng, tính ra khỏi phòng.

“Làm sao? Em lợi dụng tôi xong, chẳng nói chẳng rằng mà đi như thế à?”. Giọng nói của phó tổng Thư khiến cô mệt mỏi gương mặt lên.

Thư Thành Nhạc khoác áo ngủ, xuống giường bước tới trước mặt cô, cô cúi đầu không nhìn anh, mà anh cũng chẳng ép buộc, “Em hỏi hận rồi sao?”.

Phải... cô đã hỏi hận rồi, ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy cậu chủ đi vào, ngay từ khoảnh khắc nghe tiếng cậu chủ hỏi, ngay từ khoảnh khắc cậu ấy không do dự nhắc chân đá túi Doraemon của cô đi, ngay từ khoảnh khắc cậu đồng ý ly hôn với cô.

Bộ vest nhẵn nhúm, đầu tóc rối bù, vệt râu xanh nhạt mệt mỏi của cậu chủ đều khiến tim cô đau đớn khổ sở. Cô thầm nghĩ, có phải cậu ấy đã tìm mình rất lâu, có phải cậu ấy đã tìm mình cả đêm, có phải cậu ấy đã hoàn toàn thất vọng về mình rồi không.

Thứ lóe lên ngay cạnh chân giường khiến cô phải ngồi xuống, chiếc nhẫn kim cương lấp lóa nằm thắm thương trên mặt đất, cô cầm lấy nó nhưng không dám đeo vào, cẩn thận cho vào trong túi, cô sực sực nói với Thư Thành Nhạc: “Phó tổng Thư, tôi không biết phải nói sao với anh cả... giờ tôi khó chịu quá... tôi không muốn như thế... nhờ cậu chủ không còn cần người hầu như tôi nữa thì phải làm sao đây?”.

“Vậy thì đừng làm người hầu của cậu ta nữa. Đến bên tôi, làm người phụ nữ của tôi. Được không?”. Anh kéo đầu cô tựa vào gần mình.

“...”. Trước mặt cậu chủ, lúc nào cô cũng ý thức rằng mình là người hầu, rồi sau đây mới là một người phụ nữ... nếu làm phụ nữ, có phải cô sẽ thấy nhẹ nhàng hơn nhiều không?

“Tại sao cứ phải làm người hầu của kẻ khác? Không có cậu chủ, em cũng có thể sống được. Không có người ra lệnh cho em, không có người khó chịu với em, càng không có người ngăn cản em ở bên người khác, không tốt sao?”.

“...”.

Có tốt không? Cô chưa từng sống cuộc sống như thế, cô không biết... cô đã sống vì cậu chủ lâu quá rồi, đột nhiên phải sống vì mình, cô sẽ chóng mặt, sẽ đau khổ, sẽ khó chịu...

Cô muốn từ chối, lại bị phó tổng Thư ngắt lời, “Giờ em không cần trả lời tôi. Nếu cậu chủ của em thực sự không cần em thì tôi cần. Nếu em thích làm người hầu như thế, thì cứ làm cho tôi, tôi cần”.

Nhà phó tổng Thư thiếu người hầu như thế à? Kiểu người không chuyên nghiệp như cô cũng có thể làm được sao?

Xe Thư Thành Nhạc dừng lại trước khu nhà cao cấp, Diêu Tiên Thụ tháo dây bảo hiểm xuống xe, cổ tay lại bị nắm lấy.

“Có cần tôi vào với em không?”. Anh lo cậu chủ kia sẽ đối xử không tốt với cô...

“Không... không cần, tôi đi một mình được”. Anh vào nhà, cô chỉ thấy càng xấu hổ hơn.

“...”. Anh gật đầu, thả lỏng tay ra, nhưng nghĩ tới chuyện gì đó lại nắm chặt tay cô, “Em sẽ ly hôn với cậu ta chứ?”.

Giọng nói đầy chờ mong của phó tổng Thư khiến cô cau mày, rồi gật đầu. Cô làm chuyện có lỗi với cậu chủ như thế, sao còn có mặt mũi tiếp tục làm vợ cậu ấy, may là cậu chủ đã tiếp quản khách sạn thuận lợi rồi, may là cậu chủ không cần kết hôn giả nữa, may quá, cậu chủ đã không còn cần cô nữa rồi...

Thấy cô gật đầu, Thư Thành Nhạc mới bỏ tay ra, “Được. Tôi chờ em”.

Chờ cô? Chờ cô làm người hầu à?

Nhưng cô là người hầu riêng của cậu chủ, cô chẳng khác gì Hắc Thủ Đảng, đều thuộc về cậu chủ, trừ khi cậu chủ tự nói rằng không cần cô, không thì cô sẽ chẳng đi đâu hết.

Chương 37: Cậu chủ, cậu ném nhẫn đi rồi sao?

Vừa tra chìa vào ổ khóa, còn chưa kịp xoay thì cửa đã bị người trong phòng giật mạnh ra, giọng nói lo lắng của tổng quản bảo mẫu vang lên.

“Tiểu Tiên Tiểu Tiên Tiểu Tiên!! Cậu chủ đâu rồi đâu rồi đâu rồi?”.

“Cậu chủ?”. Cậu ấy còn chưa về nhà? Không muốn gặp cô sao?

“Từ hôm qua đã chẳng thấy bóng dáng cậu chủ đâu rồi!”.

Cô đoán đúng rồi, vết rêu nhàn nhạt và bộ dạng mệt mỏi đó thực sự là vì tìm cô, cậu chủ tìm cô cả ngày trời, còn cô lại ngắt điện thoại của cậu chủ, còn tắt máy đi.

“Tiểu Tiên, cậu chủ không ở với cô sao? Hai người không phải nên về cùng nhau mới phải à? Cô nhanh gọi điện cho cậu chủ. Hỏi coi cậu ấy giờ đang ở đâu đi. Ngồi đó làm cái gì? Tiểu Tiên, đau bụng hả? Sao lại khóc tu tu lên thế?”.

Không chỉ bụng đau, mà cả người cô đều đau đớn.

Cô là loại người hâu gì chứ, cô đã làm gì với chủ của mình thế này?

Không những không phục vụ tốt, còn khiến cậu ấy phải tìm mình cả đêm, rồi lại khiến cậu ấy khó chịu mà bỏ đi.

Lấy di động ra, cô run run bấm số di động gọi cậu chủ, tiếng tút tút vang lên vô tận bên tai, cuối cùng là tiếng trả lời lạnh lùng của tổng đài.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Nỗi đau đớn trong tim dần dần lan rộng ra, cô đã bị báo ứng rồi. Khi cô không chịu nhận điện thoại của cậu chủ, tâm trạng cậu ấy cũng như thế này sao?

Cô vốn đâu có tư cách để giận dữ, lúc đó sao lại buông xuôi, tại sao không nghe cậu chủ nói hết.

Cô không nản, cầm di động gọi tiếp, từ thông báo không liên lạc được đã chuyển thành tắt máy, cô chẳng biết gọi bao nhiêu cuộc, mãi tới khi di động của cậu chủ hết pin, cũng không gọi được nữa.

Hắc Thủ Đảng vẩy đuôi ngồi xuống, cọ cọ vào cô an ủi.

Cô cũng thuận tay vuốt ve cái bờm của nó, lén hỏi, “Nếu tao rời xa cậu chủ, mày muốn đi với ai?”.

“... Chỉ nói đùa thôi mà, đừng có nhìn tao nghiêm túc thế... đương nhiên là theo cậu chủ thì tốt rồi. Tao không nuôi nổi mày đâu”.

“... Nhưng mà, tao có thể lén tới thăm mày mà”.

Nếu cậu chủ không thích nhìn thấy cô, cô có thể xin dọn ra ngoài ở.

Di động trên ghế lái phụ rung lên, món quà sinh nhật cô tặng cũng rung lên trong tầm mắt cậu, tám ảnh hai người cọ mũi bẹo má vô cùng gần gũi khiến cậu cảm thấy rất chướng mắt buồn bực, cậu cố sức giật cái móc treo di động vô cùng trẻ con mà tự tay mình đã móc vào, muốn ném nó ra ngoài cửa sổ quách đi cho rồi, nhưng gương mặt cô trên những tám ảnh nhỏ cứ lác lác trước mặt, gần đến nỗi như nghe được tiếng cầu xin chống cự liên tục của cô bên tai.

“Cậu chủ, ảnh chụp lấy liền phải chụp thế này, cậu phải đứng đối diện với chỗ kia, đưa mặt qua đây”.

“Cậu chủ, tư thế của cậu xấu quá, mặt tự nhiên chút đi”.

“Cậu chủ, em không hôn Hắc Thủ Đẳng mà”.

Cánh tay vươn ra ngoài cửa sổ thu về, cậu siết chặt tay mình, mở cái hộp nhỏ trong xe ra, ném mạnh cái móc di động vào trong đó như ném đi một thứ rác rưởi.

“Cậu chủ, em tuyệt đối sẽ không vi phạm quy định của người hầu, sẽ không có mấy ý nghĩ không an phận với cậu!”.

“Cậu chủ, chúng ta phải kết hôn giả bao lâu? Mà thích người khác thì phải làm sao bây giờ?”.

“Cậu chủ... chúng ta ly hôn đi”.

Nâng cửa kính lên, chuyển cần số, cậu thoáng liếc qua ghế lái phụ, dẫm lên chân ga.

Sao cậu không dám về nhà mà phải lái xe lang thang không mục đích, sao cậu phải trốn cô, sợ nhìn thấy cô? Sao cậu phải sợ phải ly hôn với cô?

Sao cậu phải sợ mất cô...

Ba rưỡi sáng, tiếng đóng cửa vang lên trong bóng đêm yên tĩnh.

Cảnh một người một chó cuộn mình ngủ trên ghế sofa trong phòng khách khiến cậu dừng bước, cô đang ngủ, hãy còn mặc bộ đồ người hầu quen mắt.

Đang đợi cậu, đang đợi cậu chủ cả đêm không về nhà.

Đầu ngón tay của cậu gần như chạm vào làn môi cô, nhưng nhớ lại cảnh chương tai gai mắt khiến tim mình đau đớn, cậu lại rút tay về, quay người lên lầu.

Cậu ghét bộ đồ người hầu của cô, ghét sự ngoan ngoãn nghe lời của cô, ghét cô phục vụ cậu như cậu chủ, ghét cô lúc nào cũng nói quan hệ chủ tớ đơn thuần, với cô, cậu không phải một người đàn ông, chỉ là cậu chủ mà thôi.

Vậy những ý nghĩ độc chiếm của một người đàn ông của cậu làm sao có thể nói cho cô hiểu đây?

Sáu rưỡi sáng, chuẩn bị bữa sáng.

Bảy giờ sáng morning call, Diêu Tiên Thụ gõ cửa phòng cậu chủ đúng giờ.

Lát sau, cửa phòng mở, tổng quản bảo mẫu ôm một đồng quần áo bản của cậu chủ từ trong phòng đi ra.

“Tiểu Tiên à, sao cô còn ở nhà, cậu chủ đã đi làm rồi”.

“Cậu chủ? Đi rồi ạ?”. Không muốn gặp cô, cho nên mới cố ý lảng tránh sao?

Cô ử rữ quay người xuống nhà, lại bị tổng quản bảo mẫu gọi giật lại hỏi.

“Tiểu Tiên, cậu chủ nói, từ hôm nay cô không cần phải làm người hầu riêng cho cậu ấy nữa, sau này mọi người thay phiên nhau dọn phòng cậu chủ. Có phải dạo này cô làm chuyện gì khiến cậu ấy ghét không? Để cậu chủ thấy bức là đã vi phạm quy định của người hầu rồi. Cô ngoan ngoãn tự kiểm điểm đi, nhớ phải nhận lỗi với cậu chủ đấy nhé”.

Có lẽ cậu chủ sẽ không cho cô cơ hội mà ngoan ngoãn xin lỗi nữa đâu. Vì cô đã làm chuyện không chỉ khiến cậu chủ không vui mà còn khiến cậu ấy ghét mình tới cực điểm.

Cậu ấy đã gạt cô ra khỏi vị trí người hầu, gạt cô ra khỏi vị trí mười mấy năm liền của cô rồi.

Diêu Tiên Thụ ảo não tới khách sạn làm việc, đám đồng nghiệp nhiều chuyện cũng chẳng vì cô ử rữ mà bớt buồn đưa lê bán dưa chuột.

“Tôi nói cho các cô biết nhé, sáng sớm hôm nay tôi gặp tổng giám đốc, ôi trời ơi, chắc chắn anh ta cãi nhau với vợ rồi!”.

“Hả? Sao cô biết?”.

“Nhìn quần áo chứ sao! Bình thường kiểu phối cà vạt với vest nhìn một cái là biết ngay có bàn tay phụ nữ chọn cho, đẹp trai tới mức không thể chấp nhận được, hôm nay thì rõ là tùy tiện đơn điệu nhé, áo sơ mi không phẳng, màu sắc hoa văn cà vạt cũng dở tệ, như kiểu chọn bừa một cái ấy”.

“Chuyện này phải hỏi Tiểu Thụ nha, Tiểu Thụ, cô đừng có ngơ ra thế đi! Rốt cuộc tổng giám đốc với vợ làm sao? Cãi nhau to lắm à? Cũng chẳng thèm giúp tổng giám đốc của chúng ta chọn quần áo nữa này”.

“Ừm. Cãi nhau to lắm”. Cô đáp qua loa, ánh mắt lại dờ ra.

“Thật à! To cỡ nào, cỡ nào hả!”.

“A... tổng giám đốc với mấy ông giám đốc tới kìa”.

Đám nữ nhân viên phục vụ đang riu rít bỗng nhiên im lặng xếp thành hai hàng, chỉ chờ mấy vị lãnh đạo cấp cao đi qua là tiếp tục làm bà tám.

Tiếng giày da nện lên nền gạch đơn điệu khiến Diêu Tiên Thụ đánh bạo nhìn lướt qua, quần áo của cậu chủ hôm nay tệ lắm à? Lấy nhầm quần áo sao? Cô còn có chút tác dụng với cậu chủ, phải không? Giày đen, quần Âu thẳng thớm, áo vest không cài hết, ánh mắt cô đang muốn tiếp tục hướng lên thì đồng nghiệp bên cạnh đã huých huých, khẽ thì thầm.

“Tiểu Thụ, mau nhìn tay tổng giám đốc kìa!”.

Tay cậu chủ?

“Không thấy nhẫn cưới của tổng giám đốc rồi!”.

“...”.

Ngón áp út trông trơn, chỉ còn lại một vết vòng nhẫn thật sâu, đó là vết hằn vì chiếc nhẫn hơi chật, mà chiếc nhẫn rẻ tiền ấy đã chẳng còn nữa.

“*Chẳng phải là đồ đắt tiền gì cả, cậu chủ nhận là tốt rồi, không cần đeo...”*.”.

“Đeo cho tôi”.

“Nhưng mà, nhẫn chặt thế này sẽ không tháo ra được đâu”.

“Thế thì đừng tháo ra”.

Chẳng phải cô đã bảo cậu chủ không đeo cũng không sao? Không phải đã sớm biết có một ngày cũng sẽ phải tháo xuống? Thế tại sao thấy cậu chủ thực sự tháo chiếc nhẫn ấy xuống lại có cảm giác đau đớn thất vọng thế này?

Tại sao cứ phải nói dối, tại sao cứ luôn dối lừa, tại sao phải ép mình tin rằng, bản thân có thể vừa kết hôn giả với cậu chủ, vừa chẳng có ý gì với cậu ấy.

Rõ ràng cô không phải là người hầu chuyên nghiệp có thể dẹp hết tất cả những ý nghĩ khác với cậu chủ, rõ ràng là cô tham lam càng lúc càng muốn nhiều hơn, rõ ràng là cô không có cách nào chỉ coi cậu chủ là cậu chủ.

“Tiểu Thụ, đồ ngọc này, đi nào”.

“Ừm... ừ”.

Cô cúi đầu cứng còng bước theo hàng người, không nhìn nét mặt của cậu chủ.

Đoàn nhân viên cấp cao phía sau bỗng nhiên dừng lại ở hành lang, tổng giám đốc dừng bước hỏi trợ lý đặc biệt đứng sau mình, “Đã liên hệ với luật sư cho tôi rồi chứ?”.

“Vâng, tổng giám đốc. Đã liên lạc theo sắp xếp của anh rồi”.

Diêu Tiên Thụ ngồi trong căng tin cho nhân viên ăn cơm trưa.

Phía đối diện đột nhiên xuất hiện một bóng người, cô miễn cưỡng giương mắt lên, lúc nhận ra là phó tổng Thư, đôi mắt lại lúng túng sụp xuống.

“Sao không dám nhìn tôi?”.

“... Chào phó tổng Thư”.

“Em nói với tôi xem nào, em vẫn chưa giải thích chuyện đêm qua sao?”.

“...”.

“Hay hai người đã làm lành với nhau rồi? Cậu thiếu gia kia độ lượng tới mức coi như hôm qua không xảy ra chuyện gì à?”.

Cô lắc đầu, sao có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cậu chủ không chịu gặp

cô, tránh cô, ghét cô, gạt cô ra khỏi bên cạnh mình, ngay cả nhẵn cũng bị cậu ấy tháo ra dễ dàng.

Phó tổng Thư vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô từ phía đối diện.

“Có hơi gấp một chút, nhưng đột nhiên tôi rất muốn biết câu trả lời của em cho câu hỏi đêm qua”.

Hôm qua? Trả lời? Nếu cậu chủ không cần cô, cô có muốn làm người hầu của phó tổng Thư hay không à?

“Nhưng mà, giờ tôi muốn đổi câu hỏi khác”.

Cổ tay cô bị siết chặt.

“Nếu cậu chủ nhà em không cần em nữa, em có muốn ở bên tôi không?”.

“...”. Không phải làm người hầu, mà là ở bên nhau sao?

“Tôi ở đâu, đang làm gì, đang ở cùng với ai, em có muốn thử hỏi những câu này không?”.

Những điều cô muốn hỏi, tới tận bây giờ cũng chưa dám nói ra khỏi miệng, không phải toàn là những câu đàn ông lộn ruột nhất hay sao? Máy câu hỏi phó tổng Thư kị nhất hồi mới đi xem mắt lần đầu sao đột nhiên lại muốn cô hỏi? Chẳng lẽ vì...

“Phó tổng Thư... thực ra anh không cần chịu trách nhiệm với tôi đâu, là tự tôi uống say...”.

“Chịu trách nhiệm? Ai muốn chịu trách nhiệm với em? Người uống say là em, đâu phải là tôi. Tôi biết mình đang làm gì”. Sao cô ấy lại ngốc tới mức gán cái cụm từ chán ngắt như thế lên người anh chứ.

“Nhưng mà...”.

“Xin lỗi, xin quấy rầy một chút”. Một tiếng nói ôn hòa vang lên ngắt ngang câu chuyện của hai người, là trợ lý đặc biệt của cậu chủ.

“Tổng giám đốc bảo tôi tới gửi lời nhắn cho hai vị. Thứ nhất... xin phó tổng Thư bỏ tay cô Diêu đây ra được không? Tổng giám đốc nói anh ấy không thích có người chẳng biết phân biệt công tư ngay trước mắt mình, quan hệ nam nữ nhập nhằng, đặt bẫy cấp dưới gì đó... hai người như thế đúng là rất chướng mắt...”.

Những câu chữ toàn vị chua cay bay ra từ miệng trợ lý đặc biệt, hiển nhiên cũng chẳng phải là thực tâm của anh ta.

Thư Thành Nhạc nhún vai cau mày, quay đầu nhìn camera được lắp ở trên cao, rồi lại nhìn bàn tay sỗ sàng của mình. Cô gái đối diện hoảng hốt rút tay về, anh cũng đành lễ độ buông ra.

“Thứ hai, tổng giám đốc mời cô Diêu vào phòng làm việc của tổng giám đốc... bàn chút chuyện riêng”.

... Tên nào vừa nói ghét người ta ở chỗ làm việc không phân biệt được việc công và việc tư?

Thang máy đi lên tầng cao nhất của khách sạn, đó là nơi Diêu Tiên Thụ chẳng bao giờ đặt chân tới.

Trợ lý đặc biệt đưa cô tới cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, rồi im lặng quay người đi ra ngoài.

Chiếc ghế dựa bằng da đặt trước cánh cửa sổ to vẫn xoay lưng về phía cô, cô biết cậu chủ ngồi ở đó, nhưng không dám lên tiếng.

Im lặng thật lâu, chiếc ghế da đột nhiên xoay lại, cậu chủ bắt chéo chân chăm chú nhìn cô, đưa khăn ướt cho cô, “Lau sạch đi. Tay ấy”.

Ánh mắt của cậu chủ rất đáng sợ, cô không dám trái lời, mà cứ lau đi lau lại tay mình.

Một tờ giấy được ném lên bàn trước mặt cô - đơn ly hôn.

“Tôi bảo luật sư viết đơn ly hôn rồi, cô có muốn thêm điều kiện gì vào không?”.

“...”.

Cô lắc đầu ý bảo tùy thôi. Thái độ tùy ý như thế khiến chân mày cậu chủ nhăn tít lại.

“Để thoát khỏi tôi, thế nào cũng được đúng không?”. Cậu hừ lạnh, rút cây bút ném tới trước mặt cô, “Không có ý kiến gì thì kí đi”.

Cô cầm cây bút kí tên mình, đột nhiên dừng bút lại, cô nhìn chăm chăm vào bàn tay trái trơn trợt của cậu chủ, “Cậu chủ, em có một điều kiện... chiếc nhẫn đó, có thể trả lại cho em được không?”.

“... Tôi ném rồi”.

“...”. Cậu ấy ném rồi. Cậu ấy đã tháo chiếc nhẫn ấy ném đi rồi... cô mím chặt môi, “Thế thì thôi”.

Hít một hơi, cô kí tên mình ngay trước mặt cậu chủ. Cô hơi tức giận, không, cô rất tức... tại sao phải vứt nhẫn đi, cho dù nó chỉ là thứ rẻ tiền, dù nó căn bản chẳng đáng mấy đồng, dù cậu chủ nghĩ nó là thứ trói buộc đáng ghét, cậu ấy có thể trả lại cho cô, sao phải ném nó đi.

Cô cho tay vào túi, rút chiếc nhẫn kim cương vẫn chưa dám đeo lại lên cổ và chiếc thẻ ngân hàng đẩy tới trước mặt cậu chủ.

“Đây là cái gì?”. Cậu chủ nheo mắt lại nguy hiểm.

“Là đồ trước đây cậu chủ đưa cho em, em không vứt đi, trả lại cho cậu”.

“... Cô khùng lên trả lại cho tôi mấy thứ này là có ý gì hả? Muốn nhanh chóng phủ sạch tất cả mối quan hệ của tôi với cô à? Sợ gã họ Thư kia hiểu nhầm rằng bị tôi bao chắt?”. Trả lại thẻ lương của cậu, thẻ ngân hàng mỗi ngày chỉ rút năm mươi tệ đưa cho cậu, cậu đeo nhẫn vào cho cô, cô luồn vào sợi dây chuyền bạc đeo ở cổ, cô trả lại tất cả những gì có liên quan tới cậu, cô trả lại tất cả những gì chứng minh rằng hai người là vợ chồng cho cậu.

Tờ đơn ly hôn được đẩy trở lại trước mặt, cô đã kí tên, bỏ hết những thứ có liên quan tới cậu đi, trả lại cho cậu, cậu biết cô đồng ý ly hôn với mình, nhưng có cần phải dứt khoát chẳng thèm lưu luyến lưỡng lự, thẳng tay mà rời bỏ mình như thế không?

“Cậu chủ...”.

“Đừng gọi cậu chủ! Ai là cậu chủ của cô!”. Cô người hầu chỉ biết nhìn cậu, chỉ biết vây quanh cậu không phải cô gái trước mặt này, cô sẽ không làm tổn thương cậu, không trả lại những thứ cậu tặng, lại càng không rời xa cậu để tới bên gã đàn ông khác.

“... Nếu nhìn thấy em là cậu thấy phiền phức khó chịu, em có thể dọn ra ngoài ở...”.

“Cô còn muốn dọn ra ngoài à?”. Ly hôn còn chưa đủ, cô còn muốn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt cậu nữa hay sao?

Không khí yên lặng len lỏi giữa hai người, cậu đột nhiên đi qua bàn làm việc,

đưa tay nắm chặt lấy cằm cô đến đau nhức, nói gần từng từ một.

“Cô đừng mơ được dọn ra ngoài, tôi không cho cô đi đấy. Cho dù có ly hôn, cô vẫn là người hầu của tôi, là đồ của tôi, cả đời cũng là của tôi!”.

“Em biết, em giống Hắc Thủ Đảng, đều là đồ của cậu chủ, em sẽ không đi, cậu chủ”.

“...”. Ý của cậu không phải thế này, cậu muốn nói... cậu với cô...

... Cậu với cô...

“Em có thể đi được chưa?”.

“... Cô với hắn ta... lúc nãy hắn ta nói gì với cô?”.

“Phó tổng Thư?”.

Nghe cô gọi tên của gã đàn ông đó, cậu lại càng bức mình hơn.

Cô đờ mặt ra suy nghĩ, máy móc trả lời câu hỏi của cậu chủ, “Anh ta hỏi em có muốn ở bên anh ta không”.

“...”. Vậy em sẽ ở bên hắn ta? Vậy em sẽ quan tâm tới hắn ta? Tôi có chỗ nào không tốt? Tôi đối xử với em có chỗ nào không bằng hắn ta?

Những lời yếu đuối cứ nghẹn lại trong cổ họng của cậu mãi không thoát lên được, thay vào đó là lời uy hiếp lạnh lẽo, “Tôi cảnh cáo cô, trước khi đơn ly hôn có hiệu lực, cô vẫn là vợ tôi như trước, tôi không cho phép cô ở bên hắn ta!”.

“Vâng, cậu chủ. Em sẽ không ở bên phó tổng Thư. Trước khi cậu kí tên”.

Chương 38: Cậu chủ, cậu cố ý đúng không?

Có câu nói rằng sau một người đàn ông thành công lúc nào cũng có một người phụ nữ nhiều chuyện.

Không có người phụ nữ nhiều chuyện này, người đàn ông thay đổi rất rõ ràng.

Đeo cà vạt xấu, quên cài cúc cổ áo, cổ áo sơ mi nửa trong nửa ngoài, những chi tiết nhỏ nhỏ người đi qua có thể phát hiện ra được.

Cuộc hôn nhân của anh chàng tổng giám đốc khách sạn Hoàng Tước đang đứng trên bờ vực tan vỡ rồi.

Mấy chuyện buôn bán của đám nhân viên lúc nhàn rỗi chẳng với tới được phòng làm việc cao cấp của tổng giám đốc, chỉ chạy quanh quanh trong các chị em mà thôi.

Có người bảo, vợ tổng giám đốc không chịu được cô đơn mà ngoại tình, tổng giám đốc tức quá chia tay.

Có người lại buôn, vốn là cuộc hôn nhân không tình yêu giữa hai nhà giàu, giờ chỉ là làm nốt việc phân chia tài sản, kết thúc nốt mấy thủ tục pháp lý.

Cũng có người nói, bạn gái cũ của tổng giám đốc từ nước ngoài trở về vùng dao đoạt tình, vợ tổng giám đốc không chọi lại được tình nhân, khóc chạy về nhà mẹ đẻ rồi.

Mấy phiên bản đều chạy qua tai Diêu Tiên Thụ, giờ cô cũng có thể giương mắt, vỗ vai người đang tán phét kinh ngạc nói rằng, “Thật hay giả đó? Hấp dẫn quá trời!”.

“Cô làm người hầu trong nhà người ta, cô cũng không biết sao? Bọn tôi còn tính moi tin vĩa hè từ cô đó!”.

“Ôi dào, mấy cô không biết rồi, nhà giàu mà, nhiều phép tắc lắm, bình thường chúng tôi chẳng mấy khi được gặp cô chủ cậu chủ đâu”.

Những gì cô nói không hoàn toàn là dối trá, ít ra việc lâu rồi không nói gì với cậu chủ cũng là thật.

Dạo này cậu chủ còn về muộn hơn cả lúc vừa kết hôn, chỉ là bây giờ, tới tư cách

quan tâm chút xíu thôi cô cũng chẳng còn.

Mấy ngày liền toàn về nhà lúc gần bốn giờ sáng, sáng sớm cô ra khỏi phòng mới phát hiện cậu chủ đang nằm nghiêng người trên ghế sofa như đang ngủ. Cà vạt bị vút dưới chân, áo sơ mi cởi tới tận bụng, mảy cau lại, đôi môi mỏng mím chặt, xuống sắc tới mức khiến trái tim cô đau đớn.

Gạt tàn đầy ắp đầu lọc thuốc lá.

Nhưng cô chưa từng thấy cậu chủ hút thuốc.

Tiện tay ôm tấm chăn lông qua, cô đắp lên cho cậu, làm tròn trách nhiệm của người hầu.

Cặp mi dài khê động đây, đôi mắt mơ màng chậm rãi mở ra, trong ấy có bóng dáng của cô, cậu đưa tay vuốt nhẹ lên mặt cô, đôi môi mỏng chẳng biết đang lầm bầm nói điều gì, chỉ cảm thấy cậu dựa vào sát người cô, tới thật gần như sắp hôn cô rồi lại tránh ra, đi lên lầu.

Cô ngồi im trên ghế nhớ tới tờ đơn ly hôn cậu đã cầm, cậu chưa nói cho cô hay chừng nào lá đơn ấy có hiệu lực, cũng chẳng thông báo cho cô biết, khi nào cậu ấy kí tên.

Có lẽ cậu ấy thấy chuyện cũng không có gì quan trọng, cô chẳng cần phải biết.

Dù sao lúc nào ly hôn, lúc nào có hiệu lực, cậu chủ quyết định là được rồi.

Nhưng, rốt cuộc giờ cô là ai chứ? Là vợ, hay là vợ cũ?

“Tiểu Thụ, cô đi phản ánh khó khăn của đám dân đen chúng ta với cậu chủ nhà cô chút coi. Đừng vì theo đuổi phụ nữ mà bắt nạt đám nhân viên đáng thương như chúng ta chứ. Triển lãm ẩm thực nước ngoài khách sạn ta sắp tổ chức là do công ty nhà Vương Oánh kia chuẩn bị đúng không? Ép bọn mình luyện tập cái gì chứ, phải nhớ rõ lắm tên món ăn, tể bào nào chết sạch hết rồi.

“Không phải cậu ấy để cho chúng ta tán dóc giảm sức ép rồi à? Cậu chủ đã rộng rãi lắm rồi đó”.

“Khỉ thật, Tiểu Thụ, cô không hổ danh là người hầu của nhà tổng giám đốc, nói đỡ cho anh ta như thế! Làm gì có chuyện hay như dùng việc buôn dưa giảm bớt sức ép chứ!”.

“Ha ha ha ha!”.

“A, thang máy tới rồi kìa. Hết giờ hết giờ, về thôi về thôi!”.

“Thang máy cuối tuần lúc hết giờ chắc chắn là rất đông, để tôi trước nhé, tôi có hẹn mà!”.

Đám người tan làm đang sốt ruột chờ cánh cửa thang máy mở ra.

“Ding” một tiếng, cửa mở ra.

Hoàn toàn trái với tưởng tượng, trong thang máy rất vắng, chỉ có duy nhất một người đứng bên trong, cậu mặc bộ Âu phục, đi giày da, khép hờ đôi mắt, thấy cửa thang máy mở ra, thoáng nâng mắt lên nhìn qua một lượt, rồi lại hạ mắt xuống.

“Tổng... tổng giám đốc?”. Đám nhân viên nữ tròn tròn mắt, nhân vật nam chính trong tin đồn đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, ngay trong thang máy của nhân viên bình thường?!

“Ừ”. Cậu hạ giọng đáp.

Sao tổng giám đốc lại đi thang máy của nhân viên thường chứ? Thang máy riêng cho cậu ta bị hỏng chắc?

Chẳng trách thang máy hôm nay trống trơn chẳng có ai, ai dám đi chung với tổng giám đốc chứ? Đám nhân viên nữ nhìn nhau, không ai dám vào trong thang máy.

“Các cô không đi à?”. Tổng giám đốc đưa tay chống lên cửa.

“Áy... làm sao bây giờ?”. Đám nhân viên nữ quay đầu thăm thì.

“Đi chứ, có sao đâu, tổng giám đốc đâu có ăn thịt người, thang máy cuối tuần khó chờ lắm, tôi không muốn ở đây lãng phí thời gian đâu, Tiểu Thụ, cô nói xem?”.

“Ừ... a”.

“Cô cười nhạt thế làm gì hả? Giống như con ngốc ấy!”.

“Làm gì có. Tôi sợ các cô vội thôi!”.

“Thế... thế đi nhé. Xem ra tổng giám đốc cũng tốt đấy, còn đang chờ chúng ta kìa kìa”.

Đám nhân viên nữ chen vào trong thang máy, cũng hơi nhiều người nên có chút chật chội. Tổng giám đốc galant đứng lui vào trong góc, để mọi người đứng hết vào

trong thang máy.

Cô cảm thấy cậu chủ đang ở ngay phía sau mình, lưng áp vào lồng ngực ấm áp của cậu, trên đỉnh đầu truyền tới tiếng hít thở trầm ổn bình tĩnh chẳng gợn chút gì khác lạ...

Bầu không khí im lặng trong thang máy chẳng hợp với tính cách của mấy cô gái, cuối cùng có người không chịu nổi bầu không khí này, mở miệng nói chuyện.

“Này Tiểu Thụ, hôm nay cuối tuần cô đi đâu chơi?”.

“Tôi á? Về nhà”.

“Ừ, giả vờ làm nhân viên chăm chỉ trước mặt tổng giám đốc à, đừng có gặt bông tôi nhé, phó tổng Thư hẹn cô có phải không?”.

“... Cũng chẳng coi là hẹn hò được”. Cô chỉ theo lời hẹn, đem tiền lương tháng này đi trả nợ cho phó tổng Thư thôi.

“Ôi, thế phải thế nào mới coi là hẹn hò hả!”.

Ding ding ding...

Tiếng chuông di động vang lên chẳng đúng lúc, cô rút di động của phó tổng Thư đưa ra nghe, “A lô. Ừm, bãi đậu xe, tôi đang ở trong thang máy, ra đó giờ mà”.

Tiếng hít thở phía sau bỗng nhiên trở nên dồn dập, kìm nén nỗi đau đớn...

“Di động đòi cho tình nhân, hẹn hò ngày cuối tuần, hai năm rồi mười rồi nhé, Tiểu Thụ! Thành thật thừa nhận đi! Tổng giám đốc ở nước ngoài về, phóng khoáng dân chủ như thế, anh ấy cũng sẽ không phản đối chuyện tình công sở đâu!”.

“... Tôi không thích”. Chàng trai vẫn đứng im lặng trong góc ngạo mạn lên tiếng, đâm thẳng vào những tiếng riu rít của đám nhân viên.

“Hả?”. Nịnh nhâm chỗ rồi à?

“Tôi không phóng khoáng dân chủ, tôi không thích việc yêu đương công sở”. Cậu lạnh lùng nhắc lại khiến bầu không khí chỉ trong nháy mắt đã hạ xuống âm độ.

Thang máy kêu “ding” một tiếng, đám nhân viên nữ chạy ra khỏi thang máy, trốn khỏi bầu không khí băng giá lạnh lẽo đó.

“Mẹ ơi, cô có thấy không, mắt tổng giám đốc đáng sợ quá”.

“Thấy rồi thấy rồi! Cứ nhìn chăm chăm vào di động của Tiểu Thụ ấy, kiểu muốn bẻ luôn cái điện thoại ra làm hai mảnh”.

“Đúng đó! Còn nói gì mà không cho Tiểu Thụ yêu phó tổng Thư chứ, xem ra đúng là anh ta bất hòa với phó tổng Thư nhỉ? Không thèm nghe bọn mình bàn luận về phó tổng Thư!”.

“Thế không phải Tiểu Thụ thăm rồi à? Lại còn là người hầu riêng của anh ta nữa chứ... ày... nói ra ấy... Tiểu Thụ đâu rồi? Cô ấy còn chưa ra à?”. Quay đầu lại, thấy thiếu mất một cái đuôi nho nhỏ.

“Thang máy... đã đi lên rồi. Tổng giám đốc cũng không ra phải không?”.

Điều Tiên Thụ đang đi cuối hàng người ra khỏi thang máy thì bất thành lình bị người ta nắm gập khuỷu tay lại, kéo vào thang máy, người bị ép vào lồng ngực đàn ông.

Cô bị cậu vòng tay ôm, di động trong tay văng vào góc thang máy.

Bàn tay to ấn lên nút đóng cửa, nhấn nút tầng cao nhất.

Cô đang loay hoay muốn thoát ra khỏi lòng cậu, lại bị xoay người ép lên tường thang máy, ngón tay của chàng trai vén tóc mai của cô lên, đầu lưỡi đàn ông chạm vào đôi môi cô ra, mạnh mẽ xông vào, vị thuốc lá nồng nặc len theo vào miệng, cọ vào cái lưỡi mẫn cảm của cô.

Mút mát, nhay cắn, hôn thật sâu.

Cuốn lấy, dây dưa, quán quýt chẳng rời.

Cậu gần như ngấu nghiến ăn đôi môi của cô, giống như đã lâu lắm rồi không được ăn.

Cô không thể thở, bị hôn tới mức đau tê dại, mà vòng ôm nơi thắt lưng của cô cũng càng lúc càng siết chặt, chặt tới mức cô phải rên lên khó chịu, cậu cũng không chịu buông lỏng ra, môi trượt dọc theo cằm cổ, để lại dấu hôn cắn.

Dưỡng khí trong phổi cô bị cậu cố sức rút ra hết, cô ngã vào lòng cậu thở hổn hển.

Cậu rải lên cô những nụ hôn nhỏ.

Không ai nói chuyện, để mặc cho luồng khí nóng bỏng bao trùm cả hai.

Rõ ràng ngày nào cũng gặp, nhưng sao lại thỏa mãn với sự buông thả này như đã lâu lắm rồi chẳng được nhìn thấy nhau?

Rõ ràng đang tức giận, đang chiến tranh lạnh, sao cuối cùng lại hôn riết lấy nhau mà chẳng có lý do gì như thế?

Rõ ràng quan hệ hiện giờ không thích hợp làm thế, tại sao còn dính vào lần nữa.

Môi cô khê mở, mang theo ý mời chào.

Yết hầu hơi chuyển động, đôi mắt đen của cậu chỉ còn đôi môi kia, nhắm mắt lại, cậu giữ lấy cổ cô, môi lưỡi lại ép vào, chiếm lấy khuôn miệng của cô không chút khách khí, rút đi không khí trong phổi cô.

Tiếng thở dốc vờn quanh tai cô, cô bị ôm riết vào lòng cậu, mặt cọ vào vạt áo vest của cậu, cả người dựa sát vào thân thể cậu, giống như nếu không có cậu, cô sẽ ngã xuống ngay như người không xương.

Cô nhón chân đưa tay lướt qua chỗ cổ áo của cậu, âu yếm giúp cậu sửa lại cổ áo sơ mi còn bê bối, thắt lại cà vạt lỏng lẻo, lau đi vết son môi nhàn nhạt bên cổ áo.

Bộ vest thẳng thớm, quần áo hoàn hảo, cao quý quyền rũ tới mức chẳng ai chạm vào được, chẳng giống với chàng công tử tổng giám đốc vừa phóng túng hôn cô nhân viên nữ của mình trong thang máy.

Sắp tới tầng cao nhất, cô quay đi không nhìn cậu.

Sau lưng cô vang lên giọng nói khàn khàn trầm đục của cậu chủ.

“Em nói cho tôi biết đi, em không...”.

Cô không dám quay đầu lại.

“Em nói đi, em chỉ là của riêng tôi, anh ta vẫn chưa làm gì em”.

“...”.

“Em nói đi, tôi sẽ tin em”.

Tiếng thang máy vang lên.

Cô mím môi không ngoảnh lại, cất bước ra ngoài, nghe tiếng cửa thang máy đóng lại phía sau, cũng nghe được tiếng nức nở khó nghe của mình.

Giờ mới nói thích cậu chủ thì đã quá muộn rồi.

Cô không có tư cách được ở bên cậu chủ.

Cô đã từ chối cơ hội cuối cùng cậu chủ cho, để rồi, sẽ dần dần biến mất trong cuộc sống của cậu ấy.

Chuyện chăm chút cho sinh hoạt hàng ngày của cậu chủ giao cho người khác làm, cô không thêm quan tâm. Thứ cô cần quan tâm là tình cảm dư thừa của mình.

Cô chắc chắn mình chưa bao giờ để cậu chủ có ý nghĩ “may là kết hôn với em” trong đầu, cô không muốn bị đả kích, vì cô và cậu chủ vốn dĩ chẳng phải là vợ chồng thật.

Gặp nhau ở khách sạn, cậu không hề làm khó bắt cô ở một mình với mình. Cô lễ độ cúi chào cậu, cậu cũng phong độ gật đầu đáp lại, hờ hững đi ngang qua cô.

Gặp nhau trong nhà bếp ở nhà, lúng túng liếc nhìn nhau, cô nhìn đi chỗ khác, đứng một bên làm công việc của mình. Cậu cắn chặt răng chẳng nói một câu.

Cô đứng trước bàn bếp bằng đá vôi vàng vắt cam, cậu ra đứng trước tủ lạnh lỏng ngóng kiếm gì đó ăn lót dạ.

Cậu chẳng thêm hạ mình chủ động mở miệng, cứ tìm loạn lên, rồi bực bội đóng tủ lạnh lại ra ngoài, cô vừa tò mò sao cậu ấy không bảo người hầu làm mấy việc nhỏ nhặt này, vừa máy móc dần mạnh tay vắt cam mà chẳng cảm nhận gì được.

Trong căng tin cho nhân viên, thỉnh thoảng cô sẽ gặp cậu. Lúc nào cậu cũng ngồi trong góc, làm mặt lạnh uống café đọc báo.

Cô sợ bị cậu phát hiện, im lặng ngồi ở vị trí xa nhất.

“Sao thế. Sợ bị cậu ta phát hiện như thế sao? Hẹn em ăn một bữa cơm trưa cũng làm em chột dạ vậy à? Giống như em đang đi ngoại tình, còn tôi là tên quyến rũ vợ người ta ấy”. Phó tổng Thư ngồi đối diện trêu chọc cô.

“Đừng quên em đã kí lên đơn ly hôn, chúng ta đã có thể công khai rồi, cô nương ạ”. Anh đưa tay xoa đầu cô. Cô chẳng biết tránh thế nào, chỉ có thể cứng người để mặc anh.

“Này. Em cứ mát tự nhiên như thế, giống như tôi và em đã là người yêu của nhau rồi nhỉ. Sao nào. Có muốn tuyên bố cho mọi người biết không?”. Dù sao tiêu điểm của mấy chuyện buôn dưa lê bán dưa chuột gần đây của mọi người đã là bọn

họ rồi.

“Sao phải tuyên bố?”. Mà cũng chẳng phải người yêu của nhau...

“Vì mấy hôm trước vị tổng giám đốc đáng kính của chúng ta ban ra quy định mới cho nhân viên - cấm yêu đương ở chỗ làm, phải phân biệt công tư”. Khiêu chiến quy định phi nhân tính này một chút, hình như rất thú vị.

Thư Thành Nhạc vô cùng hứng khởi, nhưng cái cây ngọc ngách nào đó thì chẳng phối hợp tẹo nào, “Yêu đương cưới hỏi gì chứ, chán ngắt”.

Giọng điệu từng trải đau thương của cô khiến Thư Thành Nhạc khẽ bật cười, cô chẳng quan tâm tới lời đùa cợt của anh, uể oải ăn một miếng rau diếp trộn sốt, vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải ánh mắt u ám từ nơi góc phòng xa nhất - là cậu chủ.

Chẳng biết cậu đã quay đầu lại nhìn cô chăm chú từ bao giờ, trong đôi mắt lạnh lùng u ám là hình ảnh cô đang mở to miệng chẳng chút tao nhã, cô sợ đối mặt với cậu, hoảng hốt cúi đầu cố tránh ánh nhìn của cậu, tiếp tục nhai miếng rau. Cậu hạ mắt xuống, đứng dậy, đi thẳng qua bàn cô đang ngồi, đang tính đi thẳng thì bị phó tổng Thư gọi giật lại.

“Tổng giám đốc, cậu cấm nhân viên yêu nhau, chỉ cần cô ấy nghỉ việc là không sao đúng không?”.

Chàng trai bị gọi lại nhún mảy thâm trầm, đấu lại với tên bốn mắt nhã nhặn mà khôn nặn kia, trong không khí vụt ra tia lửa lạnh lẽo.

Nhưng cái người vừa bị bảo nghỉ việc hoàn toàn không nhận ra được, “Hả hả?! Nghỉ... nghỉ việc?! Phó tổng Thư, sao tôi phải nghỉ việc!?”.

“Lương tôi cao hơn em, cho nên đương nhiên là em nghỉ việc, tôi nuôi em”.

“Phó tổng Thư, anh đừng nói lung tung!”.

“Nhìn vào mắt tôi đi, em không thấy được tôi thật lòng sao?”.

“Kính của anh phản quang mà!”.

Chàng trai bị gọi lại quay mặt đi, siết chặt nắm tay, cảnh tượng như đang liếc mắt đưa tình đằng sau chướng mắt quá. Cậu đã giằng xé nhiều năm như thế, đã chờ đợi nhiều năm như thế, đây đưa cũng nhiều năm như thế, chỉ là chờ cô đưa tình đây ý với gã đàn ông khác cho cậu xem sao?

Cô nói tại sao phải tuyên bố, ý bảo bọn họ đã là một cặp rồi, ngại quy định mới

cậu đưa ra nên mới không cho cậu biết sao?

Cô nói chuyện yêu đương cười hời chán ngắt, là cậu khiến cô cảm thấy ở bên mình chán ngắt buồn tẻ như thế sao?

Sao cậu phải nghe mọi người bàn luận chuyện hai người kia ngay trước mặt mình.

Rốt cuộc thì trong mắt cô ấy, cậu là thứ gì đây? Là mẫu chuyện tiểu lâm chẳng chút buồn cười à?

Cậu còn phải để ý tới suy nghĩ của cô với mình sao?

Chẳng tìm ra lý do để mắng mỏ, cậu im lặng ra khỏi căng tin.

Trời đổ cơn mưa rào, còn kéo theo tiếng sấm, cậu cô đơn đứng ngoài khách sạn ngăn người ra hút thuốc, phía sau vang lên tiếng bước chân của nhân viên ra về.

“Tiểu Thụ. Sao bây giờ, trời mưa rồi! Còn mưa to nữa chứ, tôi còn có hẹn mà, thế này thì sao tới trạm tàu điện ngầm đây”.

“Tôi có để ô trong túi đây, nếu cô vội thì cứ cầm lấy dùng trước đi”.

“Thật à? Cái túi Doraemon này của cô đúng là vừa to vừa hữu dụng, cái gì cũng có, mua ở đâu vậy trời!”.

“... Tôi cũng thích nó lắm”.

“Bộp bộp”, tiếng vỗ túi vang lên, khiến điệu thuốc trên môi cậu khẽ động.

“Được rồi, không phải cô vội lắm à, đi nhanh đi”.

“Thế cô thì sao bây giờ, Tiểu Thụ?”.

“Tôi á? Tôi không sao đâu, cái túi này không thấm nước, để nó lên che đầu chạy chẳng sao cả”.

“Thế không được đâu...”.

“Không sao, trạm xe bus gần đây lắm, đi nhanh đi! Không đi thì sét đánh bây giờ”.

“Thế... thế thì, nhận tiền lương xong mời cô đi ăn nhé! Tôi bao, kêu cả bạn trai nhà cô đi chung nhé”.

Điều thuốc trên môi nhẹ nhàng bị lấy xuống, đôi mắt đen thoáng nhìn qua nơi cửa chính.

“Bạn trai? Bạn trai gì?”.

“Thì phó tổng Thư đó! Đi trước nhé, bye!”.

Tiếng bước chân trong mưa vang lên, càng lúc càng xa.

Nơi cửa lớn yên tĩnh chỉ còn lại tiếng mưa rơi rả rích.

Điều thuốc trong tay chàng trai rơi xuống đất, chẳng cần dụi cũng bị nước mưa dập tắt.

Cậu tựa ngoài cánh cửa bằng kính, cô lại đứng ở trong cánh cửa ấy.

Cô đang đợi ngót mưa, cậu đang chờ cơn mưa nặng hạt hơn.

Từ lúc nào việc cùng về nhà đã trở nên xa xỉ tới mức cần viện cớ rồi.

Đôi giày da dính nước mưa khê động, mấy lần muốn quay người bước vào trong cánh cửa đó rồi lại thôi.

Bầu trời u ám tới mức người ta chẳng thể vui vẻ nổi, cô ngồi thu người trước cửa, chẳng đợi được tới khi mưa ngớt.

“May là mày vừa to lại không thấm nước. Đi nào!”.

Giờ túi Doraemon lên che đầu, Diêu Tiên Thụ chạy ra khỏi cửa chính khách sạn, lao vào màn mưa chạy nhanh tới trạm xe bus gần đó.

Cậu không ngờ cô sẽ đột nhiên chạy ra khi trời còn mưa như thế, trong phút chốc bỏ xuống hết những lo lắng dằn vặt phân vân, người đã ngồi vào xe theo tiềm thức, mở cần gạt nước, vào số, nhún ga, đuổi theo sau...

Tới khi bản thân nhận ra, xe đã bị tắc trên con đường ướt nước mưa, cậu sốt ruột gõ nhẹ ngón tay dài lên tay lái, miệng lầm bầm chửi bới thứ thời tiết quái quỷ này.

Trạm xe bus ngay gần đó, chỉ cách mấy chiếc xe, cô người hầu riêng của cậu bị ướt tới đáng thương, hãy còn giờ cái túi lên che đầu, hai chân không ngừng dậm dậm xuống đất, nhào người ra trước nhìn ra xa, dậm dậm sốt ruột như mong cho xe bus tới nhanh lên một chút.

Cứ chậm rãi lái xe tới gần đó như thế này đi. Chỉ cần hạ cửa kính xe xuống,

nhếch môi lên, cô sẽ rất biết ơn rồi leo lên xe cậu chứ chẳng còn lựa chọn nào khác. Có cười với cậu không? Có giả vờ lễ phép nói, “Cậu chủ, may là cậu ở đây” không? Có cúi đầu vịn vẹo ngón tay chẳng biết nên dùng bộ mặt nào nhìn cậu không? Có cảm thấy cậu vẫn đối xử với cô rất tốt, rất quan tâm không?

Trái tim hãy còn nhảy nhót chưa yên, qua chiếc cần gạt nước chuyển động trên lớp cửa kính, chiếc xe màu đen quen thuộc ngựa mắt của Thư Thành Nhạc đột ngột dừng lại trước trạm xe bus. Anh mở cửa bung ô từ tốn đi tới trước mặt cô, để kệ xe chặn giữa con đường tắc nghẽn.

Cậu vì sự chân chừ của mình mà bị mắc kẹt trong đoàn xe bị tắc trên đường không tài nào di chuyển được, chỉ cách có vài mét, hai hàng lông mày nhăn lại, nghiêng rằng nhìn chăm chăm vào cảnh tượng qua chiếc cần gạt nước đang hoạt động. Đôi tay nắm trên tay lái siết chặt lại.

Cô bị kéo vào chiếc ô của Thư Thành Nhạc, nhưng vẫn xua tay liên hồi từ chối, không chịu lên xe. Thư Thành Nhạc nhướn mày, nhìn lướt qua hàng xe đang tắc nghẽn dài dằng dặc như ngằm ám chỉ, tiếng còi xe vang lên không ngớt. Anh đang nói với cô rằng, cô không lên xe, anh cũng chẳng đi.

Cô cào cào mái tóc ướt sũng của mình, mím môi chớp mắt vẻ bất đắc dĩ, chẳng còn cách nào khác là bỏ cái túi đang che trên đầu mình xuống, ngồi vào chiếc xe đã mở cửa sẵn.

Cuối cùng cô gái cũng bị chàng trai ép lên xe, chuyện giận hờn của đôi tình nhân cũng diễn xong rồi. Quãng đường phía trước cũng được thông suốt, nhưng một chiếc xe thể thao màu xám bạc chẳng biết tại sao lại chết máy ngay giữa đường.

Cần gạt nước chuyển động theo nhịp, tiếng còi xe phía sau vang lên âm ì, gần như át cả tiếng giông tố âm ỉ nơi chân trời.

Nhưng cậu chẳng còn đủ sức để nhún chân ga.

Rõ ràng bản thân có cảm giác, rõ ràng còn nuối tiếc không nộp tờ đơn ly hôn, rõ ràng ghen tức khó chịu, rõ ràng chỉ cần một câu ra lệnh nhẹ nhàng, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời quay về bên cạnh mình, tại sao còn phải lén lút, tại sao còn phải tự dằn vặt bản thân?

Dù cô chỉ coi cậu là cậu chủ thì đã sao? Dù cô không coi cậu là đàn ông thì đã sao? Nếu cô và gã họ Thư kia tự nguyện đến với nhau, tuyên bố cho cả thiên hạ biết, mọi người đồng ý thì cậu sẽ thế nào?

Chỉ cần kéo cô lại khóa chặt lại bên người, lấy thân phận cậu chủ ra lệnh, cậu sẽ

không cần lo lắng cô sẽ chạy tới nơi mình không tìm thấy.

Điều Tiên Thụ cởi mớ quần áo ướt nhem ra đi tắm nước nóng, rồi sung sướng ôm quần áo bẩn vào phòng giặt quần áo.

Cái giỏ chuyên để quần áo của cậu chủ vừa được để vào trong phòng giặt. Đó vốn là việc của cô, nhưng giờ đã để người khác làm.

Trong giỏ toàn quần áo mới thay còn vương mùi của cậu chủ. Cô không nén nổi mê hoặc ngồi xuống cạnh chiếc giỏ quần áo của cậu, để thứ mùi vị chỉ thuộc về cậu chủ đang tràn ngập trong không khí tiến vào mũi mình.

Đã lâu lắm không giặt quần áo cho cậu chủ rồi.

Giờ cậu ấy đã không cần cô phục vụ riêng nữa.

Nhưng, cô là người hầu của cậu, dù sao giờ cũng không có người giặt, cô cố gắng làm việc, đi giặt quần áo cũng chẳng có gì sai đâu nhỉ?

Xấn ống tay áo lên, cô ôm giỏ quần áo bẩn, chuẩn bị làm việc đã lâu không làm.

“Đưa đây cho tôi!”.

Tiếng ra lệnh rần rỏ lạnh lùng vang lên từ sau lưng cô, cô còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, giỏ quần áo trong tay đã bị giật mất.

“Cậu... cậu chủ...”.

Cậu ấy về lúc nào vậy?

Mái tóc rối bù còn ướt nước mưa, áo sơ mi dán vào lồng ngực phập phồng như ẩn như hiện.

Đôi mắt đen nhánh của cậu không nhìn cô, kéo cái giỏ quần áo ra phía sau, không để cô đụng vào.

“Cậu chủ... em chỉ muốn giúp cậu giặt quần áo...”.

“Thôi. Cô không cần xen vào chuyện của người khác”.

“...”.

Cô cụp mắt xuống, hóa ra cô không thể quan tâm tới những chuyện nhỏ nhặt của cậu chủ nữa rồi, “... Vâng. Em biết rồi”.

Cô cúi đầu đi ra khỏi phòng giặt quần áo.

Chiếc nhẫn bạc rẻ tiền được lồng vào một chiếc dây chuyền bạc rơi ra khỏi đồng quần áo trong giỏ.

Cậu thừa lúc cô không để ý vội vàng nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay.

Chương 39: Cậu chủ, cậu bị bắt cóc sao!?

Làn khói thuốc lượn lờ trong quán bar khuya.

Chàng trai mặc bộ quần áo thuần một màu ngồi trong phòng riêng hút thuốc uống rượu liên tục.

“Cẩm Ngọc, không phải cậu không thích hút thuốc sao? Dạo này hút kinh quá. Còn chưa làm lành à?”.

“Đề tớ nói nhé, cậu cũng chán đời quá đấy, cứ cởi sạch quần áo ra, ôm cô ấy đè lên giường, nói đúng một câu anh yêu em không phải là xong à, việc này cứ vòng vo tam quốc làm gì”.

“Ôi giỏi, các cậu đừng giày vò cậu ấy nữa, cô người hầu nhà cậu ấy á, trong đầu toàn là gỗ, đầu làm từ gỗ đấy, ám chỉ rồi công khai cách nào cũng thử hết rồi, chỉ biết phục vụ Cẩm Ngọc như cậu chủ, chẳng biết cậu chủ nhà mình cũng có thất tình lục dục, là tên đàn ông chính hiệu thích cô ta từ thể xác tới tâm hồn đâu!”.

Chàng trai gỡ điều thuốc trên môi xuống, dụi tắt, nói lỏng cà vạt, lẳng lặng tiếp tục uống rượu giải sầu, cố nuốt mọi thất tình lục dục không thể kìm chế nổi với cô gái gốc ghéech kia xuống.

Anh em xung quanh thấy cậu không trả lời cũng chẳng làm chộn rộn nữa, tản ra chỗ khác ngồi chơi, chỉ cười khẽ lắc đầu với cậu.

“Hồi trước tìm cậu đi chơi, cậu bảo mình kết hôn rồi, đưa hết tiền cho vợ, không có tiền, giờ thì giàu rồi hả? Mời mọi người uống rượu?”.

Chàng trai kia vẫn lờ đi, tiếp tục nhắm nháp ly vang đỏ không trả lời.

“Vợ chạy rồi mới nhớ tới anh em, cậu được lắm”.

“...”. Vợ của cậu chạy thật, cậu tận mắt thấy cô lên xe người đàn ông khác, ngồi trên ghế lái phụ của gã kia, cài dây bảo hiểm, còn cậu thì ngậm bồ hòn làm ngọt uất ức ngồi trong xe mình, không tìm ra có mà nổi giận.

“Đúng đó, hồi trước cậu sống chết cũng chẳng thừa nhận mình có tình cảm với người ta, chạy ra nước ngoài tránh cô ấy lâu thế, rốt cuộc chịu thua, không chịu nổi mới đồng ý về nước đúng không?”.

“... Sao tôi phải yêu một người hầu hả? Với tôi, cô ấy chỉ giống như Hắc Thủ Đảng thôi...”.

“Tớ thì tò mò lắm nhé, rốt cuộc con cún con ấy làm gì với cậu, khiến cậu càng lúc càng thích, quan tâm hơn đến tới mức này hả? Không lẽ chỉ vì bị người khác phá chuyện kết hôn giả, chứ không phải vì cậu không chịu được việc cô ấy bị người khác cướp mất?”.

“...”.

Cậu nghĩ phải tránh xa cô, phải tránh xa cô người hầu ấy ra, cậu còn nhớ hồi còn bé mình đã nói, cô ấy như Hắc Thủ Đảng, chỉ là thứ thuộc về cậu, cậu sẽ không có tình cảm với Hắc Thủ Đảng, nhưng tại sao mỗi lần đối diện với cô, cậu càng lúc càng khó kiểm soát bản thân?

Cậu cao ngạo lại tự đại, không muốn thừa nhận mình thích một cô hầu, mà cô hầu này lúc nào cũng trong bộ dạng ngu ngơ chẳng hiểu gì.

Cậu đã thử hẹn hò với những người khác, cũng từng tính chuyện tìm người thay thế cô, không phải là người hầu, cậu phải tìm một cô gái trong gia đình thượng lưu xứng đôi với mình, nhưng cuối cùng mới phát hiện không làm được.

Cậu nghĩ rằng tìm người cứ ồn ã ríu rít như cô là được rồi, nhưng không phải cô, cậu thấy ồn ào quá.

Cậu nghĩ rằng tìm người cứ nhõng nhẽo bám người như cô là được rồi, nhưng không phải cô, cậu thấy phiền phức quá.

Hóa ra, cô đơn không phải vì không có người ở bên, mà là vì người ở bên mình đâu phải người trong lòng mình.

Lúc nhìn thấy cái túi Doraemon kia, cậu đã chịu thua rồi, tốt nghiệp xong quay về nước, ngày đầu tiên cô đã cho cậu một đòn.

Cô đang xem mắt, lại còn không phải là lần đầu tiên.

Cậu không hạ mình nổi, không mở miệng được, chỉ có thể lúng túng ám chỉ rằng cô có thể có ý với mình.

Nhưng cô vẫn trả lời mình không muốn.

Thế thì kết hôn trước rồi tính, kết hôn! Kết hôn rồi, cô không chạy được nữa...

Nhưng mà, hóa ra kết hôn rồi còn có thể ly hôn, cô vẫn chạy trốn, lần này cậu

đành chịu thua.

Cảm giác khó chịu của một người đàn ông cứ nhen nơi cổ họng, khát khao chiếm giữ mãnh liệt ấy đè nén chẳng được mà thể hiện ra cũng chẳng xong, không tài nào giải quyết được, cứ ảm ức trong lòng ngực, gì mà có tình cảm thì thể xác không quan trọng, gì mà tình cảm không nên nồng nặc như thế này, cậu không tài nào không để ý, không tài nào coi như chưa có chuyện gì xảy ra được.

Cô đã yêu gã đàn ông kia hay chưa? Cô có nghĩ gã quan trọng hơn cậu chủ này, cô có nói với cậu rằng phải đi không?

“Cẩm Ngọc, nếu không bỏ qua được thì chi bằng cứ quên đi”.

“Quên cái gì?”.

“Cậu đã không tài nào bỏ qua được chuyện đó, cô ta cũng thực sự không phải là người mà cậu muốn nữa, cô ta không có tư cách nữa. Chi bằng cậu hãy ngừng tình cảm dành cho cô ta ở đây đi, bỏ nó đi, buông nó ra. Sẽ không còn khó chịu nữa”.

Cô ấy không có tư cách sao? Chỉ cần không còn thích cô ấy, cô ấy có ở bên ai thì đã liên quan gì tới cậu nào?

Nửa đêm, chiếc di động đã im ắng bấy lâu bên cạnh gối Diêu Tiên Thụ đột nhiên đổ chuông.

Là di động cậu chủ đưa cho cô.

Muộn thế này, cậu chủ gọi điện cho cô làm gì?

Cô dụi cặp mắt lơ mơ vì buồn ngủ, nhận điện thoại, “A lô...”.

“Cô hầu bé nhỏ à”. Giọng nói trêu chọc vang lên từ đầu máy bên kia.

“A lô! Anh là ai! Sao lại cầm di động của cậu chủ nhà tôi”. Giọng nói xa lạ khiến cô tỉnh cả ngủ, chuông cảnh giác kêu vang.

“Đúng rồi. Sao tôi lại cầm di động của cậu chủ nhà cô ấy à? Vì cậu chủ nhà cô đang ở trong tay tôi”.

“... Bắt... bắt cóc!!! Mấy người bắt cóc cậu chủ nhà tôi à!”.

“Phải đó. Chúng tôi không những bắt cóc cậu chủ nhà cô, mà còn định đem cậu ta bán quách đi. Chỗ này có mấy bà trả giá cao, muốn mua đêm đầu tiên của cậu ta lắm nhé”.

“... Anh... anh lại còn biết đó là lần đầu của cậu chủ nhà tôi à!”.

“Hừ, vừa nhìn là biết cậu ta chưa từng động vào phụ nữ, mới có thể để cô hành hạ tới mức khổ sở thế này”.

“Ý... ý anh là sao!”.

“Giờ tôi cũng không có hứng nửa đêm nói nhảm chuyện lần đầu tiên của cậu chủ nhà cô với cô đâu. Giờ nghe theo lệnh của tôi, tôi bảo cô làm gì thì cô làm cái đó, không thì sự trong trắng của cậu chủ nhà cô cứ thế mà đi nhé”.

“Anh đừng động vào cậu chủ nhà tôi mà, chuyện gì tôi cũng làm theo!”. Cô tỉnh ngủ hẳn, nhảy xuống giường.

“Rất tốt, giờ cô vào phòng của cậu chủ nhà cô, mở máy vi tính của cậu ta lên”.

“Ừm, máy vi tính của cậu chủ có cài mật khẩu”.

“Nhập ngày sinh của cô vào xem”.

@@ Nhập ngày sinh của cô vào?

Táp táp táp, nhập vào... enter...

=□= Được rồi này!!!

Mật mã máy vi tính của cậu chủ là... ngày sinh của cô...

“Đã mở được máy chưa?”.

“... Mở rồi, anh muốn tôi trộm bí mật kinh doanh gì đúng không? Tôi nói cho anh biết, tôi...”.

“Ảnh trên màn hình là ai?”.

“Hả?... Là là... là tôi...”. Một cái mặt to xấu vô cùng tậ, hai mắt híp lại thành hai cái khe nhỏ xíu, mồm thì há hốc ra, ôi mẹ ơi, ngay cả phần bên trong răng hàm cũng nhìn thấy được! Sao cô lại như thế này chứ! Nhìn cái mặt này, ngay cả cô cũng không chịu được, sao cậu chủ có thể bình tĩnh đối diện với nó làm việc chứ!

“À! Đúng rồi, giờ quay người lại, tìm cái kết sắt dưới gầm giường của cậu chủ nhà cô đi”.

Hả? Xong rồi à? Không phải muốn trộm bí mật kinh doanh gì đó à? Sao chỉ bảo

cô nhìn cái mặt to như quái vật của mình một tí rồi sai cô bò xuống gầm giường chứ...

“Mặt mã cái này tôi cũng không biết!”.

“Nhập ngày sinh của cô vào”.

“...”. Có trùng hợp cũng chẳng tới lần thứ hai chứ?

Cách...

Mở... mở rồi! >□< Mẹ ơi! Cô đã mở két sắt của cậu chủ này! Vàng bạc đồng sắt gì cũng bị kẻ khốn trộm đi hết!

“Tự lấy ra đi”.

Hả? Đây là cái gì?

Chuỗi ảnh treo di động hiện ra trước mắt cô, toàn là ảnh cô chụp với cậu chủ... không phải là món quà sinh nhật cô định đưa cho cậu chủ nhưng đã... ném đi rồi sao? Tại sao lại ở trong két sắt của cậu chủ?

Còn một xấp ảnh chụp... toàn là ảnh chụp cô hồi bé xấu muốn chết, còn có...

Tám ảnh cưới kì quái cô chụp với cậu chủ...

Cậu chủ cất những thứ chẳng đáng tiền này cùng một nơi với đồng vàng bạc sao?

“Được rồi, giờ thay quần áo ra ngoài đi, tôi ở ngoài đón cô”.

“Hả? Anh bắt cóc này, có phải anh nói thiếu câu nào rồi không? Ví dụ như đem theo hai thỏi vàng bạc đồng sắt gì đó của cậu chủ...”.

“Không cần. Vì cô còn đáng giá hơn mấy thứ kia”.

“... Anh muốn tôi đi bán nội tạng sao?”.

“... Cô đúng là đồ ngốc chẳng biết gì cả, cậu chủ nhà cô sao không bóp cô chết đi hả?”.

▮< Sao tự dưng đã kích cô vậy chứ! Hừ!

Thay quần áo xong, Diêu Tiên Thụ nắm chặt túi Doraemon, chui vào một chiếc xe ô tô đang chờ cô.

Người nọ đội mũ lưỡi trai kéo xuống thấp, không thấy rõ được khuôn mặt của gã.

“Cậu chủ đang ở đâu? Mau để tôi nhìn thấy cậu ấy đi! Các anh vẫn chưa làm chuyện gì bí ổi với cậu chủ nhà tôi chứ hả?”.

“Muốn thấy cậu chủ, cô có đem tiền đi không?”.

“Có! Tôi có đem theo thẻ ngân hàng của cậu chủ đây!”. Cô vào phòng cậu chủ mò ra được cái thẻ.

“Hừ, thế cô có biết mật mã không?”.

“Vớ vẩn! Không phải ngày sinh của tôi à!”.

Ủi chà? Hiểu rồi à? Đã biết tất cả đầu óc của cậu chủ nhà cô đều bị cô xâm chiếm hết, nghĩ cái gì cũng xoay vòng vòng quanh cô, đơn giản ngu ngốc tới mức đặt mật mã của tất cả những thứ quan trọng đều là ngày sinh của cô hầu khờ khạo này chưa?

“Được, ngồi yên đó, chúng ta đi trao đổi tiền chuộc cậu chủ nhà cô”.

Chiếc xe lao đi, phóng như bay trên con đường vắng vẻ.

Đường đi của chiếc xe này hơi quen, rẽ trái rẽ phải, cuối cùng lại dừng trước một cửa hiệu chụp ảnh.

Đó là cửa hiệu ảnh cưới cô và cậu chủ đã từng chụp...

Cánh cửa bằng kính khóa chặt, mấy ngọn đèn đặt dưới đất chiếu hắt lên tám ảnh quảng cáo treo trên cao, người trong tám ảnh chụp được phóng to lên chẳng phải là ai khác, là cậu chủ và cô đang đội tám khăn voan màu đỏ...

Cô gái mặc bộ áo cưới truyền thống của Trung Quốc, chiếc khăn cưới phủ lên khuôn mặt, ngón tay thon dài của chàng trai chạm vào bên má cô, như muốn nhắc chiếc khăn lên, trong đôi mắt dịu dàng sâu thẳm thẳm đó ngập tràn ý cười hạnh phúc thương yêu với cô gái đứng bên mình.

Ánh mắt quẩn rũ như thế, vẻ mặt thu hút như thế, còn khóe môi khê cong lên kia đều là những thứ chưa bao giờ cô thấy ở cậu chủ.

Hóa ra lúc cô bị chiếc khăn voan mỏng che mặt, cậu chủ đã nhìn cô bằng ánh mắt tràn ngập ý cười như thế sao?

Ấn trong ánh mắt ấy là thứ gì? Cô lặng lẽ thầm đoán, lén chờ mong, nhưng lại lo

mình giờ đã không còn tư cách nữa.

Cô đã ly hôn với cậu chủ rồi, giờ thấy những thứ này chỉ khiến cô càng thêm mệt mỏi.

Chiếc xe rẽ vào quán bar, cô theo gã bắt cóc đi vào một căn phòng riêng, cô thấy cậu chủ nhà mình đang nghiêng người dựa vào ghế sofa nhắm hờ mắt, điều thuốc đang cháy dở vẫn còn ngậm trên môi.

Đầu tóc cậu rối bù, áo sơ mi nhăn nhúm, cà vạt lỏng lẻo, mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi đàn ông cứ chòn vờn quanh người cậu chẳng tan nổi, khí thế cao quý hơn người không còn nữa, thứ mùi vị đàn ông khiêu gợi nguy hiểm cứ tỏa ra bừa bãi. Cô chưa từng thấy bộ dạng lôi thôi chán nản hút thuốc say rượu này của cậu chủ.

“Cậu chủ... cậu chủ! Cậu chủ, cậu không sao chứ?”. Cô nhào về phía trước, bỏ điều thuốc trên môi cậu xuống, đỡ cằm để cậu nhìn thẳng vào mình, “Bọn họ có làm gì cậu không? Cậu chủ, cậu nhìn em đây này!”.

Cậu nheo đôi mắt mơ màng nhìn thẳng vào cô, rượu sặc lên trong cổ họng, ho khan liên hồi.

“Cậu chủ, cậu có sao không? Để em giúp cậu”.

Cô đặt tay lên lưng cậu, nhưng lại bị cậu chủ choàng tay qua ôm lấy vai đầy khao khát, cả người nồng nặc mùi rượu hét to lên với mọi người trong phòng.

“Tất cả các cậu nghe rõ cho tôi, cô ấy...”.

Cậu siết chặt tay lại, kéo cô lại sát bên mình, ngang ngược tuyên bố, “Cô ấy là vợ tôi!”. Không phải người hầu, không phải vợ cũ, cô ấy là vợ của cậu, là của riêng mình cậu!

Cô sững sờ, nhìn chăm chăm vào cậu chủ mà chẳng biết nên phản ứng ra sao... cậu ấy uống say rồi đúng không? Say tới mức mất trí rồi đúng không?

“Vợ cái gì hả? Hồi trước đưa ảnh cho bọn tôi xem, không phải cứ cứng mồm bảo cô ấy chỉ là người hầu nhà cậu thôi à?”.

“Cô ấy là vợ của tôi... vợ, là vợ!”. Cậu cứ nhắc đi nhắc lại liên tục không biết chán, vừa lẩm bẩm, vừa ôm siết cô vào trong lòng mình chẳng cho cô cự tuyệt.

“Được rồi Cẩm Ngọc, ai cũng biết đây là vợ cậu rồi, cũng chẳng ai muốn cướp

đâu, cứ nhắc đi nhắc lại mãi không thấy phiền hả!”.

“Này, cậu chủ nhà cô gọi cô đây, cô cũng nên thưa lại một tiếng chứ”. Anh chàng đội mũ lưỡi trai nhắc một câu, đẩy cô vào trong lòng cậu chủ.

Cậu chủ dựa cả người vào cô, phần mặt lõm chồm râu áp vào má cô ngửa ngửa, khóe môi cứ khẽ chạm vào cổ và mặt cô.

“Cậu chủ. Cậu say rồi, chúng ta về nhà nhé?”.

Cậu mím môi nhìn cô chăm chú, “Em muốn tôi về nhà với em à?”.

Cậu ấy không muốn sao? Không muốn về nhà với cô sao? Lại không thích cô xen vào chuyện của người khác rồi sao? Giờ cô không còn là người hầu riêng của cậu chủ nữa, không thể xen vào cuộc sống hàng ngày của cậu chủ nữa...

“Được! Vợ bảo về nhà rồi. Tôi muốn về nhà với vợ tôi! Mấy cậu tránh ra đi”.

“Hả?”. Sao thấy cậu chủ lúc say rượu... thẳng thắn tới mức đáng yêu... giống như một cậu nhóc học sinh ngốc nghếch khờ khạo vậy nhỉ?

Cậu bỗng bình đứng dậy, an tâm dựa hẳn vào người cô, để mặc cô đưa mình ra ngoài.

Tới cạnh cửa cô mới nhìn rõ mặt của người đội mũ lưỡi trai - không phải bắt cóc sao? Là anh bạn học lần trước chơi bóng rổ với cậu chủ đây mà?

Anh ta bảo cô mở máy vi tính, mở kết sắt của cậu chủ, đưa cô đi xem ảnh ở cửa hiệu chụp ảnh cưới là vì cái gì?

Bỗng nhiên anh ta cúi xuống nói thầm bên tai cô, “Này, cô hầu nhỏ, lần đầu tiên của Cẩm Ngọc nhà chúng tôi đấy nhé, cô chăm sóc cho nó phải nhớ thương hương tiếc ngọc. Nhưng mà, chưa biết chừng khẩu vị nó nặng, thích cô mạnh mẽ một chút. Ha ha ha!”.

Cái kiểu ám chỉ trắng trợn thế này cô nghe hiểu hết, mặt đỏ bừng bừng, đỡ cậu chủ nói cảm ơn mấy anh bạn, vội vàng chạy ra ngoài.

////////< Cậu chủ, mấy anh bạn của cậu chẳng nghiêm chỉnh gì cả, sao có thể xúi giục khiêu khích em xoi tái lần đầu tiên quý giá quan trọng của cậu chủ chứ!

Lần mò về được đến nhà, cậu chủ vẫn mơ màng dựa vào cô, cô không làm sao đỡ cậu chủ lên phòng được, đành phải kéo cậu vào căn phòng nhỏ của mình, đưa cậu

nằm lên giường mình.

Cô cởi mớ quần áo nồng nặc mùi rượu của cậu, từ áo khoác tới áo sơ mi, một chiếc nhẫn bạc đơn giản được lồng qua sợi dây bạc đeo ở cổ cậu chủ đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Đây không phải là chiếc nhẫn bạc cô tặng cậu chủ sao? Không phải cậu ấy bảo đã ném đi rồi sao? Sao lại ở đây? Sao cậu ấy lại đeo trước ngực như bảo bối, giấu chiếc nhẫn đi như cô hồi ấy...

“Cậu chủ...”. Cô muốn hỏi cậu chủ, cậu chớp chớp mắt, kéo tay cô ngã lên giường, áp vào ngực mình.

“Em đã nhận lời với anh ta chưa? Sao em lại tránh tôi?”.

“Cậu chủ... cậu đang nói gì thế?”.

“Tôi không muốn quên”. Cậu lẩm bẩm nói bên tai cô, “Tôi không muốn dừng lại, tôi không muốn bỏ qua, tôi không muốn...”.

Vừa nói, tay cậu vừa cởi quần áo cô ra...

Cô lại càng hoảng, vịn vịn mình đẩy cậu ra, “Cậu chủ, cậu say rồi”.

“Tôi muốn em”.

“Cậu chủ...”.

“Tôi muốn làm chuyện đó với em!”.

“Em không thể...”. Giờ cô đâu còn tư cách làm chuyện đó với cậu chủ.

“Sao lại không được? Tôi thích, tôi sẽ làm với em!”.

“Đây không phải là thích! Cậu chủ, cậu chỉ say rượu rồi muốn làm bậy thôi...”. Cô kiên trì trấn an cậu như trấn an người say.

“Vậy em nói cho tôi biết thế nào là thích đi?”. Đôi mắt đen của cậu bỗng nhiên nhìn sâu vào mắt cô.

Cô bị ánh nhìn chăm chú của cậu chủ làm giật mình, nhìn đôi môi mỏng của cậu khê khàng mở ra.

“Tôi mười ba tuổi ghét quy định của hầu nữ có tính không?”.

“Tôi mười bốn tuổi muốn hôn em có tính không?”.

“Tôi mười sáu tuổi muốn ôm em có tính không?”.

“Tôi mười tám tuổi muốn đưa em bỏ trốn với tôi có tính không?”.

“Tôi hai mươi tuổi ở Anh nhớ em có tính không? Tôi hai mươi tư tuổi quay về tìm em kết hôn có tính không?”.

“Tôi hạ mình tới mức ngày nào cũng đòi năm mươi tệ để tiêu có tính không? Nếu những thứ này mà cũng không tính, vậy hãy quên đi”.

“... Sao em lại khóc? Tôi nói nghe lạ lắm sao?”.

Cô lắc mạnh đầu, khiến nước mắt rơi xuống.

Sao lại lạ chứ, vốn dĩ đâu có gì lạ. Nếu cậu chủ không nói cho cô hay những điều này, không cẩn thận dạy dỗ mình, cô ngốc như thế, khờ như thế, sao có thể hiểu được tình yêu thâm lặng thực sự hóa ra lại sâu như thế, nặng như thế, cứ nằm im trong góc tối nhất sâu nhất, lặng thầm vượt những cái rề dãi nhỏ ra, cô nghĩ cái hạt chẳng nảy mầm, nhưng sâu trong lòng đất, hạt giống đã tỏa rễ cắm sâu vào trong đất, điên cuồng lớn lên.

Cậu chủ năm mười ba tuổi kéo cô vào góc bắt gọi mình là Cẩm Ngọc, cô bị cậu chủ dọa, lưỡng lự lại, nói chẳng ra lời, khóc chạy tìm tổng quản bảo mẫu mách tội, cậu đành thất bại không làm nữa.

Cậu chủ năm mười bốn tuổi nhếch môi muốn lại gần, cô nghĩ cậu chủ cũng muốn ăn cóc kem trong tay mình, múc một miếng to đút vào miệng cậu chủ. Cậu máng âm lên rồi gạt hết mấy thứ đồ ngọt trong tay cô xuống, cô vừa khóc vừa chạy đi mách tổng quản bảo mẫu.

Trong mắt cậu chủ năm mười sáu tuổi đã toàn những điều cô không hiểu được, cậu thích giở trò trêu chọc, cố tình kéo cái nơ con bướm trên bộ đồng phục người hầu của cô, thích ép cô giữa hai cánh tay mình, nhìn cô cuống cuống dậm chân, nhìn cô nức nở chạy đi mách tổng quản bảo mẫu.

Cậu chủ năm mười chín tuổi nói muốn đi Anh, tim như thiếu một mảng cô cũng nghĩ rằng chẳng quan trọng, nhưng lại dùng cả năm năm để vá lại vết thương không lớn cũng chẳng nhỏ đó. Cô cũng học được cách sống không có cậu chủ, nhớ nhưng cũng chẳng nói ra lời.

Cô chẳng ngờ rằng năm cậu chủ hai mươi tư tuổi về nước sẽ kết hôn với mình.

Cô đã không để ý, cô đã quên phát hiện ra những kí ức sâu thẳm trong góc nhỏ đó, những lần ngập ngừng kì lạ đó rốt cuộc là gì. Cô chưa từng cố gắng làm những gì cô nên làm, chưa từng đáp lại những gì cô đã được nhận, thậm chí chưa từng cố gắng làm bất cứ điều gì. Cậu cũng chẳng để bụng, thay cô làm hết những thứ cô nên làm, vượt qua khoảng cách thân phận của cả hai, cả quy định hầu nữ đã thành thâm căn cố đế, đợi tới khi cô quay đầu lại thì nhận ra cái cây sau lưng mình đã đơm hoa kết trái, rũ xuống trĩu cành trước mặt cô từ khi nào. Cô chỉ cần đưa tay kiễng chân là có thể dễ dàng hái được.

Nhưng có được quá dễ dàng, khiến cô hoài nghi rằng thứ trong tay mình là giả, là không thực.

Phía sau lưng cô là ảo giác, không chút chân thực, cậu chủ không thể đơn giản bảo cô kết hôn, cậu ấy làm thế là để kế thừa khách sạn, nhất định là như thế phải không?

Cô tìm trăm phương nghìn cơ, nhưng đều không phải cái cơ thực sự trong lòng cậu chủ.

Cậu chủ đã hỏi cô bao nhiêu lần, có phải cô phá quy định lên động lòng với mình không, bấy nhiêu lần cô thề thốt phủ nhận, cô chỉ muốn kết hôn giả, cô sợ tổng quản bảo mẫu phát hiện, cô sợ mình không bước qua được cánh cửa trong lòng mình. Người không muốn công khai quan hệ của hai người không phải là cậu chủ, mà là cô...

Cậu chiều theo ý cô.

Chờ cô tiêu hóa hết đám quy định hầu nữ cô vẫn nghe theo như thánh chỉ, chờ cô tiêu hóa hết sự tự ti vớ vẩn của mình, chờ cô tiêu hóa hết những khúc mắc và khoảng cách giữa hai người.

Kết hôn với cậu, không nhất định phải yêu cậu...

Cho nên không có áp lực, không chịu trách nhiệm với cậu cũng chẳng sao, chỉ cần kết hôn với cậu trước, để cậu an tâm trước là được rồi.

Kết hôn với cậu, không được để người khác phát hiện...

Cho nên không cần sợ bị người ta biết, cậu cũng có thể phối hợp với cô trốn trốn tránh tránh, chỉ cần lên để cô ở bên cạnh mình, để cậu có thể danh chính ngôn thuận mà ôm một cái, hôn một chút là được rồi.

Hóa ra tấm ảnh trong ví tiền không phải để trừ tà. Hóa ra cái túi Doraemon kia

là vì nhớ cô nên mới mua, hóa ra kể mấy mẩu truyện cười nhạt nhẽo kia là muốn chọc cho cô cười, hóa ra ăn cái bánh gato cô ăn dở là để nói rằng hai người vô cùng gần gũi, hóa ra bảo cô đi làm là muốn kéo cô đến nơi mình có thể vươn tay ra là chạm tới. Hóa ra cậu nói vút nhẩn đi rồi là vì sợ cô đòi lại.

Sự dịu dàng của cậu chủ đã sắp nhấn chìm cô rồi.

Cậu cố gắng học làm một người chồng tốt mẫu mực, lương đưa cho vợ, chờ cô tan làm, nhưng cô làm vợ mà chẳng phát hiện ra.

Hoài nghi, ngờ vực, lúc nào cũng lấy cái có “kết hôn giả” ra để phá tan bầu không khí vợ chồng cậu vất vả dựng lên.

Còn vô liêm sỉ khôn nặn đòi ly hôn...

Cô lảng tránh như thế không biết đã tổn thương cậu bao nhiêu, khiến cậu phải chán nản thất vọng bao nhiêu?

Ngón tay run rẩy chạm lên gương mặt đỏ lên vì say rượu của cậu chủ, cậu không né tránh, nghiêng gương mặt anh tuấn dịu dàng dụi khế vào lòng bàn tay cô. Đẹp như một con mèo đang thả lỏng mình làm nũng với chủ. Đôi môi khế mở phả luồng hơi quyen rũ vào lòng bàn tay, mắt cô chẳng thể rời xa được hai cánh môi đỏ thắm đó.

Biết rõ cậu đang quyen rũ mình, nhưng trong giây lát, cô đột nhiên rất muốn hôn cậu chủ. Vội đưa môi lại gần cậu, rồi lúng túng dừng lại khi đã gần tới nơi, môi chu ra, hơi thở dồn dập, lồng ngực ngứa ngáy khó chịu...

“Em muốn hôn tôi sao?”. Cậu cup mắt nhìn lên đôi môi của cô, hỏi thẳng.

“... Em... có được không?”.

“Tới đây”.

“... Cậu đồng ý nhanh quá... có cần suy nghĩ thêm một chút không?”.

“Nghĩ xem có phải mở miệng ra không à?”.

“Không cần. Cậu nhắm mắt lại là được rồi, em muốn thử cảm giác tự mình mở nó ra như thế nào”.

“... Ừ...”.

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng khép lại, mím thành một đường vòng cung khiêu gợi,

cô nhắm mắt dùng đầu lưỡi vẽ lên viền môi dịu dàng xinh đẹp kia.

Môi hôn lúng túng, khiêu khích, muốn xông vào trong đường vòng cung khép kín kia, nhưng không tài nào bắt được đôi môi ấy mở ra.

Cô nghe thấy tiếng cười trầm khe khẽ trong cổ họng của cậu chủ, không chịu để cậu khinh thường, đầu lưỡi cô chuyển động xung quanh như muốn cố chui vào.

Chẳng biết sao cậu đột nhiên hé môi ra một chút, để đầu lưỡi chẳng hề phòng bị của cô chui vào miệng mình rồi cắn nhẹ lên nó để nó không thể nào nhúc nhích được, cái lưỡi nóng bỏng được cậu giấu kín trong miệng quán lấy đầu lưỡi mẫn cảm kia, kéo nó vào sâu trong miệng mình, để cô không còn cách lui lại được nữa.

Kĩ thuật dụ địch của cậu chủ xảo trá quá!

Không phải đã nói lần này để cô ném thử mùi vị tự mình dùng nụ hôn cuồng nhiệt mở miệng của đàn ông ra à?

“Tôi có thể làm chuyện đó với em không?”. Câu hỏi trắng trợn nhảy ra khỏi miệng cậu chủ.

“Cậu chủ! Người ta đang tập trung mà, cậu nói thế ghét quá!”. =3=

Cậu chủ liếm liếm môi, ngồi khoanh chân trên giường, ngây thơ vô tội nhìn cô, “Vậy tôi chờ em tập trung rồi làm”.

////< Không phải như thế! Đó không phải là cái chính được không? Cái chính là, “Không phải là lần đầu tiên của cậu chủ sao? Em đã bị động vào...”. Cô làm sao nuốt xuôi được cậu chủ trong sáng thuần khiết đây.

“Em bị Hắc Thủ Đảng động vào bao nhiêu lần thì tôi vẫn muốn em”.

=□= Cậu chủ, câu này của cậu đầu tính là an ủi người ta được... chẳng có tí giá trị an ủi gì hết! Quan hệ giữa cô và cậu chủ Hắc Thủ Đảng là trong sáng nhất thuần khiết nhất hoang sơ trong lành nhất nhé! Nhưng mà, có phải là cô nghĩ nhiều không nhỉ... vẫn cảm thấy cậu chủ có ý ám chỉ phó tổng Thư là... chó...

“Cậu chủ thực sự không sợ bị thiệt sao...”.

“Bị thiệt?... Thế thì làm thêm lần nữa bù cho tôi đi”.

“Hả?”. Làm gì có chuyện tính số lần như thế! Cậu chủ!

Cô được ôm ngồi giữa hai chân cậu, ngẩng đầu đón nhận đôi môi của cậu chủ. Đầu lưỡi xảo quyết liếm lên mí mắt của cô. Chẳng thèm che giấu hơi thở khàn đục gấp gáp của mình, tay cũng ngang nhiên đẩy lớp áo trên ngực cô ra.

Ngón tay trượt vào dây áo lót, đẩy chúng trượt xuống vai cô, đôi mắt tràn ngập khát vọng, say mê nhìn chăm chăm vào bầu ngực trong bàn tay mình, “Đáng yêu quá”.

/////////< Đáng yêu cái gì, đừng nhìn thẳng vào ngực của em như thế! Cậu chủ!? Cậu quên cậu là người kín tiếng à? Mấy câu khiến người ta thấy khó xử này cậu cứ giữ trong lòng, đừng có nói ra! Chẳng hợp với hình tượng của cậu tẹo nào!

“Tôi có thể hôn lên đó không?”.

Cậu ngẩng đầu ngơ ngác hỏi ý cô, nhưng cũng chỉ là hỏi cho có lệ thôi, bởi chỉ lát sau, cậu đã cắn lên thứ đáng yêu trước ngực cô, sẵn sàng mút mạnh vào khiến cô phải khẽ rên lên, bụng dưới nóng lên khó chịu tới mức khiến cô muốn lùi lại, nhưng bàn tay cậu không cho phép mà trượt xuống thắt lưng, nâng mông cô lên áp sát vào mình.

“Có cảm giác không?”.

“...”.

“Cảm thấy rồi à? Thế đó là cái gì?”.

Đoạn đối thoại quen thuộc, khiến mặt cô đỏ bừng bừng lên, đương nhiên cô biết cậu chủ đang nói cái gì... cậu chủ có phản ứng với cô... phản ứng của đàn ông...

Cô ngượng ngùng ngồi im giữa hai chân cậu chủ, không dám động đậy, lại càng không dám giãy giụa lung tung nữa, hai tay ôm riết lấy lưng cậu chủ, vội vã tránh đôi con ngươi đen láy nóng rực đang say sưa nhìn mình của cậu chủ, xấu hổ nâng hai chân lên, không biết nên để ở đâu.

“Để ở đây”.

Cậu chỉ cho cô cách để chân, kéo hai chân cô quán chặt vào bên sườn mình, động tác ngọt ngào nóng bỏng khiến cô càng cảm giác được phản ứng đàn ông của cậu chủ mãnh liệt hơn.

“Tôi vẫn luôn muốn làm như thế, em có biết không? Giống như cảm thú, để em quán chặt lấy lưng tôi, nằm trên giường của tôi, cứ muốn bắt nạt hành hạ em lại

muốn vuốt ve em, tới giờ chẳng biết đã bao nhiêu lần, tôi vẫn muốn như thế...”.

Lời thổ lộ thẳng thắn khiến cô không thể trốn tránh được, chỉ có thể siết chặt cánh tay đang ôm lấy cậu chủ, cảm giác lưng cậu khẽ run lên.

“Suy nghĩ rất xấu xa đúng không?”.

... Không trong sáng chút nào... nhưng cô chẳng ghét nổi, “Là sau mười tám tuổi?”.

“Trước mười tám tuổi”. Nói chính xác thì từ lúc cô cảm thấy bộ đồ người hầu vừa nhỏ lại vừa chật, đầu óc và cơ thể của cậu đã bắt đầu không còn nghe lời nữa, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng bắt đầu vương tạp niệm, tràn ngập những khát khao...

“... Cậu chủ, vị thành niên mà nghĩ những thứ đó không tốt đâu...”.

“Là tại em xấu xa, là tại em quyến rũ để tôi nghĩ như thế”. Mấy động tác híp mắt cười làm nũng, cau mày liếm môi bĩu môi chớp mắt nữ tính quyến rũ lan tràn như thế, cậu thấy rồi mà vẫn chưa xông lên phạm tội với trẻ em cũng đã là tự chủ lắm rồi, còn bảo cậu điên rồ tinh tâm hoàn toàn không có phản ứng sao?

“Em đâu có? Cậu chủ, cậu đổ oan cho em rồi, em thấy áp lực lớn lắm...”. Cô chớp mắt ngây thơ.

Xem đi! Cô lại thế nữa rồi! Cậu thờ hỏn hển. Cứ nghĩ cô chưa trưởng thành, cậu phải nén lại phản ứng đàn ông cho cô một đường sống à? Tiếc là giờ cô đã trưởng thành rồi, cậu có suy nghĩ xấu xa cỡ nào, làm chuyện cảm thú cỡ nào cũng được!

“Tôi còn chưa đề em. Em đã muốn bị tôi đề thế sao?”.

Đã thế thì, ào một cái, cậu đề cô xuống dưới người mình.

TT_TT Cậu chủ, tuy em đã lớn, nhưng cậu như thế... em thấy áp lực còn lớn hơn nữa!

Cứ như thế, cô bị cậu chủ kéo ngã xuống giường, sức nặng của cậu ép sát lên người cô, tóc mai bị vén lên, những nụ hôn khẽ khàng rơi trên trán, tư thế khóa chân không còn tiện nữa, nhưng cậu vẫn kiên trì để hai chân cô kẹp chặt lấy thắt lưng của mình.

Cô xấu hổ ôm lấy cái gối nhích về phía đầu giường.

Cậu vừa cởi áo sơ mi ra vừa cúi người xuống, hai tay chống bên đầu cô, phủ cả người lên cô.

“Đừng thích gã họ Thư kia được không?”.

Cậu hỏi cô, cầu xin cô như thế khiến cô thấy đáng yêu tới chết đi được... rất muốn... rất muốn giở trò bắt nạt cậu ấy một chút.

Cô mím môi lại, cố ý không trả lời.

“Thích tôi”.

“...”.

“Nói em thích tôi...”.

“...”.

“Tôi ra lệnh cho em thích tôi! Em có ghét tôi cũng chẳng quan tâm”.

“Được... thích cậu”.

“...”.

Câu nói khê khàng khiến cậu bỗng nhiên sững người lại, động tác khiêu gợi ngừng lại, ánh mắt quyến rũ người khác ngậy ra.

“Em nghe lời cậu chủ... thích cậu”.

Câu nói khê khàng khiến hô hấp cậu càng dồn dập, cậu không thể kìm chế được nữa, yêu thương hôn lên môi cô, đưa tay giật cái gối cô đang ôm trước ngực ra. Giờ phút này, không thứ gì được tồn tại giữa hai người họ, quy định của hầu nữ, quy củ của gia đình giàu có, kết hôn ly hôn gì chứ, cậu chỉ cần ôm cô, yêu cô, bắt nạt cô.

“Thả ra... không được ôm gối”.

“Đừng mà... để em ôm đi, em không biết phải làm sao cả... xấu hổ lắm...”.

“Không được ôm gối, ôm tôi”.

“...”.

“Ôm tôi”.

Ôm cậu, ôm lấy cậu chủ, cô sẽ không phải lo lắng điều gì nữa, cậu chủ sẽ dạy cô phải làm như thế nào, sẽ không cười khiến cô xấu hổ, sẽ không buông cô ra...

Cô thả gối ra, ôm lấy tấm lưng nóng rực của cậu chủ... ngón tay chuyển nhẹ từ vai tới eo, khiến cậu rên lên khe khẽ.

Bắt đầu từ đó, động tác của cậu chủ bắt đầu trở nên gợi cảm lại mờ ám hơn...

“Cố chịu nhé... nếu mạnh quá, em phải nói...”.

“Hả?”. Cái gì mà mạnh quá?

“Đã nhìn lâu rồi... tôi sợ không không chế được...”.

“Hả?”. Cái gì không không chế được?

“Nhưng mà... nếu thấy dễ chịu, kêu to lên một chút cũng được...”.

“Hả hả?”. Rốt cuộc thứ bí ẩn gì mà có thể ra vào thoải mái, thuận tiện điều khiển từ xa như thế chứ?

“Bây giờ... tôi cũng có thể biến thành dã thú rồi đúng không?”.

=□=||| Dã... dã thú... cậu chủ, cậu muốn làm gì thế!

Chương 40: Cậu chủ, cậu đang chơi trò lãng mạn rẻ tiền đấy à?

Sáng sớm, tiếng đập cửa phòng Diêu Tiền Thụ vang lên vội vã.

Tổng quản bảo mẫu chấp tay chờ trước cửa, cửa phòng vừa mở hé ra, đã thấy một đôi mắt đầy tơ máu.

“Ồi! Tiểu Tiền, mắt cô sao thế! Tôi qua làm kẻ trộm à?”.

“Con... tôi qua... có hơi vất vả một chút... tổng quản bảo mẫu có chuyện gì thế?”. Cô ngáp một cái, mặt đỏ ra vì thiếu ngủ.

“Không thấy cậu chủ đâu!”.

“Không thấy cậu chủ? Không phải cậu ấy đang đá chăn... à... cậu ấy sao thế ạ?”.

“Cậu chủ cả đêm qua không về nhà, trước giờ cậu ấy có bận mấy cũng không như thế!”.

“À... cậu ấy... cậu ấy...”.

“Cậu chủ cả đêm không về, bắt đầu đua đòi hư hỏng rồi! Cô nói xem có phải cậu chủ bị ả vớ vẩn xấu xa khôn nạn hư hỏng nào lừa gạt, rồi hò đồ mà dâng trình tiết của mình cho nó chơi đùa không hả?”.

“Ả vớ vẩn xấu xa khôn nạn hư hỏng à...”.

TTTT Tổng quản bảo mẫu, ông ác khẩu quá...

“Nếu đêm qua ai dám cướp mất trinh tiết của cậu chủ, tôi bỏ tiền thuê người đánh cho cô ả một trận!”.

=□= Tổng... tổng quản bảo mẫu, không cần xử lý hình ảnh thành kiểu dã man như thế mà...

“Cô há hốc mồm ra đứng ở đây làm gì? Tôi có bảo bỏ tiền thuê người đánh cô một trận đâu!”.

=_=|||| Ông sẽ không thể hiểu được cảm xúc phức tạp của con đâu...

“Tiểu Tiên này, lần sau cứ mở rộng cửa ra, đừng có lén lút như thế, không ta còn tưởng cô giấu đàn ông trong phòng đấy”.

~ ~ ~ ~>__<~ ~ ~ ~ Chính là có đàn ông trong phòng đó... người đó còn đang nằm sấp ngủ trên giường cô để lộ ra tấm lưng trần gợi cảm và dáng ngủ quyến rũ đó, chề giường cô nhỏ quá không lẫn lộn được, cứ mím môi cau mày kìa!

Cô đóng cửa, quay người lại, ngồi xuống cuối giường ngẩng mặt lên thở dốc, cột huyết áp tăng vọt đã sắp trở về vị trí cũ, nhưng một bàn tay to đã mò tới bên hông, kéo cô ngã ngồi lên đùi mình, ép cô phải nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm.

Cậu chủ đã tỉnh, lười biếng ngồi vò tóc trên giường, mở to mắt nhìn cô...

Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn trần nhà...

“Sao em không nhìn tôi?”. Cậu chủ cau mày bất mãn.

“Cậu chủ... cậu còn chưa mặc đồ...”. Nửa người trên để trần, bụng dưới chỉ phủ một lớp chăn mỏng, cậu đang muốn cô nhìn thấy chỗ nào đó hả?

“Nhưng hôm qua em thích nhìn lắm mà”.

////< Hôm qua không bật đèn, đương nhiên có thể không ngại ngần gì mà nhìn rồi! Nhưng giờ là giữa ban ngày ban mặt...

“Còn rất thích sờ nữa!”.

“...”. Dù sao cũng chẳng nhìn thấy, sờ soạng có một tí thôi! Phòng tối mò mò mà, chạm vào một chút cũng là vì không cẩn thận á!

“Còn...”.

Được rồi... cô không viện cớ nữa... cô rất dê, rất xấu xa, rất nghiện cơ thể cậu ấy đã được chưa? Cậu chủ... chứng minh cô nhiệt tình nóng bỏng, yêu chết cơ thể của cậu ấy thì có gì tốt chứ, đúng là!

Cô gái đang tự kiểm điểm chứng hao sắc của bản thân, nhưng chàng trai lại chẳng thèm che giấu cái sự hao sắc đó của mình tẹo nào, thậm chí còn vô cùng kiêu ngạo...

Bàn tay to mang theo dòng điện lần mò từ đầu gối rờ rẫm đi lên, thấy nó sắp chui vào trong váy ngủ của mình, cô lấy hai tay ghì lại, ngăn cái tay rờ rẫm nhột nhột của cậu chủ tiến lên nữa.

Cậu cũng chẳng thấy phiền, thuận thế chộp lấy tay cô cho lên miệng khẽ cắn. Đôi mắt ngáp về quyền rũ mở to nhìn thẳng vào cô, khẽ hỏi.

“Có đau không?”. Tội qua cậu không không chế được mà có chút phóng túng... cô túm chần chẫn gói cậu thấy cả...

Mặt đỏ bừng, trong đầu nổ bùm một tiếng.

“Có đau không?”. Cậu buông tay cô ra, khẽ cắn lên tai cô.

“... Chút... chút thôi...”. Cô không kịp viện cớ.

“Thế... có thoải mái không?”. Biểu hiện tội qua của cậu có tệ không? Kỹ thuật có tồi không? Có khiến cô thoải mái không?

“... Em... em không nhớ”.

Không nhớ rõ thành quả lần đầu tiên của cậu à? Đáp án đàn hoàng nữ tính này hiển nhiên không làm cậu chủ thỏa mãn. Cậu nhướn mày lên, chẳng thềm nói năng gì đề cô xuống giường, không nhớ à, thế thì nhớ lại lần nữa đi.

Xóc chần lên, đá gói rơi xuống đất, lần này không cho cô cái gì nữa, để cô chỉ có thể ôm lấy cậu, nín lấy cậu!

Đột nhiên, một vệt máu đỏ chói mắt hiện lên trên tấm ga trải giường trắng như tuyết...

“... Đây là cái gì...”.

“Cậu chủ... máu...”.

“... Nói vớ vẩn! Sao lại có máu? Không phải em...”.

“... Cậu chủ... em không háo sắc tới mức chảy máu mũi đâu, cậu phải tin em đó...”.

Tiếng hít mạnh vào...

“Cậu chủ... cậu nhìn em như thế làm gì? Ánh mắt này, em thấy chỉ có lúc cậu phát hiện cổ phiếu của khách sạn tăng giá mới có... cậu trúng thưởng năm trăm vạn tệ sao?”.

“... Là năm mươi tỉ...”.

Hả? Sao nhiều thế?

“Bảng Anh”.

Lại còn bảng Anh? @__@

“Cậu chủ... trúng thưởng thì tốt rồi, nhưng sao cậu đột nhiên lại cởi quần áo của em ra...”.

“Trúng thưởng rồi. Ăn mừng với tôi”.

=□= Có cần phải ăn mừng theo kiểu khác người thế này không!

“Cậu chủ... em cũng vui với cậu chủ lắm, nhưng mà... cậu đừng đề lên em nữa được không? Em sắp phải đi làm rồi... nếu không đi, tổng quản bảo mẫu sẽ đánh em mất...”.

“Bảo với ông ta, em đã đi làm rồi”.

“... Hả? Em đang làm cái gì?”. Làm việc ở trên giường?

“Phục vụ tôi”.

“...”. Phục vụ tới giường à? Không viện có này được!

“Cậu chủ, quần áo của em...”.

“Em muốn để nguyên mà làm cũng được”.

“... Ý của em là, em phải thay quần áo đi làm rồi...”.

“Em muốn thay bộ người hầu vào rồi làm hả? Thế cũng được”.

TTTT Cậu chủ đang cố tình nói chuyện kiểu ông nói gà bà nói vịt với em à?...
Đồng... đồng phục quyền rũ gì chứ, khâu vị nặng quá?!

Phiên bản cao cấp của hầu nữ là gì?

Baidu một phát là biết liền.

Thời xưa có một cái tên chuyên để gọi những người ấy.

Người hầu thông phòng.

Nữ tì thời xưa, phải phục vụ chủ nhân ở trên giường. Địa vị thấp hơn thiếp,

nhưng cao hơn các a hoàn.

Nhưng, thời đại thay đổi, xã hội tiến bộ, cho tới bây giờ, hình như người thông phòng không phải là cô, mà là... cậu chủ...

Vì yêu cầu nghiêm khắc của tổng quản bảo mẫu, cô đã thè lên thè xuống là không bò lên giường của cậu chủ, cho nên... cậu chủ không còn cách nào khác ngoài việc tối nào cũng tới thông vào phòng cô, chui vào chăn của người hầu là cô...

Ban ngày, dưới con mắt soi xét của tổng quản bảo mẫu, cậu chủ vắt chéo chân uống café xem báo, cô hầu cúi thấp đầu lau nhà giặt quần áo, quan hệ trong sạch tới mức bốn mắt chẳng gặp nhau bao giờ.

Nhưng khi màn đêm buông xuống, tổng quản bảo mẫu đã ngủ say, cậu chủ thông phòng lại lén lút chạy vào phòng của cô hầu.

“Cậu chủ! Hôm nay em có chuyện muốn nói với cậu”.

“Làm xong rồi nói”.

“Chúng ta không thể tiếp tục như thế này nữa!”.

“Tại sao?”. Cậu yêu cầu nhiều quá sao? Ừm, dạo này có hơi...

“Hôm nay tổng quản bảo mẫu hỏi sao khăn giấy trong phòng em dùng nhanh hết thế, em khó trả lời lắm!”.

Câu hỏi này thực tế quá.

“Hơn nữa... em làm việc cả ngày cũng mệt lắm, cậu đừng bắt em phải làm thêm giờ nữa”.

“Được”.

“Hả?”. Nhanh thế à?

“Vậy thì em phải thừa nhận trước mặt mọi người rằng chúng ta yêu nhau”. Trò cười bí mật yêu lén lút như thế này, cậu đã không muốn chơi từ lâu rồi. Chỉ để lại mùi trên người cô như một chú chó khiến cậu thấy vẫn chưa đủ! Giờ cậu muốn một danh phận! Phải là danh phận khiến tất cả đám đàn ông đều tránh cô ra càng xa càng tốt.

“... Cậu chủ, em muốn làm thêm giờ”.

Rốt cuộc cô coi cậu là gì?!

Người hầu thông phòng muốn làm thêm giờ hả? Nhưng cậu chủ không có hứng nữa! Để cô ôm một đồng khăn giấy đi báo cáo kết quả làm việc đi, hừ!

Cậu chủ bực mình.

Hôm sau cô mới nhận ra, cô còn tưởng lương tâm cậu chủ trời dậy, cho cô hầu thông phòng này một ngày nghỉ ngơi gì đó, cuối cùng hôm sau khi tổng quản bảo mẫu tay xách nách mang mấy hộp khăn giấy đưa tới phòng cô, nhân thể dặn dò, đây là ân điển cậu chủ ban cho cô, đủ để cô từ từ dùng. Lúc ấy cô mới ý thức được chuyện đã có chút vượt ra ngoài tầm tay.

Nhưng chuyện vượt ngoài tầm tay hơn còn ở phía sau...

“Hả!!! Xử xử xử xử xử nữ?”.

“Ê! Tiểu Thụ, cô to mồm quá!”.

“Nhưng cô vừa nói máu là cái gì gì của xử nữ...”.

“Trời đất, cô ngốc thế, chuyện này cô baidu một cái là biết còn gì nữa! Còn mắt mắt tới hỏi bọn tôi lúc ăn trưa thế này”.

“Tôi có baidu mà, tôi baidu cụm người hầu thông phòng, nhãn hiệu khăn giấy nào tốt hơn, làm sao ngăn được nhu cầu quá lớn của đàn ông... nhưng mà... nói thế thì, tôi không phản bội cậu chủ phải không?”.

Nghĩ lại lúc ở bên cậu chủ, làm chuyện đó cũng chẳng phải việc đơn giản, cũng đâu phải ôm nhau ngủ một giấc là xong, hôm đó cùng phòng với phó tổng Thư, cô say như chết, nằm xụi lơ như con sâu lông, căn bản là không có khả năng làm chuyện có lỗi với cậu chủ!

Phó tổng Thư lại đùa cô rồi! Lần này còn đùa cả cậu chủ nữa sao?

Cậu chủ đã biết rồi sao? Sao không nói cho cô biết? Đúng rồi đúng rồi, cậu ấy cũng là lần đầu tiên, một chú chim non chờ cô tới nói cho cậu ấy biết về bí mật cơ thể.

Chỉ cần không có lỗi với cậu chủ, cô có thể an tâm yêu cầu cậu chủ trả lại vị trí làm việc cũ của mình, tiếp tục nhận trách nhiệm làm người hầu riêng, chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của cậu chủ rồi!

Dẫu sao đó mới là thiên chức của cô!

Ăn số di động của cậu chủ, cô bất giác thấy vui vẻ.

Cậu chủ nhận điện thoại, cô đang định mở miệng nói thì đã bị đầu bên kia tranh nói trước.

“Hết giờ làm chưa?”.

“Vâng ạ, cậu chủ, em...”.

“Tôi có chuyện muốn nói với em”.

“Dạ?”. Tâm linh tương thông à?

“Tối nay ăn cơm với nhau đi”.

“Hả?”. Ăn cơm hộp à?

“Đi nhà hàng”.

“Hả?”. Quán mì à?

Nhà hàng J bên Lâm Hồ cảnh trí tuyệt vời, dòng người xếp hàng ngoài cửa dài dằng dặc, nhà hàng nổi tiếng đông khách như thế, thảo nào cậu chủ nhất quyết đòi ăn ở đây. Nhưng hàng người này dài quá, khó lắm mới tìm được chỗ đậu xe, còn phải xếp hàng chờ ăn, Diêu Tiên Thụ tóm lấy tay cậu chủ.

“Nhiều người quá, cậu chủ, hay là chúng ta đổi sang chỗ khác đi?”.

Cậu chủ không đáp, thản nhiên choàng cánh tay qua vai cô thay câu trả lời, chen ngang qua hàng người tới trước quầy tiếp tân.

“Hai người”.

“Thưa anh, giờ chúng tôi đang phát số xếp hàng, tôi có thể đưa số cho anh trước”.

Cậu chủ im lặng rút ví da ra, đẩy chứng minh thư tới trước mặt nhân viên tiếp tân.

“A... anh, anh là...”.

“Đối chiếu với giấy phép kinh doanh chút đi”. Cậu chủ thản nhiên nói.

“Giấy phép kinh doanh?”. Nhân viên tiếp tân ù ù cạc cạc quay đầu lại nhìn giấy phép kinh doanh được đóng trong khung tím xám treo trên tường - đại diện pháp

nhân: Ái Tân Giác La Cẩm Ngọc...

=□= Đại... đại diện pháp nhân? Ông... ông chủ? Ai dám để cậu xếp hàng chứ!

“Thật xin lỗi, để anh chờ lâu, tôi xin xếp chỗ cho anh ngay...”. Ông chủ đột nhiên tới kiểm tra việc kinh doanh, ai mà chịu được chứ!

“Phòng riêng ngắm cảnh Lâm Hồ”.

“Vâng vâng vâng”.

Dưới ánh mắt oán hận của mọi người, Diêu Tiên Thụ chen ngang vào trong nhà hàng.

Cậu chủ lén đầu tư vào nhà hàng này, rõ ràng là bị cô và tổng quản bảo mẫu giám sát rất chặt chẽ, rốt cuộc cậu chủ đã làm bao nhiêu chuyện hai người họ không biết rồi?

Cô mơ mơ màng màng bị cậu chủ kéo vào phòng ăn, tám gỗ dày bắc ngang qua mặt hồ, cá chép dưới hồ bơi lội, bầu không khí rất tuyệt vời. Tất cả nhân viên phục vụ nữ đều mặc đồng phục trắng đen, bên quầy bar phục cổ mang màu sắc của Anh, chiếc đồng hồ quả lắc kênh càng đánh từng nhịp từ tốn, mỗi một hộp giấy trên bàn đều là Doraemon ngây thơ, sự đối lập giữa nó với bầu không khí chung quanh khiến trong lòng Diêu Tiên Thụ run rẩy sợ hãi.

“Hộp giấy ăn này là...”.

Nhân viên phục vụ mỉm cười thân thiện quay đầu lại đáp, “Đây là sở thích mới của ông chủ nhà hàng, hôm qua anh ấy ra thông báo mới, đổi toàn bộ hộp khăn giấy trong nhà hàng”.

Khẽ siết chặt tay cậu chủ, cậu quay đầu nhìn cô làm như chẳng có việc gì, chỉ hừ lạnh một tiếng trong cổ họng.

=_||| Cậu chủ, cậu lặng lẽ trút hết mối hận với em trong tim mình vào nhà hàng này sao?

Cửa phòng riêng được nhân viên phục vụ mở ra, một không gian lãng mạn lung linh được tạo nên bằng những bức tường kính hiện ra trước mắt cô...

Khác với những căn phòng ngoài kia dùng ván gỗ dày để lát sàn, toàn bộ gian phòng này đều là kính, ngẩng đầu là bầu trời đêm đầy sao, dưới chân là nước hồ xanh biếc được ngọn đèn hắt lên.

Bộ đồ ăn bằng bạc dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng cao quý khiến cô cảm thấy thế giới người giàu thật đáng sợ.

Cậu chủ... cậu muốn chơi trò gì đây? Bán phá giá cho cô hết những thứ từ lãng mạn tới rẻ tiền à?

Chiếc ghế dựa bọc nhung được cậu chủ kéo ra, dẫu dẫu môi chẳng chút galant với cô, cô cũng rất vui vẻ thức thoir mà ngồi xuống.

Cậu chủ kéo chiếc ghế đối diện ra ngồi, cầm thực đơn nhanh nhẹn gọi món.

Champagne sủi bọt thơm thơm, phô mai hải sản làm món khai vị, bít tết sốt vang đỏ đặc chế, pudding chanh nướng.

Từ khai vị tới món ngọt, món nào cũng theo phong cách chính thống của nước Anh, không khí có, lãng mạn có, nến có, hoàng tử đẹp trai có, nhưng cô bé Lọ Lem thông minh e thẹn lại không có.

“Cậu chủ, đây là nhà hàng của cậu, cho nên chúng ta ăn ở đây không tốn tiền đúng không?”.

“... Không”.

“Cậu chủ, không phải cậu ghét ăn đồ Âu à? Em nghĩ cậu sẽ gọi một bát mì gì đó để ăn cơ”.

“... Ăn của em đi!”.

“Cậu chủ, cái này dai quá, em không cắt được, cậu cắt giúp em chút đi?”.

“...”. Cậu hít vào một hơi, đón lấy cái đĩa, giúp cô gái ngồi đối diện cắt nhỏ miếng bít tết, vừa ngẩng đầu lên thì thấy cô gái kia chẳng thềm nhìn xem cậu dịu dàng chăm sóc quan tâm cô thế nào, mà cúi đầu ngấm lủ cá chép đỏ trong hồ.

Cậu hừ một tiếng bực bội gõ tay lên mặt bàn, ý bảo cô đừng có ý ngó lơ nhân vật chính là mình đây. Cô gái giật mình, ngẩng đầu lên tựa cầm lên mặt bàn, mặt mày xám xịt.

“Cậu chủ, thực ra em vẫn chưa nói cho cậu biết, em hơi say sồng...”.

“...”.

“Muốn nôn quá...”.

“...”.

“Oe...”.

Kiếp này ai dám nói với cậu lãng mạn với phụ nữ là đòn hiểm nhất, cậu sẽ lật bàn lên.

Thất vọng ngồi trong ô tô, cậu chủ cảm hận khởi động xe, liếc về thứ đang đặt ở băng ghế sau, lại liếc nhìn cô gái chẳng thèm để ý tới kế hoạch lãng mạn, tự ý say sòng nôn ra nhà hàng lãng mạn của mình, cậu thở dài thườn thượt, chẳng thèm nói dài dòng, vớ lấy cái hộp ở ghế sau nhét vào tay cô.

“Cậu chủ, đây là cái gì?”.

“Về nhà mở ra xem”.

“Cậu chủ, sao tự nhiên cậu lại đưa đồ cho em?”.

“Về nhà xem lịch”.

“Cậu chủ, em có thể lại làm người hầu riêng của cậu được không?”.

“Về nhà... em nói gì?”.

“Baidu nói em không có lỗi với cậu chủ, cho nên, cho nên, cậu có thể đừng chuyển em đi được không?”.

“Em còn muốn làm người hầu của tôi nữa à?”.

“Vâng ạ! Có nằm mơ cũng muốn”.

“... Thế thì em cứ nằm mơ tiếp đi”.

Về đến nhà cậu chủ xuống xe đi vào trong nhà, Diêu Tiên Thụ lại mơ màng.

Chỉ xin đổi vị trí làm việc sao lại khó khăn thế? Sao cậu chủ không để cô ở bên cạnh. Rõ ràng cậu không ghét cô, xem đi... còn tặng quà cho cô nữa này. Là gì nhỉ.

Mở ra xem...

Cô bóc lớp giấy gói rườm rà ra, một cái cây tiền tài bằng kim loại lóe sáng ngời ngàng xuất hiện trước con mắt Diêu Tiên Thụ.

Thân cây được làm bằng bạc ròng tỏa ra ánh sáng, đế là hai con rồng đang châu, trên ngọn cây là con chim công đang trông chừng. Nhánh cây nhỏ mảnh vươn dài

ra bốn phía, trên cành đỉnh vô số những đồng tiền nhỏ.

Tự dưng cậu ấy lại tặng cô cây tiền tài...

Còn bảo cô xem lịch...

Mở di động ra, mắt cô lại tròn tròn.

Hóa ra hôm nay là ngày kỉ niệm ba tháng kết hôn của cô và cậu chủ.

Cậu ăn mừng với cô, nhưng cô lại nói những điều ngốc nghếch với cậu, cô muốn tiếp tục làm người hầu của cậu.

Cô không chuẩn bị quà cho ngày kỉ niệm kết hôn, đã thế thì...

“Cốc cốc”.

Tiếng gõ cửa phòng cậu chủ nhẹ nhàng vang lên. Một lúc lâu sau, trong phòng mới vang lên tiếng trả lời trầm trầm của cậu chủ.

“Đi đi”.

Cậu không cần mở cửa cũng biết người đứng ngoài là ai. Chẳng thêm giấu giọng điệu dối hờn.

“Cậu chủ... em có thể vào được không?”.

“Đi đi”. Cậu không cần cô phục vụ.

“Em có mặc đồ người hầu đó”.

“Không xem”. Tới để nhấn mạnh rằng cô chỉ là người hầu của cậu chắc? Hứ!

“Em có mang đồ ăn khuya đến này”.

“Không ăn, đem đi”. Dù sao cô cũng chưa từng chủ động tới phòng cậu đòi hỏi chuyện ấy, chỉ có mình cậu nhiệt tình quán lấy cô.

“Em còn mang cả khăn giấy tới...”.

“...”.

“Vốn định tặng quà ngày kỉ niệm cho cậu, để cậu ăn cho no, thế này thì thôi vậy...”.

Cánh cửa bật mở, cô hầu đang định quay người đi thì bị tóm vào, cánh cửa phòng bị khóa chặt lại.

Hóa ra cậu chủ cũng để ý tới cô, để ý tới việc cô không chịu công bố quan hệ của hai người, để ý tới việc cô không tới phòng riêng của cậu, để ý tới việc ai quan tâm ai nhiều hơn, để ý việc ai tới phòng ai nhiều lần hơn.

“Cậu chủ, thế ra cậu đang theo đuổi em à?”. Vừa hẹn đi ăn, lại tặng quà, còn chơi trò lãng mạn nữa, hình như chuyện này chỉ khi đàn ông theo đuổi phụ nữ mới làm đúng không?

Cô hỏi ngu như thế khiến cậu bực bội nhìn cô kì thị. Không thì cô nghĩ cậu đang bao nuôi người hầu chắc? Cậu theo đuổi lâu như thế, vất vả như thế, giờ cô mới chịu nhận ra!

“Thế đã đuổi được chưa?”. Cậu hứ một tiếng.

“Ừm, cũng sắp rồi, mạnh thêm chút đi”. Cô vùi đầu vào vai cậu cười gian.

“...”. Dám nói mấy câu nũng nịu kiểu này trên giường cậu, thế thì cậu không chỉ mạnh thêm một chút thôi đâu!

Quả nhiên đàn ông không chịu nổi bất kì kích thích nào.

Sáng sớm, cô lặng lẽ lê cái xác mệt mỏi của mình xuống giường, lại bị cánh tay phía sau tóm lại ở mép giường.

Hai tay chống bên gối nhìn xuống cậu chủ. Mái tóc rối bù của cậu xõa ra trên gối, đáng vẻ như không chịu bị bỏ lại một mình trên chiếc giường lớn, muốn giữ cô ở bên suýt khiến cô xui lơ trong nháy mắt.

“Đừng đi. Ở lại với tôi”.

Mới sáng sớm, đừng lấy thức ăn mặn ra quyen rũ cô chứ! Tổng quản bảo mẫu sắp dậy rồi, cô phải nhanh chóng quay về căn phòng nhỏ bé của mình một chút, làm ra vẻ một cô hầu nên làm.

Cậu chớp chớp hàng mi dài vẻ ám ức, đôi môi mỏng mím lại thành một đường cong ngây thơ, mở to đôi mắt mơ màng, “Tại tôi còn chưa cố gắng đủ sao?”.

Tha cho cô đi! Thế còn bảo không cố gắng à? Người cô sắp gãy ra từng mảnh đây này! Cậu chủ!

Cố hết sức giãy ra khỏi vòng ôm của cậu chủ, chạy về phòng cho người hầu, đến

giờ thì đi làm với thân phận người hầu, nhưng cô hiểu rõ rằng đêm qua, cậu chủ rất hài lòng khi cô chịu phối hợp.

Chỉ là - giữa hai người bọn họ còn phải tiếp tục lén lút như thế bao lâu đây?

Nếu bị phát hiện, sẽ phải xa nhau sao? Kể cả thân phận lẫn địa vị, cô đều cách xa cậu chủ tới cả vạn dặm, ngay cả cánh cửa của bản thân mà cô cũng không vượt qua được, thì phải đối mặt với sự phản đối của người khác làm sao đây?

Có lẽ nỗi lo của cô, cậu chủ không biết đúng không?

“Này, cô hầu kia, cô qua đây cho tôi”.

Rối rắm trong lòng bị người ta cắt ngang, Diêu Tiên Thụ đang nằm trong phòng nghỉ bị dựng dậy, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy cô tiểu thư nước hoa Vương Oánh kia.

Vừa nghĩ tới mối quan hệ của cô ta và cậu chủ, trong lòng cô không khỏi cộm lên, đưa chân bước tới trước mặt cô ta.

“Có việc gì không ạ?”.

“Đương nhiên là có việc rồi, không có thì tôi gọi cô làm gì? Giờ phòng tiệc ở trên tầng hai đang thiếu người, cô đi giúp đi”.

“Nhưng mà, tôi đang chờ tới ca làm của mình”.

“Cậu chủ nhà cô gọi cô tới, cô cũng dám cãi à?”.

Cô mím môi im lặng.

“Thay cái này vào”. Vương Oánh nhét vào tay cô một bộ quần áo.

“Đây là cái gì?”.

“Nhìn mà không biết à? Áo người hầu”.

“...”.

“Không phải cô rất tự hào vì mình là người hầu à? Cũng hay là nữ nhân viên phục vụ tiệc lần này đã thống nhất mặc đồ người hầu. Chắc Cẩm Ngọc cũng hiểu thân phận này rất hợp với cô”.

Vì cô nói với cậu chủ mình muốn tiếp tục làm người hầu nên mới giận, cố ý gây sự làm nhục cô sao?

“Còn ngậy ra đó làm gì? Đi thay đi”.

“...”.

Thay bộ đồ người hầu, cô đẩy cánh cửa phòng tiệc trên tầng hai ra.

Nhìn vẻ mặt thâm đắc ý của Vương Oánh, Diêu Tiên Thụ mới phát hiện ra mình bị lừa.

Chỗ này làm gì có ai mặc đồng phục người hầu, ai cũng ăn mặc chỉnh tề, sang trọng, chỉ có cô nhìn như con cóc, mặc bộ đồng phục người hầu bằng ren có nơ bướm to, lại đi giày da mũi tròn.

Tiếng thì thầm khe khẽ nổi lên, tất cả mọi người đều ngừng lại nhìn cô bằng ánh mắt chiêm ngưỡng quái vật, lén che miệng cười thầm bộ trang phục của cô.

Cậu chủ đang ngồi trên ghế chủ tiệc, thấy cô đột nhiên mặc đồ người hầu xuất hiện liền đứng bật dậy.

Mặt cô đỏ bừng, nhưng không thể không nhận khay rượu đồng nghiệp bùng tới, đi chung quanh hội trường để đưa rượu.

“Cẩm Ngọc, cô nữ nhân viên phục vụ của khách sạn nhà cậu cũng ấn tượng quá, tôi thích kiểu phục vụ sáng tạo như thế, khiến người ta đã gặp là không thể nào quên”. Ông cụ đứng cạnh cậu chủ nhìn chăm chú vào bộ trang phục người hầu cười thỏa mãn.

“Chú, chú nói gì thế. Đó là người hầu riêng của Cẩm Ngọc đó, thế mới thấy lần này anh ấy quan tâm tới bữa tiệc này cỡ nào, còn đặc biệt đem người hầu tới phục vụ nữa”. Vương Oánh hờn dỗi lắc tay chú mình.

“A? Đó là người hầu của Cẩm Ngọc hả?”. Ông cụ cau mày, đột nhiên giơ tay lên vẫy vẫy Diêu Tiên Thụ.

Gọi cô à? Là đang gọi cô à? Diêu Tiên Thụ nhìn xung quanh.

“Là cô đó, qua đây nào”.

Cô khẽ cắn môi, cô không dám qua đó, lại càng không muốn qua đó, cô không muốn thấy cậu chủ đứng bên cô ả họ Vương kia, không muốn chỉ vì mình mặc đồng phục người hầu mà chẳng tìm ra nổi tư cách để ghen.

Bước tới trước mặt ba người, cô cúi gằm mặt không chịu ngẩng lên.

“Cô là người hầu của Cẩm Ngọc?”.

Cô gật đầu.

“Đáng yêu quá, tôi có thể mời cô nhảy một điệu được không?”.

“Dạ?”. Cô vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt đang mỉm cười của ông cụ và vẻ mặt nhăn nhó khó chịu của cậu chủ.

“Chú!”. Ngay cả Vương Oánh cũng không biết chú mình sao tự dưng lại có hứng thú với cô hầu này.

Không để tâm cô cháu đang cản mình lại, ông cụ kéo Diêu Tiên Thụ vào sàn nhảy.

Cảm giác cùng bề trên khiêu vũ thực sự là rất kì quặc, cô cúi gằm mặt cố nhìn chân mình, chỉ sợ vô phép dẫm phải chân ông cụ.

“Ta và cha của Cẩm Ngọc là bạn thân lâu năm, phép tắc của nhà Cẩm Ngọc chắc là cháu biết nhỉ? Cẩm người hầu và chủ nhân yêu nhau”. Ông cụ vừa nhảy vừa nói chuyện, cô cứng người lại.

“Cháu... cháu biết”.

“Cháu chỉ biết không thể yêu nhau, nhưng có biết nếu yêu nhau sẽ như thế nào không?”.

“...”. Tổng quản bảo mẫu chỉ nói không được phép yêu cậu chủ, nhưng đúng là chưa từng nói nếu yêu cậu chủ sẽ có hậu quả gì.

“Mất tư cách thừa kế khách sạn Hoàng Trúc, đuổi ra khỏi nhà, hai bàn tay trắng, không thể làm một chàng công tử giàu có nữa”.

Cô chưa bao giờ biết những chuyện này, hóa ra cô và cậu chủ yêu nhau, điều đáng sợ nhất không phải là tổng quản bảo mẫu biết, mà là cậu chủ sẽ bị tước quyền thừa kế...

“Cho nên... tốt nhất là cháu...”. Ông cụ đang nói, bỗng nhiên ghé sát vào tai cô.

Cái lão già đầu mà không biết xấu hổ này, động chân động tay với cô ấy làm gì hả!

“Đủ rồi!”.

Giọng nói của cậu chủ tách cô và ông cụ đáng sợ kia ra, cậu kéo cô ra sau lưng, còn mình thì chắn đằng trước.

“Cầm Ngọc, cháu đối xử với bạn của cha cháu như thế có phải lỗ mãng quá không? Cùng lắm chỉ là một cô hầu, nhảy một điệu cũng không được à?”.

“Cô ấy không phải là người hầu của cháu”. Cậu quay lại nhìn cô, giọng nói trầm vang không lớn lắm, nhưng khiến tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy rõ ràng.

“Cô ấy là vợ cháu. Cháu không thích thấy cô ấy nhảy với người khác”.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu chủ, đường cong trên mặt kia khiến cô thấy ngực mình nóng lên, nhưng vừa nghĩ tới lời đe dọa lúc nãy, cô lập tức xông lên giải thích.

“Cậu chủ! Đừng nói lung tung mà, em biến thành vợ của cậu từ khi nào chứ, em chỉ là người hầu thôi!”.

Cô không chịu thừa nhận mà cũng chẳng chịu thay đổi khiến cậu phải nói toạc ra: “Cô ấy là vợ hợp pháp của cháu, tuy giờ cô ấy còn chưa thừa nhận, nhưng cũng chẳng sao, cháu sẽ đợi, dù sao cũng chỉ đợi thêm vài năm nữa thôi”.

“... Cầm Ngọc, cháu cũng to gan thật, không sợ bác nói với cha cháu sao?”.

“Tùy bác”.

“Cầm Ngọc, anh đừng nói lung tung với chú, chú sẽ tưởng thật mất”. Vương Oánh nôn nóng nói xen vào, hình như vẫn chưa thể chấp nhận việc người vợ bí ẩn của Cầm Ngọc hay thu mình trong nhà là cô hầu trước mặt.

Nói lung tung à? Cậu chẳng nói chẳng rằng túm lấy cô gái sau lưng mình, mở miệng cắn vào môi cô, lấy hành động chứng minh rốt cuộc mình có nói lung tung hay không.

Ông cụ nheo mắt, “Cái thằng nhóc này, đừng tưởng mở mấy nhà hàng bằng năng lực của mình thì có tư cách làm căng với cha cháu”.

“Bác muốn thấy cháu làm căng với cha cháu thế nào thì cứ đợi xem là được rồi, xin lỗi vợ chồng cháu còn có chút chuyện, cháu xin phép đi trước”. Cậu chủ nói xong, đề đầu ai đó còn đang cảm động xuống thấp, dắt cô đi ra khỏi phòng tiệc.

“Này này này! Cầm Ngọc, coi như bác thua cháu rồi được không! Cháu nói đi, thế cuối cùng phải làm sao cháu mới chịu bán cái cây tiền tài đó cho bác!”.

“Hả? Mua mình á?”.

“Cái cây tiền tài quý hiếm từ thời Hán đó làm bằng bạc nguyên chất, bán trên chợ đen giá phải hai trăm năm mươi vạn đô la Mỹ, cháu có biết bác đã muốn có nó bao lâu rồi không? Chỉ chờ mua được nó về, sao cháu không thêm để ý tới nỗi lòng của người già, tự ý vác nó đi mất, còn tặng cho cô gái chẳng hiểu giá trị của đồ cổ thế hả?”.

Diêu Tiên Thụ còn đang dựa trong lòng cậu chủ ngăn người ra.

Cái gì? Cái cây bằng bạc đó là đồ cổ từ thời Hán? Giá những hai trăm năm mươi vạn đô la Mỹ? Cậu chủ mua thứ này làm quà kỉ niệm kết hôn rồi tặng cho... cô?

Cậu thản nhiên tặng quà cho cô, để cô nghĩ đó chỉ là thứ đồ trang trí bình thường trùng với tên của mình. Sự ám áp dâng lên trong lòng, rõ ràng trong tim cô thấy rất ngọt ngào, nhưng cũng chẳng kìm được mà trách cậu chơi trò lãng mạn quá phung phí như tất cả những bà vợ. Sao phải tặng cô thứ này chứ, cô đúng là hoàn toàn không hiểu chuyện sưu tập gì đó đâu nhé...

“Cô ấy không hiểu cũng được, hiểu cháu là được rồi”.

Một câu nói lấp đầy trái tim cô, cô ép sát vào ngực cậu, an lòng để cậu xử lý tình huống dở khóc dở cười trước mắt.

“Cẩm Ngọc, cháu là tổng giám đốc, cháu cứ bất cần tất cả, thất lễ với khách hàng của mình thế à?”. Ông cụ bị bật lại tới nghẹn họng, sắc mặt cũng trầm xuống.

“Đúng thế”. Nhưng cậu chủ coi như chẳng thấy, lia mắt tới góc phòng tiệc, tuyên bố chắc nịch. “Cây tiền tài là của một mình cháu!”.

Vừa tuyên bố xong, cậu chủ túm lấy tay cái cây tiền tài đó lôi ra khỏi phòng tiệc.

Cô đi đôi giày da đế bằng của người hầu vừa mơ màng đi theo sau, vừa đưa mắt về phía Thư Thành Nhạc đang đứng ở góc phòng tiệc theo hướng nhìn của cậu chủ.

Cô loạng choạng lách qua người anh.

Anh cau mày, ngón tay khẽ cử động, gần chạm vào áo cô, nhưng cuối cùng cũng không thể quên địa vị phó tổng giám đốc của mình như cậu chủ, đành chọn cách tới an ủi khuyên giải chú cháu nhà họ Vương đang giận dữ.

Cánh cửa phòng tiệc đóng lại phía sau cô, dường như thứ gì đó đè lên ngực cô cũng được thả xuống hết.

Tảng đá đang treo lơ lửng cũng hạ xuống được rồi.

Cậu chủ có ý đúng không? Hình như là cố tình nói để phó tổng Thư nghe. Phụt... cậu chủ cũng nghĩ nhiều thật, di chứng nặng quá! Phó tổng Thư chẳng thèm chấp nhặt với cậu chủ đâu, dù có thiếu người hầu, cũng chẳng rảnh rỗi tới mức giành giật một người hầu với cậu chủ chứ? Phó tổng Thư cũng là người chín chắn, chừng chặc, anh ấy hiểu cái gì là lấy đại cục làm trọng, lấy sự nghiệp làm trọng, sẽ chẳng hờ dờ như cậu chủ đâu.

Nhưng mà, cậu chủ hờ dờ như thế cũng đáng yêu quá đi!

“Cậu chủ... cậu sẽ bị ông chủ đuổi ra khỏi nhà phải không?”.

“...”. Cậu không sợ bị đuổi ra khỏi nhà, chuyện bỏ trốn cũng chẳng phải mới nghĩ một hai lần, nếu không phải trong nhà có cô gái thế này, cô nghĩ cậu trở về làm cái gì chứ?

Cậu quay đầu lại nhìn cô, nhưng phát hiện ra trong mắt cô bắt đầu lóe lên tia sáng chết tiệt của Đức Mẹ.

Cậu ghét Đức Mẹ, cô không được nói với cậu ấy mấy câu thánh thiện bao dung vợ vẫn như, “Vì cậu, hai chúng ta đừng nên yêu nhau”, hoặc là, “Em không thể để cậu vì em mà mất tất cả”, hay là, “Em không xứng với cậu, em không thể trèo cao được”.

Chóp chóp mắt, cô mím môi rồi nói: “Cậu chủ, cậu không cần lo, em sẽ đi làm nuôi cậu!”.

Không phải không muốn được bên nhau, cũng không phải mấy câu vợ vẫn như ai không xứng với ai... cô nói với cậu, vì muốn được ở bên nhau, cô cũng có thể cố gắng, có thể chủ động đến bên cậu. Không cần cậu phải đơn độc cố gắng nữa, cô cũng có thể đáp lại...

“... Em muốn đi làm nuôi tôi à?”.

“Vâng! Nếu cậu chủ bị đuổi ra khỏi nhà, em muốn đi làm kiếm tiền nuôi cậu chủ”.

Xì... nghĩ nhà hàng của cậu là đồ giả chác? Bỏ thân phận công tử nhà giàu, cậu cũng chẳng thể tham tới mức để đàn bà con gái phải nuôi mình.

Nhưng nghe cô nói thế, cậu lại thấy hài lòng, thỏa mãn, rất muốn siết chặt cô vào lòng.

Và cậu cũng làm như thế thật.

“Việc đi làm nuôi đàn ông này em làm không nổi đâu”. Nhưng việc kiếm tiền nuôi vợ, cậu rất muốn làm.

“Đề em thử xem đi! Cậu chủ!”. Gác cầm lên vai cậu chủ, cái ôm siết thật chặt khiến cô hơi khó thở.

“Em muốn coi tôi là trai bao của em như thế sao?”.

“Hả!!!”.

“Sao em không cười?”.

“Hả? Cậu lại kể chuyện cười nhạt nhẽo nữa hả?”.

“...”.

“... À... ha ha ha ha...”.

“Trước khi tôi bị đuổi khỏi nhà, tôi muốn nghe em gọi...”. Đôi mắt đen của cậu chủ lóe sáng.

“... Gọi? Gọi cái gì...”. Cậu chủ còn chưa nói hết, cô đã nghĩ lệch đi.

“Gọi Cẩm Ngọc, nói em thích tôi”.

“Ha ha ha ha ha ha!!! Ha ha ha ha ha !!!”.

“Em cười cái gì! Giờ tôi có kể chuyện cười đâu!”.

“...”. Thế mà không lừa được, ghét! Cậu chủ đề phòng dữ quá...

“Gọi đi”.

Thấy không còn đường lui, cô đỏ mặt kiễng chân lên khễ thì thào vào tai cậu

“Cạch”. Tiếng di động đóng lại khiến cô giật mình.

“Cậu chủ... cậu ghi âm cái gì, ghi âm cái gì đó?”.

“Thứ phải gửi cho gã họ Thư kia”.

“...”. Cậu chủ! Cậu đúng là rất mưu mô đề tiện lại hẹp hòi ư tính toán nhé!

Nhưng giờ cô sợ phải đối mặt với tổng quản bảo mẫu còn hơn cả phó tổng Thư!

Vĩ thanh: Cậu chủ, cậu lại hồ đồ nữa rồi!

“Tổng quản bảo mẫu, con có chuyện muốn nói với ông”.

“Tiểu Tiên? Có chuyện gì? Nói nhanh nói nhanh, cậu chủ vừa bảo ta đặt nhà hàng, cậu ấy muốn hẹn người ta ăn tối”.

“Chồng của con... không... bạn trai của con, không đúng... đối tượng của con muốn hẹn ông ăn một bữa... ra mắt ông...”.

“Ừm... hả!? Cái gì cái gì cái gì! Cô có đối tượng rồi à! Có đối tượng từ hồi nào thế? Cậu chủ có biết không? Cậu ấy có biết biết biết không hả?”. Ông tròn tròn mắt, chột hạnh phúc lạ lùng.

“À... cậu chủ biết... biết rõ ấy”.

“Thế cậu chủ đồng ý không? Đồng ý rồi hả?”.

“Vâng... hình như cậu chủ rất đồng ý...”. Sao lại bỏ phiếu chống cho bản thân được cơ chứ?

“Nói thế thì, cậu chủ thích người cô mang về?!”.

“Chắc là cậu ấy... rất thích”.

“Quá tốt rồi! Tiểu Tiên, cuối cùng cô cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình, kiếm được anh chàng ở rể mỹ mãn cho cậu chủ rồi! Cô có nói với cậu ta, con hai người sẽ là người của cậu chủ, hơn nữa còn phải theo họ Diêu của cô không?”.

“... Để con cho cậu chủ cũng chẳng sao, nhưng họ Diêu thì...”.

“Ừ ừ ừ, không sao không sao, cái này để ta nói với cậu ấy cho, hẹn khi nào? Ta đi gặp cậu ta!”.

“Ông đồng ý rồi ạ?”.

“Chỉ cần cậu chủ đồng ý, ta chẳng có ý kiến gì hết! Cô có thể gả đi được thật tốt quá! Ha ha ha!”.

“À... con cũng tự thấy tự hào”.

Hôm sau.

Tại nhà hàng J của cậu chủ.

Các món đã được dọn lên đầy bàn, tổng quản bảo mẫu nghển cổ ngóng anh chàng cô hầu nhỏ nhà mình đưa về.

“Này, Tiểu Tiên, rõ là khéo, nhà hàng hôm qua ta đặt cho cậu chủ cũng là cái này đây”.

“A ha ha ha ha... đúng rõ rõ rõ rõ là khéo nhé...”. @@ Tổng quản bảo mẫu, ông nhất định phải chịu được cú đả kích này đó...

“Nếu anh chàng kia được, chúng ta cứ dẫn cậu ta tới gặp cậu chủ nhé?”.

“... À... Ừm... Vâng ạ...”. TT_TT Nếu bọn họ có thể gặp mặt nhau thì mới ghê đó!

Cửa phòng bị đẩy ra.

Cậu thanh niên trẻ đẹp nghiêng người đẩy cửa đi vào, mái tóc đen hơi rối có trật tự, ăn mặc chỉnh chu chứng chắc lại không làm mất đi vẻ trang trọng, đó là bộ Âu phục chính thống màu trắng, bên ngực cài đóa hoa lấp lánh đen tuyền, khiến cảm giác tuyệt mỹ hoa lệ tỏa ra xung quanh.

Cậu còn lo đủ phần lễ nghĩa, cầm theo quà để tặng cho người lớn, cậu chứng chắc chín chắn, vừa vào phòng đã khiêm tốn đứng bên chiếc bàn tròn. Từng cử chỉ đều biểu hiện đây là người rể tốt, giao con gái mình cho cậu ta chẳng sai chút nào.

Nhưng mà...

“Cậu... cậu chủ!? Sao lại là cậu!? Cậu ở đây làm gì! Cậu cũng tới xem mặt bạn trai Tiểu Tiên sao?”.

Cậu chủ thản nhiên để quà gặp mặt lên bàn, đẩy về phía tổng quản bảo mẫu.

“Tôi không tới xem mặt bạn trai của cô ấy, tôi là anh bạn trai ấy”.

=□=

Tổng quản bảo mẫu đáng thương, cả người cứng đờ ra... cậu chủ này, cậu đúng là không thèm xét tới khả năng chấp nhận của ông cụ rồi... cái gì mà không nhảy cóc qua được thì cứ nói thẳng toẹt ra hết!

Hàng rìa của tổng quản bảo mẫu rung rung, rồi lại rung...

“Cô... hai người... hai người...”.

“Tôi là bạn trai cô ấy dẫn về đây, ông có đồng ý không?”.

“Tôi... tôi... tôi...”.

“Ông không đồng ý thì tôi dẫn cô ấy đi”. Nếu không phải vì muốn cô an lòng, không muốn cô phải lén lút vào phòng cậu, cậu cũng lười chẳng thèm đi gặp người lớn bên nhà gái gì gì đó. Xì... người lớn bên nhà gái đã từng làm bảo mẫu cho cậu...

“Hai người... không phải hai người tính chuyện muốn cưới nhau đấy chứ?!”.

“...”. Tổng quản bảo mẫu, ông lạc hậu quá, ngay cả Hắc Thủ Đảng còn biết cậu chủ không những đã kết hôn với cô rồi, còn đòi ly hôn ầm ỹ, giờ đang ở trong giai đoạn phục hôn hàn gắn tình cảm...

“Tôi nói này... chắc đây không phải là nguyên nhân khiến khăn giấy ở phòng hai người hết nhanh tới như vậy chứ? Hai người còn làm chuyện xấu xa gì sau lưng tôi hả hả hả hả! Cậu chủ ơi, cậu chủ thuần khiết trong sáng một tay tôi nuôi nấng ời, sao cậu lại kém cỏi thế, bị con nhóc kia dụ dỗ rồi! Sao có thể được chứ!”.

Hai hàng nước mắt chảy ra như thác nước, cô xơi tái cậu chủ khiến người ta cảm hận thế sao?

“... Tổng quản bảo mẫu khóc to quá, đáng thương quá, cậu chủ, cậu khuyên ông ấy đi...”.

“Không, để ông ấy khóc”.

=~= Tổng quản bảo mẫu đáng thương... con không giúp được ông rồi.

“Tôi không đồng ý! Không đồng ý không đồng ý, sao tôi có thể đồng ý được chứ! Hai người tuyệt đối không thể yêu nhau, ba quy định của hầu nữ...”.

“Bỏ rồi”. Cậu chủ lạnh lùng nói.

“Hả? Cậu... cậu chủ, cậu nói cái gì?”.

“Ba quy định chết tiệt đó tôi xóa bỏ rồi”. Không ai được phép nhắc lại quy định chết tiệt đó trước mặt cậu nữa!

“Sao lại thế được!”.

“Sao lại không thế được?”.

“Vì... cậu chủ, cậu tuyệt đối không thể yêu Tiểu Tiên được! Con nhóc này còn

phải kéo một thằng nhóc về ở rẻ theo quy định, nếu đẻ con thì phải theo họ của nó, mới có thể tiếp tục phục vụ cậu chủ...”.

“Con theo họ cô ấy?”. Cậu chủ chớp mắt bình tĩnh, “Được, tôi không có ý kiến”.

“Cậu... cậu chủ! Ý của cậu là gì?”.

“Con của tôi và cô ấy theo họ Diêu”.

“Thế thế thế sao được chứ!!!”. Ai bảo cậu ấy tự động đổi sang bộ dạng con rẻ ngoan yêu vợ thương con ra mắt ông bố vợ ngang ngược chứ! Giờ bọn họ đang nói chuyện người hầu không thể với tới cậu chủ nhé!

“Hay là ông muốn tôi ở rẻ?”.

“...”.

“Tôi ở rẻ cũng không sao”.

“...”.

“Đồng ý rồi hả?”.

“...”.

“Ông ấy đồng ý rồi, chúng ta đi sinh con đi. Theo họ của em nhé”.

Túm lấy cô hầu nhỏ, không để tâm tới tổng quản bảo mẫu hôn vía đã bay lên tận sao hỏa tạm thời chưa thể quay về được, cậu chủ quyết định phải nhanh chóng bồi dưỡng thế hệ thứ hai mang họ vợ, nhưng...nhưng mà...

>/////< Cậu chủ ơi là cậu chủ, cậu thực sự cứ tùy hứng mà quyết định ở rẻ nhà em sao!

Cậu làm khó em như thế cũng hờ hờ quá phải không?

HẾT

100 câu hỏi vợ chồng Cậu chủ VS Người hầu

Ái Tân Giác La Cẩm Ngọc (cậu chủ)

Diêu Tiên Thụ (người hầu)

01. *[Xin cho tôi biết tên của các bạn.]*

Cậu chủ: Ái Tân Giác La Cẩm Ngọc.

Người hầu: Diêu Tiên Thụ.

Bạn Anh: ... Tên nhân vật của tôi đều khó tả như thế đó, khó nghĩ lắm.

02. *[Tuổi là?]*

Cậu chủ: Hai mươi lăm.

Người hầu: Hai mươi một.

Bạn Anh: Kiểu bình thường hiếm có nhỉ? Thực ra theo sở thích buồn nôn của tôi, có lẽ tôi nên đẩy tuổi của cậu chủ lên cao ngút ngàn, biến thành lão già ba mươi tuổi!

Người hầu: Thực ra người ta cũng thích đàn ông trưởng thành chín chắn hơn, man lắm đó.

Bạn Anh: Thế cô thấy phó tổng Thư thế nào? (Mắt lóe sáng).

Cậu chủ: (Cậu chủ lật bàn)...#### Câu tiếp theo!

03. *[Giới tính là?]*

Cậu chủ: Vớ vẩn!

Bạn Anh: Hà? Sao cậu chủ tự dưng câu nhặng lên thế? Nhắc tới phó tổng Thư mà cậu bực thế cơ à à à à à?

Người hầu: Tôi là nữ, cậu chủ là người đàn ông chín chắn khiêu gợi lại mạnh mẽ!

Bạn Anh: Cô nịnh rõ phôi.

04. *[Tính cách của bạn thế nào?]*

Cậu chủ: (Nhìn người hầu)... Hỏi cô ấy đi.

Người hầu: Nho nhã.

Cậu chủ: Em đang gián tiếp cho tôi biết, biểu hiện trên gương mặt của tôi tôi lắm hả?

Bạn Anh: ... Xin quý khách không nên tự ý đi thẳng vào giai đoạn năm mươi câu hỏi sau, đang ở trên mặt đất đó, xin cậu chủ giữ vẻ nho nhã, cảm ơn đã hợp tác.

05. [Tính cách của đối phương thì sao?]

Cậu chủ: Nghe lời, ngoan ngoãn, rất tiện dùng.

Bạn Anh: ... Rất tiện dùng, sao nghe hơi có cảm giác H nhi...

Người hầu: Cậu chủ ngang ngược khó chiều vô lý... (Bị cậu chủ lườm)... Hả? Cậu chủ? Em nghĩ có thể nói thật mà!

Bạn Anh: =_ =||| Đúng là rất thật.

06. [Hai người gặp nhau khi nào? Ở đâu?]

Cậu chủ: ... Trong nôi.

Người hầu: Cậu chủ, lúc mẹ em đi siêu âm, cậu cũng đi theo xem phải không? Lúc đó em đã bắt chuyện với cậu rồi sao?

Cậu chủ: (Kiên trì) Trong nôi!!

Bạn Anh: Không có người đàn ông nào muốn thừa nhận lần đầu mình gặp vợ là lúc đi siêu âm...

07. [Ấn tượng đầu tiên với đối phương ra sao?]

Cậu chủ: ... Cô muốn tôi có suy nghĩ gì với một cục thịt?

Người hầu: Cậu chủ đẹp trai gợi cảm có mùi vị đàn ông nha!

Bạn Anh: ... Lần đầu tiên gặp nhau là qua siêu âm, có thể ngửi được mùi vị đàn ông à.

08. [Thích đối phương ở điểm nào?]

Cậu chủ: ... Tùy tiện.

Người hầu: Hả! Cậu chủ, người ta có tùy tiện đâu!

Cậu chủ: Tôi nói tùy tiện là tùy tiện!

Bạn Anh: ... Cậu muốn nói tất cả thì tất cả vậy? Buồn thôi ruột nhé, mẹ ruột không tính toán với cậu đâu.

09. *[Ghét đối phương ở điểm nào?]*

Người hầu: Không có!

Bạn Anh: Cậu này cô trả lời nhanh quá, thế cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Lắm lời, đi xem mắt, nói một đằng nghĩ một nẻo, đi giày cao gót, đi làm, mở cửa cho tôi, gọi tổng giám đốc, mập mờ với thằng cha họ Thu...

Bạn Anh: Này này này, chú ý chút đi, tôi thiết kế hình tượng người đàn ông lạnh lùng ngạo mạn đẹp trai cho cậu đây nhé, đừng có tự dung trở nên soi mói thế.

10. *[Bạn có nghĩ được ở bên đối phương rất tốt không?]*

Cậu chủ: (Liếc nhìn người hầu)...

Người hầu: Cậu chủ, cậu nói trước đi.

Cậu chủ: Trả lời. (Ánh mắt đe dọa)

Người hầu: ... Cậu chủ là người tôi thấy gần gũi nhất dễ sống chung nhất!

Cậu chủ: Hừ, cô ấy... bình thường.

Bạn Anh: ... Ai dễ sống chung hơn nhìn cái biết ngay.

11. *[Gọi đối phương như thế nào?]*

Người hầu: Cậu chủ, cậu chủ cậu chủ cậu chủ!

Cậu chủ: Im đi!

Bạn Anh: ... Ái chà, cái đoạn này mọi người đã biết trong truyện rồi nhỉ.

12. *[Muốn đối phương gọi bạn là gì?]*

Người hầu: Tiểu Thụ, Tiểu Thụ đáng yêu, méo, Tiểu Thụ vô cùng đáng yêu, méo méo.

Cậu chủ: Đồ ngốc.

Bạn Anh: ... Thế còn hợp đó, thế cậu chủ muốn đồ ngốc kia gọi cậu sao đây?

Cậu chủ: ... Gọi cậu chủ là được rồi.

Người hầu: Hả? Cậu chủ, không phải cậu muốn em gọi cậu là Cẩm Ngọc, hay là Tiểu Ngọc, hay là Ngọc Ngọc à!

Cậu chủ: Gọi cậu chủ!

13. *[So sánh đối phương giống con vật này?]*

Người hầu: Câu này kì lạ thế, mà nếu miễn cưỡng mà nói thì... Hắc Thủ Đảng há? Hai người bọn họ đều là cậu chủ của tôi.

Cậu chủ: = =##### (Gân xanh nổi rần rần)

Bạn Anh: (Đỏ mò hôi~ing) Thế cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Cô ấy giống cây! Đâu gỗ!

Bạn Anh: ... Phải nhớ hình tượng của cậu đấy!! Công tử nhà giàu phong lưu phóng khoáng lạnh lùng! Không thể trả thù rõ ràng như thế được!

14. *[Nếu tặng quà, sẽ tặng cho đối phương cái gì?]*

Người hầu: Tôi tặng cậu chủ nhẫn bạc, quần lót, sữa tắm, tất cả đồ dùng hàng ngày!

Bạn Anh: Toàn là đồ rẻ tiền.

Người hầu: Cậu chủ tặng tôi... nhẫn kim cương, một xe hoa, một màn pháo hoa, bộ đồng phục người hầu bản trong trắng, túi Doraemon số lượng giới hạn...

Bạn Anh: Nhìn quà là biết ngay chênh lệch giàu nghèo.

15. *[Muốn được nhận quà gì?]*

Người hầu: Đồng phục người hầu bling bling (lấp lánh) nhất!

Cậu chủ: Cơ thể của cô ấy.

Bạn Anh: Lạnh lùng!!!

Cậu chủ: Cơ thể mặc đồ người hầu cũng duyệt.

Bạn Anh: Cát!!!

16. *[Có bất mãn về điểm nào của đối phương không? Nếu có, là điểm nào?]*

Người hầu: Điểm nào của cậu chủ tôi cũng chấp nhận vô điều kiện hết!

Cậu chủ: Đám bạn của cô ấy. Phiền phức.

Bạn Anh: Cậu đang dối với mấy cô gái làm bạn với vợ cậu hả? Ái dà ~ (nhún vai nhún vai).

17. *[Bạn có sở thích gì?]*

Người hầu: Phục vụ có tính không?

Bạn Anh: ... Không có cách nói khác à, thế cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Được phục vụ.

Bạn Anh: Hai người có nghĩ tới tâm tình của quần chúng không?

18. *[Đối phương có sở thích gì?]*

Người hầu: Cậu chủ cậu ấy...

Cậu chủ: Tôi cái gì?

Người hầu: Cậu ấy căn bản là một người cuồng người hầu! Cuồng đồng phục! Cuồng túi Doraemon đó!

Bạn Anh: ... Hình tượng nam chính lạnh lùng của tôi... khóc...

19. *[Ghét đối phương làm gì?]*

Người hầu: Đi xem mắt mấy cô gái khác, học cách yêu, trên người còn dính mùi nước hoa phụ nữ!

Cậu chủ: Xem mắt ai đấy, học lễ nghi bàn ăn với ai đấy, còn nhận điện thoại của ai đấy.

Bạn Anh: Ấy, sao thấy cậu càng lúc càng lớn, người hầu nhà cậu càng lúc càng nhỏ thế... cậu rất bình tĩnh, vì không làm chuyện có lỗi với cô ấy, nhưng cô ấy thì chột dạ hả?

Cậu chủ: = =###

20. *[Đổi phương ghét bạn làm gì?]*

Người hầu: Xin kéo câu hỏi trên để xem lại, tôi không muốn thu nhỏ lần nữa đâu.

Cậu chủ: = =#####

Bạn Anh: Nhưng cậu chủ chẳng ngại phát hỏa lần nữa nhỉ.

21. *[Quan hệ của hai người đã tới giai đoạn nào rồi?]*

Cậu chủ: Cô ấy là vợ tôi.

Người hầu: Cậu ấy... à, chỉ là cậu chủ của tôi.

Cậu chủ: = =#####

Bạn Anh: Được rồi, chữ # cũng có hạn, xin đừng thêm vào nữa!

22. *[Lần đầu hẹn hò ở đâu?]*

Cậu chủ: Hẹn hò? Cái gì đấy?

Người hầu: Tôi với cậu chủ chưa từng hẹn hò.

Bạn Anh: Nói dối! Hai người không cùng đi dạo với nhau, uống cùng một quán café, nói chuyện, còn dắt theo một con chó gì đó à?

Người hầu: À, cô nói chuyện đó hả, thường là cậu chủ dắt tôi đi chơi.

Bạn Anh: ...

23. *[Bầu không khí lúc đó ra sao?]*

Người hầu: Bầu không khí dặt dờ có thể ra sao?

Cậu chủ: Âm áp.

Bạn Anh: - -||| Cậu chủ, cậu chắc là cậu biết tiếng Trung định nghĩa âm áp ra sao chứ?

24. *[Lúc đó tiến triển tới giai đoạn nào?]*

Cậu chủ: Chỉ nắm tay thôi.

Người hầu: Cậu chủ, thứ cậu nắm là cổ của em đây!

Cậu chủ: Đó là vì em không chịu tiến triển gì với tôi.

Bạn Anh: = =||| Hóa ra lý do cậu chủ nhà giàu ngược đãi người hầu... chỉ bởi vì không ăn được cô ta thôi sao? Rõ là thất bại khó đỡ hèn hạ vô sỉ nhé...

25. *[Bình thường hẹn hò ở chỗ nào?]*

Người hầu: Nhà hàng.

Bạn Anh: Sao lại là nhà hàng?

Cậu chủ: Cho cô ấy ăn no trước, sau đó cô ấy cho tôi ăn no.

Bạn Anh: = =||| Vòng tuần hoàn thức ăn à?

26. *[Dịp sinh nhật đối phương thì làm gì?]*

Người hầu: Sinh nhật cậu chủ là chuyện quan trọng của cả dòng họ, không thể qua loa được! Trước tiên phải chuẩn bị bánh ga to, chuẩn bị party sinh nhật, còn phải chuẩn bị rất nhiều rất nhiều thứ...

Cậu chủ: (Liếc nhìn lạnh lùng) Tiện thể chuẩn bị ngoại tình..., nhỉ?

Bạn Anh: Quả nhiên cậu ta còn đang tính tới chuyện đó, quả nhiên còn đang tính tới chuyện bất gian trên giường, tâm lý đen tối quá!

Người hầu: (Rót mồ hôi) Cho nên, giờ cậu chủ chẳng cho tôi làm gì cả.

Bạn Anh: Thế cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Làm chuyện ấy.

Bạn Anh: OMG, sinh nhật cô ấy hay của cậu...

Cậu chủ: Cả hai.

Bạn Anh: Vua chuyện ấy...

27. *[Ai là người tỏ tình trước?]*

Cậu chủ: Tôi.

Người hầu: Hả? Không phải em à?

Cậu chủ: Em tỏ tình à?

Người hầu: Rõ ràng là em mà! Trừ việc im ỉm làm làm làm, cậu chẳng nói cái gì cả!

Cậu chủ: (Nhướn mày) Được, thế giờ em nói em yêu tôi, coi như em tỏ tình trước.

Người hầu: Em #&)*(^)&^)

Cậu chủ: (Kết luận) Tôi tỏ tình trước, cậu tiếp.

28. *[Thích đối phương tới mức nào?]*

Người hầu: Vì cậu chủ tôi có thể nhảy vào biển lửa, đầu rơi máu chảy!

Cậu chủ: Nói ít thôi, đưa cơ thể ra đây trước đi.

Bạn Anh:... Sao các chí sĩ cách mạng đầy nhiệt huyết lại xuất hiện cùng lúc với cảm thú dâm đăng chứ.

29. *[A, có yêu không?]*

Cậu chủ: (Lườm người hầu, ra lệnh) Nói, có.

Người hầu: Ừm, tôi không biết.

Cậu chủ: = =# # # #

Bạn Anh: Rốt cuộc cậu còn ngượng tới khi nào hả? Tự cậu không nói, sao còn ép con gái nhà người ta nói trước hả!

30. *[Bỏ tay khi đối phương nói gì?]*

Người hầu: Cậu chủ nói gì tôi cũng bỏ tay, đặc biệt là khi cậu ấy nói, tôi ra lệnh cho cô, im mồm.

Bạn Anh: ... Cái này, ngay cả tôi là mẹ ruột cũng bỏ tay thôi. Đồ cả mô hôi lạnh, con gái ời khổ cho con rồi! Thế cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Khi cô ấy nói “Em thích cậu”.

Người hầu: (Nhất thời đỏ mặt) Cậu chủ, trước tới giờ người ta chưa từng nói câu

ấy mà!

Cậu chủ: Cho nên, tôi vẫn có cách làm khó dễ em.

Bạn Anh: ... Tôi đã từng nói chưa nhỉ, phương pháp áp bức người của cậu rất hại não.

31. [Nếu nghi ngờ đối phương ngoại tình thì phải làm thế nào?]

Người hầu: Tôi... nếu cậu chủ thích người phụ nữ khác, tôi cũng sẽ ngậm ngùi chúc phúc, lẳng lặng rút lui...

Cậu chủ: Sau đó làm hình nhân của tôi bằng giấy à?

Người hầu: À... (Đánh mắt đi chỗ khác) thế cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Tàng Ngao cũng ăn cả thịt người, tự em xem làm thế nào đi.

Người hầu: ... Em sai rồi.

Bạn Anh: = =||| Cậu chủ, thế cuối cùng cậu phải cầu tới chùng nào mới chịu bỏ qua?

32. [Có cho phép ngoại tình không?]

Người hầu: Nếu có thể làm hình nhân bằng giấy trừ eo cậu ấy thì, ừm, sẽ thử xét xem.

Cậu chủ: Dắt Hắc Thủ Đảng ra đây.

Người hầu: ... Cậu chủ, em thực sự sai rồi.

Bạn Anh: ... Bỏ qua.

33. [Nếu đối phương tới hẹn muộn một tiếng, sẽ làm sao?]

Người hầu: Chờ cậu ấy.

Cậu chủ: Chờ.

Bạn Anh: Ôi, cuối cùng thì tôi cũng thấy một tia ánh sáng nhân tính từ hai người rồi, khó khăn quá! T-T

34. [Thích nhất chỗ nào trên người đối phương?]

Người hầu: Cái miệng, lúc không mở ra. Vì cậu chủ cứ mở miệng là ăn nói độc địa lắm.

Bạn Anh: Thế cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Cái miệng, lúc mở ra.

Bạn Anh: = =||| Tôi thực sự muốn nói tôi không hiểu, nhưng mà, lần nào tôi cũng hiểu... OMG

35. [Cử chỉ nào của đối phương quyến rũ nhất?]

Người hầu: Sáng sớm lúc cậu chủ cứ dán lấy cái giường... >///< < dễ thương tới phát ón luôn.

Cậu chủ: Hừ. (Nhếch mép cười nhạt)

Bạn Anh: Sao tôi lại hiểu rồi... OMG... chừng nào mấy thứ đòi truy mới ra khỏi óc tôi chứ...

36. [Khi nào hai người cảm thấy hồi hộp?]

Người hầu: ... Không phải còn chưa vào năm mươi câu hỏi cuối à? Sao cảm thấy kì lạ thế nhỉ...

Cậu chủ: Còn mấy câu nữa mới tới năm mươi câu hỏi cuối?

Bạn Anh: Cậu chủ, nỗi mong chờ của cậu sẽ được đáp ứng. >///< <

37. [Đã từng nói dối đối phương chưa? Có giỏi bịa chuyện không?]

Người hầu: Không giỏi.

Cậu chủ: Giỏi.

Người hầu: Hả? Cậu chủ đã nói dối em cái gì rồi?

Cậu chủ: Tránh xa tôi ra một chút.

Bạn Anh: = =||| Cậu muốn bảo cô ép sát vào người cậu dụi dụi thì cứ nói thẳng ra được không? Đúng là nói dối không có trình độ.

38. [Cảm thấy hạnh phúc nhất khi làm gì?]

Cậu chủ: Yêu.

Người hầu: >/////////<

Bạn Anh: Cậu chủ... cậu là ông vua ngang ngược vĩ đại. (Mình trần lăn lộn quỳ trên tuyết cầu xin đạo diễn giữ lại đoạn này)

39. [*Có cãi nhau không?*]

Cậu chủ: Không thường xuyên.

Người hầu: Vì toàn là cậu chủ mắng tôi.

40. [*Cãi nhau theo kiểu gì?*]

Người hầu: Cậu chủ mắng tôi nghe.

Cậu chủ: ...

41. [*Làm lành kiểu gì?*]

Người hầu: Cậu chủ xoa đầu tôi như xoa đầu Hắc Thủ Đảng.

Cậu chủ: Sau đó sờ xuống dưới...

Bạn Anh: =□= Đừng tiếp tục nữa, tôi không thể lại quỳ xin đạo diễn nữa!! Cậu chủ!

Người hầu: Xử lý mờ hình ảnh là làm lành thôi.

Bạn Anh: Thờ phào... phù...

42. [*Dù đầu thai cũng có muốn trở thành người yêu không?*]

Người hầu: Nếu có kiếp sau, tôi mong mình có thể biến thành một cô tiểu thư nhà giàu!

Bạn Anh: Thế cậu chủ thì sao?

Người hầu: Quản lý, quản gia. Đi theo tôi, gọi cô chủ, cô chủ cô chủ. >___<

Cậu chủ: Tôi không gọi cô chủ.

Bạn Anh, người hầu: OMG... hiểu nhầm ~ ینگ

43. [*Lúc nào cảm thấy “được yêu”?*]

Người hầu: Lúc cậu chủ say rượu ôm tôi làm nũng.

Bạn Anh: Cậu chủ, đổ mặt rồi kìa, mà nói coi khi nào cậu cảm thấy được yêu?

Cậu chủ: Tôi không nói cô cũng có thể hiểu.

Bạn Anh: OMG, tôi không thừa nhận mình là người đòi truy đầu, tôi không thừa nhận không thừa nhận không thừa nhận.

44. *[Có bao giờ cảm thấy “chẳng lẽ không yêu mình sao?” Lúc nào?]*

Cậu chủ: Cô ấy không dám.

Bạn Anh: Cậu cứ mạnh miệng đi, còn không biết ai sau khi bắt quả tang vợ ngoại tình thì suy sụp ấy nhỉ?

Cậu chủ: (Ánh mắt laser lạnh lùng xoẹt qua).

45. *[Thể hiện tình yêu ra sao?]*

Cậu chủ: Mỗi ngày chỉ lấy năm mươi tệ.

Bạn Anh: Cái này cũng tính là yêu đấy, thế người hầu thì sao?

Người hầu: Trong lòng em, cậu chủ mãi mãi là to nhất!!

Bạn Anh: = =||| Lòng dạ của cô người hầu nhỏ trong sáng thuần khiết, nhưng tôi lại nghĩ lệch đi rồi, ai cứu tôi với...

46. *[Nếu như chết, thì chết trước đối phương? Hay là chết sau?]*

Cậu chủ: ... Câu này hỏi cái quái gì thế.

Người hầu: Nếu là cậu chủ, chắc sẽ kéo tôi cùng chết nhỉ...

Bạn Anh: Cô nghĩ là đi nghỉ phép hay đi tắm hả?

47. *[Giữa hai người có giấu nhau chuyện gì không?]*

Người hầu: Tôi chưa từng giấu giếm gì cả, nhưng cậu chủ giấu em rất nhiều chuyện nhé.

Cậu chủ: Ai bảo em không hỏi.

Người hầu: Không biết thì bảo em hỏi thế nào hả!

48. *[Bạn thích thú điều gì?]*

Người hầu: Câu hỏi này chẳng có trình độ gì cả, nghĩ cũng biết cậu chủ thích sai bảo người hầu?

Cậu chủ: ...

Bạn Anh: Cậu ấy không phản đối không phản đối không phản đối không phản đối. (Nhắc lại vô số lần)

49. *[Quan hệ của hai người là công khai? Hay giữ bí mật?]*

Cậu chủ: Cô ấy là vợ tôi, sao phải giữ bí mật?

Người hầu: Tuy trước đây có giữ bí mật một thời gian, nhưng giờ đã công khai.

Bạn Anh: Tổng quản bảo mẫu vẫn còn khóc à?

Người hầu: Có thời gian ông ấy âm mưu nằm giữa tôi và cậu chủ, kết quả là bị cậu chủ điều đi nằm ngủ với cậu chủ Hắc Thủ Đảng.

50. *[Có nghĩ tình yêu của hai người sẽ bền lâu không?]*

Người hầu: Nếu có kiếp sau, cậu chủ đồng ý mặc áo vest dài màu đen ngẫu dừ dôi, làm quản gia của em thì có!

Cậu chủ: Vẫn sẽ làm tiếp.

Bạn Anh: Câu hỏi này tôi không hiểu, ừm! (Tự thôi miên mình)

(Nghỉ ngơi uống nước giữa giờ, vào phần năm mươi câu hỏi cuối mọi người đang chờ mong, ha ha ha!!!)

51. *[Bạn bị động? Hay là chủ động?]*

Cậu chủ: Cô nghĩ sao? (Lờm)

52. *[Tại sao quyết định như thế?]*

Cậu chủ: Cô nghĩ cô ấy có thể chủ động sao?

Người hầu: Cô nghĩ cậu ấy có thể bị động sao?

Bạn Anh: = =||| Không thể.

53. *[Hài lòng với tình trạng này chứ?]*

Cậu chủ: Cũng không tệ lắm.

Người hầu: Tức mà không dám nói.

54. *[Lần đầu H ở đâu?]*

Cậu chủ: Trong phòng cô ấy.

Người hầu: Trên giường.

Bạn Anh: Chắc ai cũng có ấn tượng nhỉ?

55. *[Suy nghĩ lúc đó là???]*

Cậu chủ: Không giữ được trái tim cũng phải giữ lại cơ thể.

Người hầu: =□= Cậu chủ, suy nghĩ của cậu già dặn quá!

Bạn Anh: Thế cô hầu thì sao nào?

Người hầu: Nếu không làm, cô sẽ khó ăn nói với độc giả lắm nhỉ?

Bạn Anh: OMG, lý do cô xả thân có cần phải cao thượng hiền lành thông cảm cho người khác thế không hả?

56. *[Lúc đó, bộ dạng của đối phương như thế nào?]*

Cậu chủ: Kiểu nha đầu thông phòng bị ép buộc.

Người hầu: Hả? Bộ dạng của em xấu như thế à? Em còn tưởng rất gợi cảm chứ...

57. *[Câu nói đầu tiên vào sáng sớm hôm sau là gì?]*

Người hầu: Tôi chẳng dám nói gì cả, rúc vào trong chăn ấy.

Bạn Anh: Thế cậu chủ, cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Tôi không thích bộ đồ lót này, lần sau đổi đi.

Bạn Anh: =_ =||| Cậu thắng rồi.

58. *[Một tuần làm mấy lần?]*

Cậu chủ: Ngày nào cũng làm.

Người hầu: TT____TT Tôi nghe lời cậu chủ...

59. *[Một tuần làm mấy lần là lý tưởng?]*

Cậu chủ: Tình hình hiện giờ là lý tưởng rồi.

Bạn Anh: =_ =||| Rõ ràng là đang phóng túng quá mức mà?

Người hầu: TT____TT Tôi sẽ cắt thuốc bỏ cho cậu chủ...

Bạn Anh: = = Cô cũng thích bị ngược thật đấy... thực ra cô rất thỏa mãn phải không?

60. *[H như thế nào?]*

Cậu chủ: Hôn từ tai xuống dưới, dọc theo cổ, lần xuống ngực...

Bạn Anh: ... Đủ rồi... tôi không muốn nghe phim 18+...

61. *[Chỗ nào nhạy cảm nhất trên cơ thể mình?]*

Người hầu: Cổ.

Cậu chủ: Chỗ nào cô ấy chạm vào cũng nhạy cảm.

Bạn Anh: =///= Cậu chủ mẫn cảm...

62. *[Chỗ nào của đối phương nhạy cảm nhất?]*

Người hầu: Tai cậu chủ... liếm một cái thì cậu ấy sẽ rên lên.

Cậu chủ: ...

Bạn Anh: Cậu ấy lại không phản đối không phản đối không phản đối không phản đối... thế chỗ nhạy cảm của cô hầu thì sao?

Cậu chủ: Rốn.

Bạn Anh: =///// = Cái chỗ khiến người ta phải nóng mặt lên cậu cũng khám phá ra được... cậu chủ, cậu... lại thắng rồi...

63. *[Dùng một câu để hình dung đối phương khi H]*

Cậu chủ: Kẹo bông.

Bạn Anh: Phụt, cậu muốn nói là cô ấy vừa mềm lại vừa ngọt hả? Thế cô hầu thì sao nhỉ?

Người hầu: (Nhìn trời~ing) Phải hình dung thế nào nhỉ, thỉnh thoảng cậu chủ cũng rất ngọt ngào đáng yêu, thế thì tắm bông đi!

Bạn Anh: (Mũi máu phun tựa lụa~ing, máu tràn lan~ing...) Cô hầu háo sắc, cô cố ý hả? Kiểu so sánh này có quá háo sắc không hả?

Người hầu: Hả? Có à?

64. [*Thích H? Hay là ghét?*]

Người hầu: Không ghét...

Cậu chủ: Nói em thích đi.

Người hầu: ... Tôi thích H... hu...

Bạn Anh: =_= Nữ chính thích H... bị kịch!

65. [*Tư thế thường dùng nhất là gì?*]

Người hầu: Tư thế bình thường là được rồi... nhưng cậu chủ thích...

Cậu chủ: Tư thế từ phía sau.

Bạn Anh: =□= Gu của cậu cũng hơi nặng đấy.

66. [*Muốn thử làm kiểu gì? (Địa điểm, thời gian, quần áo, vân vân...)*]

Cậu chủ: Trong phòng làm việc.

Người hầu: =□= Cậu chủ, thế nguy hiểm quá.

Cậu chủ: Trước bàn làm việc.

Người hầu: =□= Cậu chủ, em sẽ vất vả lắm đó...

Bạn Anh: Lúc nào làm, xin đừng kéo rèm cửa sổ, tôi sẽ tường thuật trực tiếp tại hiện trường cho mọi người.

67. [*H trước khi tắm? Hay sau?*]

Cậu chủ: Cả hai.

Người hầu: Lúc cậu chủ gọi đầu rất đáng yêu, cúi đầu ngồi trong bồn tắm để mặc tôi làm gì thì làm nhé.

Bạn Anh: =□= Cùng... cùng tắm à?

68. *[Lúc làm, hai người có giao hẹn không?]*

Người hầu: Tôi đã từng yêu cầu được ở trên.

Bạn Anh: Tốt quá! Hiếm khi cô có tư tưởng phóng khoáng thế, thế kết quả ra sao?

Người hầu: Chẳng ra sao cả... bị đè lại...

Bạn Anh: =3= Phí cả diễn xuất của tôi.

69. *[Trừ đối phương ra, có làm với ai khác nữa không?]*

Cậu chủ: Cô ấy dám à!!

Bạn Anh: Cô ấy suýt chút nữa đã dám rồi đó... thế cậu chủ thì sao?

Cậu chủ: Không có.

Bạn Anh: (Cười trộm~ing) Thấy xấu hổ vì mình là trai tơ à?

Cậu chủ lật bàn.

70. *[Với suy nghĩ “Nếu không thể có được trái tim thì cơ thể cũng được”. Đồng ý? Phản đối?]*

Cậu chủ: Đồng ý.

Bạn Anh: Cậu chủ là tay lão luyện trong chuyện này, thế cô hầu thì sao đây?

Người hầu: ... Tôi nghĩ tôi không có khả năng lấn thế lực cường bức người khác...

71. *[Đối phương bị kẻ xấu cưỡng bức, phải làm sao đây?]*

Người hầu: Cường bức cậu chủ à? Ừm... đóng cửa thả Hắc Thủ Đảng ra ăn thịt người.

Cậu chủ: Lái xe ép thẳng khôn nạn đó, rồi lại vòng xe, lặp lại động tác đó một trăm lần.

Bạn Anh: Trộn nhân bánh sủi cảo à...

72. *[Trước và sau H, lúc nào cảm thấy xấu hổ hơn?]*

Người hầu: Sau khi H...

Cậu chủ: Sao lại phải xấu hổ?

Người hầu: Vì lần nào làm xong cậu chủ cũng phải hỏi, có thoải mái không? Có ^*&%&% không? Lần sau có làm tư thế này không? Hay tư thế hôm qua tốt hơn?

73. *[Bạn bạn nói: “Chỉ đêm nay thôi, vì cô đơn quá” để xin H. Làm sao đây?]*

Người hầu: Tôi không có loại bạn bè này...

Cậu chủ: Dẫm bẹp thẳng đó đi.

Bạn Anh: Bạn nam à? Cậu chủ, không lẽ cậu từng bị đàn ông cầu xin như thế à? Tin lớn đó nhé!!!

Cậu chủ: (Đập bay bạn Anh) Cậu tiếp.

74. *[Có thấy kĩ thuật của mình tốt không?]*

Cậu chủ: Đương nhiên.

Người hầu: >////< Chắc là em cũng chẳng tệ lắm nhỉ? Cậu chủ?

Cậu chủ: Vô cùng tệ.

Người hầu: TT____TT

75. *[Thế đối phương thì sao?]*

Người hầu: Cậu chủ... ừm... rất lợi hại.

Bạn Anh: Cậu ấy vì phục vụ cô nên hình như cũng học chẳng ít “tư thế tư thế” mới...

Cậu chủ: Cô ấy lúc nào cũng lộn xộn.

Người hầu: ~ ~ ~>____<~ ~ ~ Em thế mà gọi là lộn xộn à? Em đang nâng cao kĩ thuật của mình để phối hợp với cậu đấy chứ!

76. *[Lúc làm muốn đối phương nói gì?]*

Người hầu: Đáng yêu quá dễ thương quá, hay là kĩ thuật có tiến bộ gì đó...

Cậu chủ: Lần này em sẽ không lộn xộn nữa.

Người hầu: ~ ~ ~>____<~ ~ ~ Cậu chủ, cậu...

77. *[Lúc H thích nhìn thấy vẻ mặt nào của đối phương nhất?]*

Cậu chủ: Run rẩy ngất ngây.

Người hầu: Vẻ mặt cậu chủ nhìn lại không thỏa mãn rất đáng yêu nhé.

Cậu chủ: ...

Bạn Anh: Sao tôi nghĩ năm mươi câu cuối này cậu ấy hoàn toàn chẳng có ý nhìn nhin nhỉ?

78. *[Thấy H cùng người không phải đối phương cũng được chứ?]*

Cậu chủ: Tôi không phải cái gã họ Thu đó.

Người hầu: Tôi cũng không phải phó tổng Thu...

Bạn Anh: = = Anh Thu bị kịch, cứ thế mà bị coi là tên khốn nạn có H với người không phải người yêu cũng được rồi.

79. *[Có thích mấy kiểu SM không?]*

Cậu chủ: Có.

Người hầu: TT____TT Hứng thú của cậu chủ với mấy thứ này nhiều quá...

80. *[Tự nhiên đối phương không còn ham muốn thân thể nữa, làm sao bây giờ?]*

Người hầu: Mặc bộ đồ người hầu đi quyến rũ cậu ấy.

Cậu chủ: SM cô ấy.

Người hầu: Run rẩy, cậu chủ, em vẫn rất cần, vẫn thích cậu mà...

Cậu chủ: Hừ, tiếp tục thế đi.

81. *[Có suy nghĩ gì về việc cưỡng bức?]*

Cậu chủ: Là thủ đoạn lúc cần thiết có thể thử, (cười nhạt) nhưng tôi không có cơ hội dùng tới, vì cô ấy rất nhạy cảm.

Người hầu: Cậu chủ, em sẽ nghe lời mà, cậu muốn em làm gì cũng được.

Bạn Anh: ... Hóa ra cưỡng bức cũng cần có người phối hợp mới có thể trở thành tội phạm... khó khăn quá.

82. [*Chuyện nan giải nhất của H là gì?*]

Người hầu: Cậu chủ có nhu cầu lớn quá.

Cậu chủ: Cô ấy cứ kêu đừng mà bằng cái giọng rất khiêu gợi. Không biết cuối cùng là cho hay không cho.

Bạn Anh: = = Có một câu văn H kinh điển truyện nào cũng dùng, có thể cho cậu chủ tham khảo.

Cậu chủ: Nói.

Bạn Anh: Miệng em nói là không được, nhưng cơ thể thì thành thật lắm nhé! Truyện nào chả nói như thế? A ha ha ha ha....

Cậu chủ: Câu dài quá. Nhảm.

Bạn Anh: ^&%&^)(*^(&) Đây là câu thoại tôi thích nhất trong số rất nhiều truyện H đã đọc đây!!!

83. [*Từ trước tới giờ cảm thấy H ở nơi nào mạo hiểm nhất?*]

Cậu chủ: Phòng của tôi.

Người hầu: Trên giường trong phòng cậu chủ...

Bạn Anh: Không có phòng của tổng quản bảo mẫu à?

84. [*Bên bị động có từng chủ động yêu cầu H không?*]

Người hầu: >////< Có...

Cậu chủ: (Kinh ngạc) Có lúc nào? Sao tôi không biết!

Bạn anh: Không lẽ đối phương không phải là cậu chủ?!

Cậu chủ: Nói rõ ra cho tôi!

85. *[Phản ứng lúc đó của bên bị động là?]*

Người hầu: Tôi nói với cậu chủ, em có mặc đồ người hầu...

Cậu chủ: (Thở phào) Em nói lần đó hả... (lườm) lần đó mà em cũng coi là chủ động hả?

Bạn Anh: (Lườm theo) Đúng rồi, ít ra cũng nên có động tác chào mời khiêu gợi quyền rũ với mấy tiết mục phục vụ hạn chế chứ?

86. *[Phản ứng của bên chủ động ra sao?]*

Người hầu: Phản ứng của cậu chủ là... hôm sau tôi phải xin một bộ đồ người hầu mới...

Bạn Anh: = =||| Thú tính xông chuồng, chẳng ai ngăn nổi... bộ đồ người hầu đáng thương.

87. *[Bên chủ động có từng cưỡng bức không?]*

Cậu chủ: ... Có hứng muốn thử xem.

Người hầu: @____@ Không có hứng phối hợp.

88. *[Có “đối tượng H” lý tưởng không?]*

Bạn Anh: Mấy kiểu thần tượng cũng tính nhé, ngôi sao nam gì đó cũng được, nào nói coi, cô hầu...

Cậu chủ: Cô ấy không có quyền được chọn, chỉ có thể là tôi.

Người hầu: TT____TT Mấy cuốn tiểu thuyết xuyên không của tôi bị cậu chủ xé hết... Bát Bát... dịu dàng như ngọc...

Bạn Anh: Không lẽ cuốn đó của tôi cũng...

Người hầu: (Gật đầu) Vạn lý trời xanh (Một truyện xuyên không của Tinh Dã Anh), Bát Bát, cậu chủ ghét nhất mấy kiểu dịu dàng như ngọc gì đó...

Bạn Anh: ~ ~ ~ ~><~ ~ ~ ~

89. *[Đối phương có phù hợp với lý tưởng không?]*

Người hầu: ... Dịu dàng như ngọc, dịu dàng như ngọc...

Cậu chủ: Cơ thể của em rõ ràng thích mạnh bạo.

Người hầu: ~ ~ ~>___<~ ~ ~ Thẻ chất M của em không phải bị cậu chủ hại à.

90. [*Lúc H dùng dao cụ gì?*]

Người hầu: Thẻ bộ đồ người hầu có tính không?

Bạn Anh: ... (Nghiêm túc gật đầu~ing) Đồ ấy kích thích hơn đó!

Người hầu: ... Thẻ thì... lần nào cũng dùng...

Bạn Anh: ... Hai người biến thái quá...

91. [*“Lần đầu” của bạn là bao nhiêu tuổi?*]

Cậu chủ: Hai mươi lăm.

Người hầu: Hai mươi một.

Bạn Anh: Hai người vừa H xong đã nhận phỏng vấn rồi à? Đúng là chuyên nghiệp quá!

Cậu chủ: (Trùng mắt) Cũng không nghĩ lại coi ai hại bọn này...

92. [*Thế, đối phương là người bây giờ sao?*]

Cậu chủ: (Tức giận trùng mắt).

Bạn Anh: Được rồi, tôi cũng hiểu câu hỏi này không biết điều rồi...

93. [*Thích được hôn ở đâu nhất?*]

Người hầu: Trán...

Cậu chủ: Không phải ở ngực à?

Người hầu: Cậu chủ, đừng nên tùy tiện nhắc tới thứ đáng yêu nhỏ bé đó!

Bạn Anh: Thế... cậu chủ thì sao...

Cậu chủ: Chỗ đã bị xóa.

Bạn Anh: =□= Cậu thành thực quá...

94. [*Thích hôn ở đâu nhất?*]

Người hầu: Tóc. Tóc cậu chủ rất mềm, gội đầu xong thì mượt lắm.

Cậu chủ: Chỗ đã bị xóa.

Bạn Anh: Có đôi khi cũng không cần phải thành thực như thế đâu, cậu chủ...

95. [*Lúc H, đối phương làm gì thấy vui nhất?*]

Cậu chủ: Cô ấy nói với tôi, làm thêm lần nữa đi.

Người hầu: Cậu ấy nói với tôi, hôm nay tạm tha cho em...

Bạn Anh: ... Tôi hỏi là H, không phải SM...

96. [*Sẽ nghĩ gì lúc H?*]

Cậu chủ: Cô ấy có thoải mái không?

Người hầu: Cậu chủ rên lên nghe cũng thuận tai lắm.

Bạn Anh: Giới hạn của hai người đúng là lớn quá...

97. [*Một tối làm mấy lần?*]

Người hầu: Với cậu chủ thì chỉ là hai, ba lần...

Cậu chủ: Với cô ấy thì... hừ... từ hai tư thế trở lên.

Bạn Anh: OMG cậu chủ, cậu đúng là vua kĩ thuật!

98. [*Lúc H, quần áo tự cởi hay bị cởi?*]

Người hầu: Tôi định tự cởi, nhưng mà...

Cậu chủ: Xé ra đỡ rách việc hơn.

Bạn Anh: ...

99. [*Với bạn mà nói, H là gì?*]

Cậu chủ: Đóng dấu mùi lên cô ấy.

Người hầu: Một trong những cách phục vụ chủ.

Cậu chủ: Em nghĩ tôi là lão già áp bức làm nhục gái trẻ à?

Người hầu: Cậu cũng coi em như đĩa bàn và cột điện giống Hắc Thủ Đảng đấy thôi, hừ!

Bạn Anh: Này này, hai người yêu nhau thật à?

100. *[Cuối cùng, hãy nói một câu với đối phương đi.]*

Người hầu: Cậu chủ cậu chủ, bộ quần áo người hầu mới em xin lúc nào mới được duyệt ạ?

Cậu chủ: Đưa cơ thể ra đổi.

Bạn Anh: ... Lạnh lòng nào... (Lật bàn) bỏ đi, cứ để kệ cậu hồ đồ đi.

Tác giả lắm nhảm

Viết một trăm câu hỏi đáp vợ chồng mới thực sự hoàn thành *Cậu chủ hồ đồ*.

Nội dung chủ yếu của cuốn này là: Cái sự hồ đồ của cậu chủ rất mạnh mẽ, rất tùy tiện.

Ý chính của cuốn này là: Bạn Anh bị cái sự hồ đồ của cậu ta đến bất lực, rất trần trụi.

Nhất là lúc cậu ta đấu tranh tư tưởng trong đầu đoạn cuối, đúng là tạo nghiệp chướng!

Giờ thì Diêu Tiên Thụ được coi là nhân vật nữ chính hợp tác với bạn Anh nhất, từ đầu chí cuối không hề làm khó cho bạn, trôi chảy đến mức được phát triển tự do, cũng không ảnh hưởng tới diễn biến nội dung của truyện, nhưng nam chính trong truyện thì rất hư! Có lẽ cũng là vì lần đầu bạn Anh khiêu chiến với mạch truyện chỉ một nam chính.

Cậu chủ lần này là thằng nhóc có cá tính rõ ràng nhất trong tất cả nhân vật nam chính trong truyện của bạn Anh, bạn thương nó lắm nha, để phó tổng Thư đóng vai phụ nhỏ xíu.

Ha ha, mỗi cuốn truyện, bạn Anh đều muốn được thử nghiệm cái mới, mong rằng lần này mọi người cũng có thể thích kiểu nhân vật nam nữ này của bạn.

So với quá trình lăn lộn của *Hỷ du kí*, cuốn truyện *Cậu chủ hồ đồ* này đúng là rất thuận lợi, sau khi giao *Hỷ du kí* vào tháng ba xong, linh cảm cứ ùn ùn kéo tới, thế nên cuối tháng ba bắt đầu đào hồ mới, cuối tháng sáu đã thuận lợi giao bản thảo rồi, có lẽ là vì là loại đề tài bạn Anh hóng nhất, thích cô hầu và cậu chủ nhất.

Thực ra bạn cũng có hứng thú với nữ nhân viên tiếp tân, để xét xem lần sau sẽ viết một cuốn thỏa mãn sở thích riêng đi, ha ha~

Thời gian viết cuốn này xảy ra rất nhiều chuyện, ảnh hưởng thẳng tới tâm trạng của bạn là chuyện hợp tác của song J (Thái Y Lâm và Châu Kiệt Luân), thực ra bạn Anh hay đi hóng tin lá cải lắm, thấy tin đồn giữa Thái Y Lâm và anh giai Châu thì hứng lắm, thế nên nhà hàng của cậu chủ mới được bạn đặt tên là nhà hàng J là để kỉ niệm. Hồi đọc được tin đồn này, bạn đã bỏ viết phần kết những một tuần liền, chẳng làm gì, ngày nào cũng nghe bài *Cho anh thời gian một khúc hát*, lăn lộn trên internet tìm tin đồn của hai người bọn họ, OMG ~ ha ha.

Nhưng chuyện này cũng khiến bạn cuối cùng cũng viết hết bản thảo một cách rất ngẫu.

Lúc viết hết bản thảo rất khó tả, đội bóng đá nước Anh bị loại khỏi vòng đấu loại, là người đã từng sống và học ở Anh, tâm trạng rất ức chế, ghi lại mấy câu này ở đây, có khi mai này đội Anh đoạt được cúp vô địch thế giới, bạn sẽ giở quyển sách này ra nhớ lại chút ~ ha ha~

Cuối cùng, cái hồ tiếp theo nên viết gì nhỉ? Tuy bạn Anh vẫn đào hồ đan xen cô trang hiện đại, nhưng có khi linh cảm tới có xáo trộn một chút cũng không sao nhỉ?

À à, cuối cùng tiết lộ địa chỉ blog của bạn Anh nhé, bình thường bạn Anh sẽ cập nhật ở đó, muốn làm quen có thể thêm bạn Anh nhé!

<http://t.sina.com.Vn/sakura1227>

Tinh Dã Anh, ngày 28 tháng 6, trước bữa trưa.